

ΕΧΑΙΟΝ ΤΟ
ΠΑΥΣΙΝ
ΚΑΛΟ ΜΗΔ
ΕΥΒΑΝΑΙ

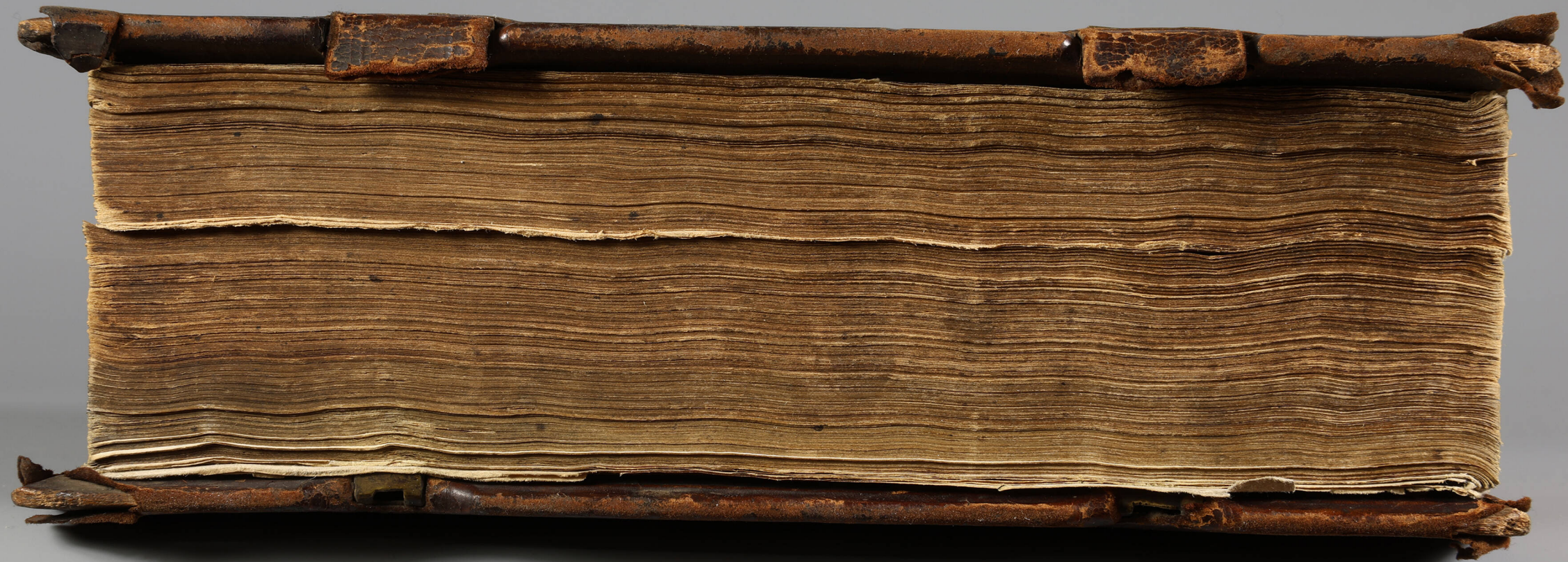
STANISLAVS

ΑΓΑΘΟΝ ΟΥ
ΤΟ ΜΗ ΑΔΙ-
ΚΕΙΝ. ΑΛΛΑ
ΤΟ ΜΗ ΕΘΕ-
ΛΕΙΝ.

GRADUS

T. 10.
5. 6

T. 10. 8

D. BNAANI AD RVT. EPIS. EPIST.

raracq; morum dexteritate, quatuor iam Burgondionum duci
bus, alij post alium, sic perpetuo placuisti, placesq; ut nullus in
ter aulicos proceres tantundem gratia floureret, autoritate pol
leret, sapientia prospiceret, consilio prodesset. Quum interim
usu tam longo nihil unquam de tua synceritate aula detriue
rit, tu semper aliquid de illius moribus emendaris. Nec minus
insignis illa tua laus, quam ea qua uni Nestori tribuit Home
rus, quod incorrupta tua in agendo integritas, simplex in dice
do libertas, semper fuit principibus gratior, multitudini popu
larior, quam aliorum obsequiosa assentatio. Quid ego iam re
feram, toties obitas summa cum laude legationes, qua quide
faciunt, ut apud exteros quoq; longe lateq; solis instar, tui no
minis splendor sit propagatus. Quid amplissimos honores,
non tam fortunae munera, quam uirtutum tuarum premia,
quos omnes ita gessisti, gerisq; ut longe plus illis per te, quam
tibi per illos, dignitatis accesserit: neq; tam tu honoribus, qua
te honores felices esse uideantur. Verum haec quidem, quia
sunt amplissima, deterrere poterant, nisi me illa rursus inuita
rent, quod audio te, ut literis ac pietate insigniter esse praeditu
ita omnes, in quibus egregium aliquod probitatis, aut doctri
nae specimen eluceret, singulari semper amore complexi, effu
sissima beneficentia solere prosequi. Neq; prorsus alium mul
tis iam seculis extitisse, qui pari, atq; tu, studio, libertate, dimica
tione, inuidiae contemptu, tum ecclesiae, tum studiorum digni
tatem, fortunascq; tueretur. Adeo quicquid facultatis, uel tua
tibi fortuna largita est, uel peperit industria, id totum ad ornā
dos, iuuandos prouehendoscq; probos, ac doctos uiros cōfer
re gaudes. Haec quidem, & cum his alia plurima ubi cognouis
sem, pater humanissime, cum ultro mihi iam dudum ardebat
animus, tum hospitis adhortatio, quasi currenti calcar accessit,
ut tuam amplitudinem mihi quoquo modo demererer. Au
xit insuper fiduciam, quod recordarer olim, ut refert Plutar
chus, tenuem quandam ac plebeum hominem, donato, pra

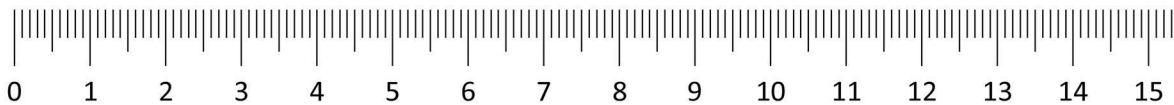
*Nestor in
consilijs &
liber & gra
tiosus.*

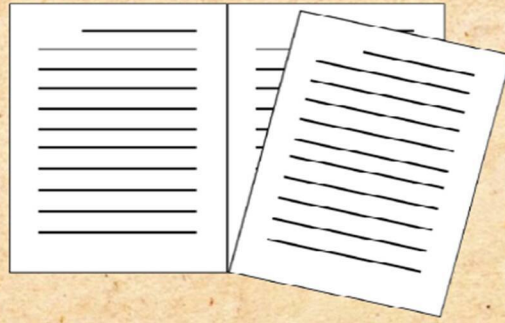
*Ex Apoph
thegmatis.
Plutarchi.*

A 2 grandi

S. D. 772. II

1307551 (M)

W woluminie kolejno współprawne sygnatury:

SD 768 II

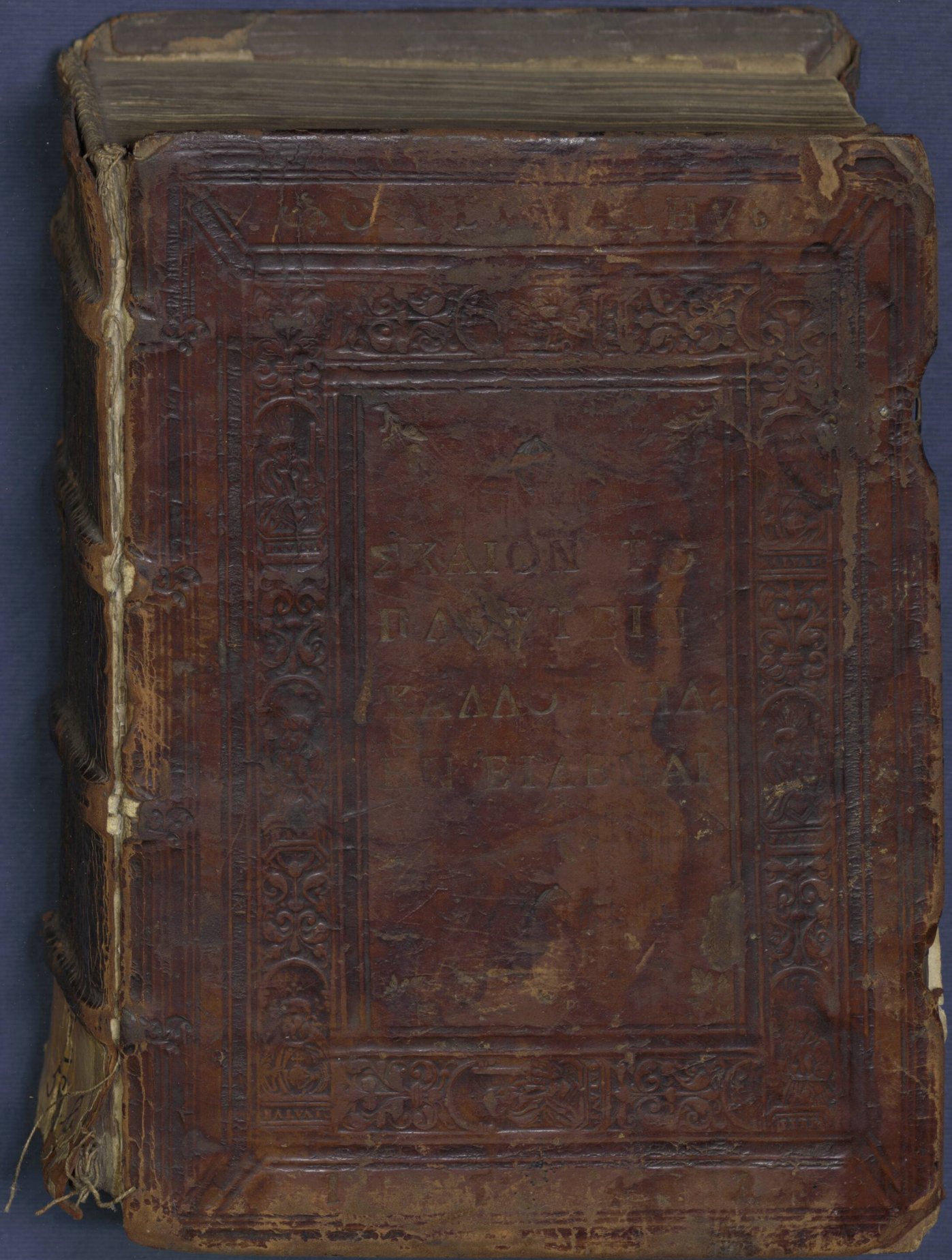
SD 769 II

SD 770 II

SD 771 II

SD 772 II

SD 773 II

ΣΚΑΙΟΝ ΤΟ
ΠΑΥΣΙΝ
ΚΑΛΟΝ ΜΙΑ
ΕΠΙΒΑΛ

Dar Kuratorjum Okr. Szk. Poznańskiego.
Z księgozbioru Gimn. im. Marji Magdaleny w Poznaniu.
1930.

D. BNAANI AD RVT. EPIS. EPIST.

raraq; morum dexteritate, quatuor iam Burgondionum duci-
bus, alij post alium, sic perpetuo placuisti, placesq; ut nullus in-
ter aulicos proceres tantundem gratia floreret, autoritate pol-
leret, sapientia prospiceret, consilio prodesset. Quum interim
usu tam longo nihil unquam de tua synceritate aula detriue-
rit, tu semper aliquid de illius moribus emendaris. Nec minus
insignis illa tua laus, quàm ea quã uni Nestori tribuit Home-
rus, quod incorrupta tua in agendo integritas, simplex in dice-
do libertas, semper fuit principibus gratior, multitudini popu-
larior, quàm aliorum obsequiosa assentatio. Quid ego iam re-
feram, toties obitas summa cum laude legationes, quã quidẽ
faciunt, ut apud exteros quoq; longe lateq; solis instar, tui no-
minis splendor sit propagatus. Quid amplissimos honores,
non tam fortunã munera, quàm uirtutum tuarum præmia,
quos omnes ita gessisti, gerisq; ut longe plus illis per te, quàm
tibi per illos, dignitatis accesserit: neq; tam tuis honoribus, quã
te honores felices esse uideantur. Verum hæc quidem, quia
sunt amplissima, deterrere poterant, nisi me illa rursus inuita-
rent, quod audio te, ut literis ac pietate insigniter esse præditũ
ita omnes, in quibus egregium aliquod probitatis, aut doctri-
næ specimen eluceret, singulari semper amore complecti, effu-
sissima beneficentia solere prosequi. Neq; prorsus alium mul-
tis iam seculis extitisse, qui pari, atq; tu, studio, libertate, dimica-
tione, inuidiã contemptu, tum ecclesiã, tum studiorum digni-
tatem, fortunasq; tueretur. Adeo quicquid facultatis, uel tua
tibi fortuna largita est, uel peperit industria, id totum ad ornã-
dos, iuuandos prouehendosq; probos, ac doctos uiros cõfer-
re gaudes. Hæc quidem, & cum his alia plurima ubi cognouis-
sem, pater humanissime, cum ultro mihi iam dudum ardebat
animus, tum hospitis adhortatio, quasi currenti calcar accessit,
ut tuam amplitudinem mihi quoquo modo demererer. Au-
xit insuper fiduciam, quod recordarer olim, ut refert Plutar-
chus, tenuem quendam ac plebeum hominem, donato, præ-

*Nestor in
consilijs &
liber & gra-
tiosus.*

*Ex Apoph-
thegmatis.
Plutarchi.*

A 2 grandi

S. D. 772 II

130755A (M)

D. HERMANI ROTHEOD. AD

In uita Maronis. grandi malo, magnam ab Artaxerxe rege gratiā inisse. Tum Maronem Augusti beneuolētiam unico disticho redemisse: neq; raro aliās, summos uiros exiguis munusculis impēdio fu-
In præfatione historie naturalis. isse delectatos. Postremo, quod eleganter scripsit Plinius, nu-
Libanij laus minibus ipsis falsa mola litare eos, qui thura non habent. Qui-
Homerus ingeniorū fons. bus rebus fretus, ausus sum & ipse tuæ præcellentiæ, hos quasi
Dialectos. Decorum. Liberioꝝ Spartano. tres flosculos, strenulæ uice, dono mittere, de Græcorum rosa-
Suauiloquētia cum breuitate. Laconifmus. riijs decerptos. Quādoquidem hoc nomine uel Pæstanas de-
 licias uincunt musarum hortuli, quod nullo mense nō uernāt.
 At primus quidem longe bellissimus, ac fragrantissimus in La-
 tinum sermonem transplantatus est, de cultissimis areolis Li-
 banij Sophistæ, cui doctorum hominum calculis, inter Attici-
 stas præcipuus locus tribuitur. Eius ille seminarium, hoc est ar-
 gumentum, ab omniparis Homeri campis desumpsit, idq; ex
 Antenoris oratione, libro Iliados tertio. Vbi refert Menelaū,
 atq; Vlyssen, quum ad res repetēdas Troiam uenissent, apud
 se fuisse diuersatos, & utriusq; speciē ac dictionem, à se diligen-
 ter animaduersam describit, confertq;. Dialectos Attica est,
 quanquā nihil omnino Veneris Atticæ deest. In Menelai per-
 sona decorum mire seruauit. Nam & Spartanam illam in dicē-
 do simplicitatem libertatemq;, quæ prouerbio quoq; locum fe-
 cit, scite adumbrauit: tum uelut ex Homericō archetypo, regi-
 summam animi magnitudinem appinxit, sed summa cū mo-
 deratione, neq; non animi iucunditate cōiunctam. Nam Pri-
 mum etiam laudat, à populo uero omnem criminis inuidiam
 in unum Paridem confert: ac ne in hunc quidem quicquam
 atrocius aut rabiosius dicit. Porro bellum ita dissuadet, ut ipse
 iam de uictoria securus, tantum ipsorum rebus consulere ui-
 deatur. Deniq; breuiloquentiam nominatim etiam effinxit, q̄
 quidem, præterquā quod homini Laconi quasi gentilia est,
 peculiariter in Menelao, cum subtilitate, elegantia, iucundita-
 teq; fuisse coniunctam Cicero, Fabius, & Gellius testātur, sed
 omnes eundem autorem Homerum sequuti: cuius hæc uer-
 ba sunt

W 16
L 1480

ba sunt in eo loco, quem modo retulimus:

Ἀλλ' ὅτε δὴ μύθεε, καὶ μίθεα πᾶσι μ' ὕφαινον
 ἢ τοὶ μὲν μὲνέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόμενε
 παῦρα μ', ἀλλὰ μάλα λιγέει, ἐπεὶ οὐ πολὺ μύθε
 οὐδ' ἀφαιμαρτοεπής, εἰ καὶ γλῶσσαι ὕσονται ἤμεν.

Quæ nos utcunq; uertimus ad hunc modum:

Verum ubi consilia, & sermones texere cunctis
 Cœpere, stricctim est Menelaus pauca locutus,
 Pauca, sed argute nimium: neq; multiloquus, nec
 In uerbis errans, quamuis natu minor esset.

Porro altera declamatio è Tragœdia sumpta est: tertia ex Iliados ultimo, ubi in comploratione Hectoris ferè similia lamentatur Andromache. utraq; autem ut incerto autore, ita notæ multo inferioris. Quanquam res tota leuicula est, sed in hac placuit primâ huius laboris aleam experiri, ne uidelicet iuxta Græcam paroemiam ἢ τῶς πιδῶ πλὴν κοραμείαρ, id est, In doli figurariam, sed potius ἢ κατὰ τὸν κίνδυνον, id est, In Care periclitarer. Secutus sum ueterem illam M. Tullij regulam, ut in uertendo, sententias modo mihi putarim appendendas, nō annuerāda uerba. Tamen si nouus interpret, religiosior esse malui, quàm audacior. Verum quantum nostro conatu simus assecuti, aliorum esto iudicium. Illud unum testamur, nimirū experimento docti, nihil esse difficilius, quàm ex bene Græcis, bene Latina reddere. Quod si cognouerimus hæc nostra præludia, & quasi primitias, tibi non displicuisse: tum tuo iudicio, tuaq; autoritate freti magno animo ad maiora accingemur, iamq; non flosculos, sed fruges de literarijs segetibus collectas mittere audebimus. Vale pater, ac præsul amplissime, ac me, meaq; studia in tuam clientelam ascribere dignare. Louanij. Anno à Christo nato M. D. III. Decimo quinto Calendas Decembr.

Penè ad uerbum.

PRIMA EXPERIEN/
tia in uertendis Græcis.

DECLAMATIO

LIBANII SOPHISTAE SVB PERSO/
na Menelai, pro cōcione Troianorum, Helenā
& res repetentis, ni reddāt, armis iniuriam
ulturum se denunciantis, Latina fa
cta, DES. ERASMO
BOP. interprete.

SI QUIDEM Paris, uiri Troiani, uel ut
lam æqui boniq; rationem habere uoluit/
set, nihil in præsentī opus erat, neq; concī/
one, neq; armis, neq; legatione: sed tum
nos domi rebus omnibus integris uersare
mur, tum uestre uobis fortunæ in tuto cō/
sisterent. At posteaquam ille rectum post
habuit uoluptati, appulimus, Troiani, non quo quempiam in
iuria uiolemus, sed uti quæ nostra ipsorum sunt recipiamus,
utiq; si licebit. Itaq; Græcorum quidem exercitum è moeni-
bus nimirum conspiciatis, ac multitudinem oppido quàm in/
gentem, & apparatus haud mediocrem: nos tamen adeo ca/
uendum nobis, prospiciendumq; putauimus, ne quid præter
æquum committeremus, ut quum arma in promptu sint, uer/
bis prius uti maluerimus: ut si qd ius est, id postulatione cōseq/
mur, protinus hinc facessamus: sin minus, tū uero quæ proxi/
ma sunt experiamur. Neque enim nostri est instituti, ilico ad
manus uenire: neq; rursus fieri potest, ut irrita legatiōe dimiss/
si conquiescamus. Vobis iam in manu est, utrum malitis Pari/
dis uo/

MELETH LIBA

ΝΙΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ.

Ἴ μὲν ἐβόλετο Ἀλέξανδρος, ὃ τρωες, καὶ
 μετὰ μικρὸν εἶναι δίκαιος, οὐτ' ἐκκλησί- ^{αὐτοῦ}
 ας ναυεῖα, οὐδ' ὄπλων, οὐτε πρεσβείας.
 Ἀλλ' ἡμεῖς τ' ἄρ' οἴκοι δι' ἐτρίβομεν πᾶσι
 ἀγαθοῖς, ὑμῖν τ' ἄρ' ἔξω φόβωμ καθεσκήκει
 τὰ πράγματα. Ἐπεδὴ δὲ τῶν δικαίων τὰ

ξίμ δ' οὐτέρων πεποίητε φιλῶν ἡδονῆς, ἠκομεν μὲν, ὃ τρωες, ἀδική-
 σοντες μὲν οὐδένα, τὰ δὲ ἡμέτερα αὐτῶν κομιζόμενοι, ἕαρ πρ
 ἄρα ἐξῆ. τὸ μὲν οὖν στρατόπεδον ἦν ἀχαῶν ἀπὸ ἦν τεχῶν
 ὄρατε δῆπως, καὶ τὸ πλῆθος ὄσον, καὶ φιλῶν πρᾶσκόων τὸ μέγε-
 ρος. ἡμεῖς δὲ τοσαύτη πρόνοια χρώμεθα, τῶ μηδὲρ ἀνεπίσκει
 ποιῆμεν ὥστε τὰ ὄπλα πρᾶσάντες, προτέρως χρώμεθα τοῖς
 λόγοις. ἢ εἰ μὲν ἀπὸ τῆς πρεσβείας ἦν δίκαιον τύχων μὲν
 εὐδυνε, ἀπίων μὲν, εἰ δὲ μὴ, τάγε δεύτερα πράττωμεν. οὐτε γὰρ
 εἰς ἔργον πρᾶσῆμα καθίσταται ἦν ἡμετέρων τρόπων, ἀπρά-
 κτος δὲ φιλῶν πρεσβείας ἀπελθόντος, ἡσυχάζειν οὐκ ἔνεσιμ. ἐσι τοῖ-
 σων ἐφ' ὑμῖν, ἢ πρὸς πλείονα ποιήσας πῶν ἡδονῆν Ἀλεξάν-
 δρος

LIBANII DECLAMATIO PER ~~DRUM~~ ~~ROF.~~

dis uoluptatem uestræ ipsorum antepone re incolumitati, an
cum Helena simul & bello liberari. Nam ad hunc usq; diem
raptionem uni Paridi imputamus; neque ullam iniuriarum
in nos partem, ad communem Troianorum populum auto-
rem referimus. Quamquam mox concilij præsentis exitus,
aut hanc nostram confirmabit opinionem, aut certe palàm
faciet, facinus quidem proprium illius esse, cæterum consilium
commune omnium. In hoc enim apparebit uos Alexandri
factis communicare, si in dicendis sententijs illi ad gratiam ob-
sequundabit. Sin uero præter illius sententiam, quod æquũ
rectumque est, id statuere uoletis, ita demum in eo crimen
omne circumscribetur. Ac mihi quidem ea semper fuit con-
suetudo, ne quibus omnino de rebus orationem in longum
proferrem, idq; adeo mihi recte uideor facere. Nam pro cau-
sa minus æqua, ne exordiar quidem dicere. Bonis autem cau-
sis, & breuem orationem sufficere arbitror. Reor autem,
etiam si aliàs uerbosior esse consuessem, tamen in præsentis ne-
gocio oportere ad quàm paucissima sermonem contrahi.
Hoc enim uel ex omnibus unum est huiusmodi, ut nihil ope-
rosum, nihil magnum postulet, quum liceat aduersarium sim-
plici nudaque rogatione conuincere. Ac mihi iam per Io-
uem hospitem, responde Pari, an non tulisti, quæ ad te
non pertinebant? Igitur restitue. Tulisti per iniuriam?
Igitur & pœnam debes. Videlicet è duobus alterum necesse
est, aut doceas te nihil abstulisse, aut si fateris istud, desinas
etiam uelle defendere. Quod autem me spoliaris ijs, quæ mi-
hi erant charissima, ne dignaberis quidem inficiari. Audio
enim te ex malefactis laudem quoque querere. Id quum ita
habeat, æqui honestiq; ratio distabat, ut ab nostris tempera-
res. Ad quæ tu quidem communi hospitem lege admissus,
plus quàm hostilia reposuisti. Neq; enim existimetis eum pa-
lãm in nos structis insidijs rē tantã potuisse. Neq; uero aut il-
lum usq;

Breuior quæ
tia Menelai

ΕΥΘΥΜΗ.

Constitutio
cause.

Attingit sta-
tū inficialē.

Tractat iu-
risdicialē.

ΑΙ ΒΑΝΙΟΙ ΜΕΛΕΤΡ.

θρεσ φηι υμετερας αυτην ασφαλειας, η μετα φηι ελενης απηκλ
 λαχθαι, και το πολεμος. μεχρι μου οω φηι πρωςος ημερας
 Αλεξανδρου μονω πω αρπαγημ λογιζομεθα, και ην εις ημας
 ησελγαμλων ουδεμ απο το κοινον ην τρωωμ πεποηθη νομι
 ζομημ. ε δε φηι νω εκκλησιας τελει, η βεβαιωση ταυτημ πω
 διοξαρ, η ο εργομ εκεινσ, το δε βουλευμα κοινον απαντων
 αποδειξει. εν μεμ γαρ τω πω Αλεξανδρου θεραπευαρ χαριμ,
 κοινοειμ οτι ην πεπραγμλων, εν δε τω πω εκεινσ γνω
 μημ μετριον η ποιειμ εδελειμ, εκεινω τι μεμψιμ οριζα. Απει μ
 οω εμοιγε σωηθεε μη μακρους υπερ ην πραγμλων αποτει
 νημ τους λογους, η τερ εικοτωε ουτω μοι δοκω ποιειμ. υπερ μ
 ην ην αδικωμ ουδ αρ ετοιμι πω αρχημ, τα δε δικαια, η βρα
 χειας ηγαμαι δεοη ρησεωε. οίμαι δε ει και μακρολογειμ ειω
 δημ, το δε πωμ συεθλαι αρ ως ελαχισομ τους λογους. τωτι γω
 μονομ ην απαντων ουδεμ απαιτη δυσκολομ, ου δε σοφομ,
 αλλα απο φιληε ερωτησεωε, ελεμ οτι τω ανθισαμνηομ. και μοι
 αποκρινε προς διοε ξενιε Αλεξανδρου, ελαβεε η ο ου σοι προι
 σκοντων; ουκωμ αποδοε. ελαβεε αδικωε; ουκωμ προσοφειλε
 δικημ. δε ε ρηπεε δυοιμ διατερομ, η μηδεμ ειληφειναι δεικνυημ,
 η τωθ ομολογουητα μηδεμ αντιτεινημ ετι. ως μ οω ουκ αφει
 λα με τα τιμωτατα παντων, ουκ αξιωσεε αρνεωη. ακουω
 γω σεμνυνοθαι σε τοιε αδικημασι. τωττε η ουτωε εκουη, ο
 το δικαιε λογοε αποσηναι σε ην ημετερωμ εταξεμ. εφ ο τωθ
 κοινω μ νομω ην ξενωμ εισεδεχθηε, διεθικασ δε, ην πολε
 μιωμ πικροτερομ. μη ρ οιοθε πω επιβελημ αυτομ ημτη εμ
 φανη κατασησαντα, τωσαυτα δε δωκοθαι. μη η ουτω, μη τε τω

LIBANII DECLAMATIO PER ERA. ROT.

lum usque adeo strenuum esse, aut nos in tantum oscitabunt
 dos, ac lupinos, ut ille cum denunciatiōe talia facturus fue-
 rit, nos autem si præscissemus ea fuerimus passuri. Sed quem
 admodum res acta sit, audite. Paris enim eam, non ut habet,
 sed quatenus sibi iudicauit conducere, eatenus forsitan uobis
 retulit, mendacium maleficio tegens. Nemo siquidem eo-
 rum qui peccarunt, culpam agnoscit. Quin potius modis o-
 mnibus uerum peruertunt, pariter agentes, ut tum ex scelere
 plus commodi ferant: tum ex inficiatione probi, frugicq; habe-
 antur. Res igitur ex præparato confecta est ad hunc mo-
 dum. Appulit in Laconicam Paris, cultu quidem ac specie nō
 illiberali uisendus: tum famulitium adducens, unde conijce-
 res eum haud quaquam de plebeiorum esse sorte. Ut uero
 Spartam ingressus est, præter alia, præcipue mira in obuium
 quemq; comitate utebatur, non mediocrem probitatem, atq;
 modestiam adsimulans. Desiderabat autem hospitium. Quæ
 simul atque audissem, meas, inter alios, partes, potissimum es-
 se ducens, hospiti omnia suppeditare, familiam aperui, & ad
 ea quæ mihi sunt charissima, uolens lubensq; induxi, nempe
 uxorem & filiam, nihil dum horū cogitās, Troiani, quæ post
 mihi acciderunt. Ratus enim Iouem eius negocij præsidem,
 & conciliatorem esse, persuaseram mihi pari erga deum reli-
 gione futuros, & qui hospitem excepisset, & qui excipien-
 tis humanitatem fuisset expertus, multoq; adeo maiore hunc
 qui fuisset acceptus: nimirum quo plus commodi cepit is,
 qui beneficio adiutus est, præ hoc qui beneficium præstitit.
 Velut & in præsentia quanto putatis animo suspicimus & ob-
 seruamus Antenorem hunc uirum excellentissimum, cui quā
 optime & cupimus & precamur, nihilq; minus uelimus quā
 eiusmodi quippiam in sua illi familia contingere. Itidem &
 tum hospitem iusta comitate benignitateque prosequerbar.
 Prodeat

Narratio.

*Antenori fa-
 uet Græcus*

ΛΥΒΑΝΙΟΥ ΜΕΛΕΤΗ.

τον είναι θαυμασόν, μηδ' ὑμᾶς ὑπῆϊς. ὡς τῶτον μὲν ἐκ προση-
 σεως ταῦτ' ἄρ ποιῆσαι, ἡμᾶς δὲ προσδότες ταῦτ' ἄρ παθεῖν.
 ἀλλ' ὅπως ἔχει τὸ πρᾶγμα ἀκούσατε. Ἀλέξανδρος οὐχ ὡς ἔ-
 μελλε ταληθῆς φυλάξῃ, ἀλλ' ὡς ᾤεί' αὐτῶ σωσίσαρ, οὕτως ἴσως
 πρὸς ὑμᾶς ἀπήγγελε, κλέπτω φουδολογία πλὴν πονηρία. οὐ
 δεῖς γὰρ πῶποτε πῶ ἠδ' ἡδικηκότων ὠμολόγηκεν ἢ τετόλμη-
 κεν, ἀλλὰ πάντα τρῶπον διάσφευσι τ' ἀληθῆς, ἐκ μὲν πῶ ἀδι-
 κημάτων πλεον ἔχερ, ἐκ δὲ φη ἀρεσίσεως χησοὶ δοκῆρ εἶναι
 βολόμνοι. τὸ μὲν τὸ πρᾶγμα τῶτον ἐσκευωρήθη τὸν τρῶπον.
 κατέπλευσερ εἰς πλὴν λακωνικήν Ἀλέξανδρος, χῆμα περιβε-
 βλημνύσθ' οὐ φαῦλον, καὶ θεραπείαν ἐπαγόμηνσθ', ἀφ' ἧς εἰ-
 κάζετο, οὐ πῶ τυχόντων εἶναι, ἀναβάς δὲ εἰς πλὴν σάραττην, τὰ
 τε ἄλλα, πρὸς τοῦς προτυγχάνοντας ἐφιλανθρωπεύετο, τὸ πρᾶ-
 τητα πολλῶν, καὶ σωφροσύνην πλάττομενος ἐδῆτο ξενίζεσθ',
 ἀκούων δ' ἐγὼ ταῦτα, τὸ πρὸ πῶ ἄλλων ἐμαυτῶ προσήκερ ἡγῶ-
 μνος τῶ ξένῳ πάντα ὑπερετεῖν, ἀνέωξα πλὴν οἰκίαν, καὶ εἰ-
 σάγων ἄσμελος ἐπὶ παῖδα, καὶ γυναικὰ τὰ τιμιώτατα, οὐ-
 δὲρ, ὧ τρῶες, ἐνοῶν ὧμ ὑπερομ ἐπαχομ. Συναγωγέα γὰρ τῶ
 πρᾶγματος ἡγῶμελος εἶναι τὸν δία, πλὴν αὐτῶ ὧμιν αἰδῶ
 σώζεσθ' πρὸς τὸν θεόν, ὑπό τε τῶ δεξαμνύσθ' τὸν ξένον, καὶ τῶ
 τετυχηκόσθ' φιλανθρωπίας, μάλλον δὲ πλείω πρὸ τῶ ξένου,
 ὅσον πρὸ τῶ παθῶν εἶναι τῶ πεποικηκόσθ' μείζω κεκέρδηκερ. ἐπεὶ τὸ
 ναῦ ἡμᾶς ἐγὼ τε καὶ ὀδυσσεὺς ἀντήνορα τστονὶ τὸν βέλτισον,
 πῶς οἶεσθ' θαυμάζομεν, καὶ σωευχόμεδα τὰ βελτίω, καὶ βοι-
 λοίμεσθ' ἄρ αὐτῶ μηδὲρ τοῖσθ' τῶν οἰκομ συμβῆναι. οὕτω
 τοῖσθ' καλῶν ἐμῶ διεξιότῃτα πρὸ τῶ ξένον ἐνδ' ἀκνυμνύσθ', καὶ

τὸ ποιεῖν ἐπισημῶν δόξα
 εἰς τὰς ἐπισημῶν ἀσφαλῆ
 ἐπὶ ἐπισημῶν ἀσφαλῆ

LIBANII DECLAMATIO PER ERA. ROT.

Prodeat Paris, dicatq; num qua re opus habuit, quam non acceperit: num quando diuturnam ipsius consuetudinem molestius ferre uisi sumus: nunquid seu magnum, seu paruum, non præberi sensit: nuncubi parsimoniam nostram aut sordes animaduertit, quam damnarit: num quam in sese iniuriam deprehendit. Si quid omnino his de rebus inculcat, eloquatur, doceat, & nos uix millesimam partem eorum quibus eramus digni passos esse fatebimur. Verum haud quaquam possit, eoque nec assurgit. Nos itaque quum incustodite atque inobseruanter ageremus, uidelicet tanquam cum amico iam & familiari, nobisque nostra fiducia securitatem attulisset: id quod & reliquis erga quemlibet consueuit accidere: quod his in rebus fas iusque suadet, id omne, Troiani, diuersam in partem trāstulit: proque humanitate maleficium, pro hospitalitate maleuolentiam, proque hospitio rapinam, pro honore contumeliam, pro fide crudelitatem reposuit: neque deos metuens, neque eos, quorum erat expertus benignitatem reueritus, ne uestra quidem causa pudescens, aut Priami patris, quæ audimus religionis ac minimum egisse curam, ac planè sollicitum fuisse, ut ne quid delinquere uideretur. Hæc omnia, atque his etiam plura, pro minimo ducēs, uxorem meā rapuit, insuper & pecuniæ uim asportauit: ut de famulis interim, multisque præterea dicere superfedeam. Quorsum enim attinet, hæc persequi ad longum, apud eos qui ipsi liquidò norunt? Namque ex his quæ huc deportauit, satis ostendit, quantum rerum à nobis abstulisset. ne nunc quidem aliunde quàm nostris damnis diues est. Quod si quis uelit palam indignitatem negotij pernoscere, nihil aliopropter mortaliū egerit, tantum ipsius Alexandri domum adeat, eumque ad hunc perconctetur modum: Mulierculam istam, cedo, unde tandem nactus possides? Num quæ admodum pater tuus matri tuæ conuixit, itidem tu quoque Helenam domi habes cōiugij iure ductam? Nimirum aut facti pudens mentietur, aut uera loquens, maleficiū cōfitebitur.

Necq;

ΛΙΒΑΝΙ'ΟΓ ΜΕΛΕΤΗ.

τῷ χρόνῳ προϊόντῳ, ἐπάτω πρῶτῳ ἀλέξανδρῳ, εἰτινῶ
 δεκθεῖς ἠτύχησεν. εἰ τῶν πλείονι φιλία τριβῆς συχραίνοντες,
 ἔφθικμον, ἢ μικρόν, ἢ μέζον ἀποστροφέντες, ἦδ'ετο. ἢ μικροί
 ψυχίαν ἡμῶν οἶδε καταγνῶς, εἰ πρὸς αὐτὸν ἐνιδῶν ἀδικίαν.
 εἰτινῶ ὅλως ἐπιλαμβάνεται τῷ πρὶ ταῦτα, λεγέτω, δὴ γνύ
 τω, καὶ πολλοσὸν ὦρ ὀφείλομην ὁμολογήσομην πεπονηέναι.
 ἀλλ' οὐκ ἄρ' ἔχη, δῖο πρὸ οὐκ ἀνίσαι. Οὐτῶρ ὄνῳ ἡμῶν ἀφυλάκτων, ὡς
 ἄρ' πρὸς τὸν φίλον εἰ γνῶριμον, καὶ φιλίᾳ πείσεως εἰς ξαθυμία
 ἀγῶσθε, πῶς ἄρ' τις χηραίτο τοῖς λοιποῖς, μετέδηκεν, ὡς ἔδωκε,
 τὸν πρὶ ταῦτα δεσμὸν εἰς πᾶν τουναντίον, καὶ ἡμείφατο τὴν
 μὴ φιλανθρωπίαν ἀδικία, τὴν ἢ φιλοξενίαν πονηρία, τὴν δ' ὑπο
 δοχὴν ἀρπαγῆ, τὴν δὲ τιμὴν ὑβρεα, τὴν δὲ πίσιν ὁμότητι, ὅ
 νεοὺς φοβηθεῖς, ὅ τούς ἔνυ πεποικηκότες ἀιδεθεῖς, οὐχ' ὑμᾶς
 ἀχυνθεῖς, ὅ τὸν πατέρα βρίαμον, ὅρ' ἀκόμην πρὶ τε τὸ δέον
 ἐπιδρακέναι. καὶ ὅλως ἔνυ φροντίδι πεποιῆσαι τὸ μηδὲν δοκῆν
 ἐξαμαρτῆν. ταῦτα πάντα, καὶ ἔτι παλείω τῶν πρὸ φαῦλον
 θέμεν, ἀφείλετο μὲν τὸ γυναικίον, προσαφείλετο δὲ χη
 μάτων. ὄγκον, οἰκετὰς δὲ σῖωπῶ, καὶ πολλὰ πρὸς τῶτοις. τί
 γὰρ ἄρ' τις μνηνῶν, πρὸς ἀκριβῶς εἰδότες; εἴ κ' γὰρ ὦρ ἦκεν εἰς
 ἡμᾶς ἄγῳρ, ὅσῳ ἡμᾶς ἀπεερέηκεν, ἔδ'εξε. καὶ παρ' ἐνὶ
 τῷ ἡμετέρῳ κακῶν. καὶ ὅς τις βόλεται τὴν προνοίαν σαφῶς
 καταμαθεῖν, οὐχ' ἔτερος δεινέεται, ἀλλ' εἰσελθῶν οἰκαδεῶς Ἀλέ
 ξανδρον ἐρέδω. τῶτοι δ' γὰρ γάμων, ὡς τὰν, πόδεμ' ἔχεις λα
 βῶν; Ἀξῶσπερ ὁ πατὴρ σε τῆ μνητὶ τῆ σῆ σωφικηκεν, οὕτω
 καὶ αὐτὸς ἐλένη συζῆς νόμῳ κοινωνίας ἡγασαμῶν; ἢ γὰρ ψεύ
 σεται τὴν πρᾶξιν ἀχυνόμην, ἢ τὰ ληθῆ λέγων ὁμολογήσα

LIBANII DECLAMATIO PER ERA. ROT.

Nec̄ uero quenquam uestrum oportet offendi, si libera no-
stra uideatur oratio. Primum: nec̄ nos, quæ par est, conseq̄ue-
mur, nec̄ uos quæ oportet cognoscetis, nisi negocium, ut ge-
stum est ita narretur. Deinde hinc uel maxime licebit perpet̄-
dere quantum habeant indignitatis, quæ facta sunt. Etenim si
ubi quispiam quæ passus est, ea palàm exponit commemora-
tione offenduntur ij qui fecerunt, quomodo consentaneum
est eos affectos esse, qui rebus ipsis laesi sunt? Ad hæc autem
ne fieri quidem potest, ut postulationem suam quis æquam
esse demonstret, nisi facinoris autorem nocentem ostendat.
Videte igitur quàm expedita, quàmq̄ æqua proponimus.
Nam duæ profecto res sunt, quæ reum à causa liberant, aut si
nihil omnino patrauit, aut si quæ fecit, iure sunt facta. Quod
si neque raptionem inficiari potis est, neque iustam docere su-
stinet, profecto quod superest, per se liquet. Quæ tandem
igitur honesta ratio? Cepi, inquit, ac teneo, molestus ne sis.
Atqui non satis est cepisse, neque tenere, Pari. Fit enim, ut &
tollat quis unde non deceat, & possideat, non sua. Nec̄ enim
ideo protinus iure quis possidet, quia rem nactus est, sed ita
demum, si citra culpam. Eoq̄ non simpliciter spectari conue-
nit, si quid capiatur, sed longe magis quibus rationibus capia-
tur. Hinc enim & illud perpenditur. Vides impune non esse
sacrilegis, res deorum sustulisse. Caterum si possedisse per se
efficax esset ad defensionem, oporteret quicumque rem pe-
nes se esse fateantur à negotio liberari. Nunc, ut opinor, so-
lum isthuc, ac præterea nihil, crimini uertendum est, si quis
teneat in quæ ius non habet. Itaque non satis est per se ma-
num iniiecisse, sed accedat necessum est, citra iniuriam. Ne-
que enim si nunc Paris, exacto patre, & arrepto imperio, ue-
stris fortunis dominari contenderet, rem honestam, aut tole-
randam aggredi iudicaretur. Imò nec̄ Priamus hic tacite fer-
ret, contumelia affectus, nec̄ uos eius rei testes: quin protinus
omnes

Ab exēplo.

A simili.

ΛΙΒΑΝΙΟΥ ΜΕΛΕΤΗ.

Ἐκκαὶ ἄρρημα. μηδὲ εἰς ἡμῶν ἐμετὰ παρρησίας οἱ λόγοι γίνονται,
 ἵνα ποιεῖσθε δυσχερῆς. πρῶτον μὲν γὰρ οὐτ' ἄρ' ὑμεῖς τῶν δικαίων τῶν
 χοιμῶν, οὐτ' ἄρ' ὑμεῖς ἅ προσήκα γνοίητε, εἰ μὴ τὸς προσήκοντες
 λόγους τὰ πράγματα λάβοι. Ἐπειτα ἡ ἐντεῦθεν, ἢ μάλιστά τις κα
 τοῖδοι, πόσῃ ἔχαστὰ πεπραγμένα τῶν ἀποπέρι. Ἐἰ δ' ἔαρ τις ἅ πᾶσι
 πονδερ ἀποπεκαλυμμένως εἴπη, τῶν τ' δεδρακότων ὑβρις, πῶς ἐι
 κὸς τὸς πεποιοῦσας, ἢ πᾶσι τ' ἔργων διακρίσις; χωρὶς ἡ τῶν οὐκ
 ἐνὶ τῶν πρεσβείων φανῆναι δικαίαν, ἄρ' μὴ τὸν ἐργασμῶν ἀδικουῦ
 τὰ τὸς ἐπιδείξει. Ὅσα τ' οὖν ὡς ἀπλᾶ ἢ δίκαια πρὸς ἐχόμεθα. Δνο δ' ἡ
 πᾶσι τὸς ἐγκαλυμμένως ἀφ' ἑνὸς τ' ἀτίας πέφυκεν, ἢ τὸ μηδεῖο αὐτῶν πε
 ποιηκέναι τῶν ἀρχῆν, ἢ τὸ τ' δικαίως εἶναι τὰ πεπραγμένα τῶν ἀξίως. Ὅ
 ταν οὖν μὴ τ' ἀρεῶν τῶν ἀρετῶν οἴσῃτε, μὴ δ' ὡς οὐκ ἀδίκως εἶτο
 μήτηρ διδάσκειν, δ' ἄλλο μὴ τὸ λεπτό μύθον. τίς οὖν ὁ σεμνὸς λόγος,
 ἔλαβον, φησὶ, ἢ ἔχω, ἢ μὴ ἐνόχλη. ἀλλ' οὐκ ἀρκεῖ λαβεῖν, οὐδ' ἔχειν
 ἀλέξανδρος. Ἐἰ δ' ἢ ἢ λαβεῖν, ὅθεν οὐκ ἀξίον, ἢ ἔχειν τ' ἄλλο τ' ἴα. οὐ
 δ' ἢ τῶν λαβεῖν ἐστὶ τ' δικαίως κτίσασθαι, ἀλλὰ τῶν χωρὶς ἐγκλημά
 των ἔχειν. Ὁ νοῦν δ' εἰ τῶν λήψιν ἀπλήρ σκοπῆν, ἀλλὰ πολὺ πρὸ ταύ
 τῆς τὸν ἕοπον. ἀπὸ τ' τῶν κακῶν δοκιμάζειν. Ὅσα ἄρ', ὡς οὐδὲ τὸς εἰ
 ροσύλοις ἀκίνδωρον τ' τὰ τ' θεῶν εἰληφέναι; καί τι γε, εἰ τὸ ἔχειν ἴχου
 ρὸν ἢ μ, ἔχειν ὁμολογουῦσας ἔχειν ἀπληράχθαι πραγμάτων. ἀλλ'
 οἶμαι, τ' τ' ἐστὶ, ἢ οὐδὲν ἐγκλημα ἄρα, τ' τὰ μὴ προσήκοντα ἔχειν. οὐ
 τὸς οὐκ ἀρκεῖ τὸ λαβεῖν, ἀλλὰ προσεῖναι δ' εἰ τὸ χωρὶς ἀδικήματα.
 Οὐ δ' ἢ, εἰ τὸν πατέρα τὸν αὐτ' παρῶσας ἀλέξανδρος, ἢ τὸ σὴν πῆρον
 ἀρῶσας, αὐτὸς ἀντ' ἐκείνους τὸς ὑμετέροις ἐφεσηκέναι πράγμασι ἢ εἰ
 δ, μέτρον ἀντιποιεῖν ἐνομίση ἢ ἀνεκτόν. Ὅσα δ' ἄρ' ἢνεγκε σίωπῆν
 οὐτε πρῶτα μ, δ' ἢ δίκην μ, οὐδ' ὑμεῖς οἱ σωθεῖσθε, ἀλλ' ἐυδύς ἄρ'

ἀπαντες

LIBANII DECLAMATIO PER ERA. ROT.

Obiectio. omnes dignum qui lapidibus obrueretur haberetis, tanquam nefaria molientē. Proinde ne tu sic defende quia ceperis, sed iniuriā nihil esse admissum doce. Nam æquitas, siue meo, siue Priami nomine consideretur, parem uim obtinet. At hostes, inquit, sumus, nos qui hanc orbis partē incolimus, & uos qui alteram. Res autem hostium ius est abigere, asportare, diripere sine uicio. Verum num & ius est, Pari, apud hostes hospitum agere, & accipere xenia, & humanitate iuuari? Tu scilicet quæ tum desiderabas, ea consecutus es. At oportebat, uir egregie, te iam tum initio uitasse domum hominis, quicū tibi inimicitia intercedebant, ac nequaquam ab hostibus beneficia accipere, neq; contubernalem fieri ijs, quibus cum iam olim, ut tu quidem ais, simultate mutua dissidebas. An tum quidem, ut pro tēpore comodis amicis utebaris, paulo uero post ut hostibus? Atqui medio quidem tempore nihil à nobis ortum est, quod animum tuum offenderit, neque quicquam habes quod expoſtules. Ergo si ab initio nos pro hostibus habebas quin istud dicebas? Cur aliud tu præ te ferebas, quàm habebas in animo? Sin postea mutato animo uisum est nos laedere, dic per deum, quo nostro merito? Profecto nihil habes quod adferas: sed facinus omnium sceleratissimum, cū animo concepisses, ut hospes quidem ingressus es, discessisti uero tantamquam hostis. Deinde fraudem occultans speciosa uocabula maleficijs imponis. Verum haud ulli mortaliū persuaseris.

Verisimile. Qui sic? Non enim uerba naturæ consentanea sunt. Decet autem ut quæ dicuntur, cum natura respondeant. Si cum longis nauibus, cumq; armis relucēti exercitu aduectus Lacedæmonem, si inimicitia palam denunciata, si manum contra tollens, si telo emisso, si arrepta lancea, fecit impetū experiens, uel fortuna, uel uirtute fauente uincere, cepit ciuitatem, corporum potitus est, eiq; in prædæ partem Helena cessit, habeat, fruatur. Desipimus nos, qui belli præmia crimen faciamus.

Porro

ΛΙΒΑΝΙΟΙ ΜΕΛΕΤΗ.

ἅπαντες ὤρεθε δ' ἄμ καταλύειν, ὡς οὐχ' ὅσ' αὖ ποιοῦντα, μηδέ τι λέ-
 γε, ὡς ἔλαβες. ἀλλ' ὡς οὐκ ἠδίκηθη δ' ἄξιον, δ' δ' ἰκαίον, ἀν' ἐπ' ἐμῶ
 τίς ἄμ πε πρῆγ' αὖμ λογίσει, τῷ αὐτῷ ἰχὺν ἔχει, καὶ μὴ πολέμοιο φη
 σίμ ἡμῶς οἱ ταύτῃ ἔχοντες πλὴν ἠπείρομ, ὅτι ἡμῶς πλὴν ἑτέρωμ. τὰ δὲ
 τῶν δυσμελῶν ἔξεσιμ ἄγ' αὖμ, καὶ φέρομ, καὶ ληίζεσθαι καλῶε. πρῶτα ἢ τοῖε
 ἔχθροῖς Ἀλέξανδρε καταλύειν ἔξεσι, καὶ ξενίωμ τυγχάνειμ, καὶ φιλιαν
 ἄρωπίεε ἀξιῶσθι, σὺ τοίνυν ὧμ ἐδ' ἐκείνη, τὸ τῶμ ἔτυχεε. Εἰ γὰρ δὲ σε
 ὅτι βέλτεε, πλὴν ἄρχημ ἀποφεύγειμ οἰκίαν ἀνδρῶε δυσμενῶε, καὶ μη
 δ' αὖ μῶε ἀγαθῶμ τὰε πρῶτα τ' πολεμῶμ ενεργεσίεε, μηδέ ὁμοφῶρομ
 γίγνεσθι τῶε ἐκ παλαιῶμ χρόνωμ, ὡε σὺ φῆε, εἰε ἔχθρομ δ' ἴηρημέ-
 νοιε. ἢ πόπε μὲν ὡε ἐπιτηδείοιε ἔχρω, μικρῶ δὲ ἕσερομ ὡε πολεμῶ
 οἰε. καὶ μὴ οὐδεμ ἐν τῶι μεταξὺ παρ' ἡμῶμ εἰε σε δυσχερῶε ὑπῆξεμ.
 οὐδ' ἄμ ἔχασ ἐπιθῶμ. εἰ μὲν οὖν ἐξ ἀρχῆε πολεμῶε ἐνόμιζεε, τί οὐκ
 ἔλεγεε; τί δὲ οὐ σύμφωνομ πρῶτα πλὴν γνώμημ τῶι χήμασι; εἰ ἢ
 ἕσερομ μεταβαλῶμ, ὡε δ' ἄμ λυπῶμ, εἰπέε πρὸε δεῶμ, ἀνδ' ὄτεε; ἀλλ'
 οὐκ ἄμ ἔχοιε, ἀλλὰ πρῶτα γα πάντωμ ἀνοσιώτατομ, εἰε νεμ λαβῶμ.
 εἰσῆλθεε μὲν ὡε ξένοε, ἀπῆλθεε δὲ ὡε δυσμελῆε. κλέφεε ἢ πλὴν ἐπιβε-
 λήμ, ἔυφημομ ὄνομα τῶε κακῶε γήμασι τίθεσθαι. ἀλλ' οὐ δὴ πείσεε
 οὐδ' ἐνα ἀνθρώπωμ. πόθεμ; οὐ γὰρ τῶε γήμασιμ ἐπείτα τῶν ἀνθρώπωμ
 ἢ φύσιε. τῆ δὲ φύσειε τὰε προσηγορίεε ἀκολοθημ ἄξιομ. εἰ μὲν οὖν
 πλοίοιε μακροῖε, καὶ στρατοπεδῶ κατ' ἀλάμωωντι τῶε ὄπλοιοε προ-
 σνεχθεῖε τῆ λακεδαίμοιο, καὶ πλὴν ἔχθρομ ἐν φανερω κατὰσῆσεε, καὶ
 χεῖρα ἀνταρτάμεν, καὶ βέλοε ἀφίεῖε, καὶ δόρυ δεξιὰ μὲν, ἐνεγ-
 κῶμ, ἢ τ' τύχηε, ἢ τ' ἀρετῆε νικῆσαι πρῶτα χεῖραε. εἰλε μὲν τ' ἄστυ, τ' δὲ σω-
 μάτωμ ἐκράτησεμ, ἐν λαφύρωμ ἢ μέρει πλὴν ἐλένημ ἐκτῆσατ, ἔχετω,
 στυφάτω, ληξῶμεμ ἡμῶε, ἐγκλημα ποιῶμεμ οἱ τῶ πολέμοιε τὰ ὄντα.

ἀντὶ τῶν ἰσχυρῶν
 ἰσχυρῶν καὶ
 ἀντὶ τῶν ἰσχυρῶν

LIBANII DECLAMATIO PER ERA. ROT.

Porro autem, si omnia pacata, præ se ferens classem, apparatus, orationem, uultum, conuictum, consuetudinem, finem intulit longe ab inicitis diuersum, sciat multum à furto distare uictoriam, à bellica uirtute, arte compositam fraudem. Illa enim uirum præstantiorem declarat, hæc autem inferiores esse arguit eos, qui dolis assequi contentur, quod uirtute nequeant. Atque ut inferiorum fortunæ ad eos qui sunt præstantiores transeant, neque ratione fortasse uacat, & belli ius permittit. Verum qui inicitiam ne fateri quidem sint ausi, eos ultro meliorum fortunas inuadere, hoc profecto cum iniuria coniunctum est, & supplicio dignum. Quod igitur indignissima passi exercitum in agros uestros induximus, neque iniuriæ autores, sed ultores, & quod Paridi nihil superest, præter impudentiam, multis ex rebus perspicuum esse puto. Nos tamen lingua prius quam manibus utimur, idque plurimis de causis. Primum enim non statim ad arma ruere, magis autem uerbis experiri, possis ne quod ius est obtinere, id est, profecto homine dignius. Deinde non æquum arbitramur, quæ unus peccauit, horum nomine, ab uniuersis pœnam sumere, quod tamen bello constituto necesse est accidere. Non enim ibi uacat infontibus parcere, sed intereat necesse est, quisquis ceciderit. Hoc uti ne contingeret, neue quispiam in eas res præcipitaretur, quibus grauari nolle, non recusamus legatione, & suffragiis controuersiam dirimere. Ad hæc autem non mediocri momentum in rebus bellicis adferre credimus, diuinum fauorem. Huc uero uidemus adesse, non ijs qui plus audet, sed qui causa sunt meliore. Eamque ob rem animo moderantes, à legatione fecimus initium, ut siquid hæc ad finiendam controuersiam suffecerit, nulla præterea res sit opus: sin aliter, diuino auxilio, propter causam æquitatem freti, ita demum ad secunda conuertamur. Vtraque igitur considerate, atque conferentes cum disceptatione prælium, cum uerbis arma, simul & ad præsentem felicitatem respicientes, & quæ

Partis iuridicialis quasi epilogo facto, transit ad suasiorem

ΛΙΒΑΝΙΟΥ ΜΕΛΕΤΗ.

εἰ δὲ πάντα εἰρηναῖα προείξας, τὸν καταπλοῦν, τὴν σκευὴν, τοὺς λό-
 γους, τὸ ἡμίμα, τὴν ὀμιλίαν, τὰς δὲ ἰατριβὰς, ἐναντίον ἐξήγαγε τὸ προ-
 ομιλίωρ, δὲ τέλος, ἴσω ὅτι πολὺ δ' ἰεὺς ἴσχυος κλοπῆς, καὶ πολέμου
 κράτος μεμηχανημένους ἀπάτης, τὸ μὲν δὲ τὸν κρείττονος ἀπόδειξιμ' ἔχου-
 σὶν δὲ τὸν χείρονας εἶναι τοὺς ἀπάτη παρομύσας ἑλῆν, ἀδ' ἀνδρείας
 οὐ δεδῶννηται. τὸ μὲν δὲ οὖν εἰς τὴν κρείττους τὰ πῶν ἡπτόνων εἶναι κτήματα,
 λόγῳ ἴσῳ ἄμ' ἔχουσι, καὶ δίδωσιμὸν τὸ πολέμου νόμος. δὲ δὲ τὸς μὲν δὲ
 μολογῆσαι τὴν ἔχουσαν ὑπομείναντας, τὰ τὸν βελτίονων λαμβάναν,
 εἰς ἀδικήματα τελούσας, ἐδέοιτο ἄμ' ἰσότητος. ὅτι μὲν δὲ οὖν ὑβρισμένοι,
 καὶ τὰ δὲ φησὶ τὰ πεπονητότες ἐστρατεύσασκεν εἰς γῆν τὴν ὑμέτερον, καὶ οὐκ
 ἄρχουτες, ἀλλ' ἀμυνόμενοι, καὶ πλήρ' ἀναχωτίας οὐδὲμ, ἀλεξάνδρου
 λείπει) πολλακῶς εἶναι δὴ λόγον οἰμα. ἡμῶς δὲ πρότερον χεῖρ' τοῖς λόγοι
 ἡρώμεθα πολλὴ ἕνεκα. πρώτῳ μὲν δὲ τὰ δίκαια τῶν λόγων φησὶ ἄλλ' ἀμ-
 βάμ. ἀλλὰ μή τις ὅσολοις ἐπιπιδῶν, ἀνθρωπινώτερον δὴ πῶν δὲ εὐ-
 πρῶν ἢ οὐκ ἄξιον κρίνον, ὡς εἰς ἡδίκησε, πρὸ πάντων τὴν δίκην λαμβά-
 νει, ὅπως εἰς πολέμῳ κατὰσασιν ἀναγκάσιν ἡδὴ γίνεται. ὅτι ἕνεστι,
 ἡνικαῦτα τὴν αἰτίαν φιλοκρινῆν, ἀλλὰ ἀνάγκη τὴν πρῶτον ἐπιπῶν ἰσότητος ἀ-
 πολωλέναι. ἵνα δὲ μή τὸν γέννηται, μὲν δὲ οὐκ ἄμ' ἴσους βέλοισι λυπῆ-
 σαι τινὰ προαχθῆν, πρῆσθῆν, καὶ φήσω δεξάμεθα ἄμ' τὰ δὲ ἰσότητα κριθῆναι
 πρὸς ἢ τῶν τοῖς μετὰλλω μὲν ἴσους ἴσους τῶν πολέμου πρῶτον ἐπιπῶν
 νοίαν τὸ θεῶν ἡρώμεθα. ταύτῳ ἢ ὁρῶν, οὐ τοῖς θρασυτέροις, ἀλλὰ τοῖς
 ἐπιπῶν ἐσθῆσι ὑπάρχουσιν. διὰ τῶν δὲ μὲν οὐκ ἐπιπῶν ἀπὸ πρῆσθῆν
 ἀρχόμεθα. ἵμ' εἰ μὲν ἄρκεσιν αὐτὴ πρὸς τὸ πῶν ἀμωσθητισίμων
 πῆρα, μὲν δὲ οὐκ ἔστι προσδέσθῃ. εἰ δὲ μὲν τὴν δὲ δαμονίαν συμμαχίαν, διὰ
 τὴν ἐπιπῶν ἐπιπῶν, ὡς οὐκ ἔστι, ὡς ἡδὴ πρὸς τὰ δὲ εὐτερα τρεπόμεθα.
 ὁρῶν δὲ οὐκ ἀμωσθη, καὶ πρῶτον ἐπιπῶν συλλόγῳ τὰς μάχας, ἐ-
 τοῖς λόγοις τὰ ὅσολα, καὶ πρὸς τὴν πρῶτον ἐυδεμονίαν ἀπιδόντες,

LIBANII DECLAMATIO PER ERA. ROT.

& quæ ex illis incōmoda p̄ficiſci ſoleāt, perpēdentes, id qđ potius eſt eligite. Oportet em̄, Troiani, in huiuſmodi negotio ne utiq̄ indiligēter cōſultare: cū illud nō ignoretis, ſi ſemel peccatum ſit, non fore uobis iterum de integro ſtatuendi facultatē. Etenim ante ſuſceptum bellum, integrum eſt, in illud omnino non incidere, atq̄ utiliore conſilio præſens incommodum eui- tare. At ſimul atq̄ ad manus uentum eſt, ipſa ſeſe mala in im- menſum propagant. Ac ſinem deniq̄ certantibus non moderatæ conditiones, ſed uictoria imponit. Videte igitur, ne cum in præſentia licet decernere utilia, bellum decernatis, mox autem belli incommodis admoniti, ruruſum ad conſultationem redire cupiatis, cum iam licere deſierit. Maxime uero, etiam ſi nulla inſtaret dīmīcatio, nihilq̄ periculi impenderet, tamen oportebat ipſum per ſe iuſtum rectumq̄ ſequi. Nam qui hoc ſunt animo, illis res ſolent ex ſententia ſuccedere. Nunc ſi uere rem reputaueritis, ne ſi uelitis quidē, liberum ſit uobis ſecus fa- cere. An non uidetis Achiuorū copias per litus campūq̄ effu- ſas tanto numero, ut capiendæ multitudīni, & regio ipſa uidea- tur anguſta: Hi quanq̄ pluribus ex oppidis delecti ſunt, una tamen oibus mēs eſt, ad extremū uſq̄ iniuria laceſſitis adēſſe ad ultionē. Et tāta quidē ſūt animi prōptitudine ad rē gerēdā, ut nullo iureiurādo ſit opus: tāta ruruſum iuris iurādi religione ſunt aſtricti, quāta, uel ſi nolint, ad grauiter agendū queant im- pelli. Iā quis uſq̄ adeo uecors ſit, qui nō malit citra incōmodū ea reſtituere, quæ tamē cū infortunio ſit depēſurus? An p̄ lo- uem, qđ anceps ſit euentus belli? Nō per deos, nō eſt ullo mo- do incertus huius exitus belli: quādo ne illud quidē in dubio eſt, potius ne præmium æquitatis, quā iniquitatis: & an il- lam colentes honos, huius uero autores diuerſa cōſequantur. Etenim ſi de neutro iſtorū ambigitur, protinus indubitatum eſt & illud, utrorū melior ſit cauſa, eos in certamine fore ſupio- res. Porro de ijs, qui uobis auxilio futuri ſint, auguror enim ſic cogitare nōnullos, quali nō paucos auxiliatores ſitis habituri,
illud

ΑΙ ΒΑΝΗΙΟΥ ΜΕΛΕΤΗ:

ἢ τὴν ἀπὸ ἐκείνων δ' ὑπερβαίνοντες, γένεθε τῷ κρείττονος. Δεῖ δὲ
 ὡς πρῶτος, ὑπερβαίνοντες τοὺς ἴσους, μὴ ῥαθύμως βαλεῖσθε, ἐκεῖνο εἰδότες,
 ὡς οὐκ ἐσὶν ἄπαξ ἀμαρτάνοντας αὐθις γενέσθαι βαλῆς κυρίως. πρὶν
 μὴ ῥαθύμως τὸ πολεμῆν, ἐν εἰς τὸν αὐτῶν καθάπαξ μὴ πρὸς περὶ λογι-
 σμῶν βελτίονι, τὸ προσίδη ἀνασεύλαινας, εἰσελθόντας ἢ εἰς τὸ ἔργον
 αὐτὰ τὰ πάθη κατέχει μέχρι πόρρω. καὶ τῆνικητὰ πολλὰ κρίνετε τὸ τέ-
 λος, ἀλλ' οὐ κατὰ σωθῆκας μετρίως. Ὅρα τὸ αὐτὸ μὴ πρὸν γινῶναι τὰ δέ-
 οῦτα, πόλεμῳ ἔλθοις, τῶν πολέμων ἢ λυπηθέντ', αὐθις ἐπιθυμήσθε βα-
 λείσθαι, ἢ νικάτω τοῦ οὐχ' ἔξετε, μάλιστ' ἢ εἰ μηδεὶς ἐπιπῶ ἀγῶν,
 μηδὲ κίνδυνος, ἐχρήσθη αὐτὸ καθ' αὐτὸ τὸ δίκαιον ἀδεδόνηται. τοῖς δ' οὐ
 τῶ γνώμης ἔχουσι, δὲ ὑβρίας φιλεῖ τὰ πράγματα φέρεσθαι. νῦν δέ γε,
 εἰ δὲ μὴ ληφῆν, οὐδὲ βλομύοις ἡμῖν ἐνεσιμ' ἐτέρως ποιῆν. οὐχ' ὅ-
 ρατε τοὺς ἀχαμοῦς καὶ τὸ ἦθος, ἢ τὸ πεδίον κεχυμένους, ἢ μικρὸν ἀπο-
 φαίνοντας τῶν πλῆθει τῶν χωρῶν. οὗτοι πάντ' ἐκ πολλῶν μὴ σωληλυ-
 θασὶ πόλε, μίαν ἢ γνώμην ἐχόντας ἀμύναται τοῖς ὑβρισμένοις εἰς
 τέλος, ἢ τσαυτῆ μὴ προθυμίας ἀχρηστῶν πρὸς τὰ πράγματα, ὅσην ἔ-
 χωρὶς ὄρκου ἔρηκτο ἄν, τσαυτῆ ἢ τῶν ὄρκων ἀνάγκη, ὅσην ἔ-
 λομένους προθυμῶν, πάντως ἄν ἐπικνέγκασαί. τίς οὕτως ἠλίθιος,
 ὅς τις οὐκ ἄν ἔλοιτο χωρὶς τὸ παθεῖν τὸ δ' ἀποδύναται αὐτὰ, ὡς με-
 τὰ συμφορᾶς ἀποσίσεται, ὅτι μὴ δι' ἀδελφὸν τὸ τὸ πολέμου τέλος, οὐ μὰ
 τὸν θεοῦ, οὐδ' ἀμῶν, τὸ τὸ παρόντος ἀδελφου, ὅτι μηδὲ τὸ ἀδελφου, πό-
 τερον ὃ τὸ δίκαιοσάνης καρπός, ἢ τὸ πονηρίας ἀμείνω. καὶ πότερον ἔ-
 κείνω τὴν πρᾶξιν τιμᾶν, ἢ τοῖς τὰ δὲ πράττεισι σωαίρεται. εἰ δ' ἢ μηδ' ἔτε-
 ρον τὸ ἀμφισβητήσιμ, ἢ ἀκῆνο σαφές εὐθύς τὸ μετ' ὧν ἄν ἢ τὸ κρεί-
 ττονος μέρος, τὸ τὸ ἀποκείσεται τὸ ἐναντίων κρατ'. πρὶν τίνων τῶν συμ-
 μαχῶν τῶν ἡμῖν, οἰμασθ' ἄν τινος ἐνοπῶς οὐκ ὀλίγ' ἔξετε βοηθοῦ.

C ; ἐκάνο

LIBANII DECLAMATIO PER ERA. ROT°

Illud dico, quod etiam si reliquus exercitus omnis in ocio se contineret uel un° hic Vlysses auxilia uestra in ludibriu uerterit, multitudinem ingenio, solertiaque reprimens. Hac neque bellum detrectas, neque negotiorum cupiens dixerim. Plura uero dicere proclive quidem, sed superuacaneum sit. Nam si his mentem non adhibebitis, nihil retulerit plura dixisse. Testor autem locumque hospitalem, cunctosque simul & deos, & daemones, qui cunq; hanc incolunt regionem, quod & iniuria priores lacessiti Ilium appulimus, & nunc quoque praoptamus uerbis negotium conficere, neque nisi ab alijs adacti bellum sumus inituri.

D I X I

QVAE DIXERIT

MEDEAE SVOS MACTATURA FILIOS.

DECLAMATIO.

RUIT ET mihi mea ars auxilio, ut accepta contumelia, non tantum angerer, sed & poenas sumerem. Non amplius rex Iason, non amplius Corinthiorum potitur. Omnes opes subuertit corona, omnia uelut perdidit, omnia conflagravit incendio. Et accedit ad calamitatis cumulū dementiae genus, quod illi de me nihil etiam subolet. Quid igitur? Sufficere haec putabimus, ac praeterea nihil regremus. Minime gentium, imo superest

ΛΙΒΑΝΙΟΥ ΜΕΛΕΤΗ.

ἐκεῖνο λέγω, ὅτι καὶ ἅπαρ τὸ λοιπὸν στρατόπεδον ἢ σὺχίαν ἀγείκω,
 ὁδῶσιν οὐτοσί μόνον γέλωτα, τὸς ἡμετέρας ἀποφανῆ συμμά-
 χως τῆ συνέσει δὲ πλῆθος ἐλέγχωμ. ταῦτ' οὐτ' ὀκνῶμ τὸν πόλεμον,
 οὐτ' ἐπιθυμῶν πραγμάτων εἰρηκκα. Πλείω μὲντοι δι' ἐξίέναι, πρόχα-
 ρον μὲν, μάταομ δὲ καὶ κενόμ. εἰ γὰρ μὴ τῶτοις προσέξετε τὸν νόμ,
 οὐδέ τ' ὅ πλείονον οὐδὲρ ὄφελον. μαρτύρομα δὲ δία τε ξένιον, καὶ
 πάντας θεούς τε, καὶ δαίμονας, ὅσοι τῆμ δε κατέχουσι πῶν γῆμ, ὅτι
 καὶ πῶν ἀρχῆμ ἀδινέμωσι προσέχομην ἰλίω καὶ ναῦ λόγω δία
 λυέου προαφόμεθα, καὶ πολεμήσομιν ἐτέρωμ ἀναγκαζόντων.

τῆς μελέτης τέλον.

MELETH TINAS

ἌΝ ΕἶΠΟΙ ΛΟΓΟΥΣ ΜΗ ΔΕΙΑ

μέλλουσα ἀποσφάτῃαι τὸς ἐαυτοῖ παῖδας.

ἶχον ἄρα καὶ αὐτὴ βοήθειαι πῶν πρὸς φιλί τέχ-
 νης, καὶ οὐκ ἐμελλομ ἀλγήσομ μόνον ἀδινε-
 μῶν, ἀλλὰ καὶ λήφουσι δίκω. οὐκ ἔτι βασι-
 λεὺς ἰάσωμ, οὐκ ἔτι τῶν κορινθίων ἐπαρ-
 μενον. πῶτον πάντα ἀνέτρεψεμ ὁ σέφα-
 νον. πάντα δι' ἐφθαρεμ ὁ πέωλον. πάν-
 τα συγκέχυται τῶν πυρί, καὶ πρόσσει τῆ συμφορᾶ τὸ φιλί ἀνοίας
 μέρον, τὸ μηδὲμ ὑποδέουσι φιλί παρ' ἐμῶ. τί οὐκ ἀρεκῆμ ἢ γησῶν
 μεδία ταῦτα, καὶ πλέομ οὐδὲμ ζητήσομην; μηδ' αὖμωε.

ἔσιν

LIBANII DECLAMATIO PER ERA. ROT.

superest alia uindicandi ratio, superiore atrocior, nihil egens ueneficijs, aut arte clancularia, uerum animo praesenti, uirilique, & dextera quae facinus nullum refugiat. Sunt liberi mortaliu omnium impiissimo, & uocatur pater. Hoc est filijs solatium, una cum ipsa appellatione illi adimamus. Haud quaquam me finit quae iusta sunt expendere, meorum malorum, tum multitudo, tum magnitudo. Sed rationem ineunti mihi, pro, quibus factis quem fructum receperim, omnia ad poenam minima uidentur. Aetia mihi pater erat, isque Scytharum rex: tum uirginitas & fama egregia, ac multi inter finitimos proci: denique spes praesentibus bonis potiores. Appulit scelestus iste, neque deos metuens, neque homines reuerens. Atque erat omnibus malis circumuallatus, & necesse habebat inuincibilia uincere, tauros ignem efflantes, armatam aciem e terra profilientem, Draconem peruigilem. Ac dignus quidem erat, qui in his omnibus uinceretur. ut isto cadente uictoria penes patrem meum esset potius, quam Aetiae regnum ludibrio haberet, unius nauigij dominus. At ego quicquid est proditorum scelere praecurrens, quicquid amentium stultitia superans, familiares pro hostibus, hostes familiarium loco habui. Et contra patriam, ab alienigenis stabam. Porro artem opposui naturae ferarum. Extinctus est ignis. Tauri iugum duxerunt. Cessit aratro solium longe durissimum. Sopitus apparuit Draco, id quod ante nunquam. Manu tenebam adhuc trementem Iasonem. Ego porro super haec omnia nauem conscendi, multis magnisque persuasiva pollicitationibus, sacramentis, meis ipsius ueneficijs. Accepit & beneuolentiae meae argumentum, & Iolcus, ubi rex Pelias inimicus senex, ab ijs quas genuerat discerptus est, iuuentutis spe, ultro se fraudi tradens. Et huiusmodi quidem mea in Iasonem, partim domi, partim in Graecia beneficia extiterunt. Gratia uero cuiusmodi: Corinthum uidit, & Creontis

ΛΙΒΑΝΙΟΤ ΜΕΛΕΤΗ

ἔσιρ ἐτέρᾳ Τιμωρίᾳ χαλεπωτέρᾳ ἢ προτέρᾳ, οὐδὲν δεομῶν φαρμάκων, Ἐλαινιδανόσης μηχανῆς, ἀλλὰ γνώμης ἀνδρφοτέρᾳ, Ἐδεξιᾶς κηδὲρ ὀκνήσης, εἰσι παῖδες ὄφθ' πάντων ἀδικωτάτῳ, κῆ καλῆς πατρὸς, ἀφελώμεθα ταύτῳ αὐτῶν πλὴν ἡσυχίας, κῆ τῆ προσπιπίᾳ. οὐδὲν ἔξ με ἢ δικάσιωμ ἐξετάζωμ τὸ πλῆθος, Ἐμέγεθος ἢ ἔμωμ κηκῶμ, ἀλλ' ὅταν λογιόσομαι τί δράσαται, τίνωμ ἀπὸ κλάου, πάντα πρὸς δίκῳ ἢ γῶμα μικρά. αὐτῆς ἐμοὶ πατρὸς, κῆ σκυθῶν ἢ βουσι λυῖς, κῆ ἡσυχίας, Ἐφῆμη βελτίωμ, Ἐπολλοὶ ἢ ἐν τέλει, κηκῆς, Ἐτὸ πρὸντων ἐλπίδες ἀμείνως, κατέπλευσεμ ὁ μῆσος οὐτῶ, ὁ μὲ τε θεοὺς δεδίως, κηκῆ ἀνδρῶπας ἀδύμωμ, καὶ ἢ ἐν πᾶσι κακοῖς, Ἐτῶ ἀδωάτῳ ἔσα γενέσθ' κρηπίτων, ταύρων, πῶς ἀφ' ἑνὶ τῶμ. ὀπλι τῶμ ἐκ γῆς ἀνατρεχόντων, δράκοντῶ οὐκ εἰδὸτος καθεύδῃμ, τὸ μὲ οὐδὲ δίκαιον ἢ, ἢ τῶ λαχθῆναι τὸ ὄλωμ, Ἐπεσῆμ αὐτῶ, Ἐπλὴν νίκῳ γενέσθ' τῶμ πατρὸς, Ἐμὴ καταελάσαι τὸ ἀπὸ βασιλείας αὐθρῶ πομ ἐνὸς πλοῖος δεσπότη. ἐγὼ δὲ ἢ πάντας μὲ πρὸς ἑλπίδα προσόταε πονηρίᾳ, πάντας ἢ ἀνοήτως μωρίᾳ, τὸς μὲ οἰκίους ἐχθρούς, τοὺς δὲ ἐχθρούς οἰκίους ἢ κησάμλω, καὶ κητὸ παρὶδῶ ἔσκη, μετὰ τῶν ἄλλο φύλωμ, καὶ πλὴν τέχνῳ ἀντέταξα τῆ φύσῃ τῶν θηρίων, ἔσθεσο τὸ πῶς ἢνεγκαν οἱ ταῦροι τῶ ζυγῶμ, ἔξωμ ἀρότρω κῆ πάντων σεξρότέρᾳ, κα θεύδωμ ὄφθ' δράκωμ ὄνπω πρόσπερον τῶ παθῶμ, ἐν χερσὶν ἢμ δὲ ρας τῶ ἔεμοντος, ἐγὼ δὲ ἐπὶ τῶτοις ἀνέβαινον εἰς πλὴν ναῦν, πολλῶν πισεύδα, Ἐμεγάλαις ἐπαγγελίαις, ὄρκοις, αὐταῖς τὸ ἐνεργεσίαις, ἐδέξατ' ἢ ἐμῆς εὐνοίας ἀπόδῃμ, Ἐιολκὸς, οὐ βασιλεὺς πελίας δυ σμῆνης γέρων ὑπὸ τῶτων ἢ ἐέννησε καπεκόπησε, νεόπιτος ἐλπίδι προ απελθῶμ ἀπάτη, τὰ μὲν ἰάσωνα παρ' ἐμῶν τριαῦτα, τὰ μὲν οἰμοί, τὰ δὲ ἐπὶ φθὶ ἐλλάδῶ. οἱ δ' ἀμοιβαί τίνες; κῆρινδομ εἶδε, κῆ πλὴν

D κρέοντῶ

LIBANI DECLAMATIO PER ERA. ROT.

Creontis imperium, ac de Glauce audiuit. Caterum nulla habita ratione eorum quæ feceram, uxorem duxit, quum ex me liberos haberet. Me uiua uidit nuptias. Atq; illa omnia exciderunt animo, præq; imperij cupiditate, mea merita neglecta sunt. Atqui ne ista quidem sufficiebant, insuper expulsa sum, contumelia affecta sum, minis onerata sum. Hæc quidem iustam indignandi causam præbuerunt. Artem uero effugij tantum gratia tenebam, & hæcenus sufficit. Incedamus iam, & per reliqua, quæq; licet eamus. Feri Medea filios, macta filios Iasonis, uiri scelerati, impij patris, hospitis mali. Ne quid te rerum omnium reuocet, non natura, non gestatio, non partus recordatio, non nutritio, non uox, non forma. Plectatur Iason in filijs: hi uero hostium nomine plagam recipiant. Non arripiant eos cognati Glaucæ, neq; iram in illos euomant. Atrox quidem facinus, sed ad prius illud consequens. Cõtra naturam impie agemus: At istud olim ausæ sumus. Fratris cædes ad liberorum cædem deducit. Eiusdem est & hoc animi eiusdẽ dexteræ. Obsecro filij, sub ensem uenite, hic in uos per me adigendus est. Enim uero si probus ille fuisset, nihil horum. Bonæ formæ, bona figura corporum, sed patris imaginẽ referunt. Id facit ut occidam lubentius. Hij quidẽ igitur mox iacebunt. Ego uero è sublimi medioq; aère, scelestum aspiciam. Atq; ille, gemens, & nihil non faciens, uociferabitur quidem, me uero, nequaquam attinget.

Eiusmodi draconum iugo freta ue-

har. Supra Athenarum uero

urbem ingrediens, in/

de cruciatum

spectabo.

F I N I S.

ΑΙΒΑΝΙΟΥ ΜΕΛΕΤΗ:

κρέοντος ἀρχήν. κὴ πρὶ τὴ γλαύκῃς ἦκασε. κὴ λόγῳ οὐδεὶς τῶν ἐμῶν.
 ἀλλ' ἐγάμα παῖδας ἔχωρ. εἶδ' ἐμ' ὑμέναιον ζώσης ἐμῆ. κὴ πάντα ἐν
 κῆνα ἐξεβέβληκ'. κὴ πρὸς τὸν ἔρωτα τὴ δωασείας, αἱ παρ' ἐμῆ χάρι-
 τες ἠμέληντ'. κὴ οὐκ ἀπέχθη ταῦτα, ἀλλ' ἠλαυνόμην, ὑβριζόμην,
 πρὸς πηλακίζόμην. ἐντεῦθεν εἰκότως μὲν ἠγανάκτου, πρὸς δὲ πῶν
 μόνῳ καταφυγῆν ἐἶδ' οὐ πῶν τέχνῳ. ἢ δὲ ἦρκεκε. χωρῶμην δ' ἠ κὴ
 δ' ἴα τῶν λοιπῶν, κὴ δ' ἴα ἦε ἐξεστὶ ἴωμην. πλῆθε μὲν δ' αὖ παῖδας τῶν
 Ἰάσων, ἀνδρῶς ἀδίκου, πονηρῶ πατρὸς, ζένος κακῶ. μηδ' ἐμ' σε τῶν
 πάντων διάλλαπτόν. μὴ φύσις, μὴ γαστήρ, μὴ λογισμὸς ὠδίνωμ.
 μὴ τροφή, μὴ φωνή, μὴ μορφή. ζῆμιτόδω μὲν ἰάσωμ τοῖς πασι. δι' ὅ
 πῶν πρὸς τῶν ἐχθρῶν αἰκίαμ. μὴ γὰρ λάβοιερ τῶν τῶν οἱ γλαύκῃς
 συγενεῖς, μηδ' ἀφῆσαιμ εἰς αὐτοὺς τὸν θυμὸν. δανὸν μὲν τὸ ἔργον,
 ἀλλ' ἀκόλαστον τῶν προτέρων. πρὸς τῶν φύσιμ ἀσεβήσομην, τὸ πῶν
 λατῶν μὲν κὰ μὲν. ἀδελφῶ φόνον ἐπὶ τὸν τῶν παίδων πρὸς ἀπέμι-
 πει φόνον. φῶν ἀνφῶ ἐσὶ κὴ τῶν γνῶμης, τ' ἀνφῶ δεξιῶν. ἰκετώ παῖ-
 δες, ὑπὲρ τὸ ξίφος ἦκατε, τῶν εἰς ὑμᾶς ὠθεῖ δ' ἐμῆ. εἰ γὰρ ἐκῆν
 ἦμ' ἔχουσ, οὐδ' ἐμ'. καλαὶ αἱ μορφαί, καλὸς ὁ τύπος τῶν σωμάτων,
 ἀλλ' εἰκόασι τῶν πατρῶν. τῶν δ' ἠδ' ἴω μοὶ ποιήσαι τὸν φόνον. οἱ μὲν οὖν
 αὐτίκα κείσονται, ἐγὼ δ' ἀνωθεμ δ' ἐξ ἀέρος μῆσς τὸν ἀλκίτητον ὄ-
 φομα, κὴ σένωμ, κὴ πάντα ποιῶμ, βοήσεται μὲν, οὐ δὲ λήψεται
 με, τῶν ζεύγῃ δαξῶν δ' ἀκόντων. ἐπιβᾶσα δὲ τῶν ἀδηνῶν, ἐκῆ-
 δεμ πῶν λυπίω ἀποθήσομαι.

QVAE DIXERIT

ANDROMACHE INTERFECTO HE-
CTORE. DECLAMATIO.

VENIT quod timebam, & uerba mea despiciens Hector ad optima hortatam esse cognouit. Admonueram ut sibi parceret. Ille uero cōtra, suam salutem uilem habuit. Ergo extinctus est nō meis, prohi di, in manibus, uerum ab Achille. Quod ille occubuit, hoc est interisse Priamum Hecubam, fratres, hunc ipsum puellum, me, ciuitatem omnem. Ille tuebatur Ilium. A quo igitur posthac seruabitur? Interierunt, occiderunt omnia, facta sum mulierum infelicissima. Quanta me felicitate, cuius gustum modo dederat fortuna, spoliauit. Erant mihi in regijs pater ac mater, tum fratrum chorus, nitidacq; ac lauta omnia. Accedebat ad hæc aliud maximum omnium, coniunx Hector, bellator insignis. Spectabar, beata dicebar. Et si quis adiens me Andromachen appellabat cognominis uice, adijciebat, imperatoris, uictoris, fortunatā. Oportebat igitur in eadem fortuna pariter consensescere. At nō passus est sæuus iste Achilles, quem quidem in meum exitium produxit Thetis, patrem mihi ademittit, trucidauit fratres seruitutem matri iniecit. Deinde restituta est. Ac ne ea quidē superest.

MELETH TINAS

Α' Ν Ε' Ι Π Ο Ι Λ Ο Γ Ο Υ Σ Α' Ν

δρομάχῃ ἀναερεθέντ' ἔκτορ'.

καὶ δὴ πρὸς ἔργον ὁ φόβος, καὶ τοὺς ἑμοὺς λό-
γους ἔκτωρ ὑπερδῶρ ἔγνω μεία βέλτισα εἰση-
γυμένω. πρὸς ἡμῶν ἑαυτ' φείδεται, ὁ δὲ ἠφείδῃ
σε. τοι γαροῦν τέθνηκεν, οὐκ ἔν τ' αἰετὴς ἡμετέ-
ραις, ὅθ' θεοί, χερσίμ', ἀλλὰ ὑπὲρ τῶν ἀχιλλεύων, τὸ
δὲ ἐκείνον τεθνήσκειν, τὸν πρῶτόν μ' ὄζειν ἀπολω-

λέναι, πλὴν ἐκάβλω, τοὺς ἀδελφούς, τιστὶ τὸ παίδιον, ἑμέ, πλὴν πόλιμ
ὄλλω. ἐκείν' ἔσωζε τὸ ἴλιον. πόδες οὖν ἔτι σωθήσεται, ἔρξα πάντα
καὶ δ' ἔφθασται. καὶ γέγονα ἐπὶ γυναικῶν ἀδλιωτάτη. οἷα με
γείρας ὁ δ' αἰμῶν ἐυδαιμονίας ἀπεσέρησε. ἦρ μοι πατὴρ καὶ μήτηρ
ἔν βασιλείοις, ἔχουρος ἀδελφῶν, ἔ πάντα λαμπρά. τῶτοις προ-
σεγένετ' ἐμῶν ἕτερον, σώσοικ' ἔκτωρ, ὁ πλίτης ἀγαθός, ἐβλε-
πόμεν, ἐυδαιμονιζόμεν, καὶ πλὴν ἀνδρομάχῃ τις προσεπῶν,
πλὴν τῶ στρατηγῶν προσέθνηκεν ἄρ, πλὴν τῶ κρατοῦντος, πλὴν
μακαρίαν. ἔδρα μὲν οὖν μέχρι γήρως δ' ὁμοίας ἀφικέσθαι φη-
τύχης, ἀλλ' οὐκ εἶασεν ὁ χαλεπὸς οὗτος ἀχιλλεύς, ὃν ἢ δέτις
ἕτεκεν ἐπ' ἐμοί. κατήνεγκέ μοι τὸν πατέρα, ἀπ' ἐσφαξε τὸν ἄ-
δελφόν, δ' ὑλείαν ἐπέβαλε τῇ μητρὶ. εἶτα ἀπέδοσ', καὶ οὐδὲ αὐτῇ

D ; πρῶτα

LIBANII DECLAMATIO PER ERA. ROT.

Supereſt. Et hæc graua quidem, uerum tu tolerabiles redde-
bas erumnas Hector, atq; unus præſtabas omnia. Et quibus
eram orbata, ea rebar adeſſe per te. Sed occiſus es, accepiti
uulnus. Nos rapimur, perdimur, inſtant triſtia. Impendet peri-
culum, imminet incendium. Videre mihi uideor Troianos
cædi, uxores per uim indigne tractari, liberos trahi, uidere fet-
rum, uidere flammã. Aperta eſt hoſtibus Troia, te haud am-
plius pro portis propugnante. Ah puer, forte prehenſum te
quiſpiam hoſtium, ad turrim adiget. Strenuus erat pater, à te
pœnas repetent Graci. Me forſitan occidet alia uis. Atque in
hoc quidem fortunata erimus. At non continget. Serui-
tus me manet, & famulatus, plagæ, & in extremum
uſq; æui lachrymæ. Haud etiã ſcio an uiſura ſim
terram unde nobis hoſtis iſte aduenit.
Mox etiã, quod acerbiffimũ eſt,
concubitus cogar pati eius
qui interemit He-
ctorem.

LIBANII SOPHISTAE DECLAMATIONVM, ERASMO ROTEROD. INTERPRETE,
FINIS.

ΛΙΒΑΝΙΟΙ ΜΕΛΕΤΗ.

ἤϊεσί. καὶ ταῦτα θανά μ', φορητὰ δὲ ἐποίησε, ὧ ἐκτωρ, τὰ δυσυχί-
 ματα. καὶ τὰ πάντα, πρῶτος μόνου. καὶ ὧ ἐσε:ρόμιω, ἄμιω εἶναι
 μοι διὰ σε. ἀλλ' ἄπεσφάγης, ἐδέξω τ' ἢ πληγῆν. ἄχόμεδα, ἀπολώ
 λαμν. πρόσσι τὰ θανά. πλοσίον ὁ κίνδυνος. ἔγγυς τὸ πῦρ. ὄρᾳ μοι
 δοκῶ τὺς τῶας κατακοπτομύσε, τὰς γυναικας ὑβριζομύσε, τὺς
 παῖδας ἐλκομύσε, ὄρᾳ ἐμ σίδηρον, ὄρᾳ πλὴν φλόγα. ἀνέφκτα
 τοῖς πολεμίοις δ' ἴλιον, οὐκ ἔτι σὺ προβεβλημύσε τῶ πυλῶν. ὧ
 πεδίον, ἴσως σὲ λαβῶν τις τῶ πολεμίων, προσάξει τῶ πνρι παδίου
 γα. γενναῖου ἢ ὁ πατήρ. ὀφείλας δίκας τοῖς ἀχαιοῖς.

ἔμέ' ἄρα ἀποκτενῆ τίς. τῶ γοῦ εὐτυχήσομην. ἀλλ'

οὐκ ἔσι. δολεία με μέν, καὶ δῖακονία, πληγαί,

καὶ διὰ τέλεσε δ' ἀκρύα. καὶ μὴ ἴσως δ' ἴφο

μα, παρ' ἧς ἡμῖν οὗτος ὁ πολέμι

ος ἐπῆλθε. τάχα πρ, εἰ τὸ

θανόν ἀναγκαθῆσο,

μα, μίγνυσα

τῶ δ' ἔμ

κτωρ

ἀπεκτονότι.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ Γ. ΤΟΥ ΛΙΒΑΝΙΟΥ
 ΣΟΦΙΣΤΟΥ ΜΕΛΕΤΩΝ.

ISOCRATES AD

NICOCLEM REGEM DE INSTITV
TIONE PRINCIPIS, ~~PRIMO~~
ΒΟΥΒΡΟΟ. INTERPRETE.

*Que regi
bus donare
oporteat.*

*Reges ma
xime præce
ptis institu
endi.*

AETERI quidem Nicocles, qui regi
bus soliti sunt adducere uel uestes, uel æs,
uel aurum factum, uel aliud eiusmodi re
rum quippiam, quarum ut ipsos habet in
opia, ita uobis exuberat copia, mihi pla
ne uidentur manifestam exercere nego
ciationem, non dare munus, eademque
longe callidius uendere, quam illi qui quæstum huiusmodi
profitentur. Ego uero munus hoc pulcherrimum simul & uti
lissimum fore iudicari, quodque maxime deceat, tum me do
nare, tum te accipere, si tibi rationem queam præscribere, qui
bus rebus expetendis, rursus quibus fugiendis, optime ci
uitatem pariter & regnum administrare possis. Nam cum
alia permulta sunt, quæ priuatos homines reddant emen
datiores, tum in primis illa: primum quod non affluant de
licijs, sed pro quotidiano uictu solliciti esse cogantur: dein
de leges quarum præscripto omnes illi gubernantur: præ
terea autem admonendi libertas, quodque liceat, & amicis inui
cem increpare, & inimicis insectari mutuo, si quid peccatum
fuerit.

ISOCRATOUS

ΠΡΟΣ ΝΙΚΟΚΛΕΑ ΠΕΡΙ
ΒΑΣΙΛΕΥΙΑΣ ΛΟΓΟΣ.

Γ' ἄξιόδοτε, ὦ νικόκλεε, ὑμῖν τοῖς βασι-
 λεύσιμ ἐπιήτας ἄγαρ, ἢ χαλκόν, ἢ χρυσόν εἰς
 γασμύσον, ἢ ἄλλο τι πῶν τιότων κημάτων,
 ὧν αὐτῷ ἄξιόδοτε εἰσιμ, ὑμεῖς δὲ πλατῆτε,
 λίαρ ἐδοξαί μοι καταφανῆ, οὐ δόσιμ ἄλ-
 λ' ἐμπερίαν ποιοῦμενοι, καὶ πλὴν τεχνικώτερον
 αὐτὰ πωλῶντε, πῶν ὁμολογῶντων κατωκλεύει. ἐγὼ δ' ἠγνοοῦμαι
 ἄρ ταύτην καλλίστην γενέσθαι δωρεάν, καὶ κησιμωτάτην, καὶ μάλι-
 λιστα πρέπυσσιν ἐμοί τε δούνασθαι καὶ σοὶ λαβεῖν, εἰ δωκθεῖσθαι
 ποίωρ ἐπιτηδουμάτων ὀρεγόμενοι, καὶ τίνωρ ἐργωρ ἀπεχόμενοι,
 ἄριστ' ἄρ καὶ πλὴν πόλιμ, καὶ πλὴν βασιλείαν διοικίη. τὸνε μὲν γὰρ
 ἐπιήτας ἐσὶ πολλὰ τὰ παιδεύοντα, καὶ μάλιστα μὲν τὸ μὴ τρυφᾶν,
 ἀλλ' ἀναγκάζεσθαι πρὸς τὴν βίον κατ' ἐκαστὴν ἀγωνίζεσθαι πλὴν ἡμέ-
 ρων. ἐπιήσθαι νόμοι κατ' οὐνε ἕκαστοι πολιτευόμενοι τυγχάνουσιμ.
 ἐπι δ' ἢ παρρησία, καὶ τὸ φανερώς ἐξῆναι τοῖς πε φίλοις ἐπιπλή-
 ρησθαι καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἐπιπέσθαι ταῖς ἀλλήλων ἀμαρτίαις.

E πρόσ

ISOCRATIS ORATIO PER ERA. ROT.

Adulatio regum pestis. fuerit. Ad hæc poëtae quoque nonnulli prisca, uiuendi præcepta literis prodiderunt, ut consentaneum sit his omnibus rebus eos reddi meliores. At regibus nihil harum rerum suppetit. Imò quos magis quam ceteros oportebat admoneri, postea quam imperiū adepti sunt, ij semper admonitore carent: propterea quod & mortalium plerique non adeunt ad illos, & qui cum illis habent consuetudinem ad gratiam confabulantur. Siquidem nati & opum plurimarum possessionem, & rerum maximarum administrationem, dum his occasionibus haud recte utuntur, effecerunt, ut complures ambigant utra uita magis sit eligenda, eorum ne qui priuatam quidem, sed placidam & humanam agunt uitam, an regum. Nam quoties ad honores, ad opes, ad potentiam illorum respexerint, dijs pares existimant, quicumque regno potiuntur. Rursus ubi se cum perpenderit metus ac pericula, singulisque consideratis deprehenderint alios extinctos ab ijs, à quibus minime conueniebat, alios in familiarissimos maximeque domesticos peccare compulsos, nonnullos esse quibus horum utrumque euenerit, tum contra satius esse iudicant, quodcumque uitæ genus amplecti, quam cum eiusmodi malis uel uersæ Asiæ imperium tenere. Porro commutationes huiusmodi, fortunæ rerumque tumultus hinc proficiscitur, quod uti sacerdotium, ita regnum quoque cuiuslibet hominis esse credunt, cum res sit una rerum omnium humanarum maxima, quæque summam desideret prudentiam. Itaque consulere quibus rationibus possis in singulis negocijs recte administrandis officio fungi, ut & bona conferues, & mala euites, eorum munus est, qui tecum perpetuam habent consuetudinem. In genere uero, & quæ uita studia spectare conueniat, & in quibus exerceri, ipse conabor explicare. Iam quidem an munus, hoc cum absolutum fuerit, argumento suo respondeat, haud facile fuerit statim initio cognoscere, propterea

Vtra uita felicior. Incommoda regni.

Vnde regnorum commutationes.

Officium principis.

Ἰ Σ Ο Κ Ρ Α Τ Ο Υ Σ Π Ρ Ο Σ Ν Ι Κ Ο Κ Λ Ε Ξ Α

πρὸς δὲ τῆσιν ἑτέροις, καὶ ἴσως καὶ τοῖς ἄλλοις ἡγεμονίαις ὡς
 καὶ ἡ καταλειπούσῃ, ὡς τὸ ἐξ ἀνάγκης τῶν ἐκείνων ἀντὶς βελ
 τίως γίνεσθαι. τοῖς ἑτέροις δὲ τῶν ἀντιπάλων ἐπιπέδῳ. ἀλλ' οὐ μάλ
 λον ἐστὶν ἢ ἄλλωμ παρὰ δέουσαι, ἐπιπέδῳ εἰς τὴν ἀρχὴν κατασαι
 θῶσιν, ἀναθέκτοι δ' ἰσχυροί. οἱ μὲν γὰρ πολλοὶ ἦν ἀνθρώπων ἀν
 τοῖς οὐ πλεονέχουσι, οἱ δὲ συνόντες πρὸς χάριμ ὁμιλοῦσιν. Ἐγὰρ τι
 κύριοι γενόμενοι, καὶ ἡγεμονίᾳ πλείωμ καὶ πραγμάτων μεγίσωμ,
 διὰ τὸ μὴ καλῶς ἔχειν ταύτας ταῖς ἀφορμαῖς, πεποιθήσασιν ὡς
 πε πολλοὺς ἀμφισβητοῦσιν, ὅτε ἔστιν ἄξιον ἐλέειν τὸν βίον, τὸν ἦν
 ἐδίωκόντων μὲν, ἐπιπέδῳ δὲ πρᾶξιόντων, ἢ τὸν ἦν τυραννιδόντων.
 ὅταν μὲν γὰρ ἀποβλέψωσιν εἰς τὰς τιμὰς, Ἐπὶ τὴν πολλοῦ, Ἐπὶ τὰς
 δυνατείας, ἰσοθέτως ἅπαντας νομίζουσι τοὺς ἐν ταῖς μοναρχίαις ὄν
 τας, ἐπαδ' ἄν ἔνθευθι μὲν τοὺς φόβους καὶ τοὺς κινδύνους, καὶ δι' ἐξίον
 τας ἔννοιαν τὴν μὲν ὑφ' ἧν ἦκισα ἐξήμ δι' ἐφθαρμῶν, τὴν δὲ εἰς τὴν
 δικαιοσύνην ἡμαρτῶν ἡναγκασμῶν. τοῖς δὲ ἀμφοτέρω ταῦτα
 συμβεβηκότα, πάλιν ὅποσοῦν ζῆν ἡγοῦνται λυσιτελεῖν μᾶλλον, ἢ
 μετὰ τῶν συμφορῶν ἀπάσκει ἐπὶ ἀσπίδος βασιλεύειν. ταύτης δὲ τῆ
 ἀνωμαλίας Ἐπὶ τὴν ταραχὴν αἰτιῶν ὅτι τὴν βασιλείαν ὡς πρὸς τὴν
 φωνήν, πάντες ἀνδρὸς εἶναι νομίζουσι. ὁ δὲ ἦν ἀνδρωπίνωμ πραγ
 μάτων μεγίστον ὅτι, Ἐπὶ τὴν πλείονα προνοίαν δέομενον. κατ' ἐκείνων
 μὲν οὖν πρᾶξιμ, ἐξ ἧν ἄν τις μάλιστα δύναίτο ἢ τὸν τρόπον διοικῆν,
 καὶ τὰ μὲν ἀγαθὰ διαφυλάττειν, τὰς δὲ συμφορὰς διαφεύγειν, ἦν
 αἰετῶν ἐργῶν ἐπὶ συμβουλίᾳ. καὶ ὁλοκρὸς δὲ ἦν ἐπιτηδου
 μάτων ὧν καὶ σοχάζεσθαι, καὶ πρὸς ἃ δὲ διατρίβειν ἐγὼ πα
 ράσομαι δι' ἐλεῖν, εἰ μὲν οὖν ἔσαι τὸ δῶρον ἡμετέροισιν ἄξιον
 ἐπὶ ὑποθέσει, χαλεπὸν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς σιωπῆν.

IOSCRATIS ORATIO PER ERA. ROT.

propterea quod permulta tum carmine, tum prosa oratione conscripta, donec adhuc in cogitatione & animo componentium uersarentur, magnam sui præbuerunt expectationem. Cæterum eadem absoluta iam & alijs ostensa, opinio nem multo spe inferiorem consequuta sunt. Quamquam hic sanè conatus laudi dandus fuerit, si quæ ab alijs omiſſa sunt peruestigemus, & imperij gerendi rationem præscribamus.

*Principū in
stitutio utilis/
sima.*

*Præcipuum
principis mu
nus, quod.*

Siquidem hi qui priuatos instituunt, ipsis tantum profunt. Verum si quis eos qui multitudini imperant, ad uirtutem adhortetur, hic nimirum utrisque profuerit, tum ijs qui gerunt imperium, tum ijs qui parent imperio, dum pariter & his regnum stabilius, & illis gubernationem mitiorem reddit. Primum munus. Etenim si caput & totius negotij uim recte constituerimus, huc respicientes melius de cæteris quoque partibus differemus. Iam illud nemo inficias ibit opinor, regum esse parteis, ut reipublicæ malis finem imponant, & felicitatem tueantur, & ex pusilla magnam reddant: quandoquidem & cætera, quæ in quotidianis incidunt negotijs, horum gratia sunt agenda. Quin illud quoque in confesso est, quod qui hæc præstare ualeant, deque hisce rebus sint consulturi, non oporteat esse socordes, sed huc eniti, ut cæteri

*Principis an
tecellere sapi
entia.*

ris antecellant prudentia. Demonstratum est enim eiusmodi illos habituros imperium, cuiusmodi rationibus ipsi præpararint animum suum. Proinde nullis athleticis sic conuenit exercere corpus, ut regibus animum. Siquidem quæ uel in omnibus ludis publicis proponuntur præmia, nulla parte conferri possunt cum his, quæ uobis quotidie sunt proposita.

*Exercitatio
honesti pluri
mum ualet.*

Hæc itaq; reputantem adniti decet, ut quantum cæteros antecellas honoribus tãtundem & uirtutibus eos præcedas. Neq; uero putes in reliquis quidem rebus curã ac diligentia conductere, id autem ut meliores reddamur, nihil habere momenti.

Nec tantæ

Γ' ΣΟΚΡΑΤΟΙΣ ΠΡΟΣ ΝΙΚΟΚΛΕΑ

πολλὰ δὲ καὶ τῶν ἐμμέτρων πικμάτων καὶ τῶν καταλογάδων σωγραμ-
 μάτων, ἔτι μὲν ἔν τῶν δῖανόων ὄντων τῶν σωτιδέντων, μεγάλας τὰς
 προσδοκίας παρέχευε, ἐπιτελεθέντα δὲ, ὅτι τοῖς ἄλλοις ὑπερβλήντα
 πολὺ καταδεεσέρον τὴν δόξαν τῆς ἐλπίδος ἔλαβεν. οὐ μὲν ἄλλὰ καὶ τὸ
 γε ἔχειν καλῶς ἔχει, τὸ ζητῆναι τὰ πρᾶξιμα, καὶ νομοθετῆναι
 τῶν μοναρχίας. οἱ μὲν δὲ τοὺς ἰδιώτας παιδεύοντες, ἐκείνους μόνους
 ὠφελῶσσι, εἰ δέ τις τὸν κρατῆναι τῶν πολλῶν ἐπὶ ἀρετῶν προῖκεν, ἀμ-
 φοτέρους ἀμὲν ὠφελήσκει, καὶ τοὺς τὰς δυνάμεις ἔχοντας, καὶ τοὺς ὑπὲρ αὐτοῖς
 ὄντας. οἷον μὲν δὲ ἀμὲν τὰς ἀρχὰς ἀσφαλεσέρας, οἷον δὲ τὰς κλιτίας προ-
 τέρους κινήσασιν. πρῶτον μὲν ὅσον σκεπτόμεν τί τῶν βασιλευόντων ἔσται ἐσίμ-
 ῶν καὶ τὸ κεφάλαιον, ὅτι τὴν δυνάμιν ὅλας τῆς πράξεως καλῶς πρᾶ-
 λάσωμεν, ἔν τῶν ἀπεβλέποντες, ἀμφοῖν καὶ πρὸς τῶν ἄλλων μερῶν ἐξῆ-
 ῶν. οἷον δὲ καὶ πᾶντας ἀμὲν, ὁμολογεῖσθαι προσήκειν αὐτοῖς, ὅτι οὐκ ἔστι
 συχρῶσθαι παύσαι, ὅτι καλῶς πράττεισθαι διαφυλάξαι, καὶ μετὰ ἑκ
 μικρῶν πρᾶσαι, τὰ δὲ ἄλλα τὰ καθ' ἑκάστην ἡμέραν συμπιπτόντα, τῶν
 ἕνεκα πράκτερον ἐσὶ. καὶ μὲν ἐκείνους φανερόν, ὅτι οὐκ ἔστι τὰ δυνά-
 σομένους, καὶ πρὸς τῶν βασιλευσόμενους, μὴ ῥαθυμῶν, ἀλλὰ σκοπῶν, ὅ-
 πως φρονιμώτερον διακρίσονται τῶν ἄλλων. δέδεικται δὲ ὅτι ταύτας, εἰ
 εἴσονται τὰς βασιλείας, οἷον ἀμὲν τὰς αὐτῶν γνώμας πρᾶξιμα ἀσώσιμους, ὡς
 τε οὐδὲν τῶν ἀθλητῶν οὕτω προσήκει τὸ σῶμα γυμνάσαι, ὡς οἷον βασι-
 λῆσιν, τῶν ψυχῶν τῶν αὐτῶν. ἀπάσαι δὲ αἱ πανκλήριες, οὐθὲν μέρος τῆς βασι-
 λῆσιν τῶν ἄλλων, ὑπερῶν ἢ μὲν καθ' ἑκάστην ἀγωνίζονται τῶν ἡμερῶν.
 ὡς ἐνθυμῶμεν, καὶ προσέχουσιν τὸν νόμον, ὅπως ὁσὸν πρὸς ταῦς τιμᾶς τῶν ἄλ-
 λων προέχουσιν, τοσοῦτον καὶ ταῖς ἀρεταῖς αὐτῶν διοίσκει. καὶ μὴ νόμιζε τῶν
 ἐπιμέλειαν εἶναι μὲν οἷον ἄλλοις πράξεσιν χρησίμους εἶναι, πρὸς δὲ τὸ
 βαλτίους ἡμᾶς καὶ φρονιμωτέρους γίνεσθαι μηδεμίαν ἔχασιν δυνάμιν.

ISOCRATIS ORARIO PER ERA. ROT.

*Princeps op-
timis sit fami-
liarissimus.* Nec tantæ infelicitatis condemnes mortaleis, ut artes excogi-
tauerimus, quibus ferarum ingenium curemus, mitiusque ac
melius reddamus, nobis ipsis ad uirtutem parandam nihil pro-
desse queamus: contra magis ita sentiens, institutionem si-
mul & curam animum adiutare posse. Et eorum qui tecum
uiuunt prudentissimis temet adiunge, & alios quosunque
uales accerse. Nec ullius poëtæ celebris aut sophistæ, puta
te præbe, horum uero discipulum. Ita temetipsum compa-
res, ut & inferiorum sis iudex, & superiorum æmulus. Nam
id genus exercitamenti celerrime talis euades, quales statui-
mus esse debere eos, qui recte gesturi sint imperium, quicquid
*Princeps per
se sapiens.* rempublicam, sicut oportet, sint gubernaturi. In primis au-
tem ipse temetipsum in consilium adhibeto, si quidem ab-
surdum existimas deteriores imperare præstantioribus, &
stultiores præire prudentioribus. Nam quo uehementius
*Quæ res sta-
bile faciãt im-
perium.* cæterorum amentiam contempleris, hoc diligentius tuam
ipsius mentem excoles. Ergo hinc quidem incipiant oportet,
qui munus aliquod cum laude gesturi sint. Super hæc
autem & ciuium & ciuitatis amantem oportet esse princi-
pem. Neque enim equis, neque canibus, neque uiris, neque
que ulli denique rei quisquam recte possit imperare, nisi gau-
deat ac delectetur ijs, quorum curam agere debet. Cur-
rã sit tibi multitudo, & illud super omnia spectes, ut ita im-
peres, ut gratus & charus sis tuis, haud ignorans & inter
oligarchias, id est, respublicas, in quibus penes paucos est
rerum potestas, ut inter alias respublicas, eas maxime diu-
turnas esse, in quibus maxime habetur ratio multitudinis.
Porrò hanc ita recte moderaberis, si nec sines, ut quis faciat ini-
uriam alicui, nec patieris iniuria affici quenquam. Verum il-
lud agas, ut optimis quidem honores tribuantur & præmia,
cæteri

ἸΣΘΚΡΑΤΟΥΣ ΠΡΟΣ ΝΙΚΟΚΛΕΑ

Μὴ δὲ κατανοῶς τῶν ἀνθρώπων Ἰσοσύτῳ δυσυχίᾳ, ὡς πρὶ μὲν τὰ θε-
 ρία τέχνας εὐθὺς ἄμα, αἷς ἀντὶ τὰς ψυχὰς ἡμερῶν, καὶ πλεί-
 ον ἀξίας ποιῶν, ἡμᾶς δ' αὐτοὺς οὐδὲ μὲν ἄν πρὸς ἀρετῆν ὠφελῆ
 σαμῶν, ἀλλ' ὡς τε καὶ φιλὸν παρὰ δέουσαν, καὶ φιλὸν ἐπιμελείας, δὴ αὐτὰ μὲ-
 νος τῶν ἡμετέρων ψυχῆν εὐεργετῶν, οὕτω δ' ἰσχυρῶς τῶν γνώμων, ὅ-
 τῶν τε πρὸντων τοῖς φρονιμωτάτοις πλησίον. καὶ τῶν ἄλλων οὐδὲ
 ἄν δὴν μεταπέμψω. καὶ μὴ τε τῶν ποικῶν τῶν εὐδοκιμονόντων
 μὴ τε τῶν σοφιστῶν μηδενὸς οἷος δ' ἔμ' ἀπείρους ἔχων, ἀλλὰ τῶν μὲν,
 ἀκροατῆς γίνω, τῶν δὲ μαθητῆς. καὶ πρὸς ἀσκήσει σαυτοῦ, τῶν μὲν
 ἑλασσόνων κριτῆν, τῶν δὲ μέζόνων ἀνταγωνιστῶν. διὰ γὰρ τῶν
 τῶν γυμνασίων, τάχιστα ἄν γένοιτο φρονιμῶν, οἷον ὑπεδέμεθα δ' ἔμ'
 εἶναι τὸν ὀρθῶς βασιλευσόντα, καὶ τῶν πόλιν ὡς καὶ δ' ἰσχυρῶς βασι-
 λείῃσιν ἄν ἔμ' ἀνδρῶν ὑπὸ σαυτῶν πρὸς ἀκλεσίῃς, εἰ δ' ἐνὸν ἡγήσασθαι
 τοὺς χεῖρας τῶν βελτίων ἄρχων. καὶ τοὺς ἀνοικτῆρας τοῖς φρο-
 νιμωτέροις προσάτιν. ὅσα γὰρ ἄν ἐξῶμεν ἐξῆρας τῶν τῶν ἄλλων
 ἀνοικτῶν ἀτιμίας, ἡσυχῶς μᾶλλον τῶν σαυτῶν δ' ἰσχυρῶν ἀκλήσει.
 ἀρχεῖσθαι μὲν οὐκ ἐπιθυμῶν καὶ τὴν μέλλοντάς τι ποιήσων τῶν δ' ἐόν-
 των, πρὸς δὲ τῶν τοῖς, φιλάνθρωπον εἶναι δ' ἔμ' καὶ φιλόπολιν. ὅ-
 τε δ' ἰππῶν, ὅτε κινῶν, ὅτε ἀνδρῶν, ὅτε ἄλλοις πράγματι
 οὐδενὸς οἷον τε καλῶς ἄρχων, ἢ μὴ τις χαίρει τῶν τοῖς, ὡς ἀν-
 τὸν δ' ἔμ' ποιῶσθαι τῶν ἐπιμέλειαν. μελέτω σοι τῶν πλήθους, καὶ
 πρὶ πάντων ποιῶν κεχαρισμένῳ αὐτοῖς ἄρχων. γινώσκων ὅτι
 καὶ τῶν ὀλιγαρχιῶν καὶ τῶν ἄλλων πολιτῶν, αὐτὰ πλεῖστον καὶ
 νομίσασθαι, αἱ τινες ἄν ἄριστοι τὸ πλεῖστον θεραπέυωσι. καλῶς
 δὲ δ' ἡμαθῶν γήσας ἔμ' μὴ τε τὸν ὄχλον ὑβρίζων ἔμ', μὴ τε ὑβρίζομεν
 νομίσασθαι, ἀλλὰ σκοπῆς, ὅπως οἱ βέλτιστοι μὲν τὰς τιμὰς ἐξίστην,

οἱ δ' ἄλλοι

ISOCRATIS ORATIO PER ERA. ROT.

De corrigendis & administrandis legibus.
ceteri uero nulla in re per iniuriam laedantur. nam hae prima maximaque recte administrandae reipublicae sunt elementa. Si quae leges erunt aut consuetudines ciuitatis parum rectae, eas tolle ac muta. Atque in primis da operam, ut eas quam optimas excogites. Quod minus poteris, quae apud alios bene constituta sunt, imitare. In uniuersum leges conquire, quae & iustae sint, & reipublicae conducibiles, & inter se consentientes. Deinde quae & lites quam paucissimas pariant, & exortas quam potest ocyssime finiant. Siquidem has res omnibus habeant oportet, bene conditae leges. Fac ut earum obseruatio licet sit ciuibus, forensis autem tractatio damnosa, quo nimis hanc fugiant, ad illam sint promptiores. In controuersijs ciuium inter se dissidentium, ita iudicis officio fungere, ut nec ad gratiam alicuius, nec secom pugnantes feras sententias, uerum semper de causis iisdem, eadem item pronuncies. Nam & decet pariter & expedit, ut leges bene conditas, ita regum quoque de iure sententiam certam & immutabilem esse. Ciuitatem tanquam paternam domum gubernato, in apparatu quidem splendidus, ac regalis, ceterum in munis obeundis accuratus ac diligens, quo pariter & laudem consequaris & facultates suppeditent. Magnificentiam ostentes, non in uoluptatibus hisce sumptibus, qui protinus euanescent, sed cum in his quae iam ante diximus: tum in possessionum pulchritudine, & in amicis beneficentia. propterea quod huiusmodi sumptus, non solum tibi manent, uerum etiam posteris tuis utilitatem relinquent iis quae insumpisti potiorum. In his quae ad deorum cultum pertinent ita facito, quemadmodum est a maioribus praescriptum. Existimes autem nullum sacrificium pulchrius, nullum esse cultum maiorem, quam si te ipsum uirum optimum, iustissimumque praestiteris. Siquidem sperandum est homines eiusmodi citius a diis boni quam impiam impetraturos, quam istos qui multas mactant uictimas.

Primos

Γ' Ε ΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΡΟΣ ΝΙΚΟΚΛΕΪΑ.

οὐδ' ἄλλοι μηδὲμ ἀδικηθήσονται. ταῦτα γὰρ σοιχεῖα πρῶτα ἐμέ-
 γισα ἤκουες πολιτείας ἐσί. τῶν προσαγμάτων, καὶ τῶν ἐπιτηδόν-
 μάτων, κίνα καὶ μετατίθη τὰ μὴ καλῶς καθιστώτα. καὶ μάλισα
 μὴ εὐρετῆς γίνεσθαι βελτίσω. εἰ δὲ μὴ, μιμῶσ τὰ πρὸς τοῖς ἄλλοις κα-
 λῶς ἔχοντα. ζήτα νόμους δὲ μὴ σύμπαρ δικάσεις καὶ συμφέροντας,
 καὶ σφίσιμ αὐτοῖς ὁμολογησώμενοι. πρὸς δὲ τούτοις, οἱ τινες τὰς μὴ
 ἀμφισβητήσας ὡς ἐλαχίστας, τὰς δὲ διαλύσας ὡς οἰόμε ταχίστας
 τοῖς πολιταῖς ποιήσασι. ταῦτα γὰρ ἅπαντα προσεῖναι δεῖ τοῖς κα-
 λῶς κεκλιμένοις νόμοις. τὰς μὴ ἐργασίας αὐτοῖς καθίσκη κερδάλεας,
 τὰς δὲ πραγματείας ἐπιζημίωσ, ἵνα τὰς μὴ φεύγωσι, πρὸς δὲ τὰς
 προθύμως ἔχωσι. τὰς κρίσας ποιῶσ πρὸς ἄλληλους ἀμφισ-
 βητῶσι, μὴ πρὸς χάριμ μηδὲ ἐναντίας ἀλλήλων. ἀλλ' ἀεὶ ταῦτα ἐ-
 πρὸς τῶν αὐτῶν γίγνωσκε. καὶ γὰρ πρέπει καὶ συμφέρει πῶν τῶν βα-
 λείων γνώμη ἀμετακινήτως ἔχειν πρὸς τὴν δικαίωμ, ὡς πρὸς τοῦ νόμου
 τοῦ καλῶς κειμένου. διοίκησ πῶν πόλιμ ὁμοίως, ὡς πρὸς τὴν πατρῶν
 οἶκον, τὰς μὴ κατασχυδαῖε λαμπρῶσ καὶ βασιλικῶσ, ταῖς δὲ πράξιμ
 ἀκριβῶσ, ἵν' εὐδοκίμησ ἅμα καὶ δίκαιησ. πῶν μεγαλοπρέπειαν εὐδείκ-
 ηυσοσ εἶν μηδεμίᾳ τῶν πολιτελῶν, τῶν εὐδύεσ ἀφανισμῶν, ἀλλ' ἐμ-
 πε τοῖς προσεκημένοις. ἐπὶ δὲ κάλλει τῶν κτήμάτων, καὶ ταῖς τῶν οὐ-
 λων ἐνεργεσίαισ. τὰ δὲ φραῦτα τῶν ἀναλωμάτων αὐτῶν πεσοῖ πρὸς
 μένει, καὶ τοῖς ἐπιγινομένοις πλέονεσ ἀξία τῶν δεδραπνημέ-
 νων καταλείψας. τὰ πρὸς τοῦ θεοῦ ποίησ μὲν ὡσ οἱ πρόγονοι κα-
 τέδειξαν, ἡγοῦ δὲ ποπο εἶναι θυμὰ κάλλισον καὶ δεραπείαμ με-
 γίστην, εἰμ ὡσ βέλτισον καὶ δικαιοτάτην σεαυτὸν πρὸς ἑαυ-
 μάλλον γὰρ ἐλπὶσ τοῦσ τοῖσ τοῖσ, ἢ τοῦσ ἑρῆα πολλὰ κατα-
 βάλλοντας πράξιμ τί παρὰ τῶν θεῶν ἀγαθόν.

F τίμα

ISOCRATIS ORATIO PER ERA. ROT.

Quibus maxi- me sit habendus honos. Primos honores tribue coniunctissimis, uerissimis, amicissimis. Eam putato tutissimam corporis tui custodiam, si & amicos habueris uirtute præditos, & ciues tibi bene uolentes, & si ipse prudentia polleas. Nam hisce potissimum rebus, & parare & tueri regnum possis. Priuatorum domos curato, existimans & eos qui sua profundunt de tuo dependere, & qui industria rem augent tuis addere facultatibus. Quicquid enim possident, qui ciuitatem incolunt, id proprium est bene fungentium principatu. Adeo per omnem uitam appareas obleruans & amans ueri, ut tuis dictis citius habeatur fides, quàm cæterorum iurijurando. Cunctis quidem hospitibus tutam præbeto ciuitatem, & in contrariis legum obseruantem. Cæterum ex his qui in eam perueniunt plurimi facito, non eos qui tibi munera adducunt, sed qui abs te cupiunt accipere. Etenim si hos in precio habueris, plus laudis apud cæteros consequeris. Adimito metum ciuibus, neque uelis admodum formidabilis esse, ijs qui nihil peccant. Nam utcunque reddideris alios affectos in te, ita & tu in illos eris affectus. Ne quid omnino feceris per iracundiam. uidearis id facere, quoties ita postulabit tempus. Hactenus seuerus appareas, ut nihil te lateat eorum quæ fiunt, mitis autem, ut pœnas irroges commissis minores. Ita principis dignitatem ostendere studeas, non læuitia & atrociter puniendo: sed hoc agens, ut omnes ingenio tuo superentur, & te rectius quàm ipsi possint suæ salutis consulere, putent. Esto bellicosus rei militaris scientia, ac belli apparatu, pacificus autem nihil præter ius & æquū usurpando. Sic cum inferioribus ciuitatibus cōmercium agito, ut superiores tecum agere uelles. Certa nō de rebus quibuslibet, sed de his duntaxat, quæ tibi, si uiceris, emolumentum allaturæ. Viles & ignauos existimato, nō qui suo bono superantur, sed eos

ἸΣΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΡὸς ΝΙΚΟΚΛΕΑ.

τίμα τᾶς ἡ ἀρχαῖς ἢ τῶν τιμῶν πρὸς δικαιοσύνην, τᾶς δὲ ἀληθείας
 τὰς εὐνοίας, φυλακὴν ἀσφαλεσάτω ἢ γὰρ τὸ σώμα φερεῖται
 τῆν τε ἢ φίλων ἀρετῆν, ἢ τὴν ἢ πολιτῶν εὐνοίαν, ἢ τὴν σαυτῆ
 φρόνησιν. διὰ δὲ τούτων ἢ κτᾶν ἢ διὰ σώζωμεν τὰς τυραννίδας μά
 λιστα ἢ τις δύναιτο κινῆσαι ἢ οἶκον ἢ ἰδιωτῶν, ἢ νόμιζε τὸν δε
 πανωμένους ἢ τὸν ἀναλίσκεν, ἢ τὸν ἐργάζομεν τὰς πλείω
 ποιῆται. ἢ πάντας δὲ τὰ ἢ οἰκόντων τὴν πόλιν δικεῖν ἢ καλῶς βα
 σιλευσάντων ἐστίν. διὰ πάντων τὸν ἢ τὸν ἀληθεῖα οὕτω φαίνεται προ
 τιμῶν, ὡς τε πιστοτέρους εἶναι τὸν σουε λόγους, ἢ τὸν ἢ ἄλλων ὄρκους.
 ἢ ὡς ἢ τοῖς ξένοις ἀσφαλῆ τὴν πόλιν πᾶσαι, ἢ πρὸς τὰ συμβό
 λαια νόμιμον. πρὸς πλείους δὲ ποιῆσαι ἢ ἀφικνεσμένον, μὴ τὸν σοὶ δὴ
 φερεῖται εἰσάγοντας, ἀλλὰ τὸν πρὸς τὸ λαμβάνειν ἀξίοντας. τιμῶν δὲ τὸν
 φερεῖται, μᾶλλον πρὸς τοῖς ἄλλοις εὐδοκίμησας. τὸν φερεῖται ἐξαιρῆσαι ἢ
 πολιτῶν, ἢ μὴ βόλῃ πρὸς εἶναι τοῖς μηδὲν ἀδικῶσι. ὅπως δὲ ἢ
 τὸν ἢ πρὸς σεαυτὸν δὴ ἀθῆς, οὕτω ἢ σὺ πρὸς ἐκείνους ἔξαιρῆσαι. ποίῃ δὲ
 μηδὲν μετ' ἄλλων, δόκει δὲ τοῖς ἄλλοις ὅταν σοὶ κενεῖται ἢ. δεινὸς μὲν
 φαίνεται, ἢ μηδὲν σε λανθάνει ἢ γινόμενων. φερεῖται δὲ τὸν τὰς
 τιμωρίας ἐλάττους ποιῆσαι ἢ ἀμαρτανόμενων. ἀρχικὸς εἶναι
 θέλει μὴ χαλεπότητι, μὴ δὲ τὸν σφόδρα κολάζειν, ἀλλὰ τὸν πάν
 τας ἢ τᾶν ἢ σὴς διανοίας, καὶ νομίσειν, ὑπὲρ ἢ εἰαντῶν σω
 τηρίας ἀμείνον σε βεβλημένο. πολεμικὸς γίνεσ τᾶς ἐπισήμους
 καὶ τᾶς πρὸς ἀσκήσας, εἰρηκτικὸς δὲ τὸν μηδὲν πρὸς τὸ δίκαιον
 πλεονεκτεῖν, οὕτως ὁμίλει ἢ πώλεων πρὸς τὰς ἢ τὸν ὡς πρὸ
 ἢ τὰς κρείττους πρὸς σεαυτὸν ἀξιώσας. φιλονεικεῖ μὴ πρὸ
 ἀπαντων, ἀλλὰ πρὸς ἢ ἢ κερτήσαντί σοι μέλλει σωθῆσαι
 φαύλους ἢ γοῦ μὴ τὸν συμφερόντως ἢ τὸν μὲν,

ISOCRATIS ORATIO PER ERA. ROT.

sed eos qui suo malo superant. Magnanimos existima, nō eos
Vera magna qui maiora complectuntur, quā tueri queant, uerū, qui mo-
nimitas. derata quidem concupiscunt, sed quod conantur possunt effi-
Vera felici- cere. Felices & imitandos puta, non hos qui imperium para-
tas. uerunt amplissimum, sed eos qui quod contigit, quā opti-
 me gesserunt. Existima te perfectam felicitatem assecuturum,
 non si cunctis mortalibus cum terrore periculoq; imperes, ue-
 rum si teipsum talem praberis uirum qualem oportet: atq;
 ita agens, ut res præsentes postulant, moderata concupiscas,
Qui in amici nec horum quicquam tibi desit. Amicos facito, non quoslibet
tiam allegēdi. id ambientes, sed qui tua digni sint indole: nec eos cum qui-
 bus iucundissime sis uicturus, sed quibus adiutantibus quā
 optime rem publicam gubernaturus. Diligentissimus esto in
 explorandis ijs, quos in familiaritatem allegis tuam, memor fu-
 turum, ut omnes qui tecum non habent consuetudinem, te si
Quibus offi- milem arbitrentur ijs quorum uteris familiaritate. Negocijs,
cia mādanda. quæ per te non geruntur, uiros eiusmodi præfice, tanquam o-
Veri princi- mnium, quæ illi commiserint culpa tibi sit imputanda. Fidos
pis amici. existima, non qui quicquid dixeris fecerisue laudant, sed qui
 errantem increpant. Permite prudentibus libere loquendi fa-
 cultatem, uti si quid extiterit de quo ambigas, habeas cū qui-
Non temere bus rem expendere possis. Qui tibi arte adulantur, discerne
credendū de- ab ijs, qui tecum beneuolentia colunt, ne potior sit malorum
lationibus. quā bonorum conditio. Ausculta quæ loquuntur, alius uicif-
Calumnia. sim de alio, dans operam ut noris & qui sint qui loquuntur, &
 de quibus loquantur. Pari pœna afficito, & qui mendacio ca-
 lumniantur aliquem, & qui facinus admittunt. Tibi ipsi nō mi-
 nus atq; alijs imperato: idq; maxime rege dignum esse ducito.
 si nulli serueris uoluptati, sed cupiditatibus tuis magis q; ciui-
Studia prin- bus domineris. Nullam uitæ cōsuetudinem temere neq; citra
cipe digna. delectū admittas, sed huiusmodi exercitijs cōsuesce delectari,
 & quibus tū ipse profecturus sis, tum alijs melior esse uidearis.
 Ne quid

ΥΣΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΡΟΣ ΝΙΚΟΚΛΕΒ'Α

ἄλλὰ τὺς μετὰ βλάβης πηγινομένους. μεγαλόφρονος εἶναι νόμιζε, μὴ τὺς μείζων πημβαλλομένους ὡς οἱοί τε εἰσι κατασκήν, ἀλλὰ μετρίων μὲν ἐφιεμένους, δευτεράδεον δὲ δωαμένους οἷε ἄν ἐπιχρῶσι. Ζήλω μὴ τὺς μεγίστη ἀρχὴν κτησαμένους, ἀλλὰ τὺς ἄριστα τῆ πρῶτη χησαμένους. Ἐνόμιζε τελέως εὐδαιμονήσων, οὐκ ἔαρ αἰσώτων ἀνθρώπων μετὰ φόβου καὶ κινδύων ἀρχῆς, ἀλλ' ἔαρ ριζοτρῶν οἰορχῆ Ἐπράτων ὡς πρὸς τὸ πρῶτον μετρίων ἐπιθυμῆς, Ἐμμενός τῶτων ἀπορῆς. Φίλος κτῶ μὴ πάντας τὺς βελομένους, ἀλλὰ τὺς τ' οἷς φύσεως ἀξίους ὄντας. μηδὲ μετ' ὧν ἦδιστα σωδ' ἰαξίφης, ἀλλὰ μετ' ὧν ἄριστα πλὴν πόλιμ δ' ἰοικῆς. ἀκριβῆς πρὸς τὰς δοκιμασίας τῶν σωόντων, εἰδώς ὅτι πάντες οἱ μὴ σοὶ πλησιάζοντες ὁμοίους εἰς τῶν χρωμένοις νομιῶσι. τοιοῦτους ἐπίσημους πράγμασι τοῖς μὴ δ' ἰὰ σὺ γινωμένοις, ὡς αὐτὸς τὰς ἀτίαις ἔξω, ὧν ἄν ἐκῆνοι πράξωσι. πωσονε ἢ γὰρ μὴ τὺς πᾶρ, ὅτι ἄν ποιῆς ἢ λέγῃς ἐπαινοῦντας, ἀλλὰ τὺς τῶν ἀμαρτανομένοις ἐπιτιμῶντας. δίδ' οὐ παρῆσ' ἰαμ τῶν εὐφρονοῦσιν, ἵνα πρὸς ὧν ἄν ἀμειγνοῆς ἔχῃς τὺς σωδοκιμάσοντας. δ' ἴορα Ἐ τὺς τέχνη κολακεύοντας, Ἐ τὺς μετ' εὐνοίας θεραπεύοντες, ἵνα μὴ πλέον οἱ πονηροὶ τῶν χησῶν ἔχωσιν. ἄκκε τὺς λόγους τοῦς πρὸς ἀλλήλων, καὶ πρὸς γινώριζαμ ἄμα τὺς λέγοντας ὁποῖοι καὶ τῶν νεσ εἰσιν, καὶ πρὸς ὧν ἄν λέγωσι. ταῖς αὐταῖς κολαζε ζημίαις τὺς φθιδῶς δ' ἰαβόλλοντας αἷε πρὸς τὺς δευτεράδοντας. ἄρχε σεαυτὸ μὴ δὲμ ἦτορ ἢ Ἐ τῶν ἄλλων. καὶ τοῦτ' ἠγοῦ βασιλικώτατορ, ἔαρ μὴ δὲ μὴ δ' ἰαδ' οὐκ ἔαρ τῶν ἠδονῶν, ἀλλὰ κρατῆς τῶν ἐπιθυμῶν μάλλον τῶν πολιτῶν. μηδὲ μίαν σωσσίαν ἐκὴ προσδέχσ, μηδ' ἀλογίως, ἀλλ' ἐκείναις ταῖς δ' ἰατριβαῖς ἐδίξε σεαυτὸρ χαίσαρ, δεῦν αὐτὸς τε ἐπιδώσας, καὶ τῶν ἄλλοις βελτίων εἶναι δόξα.

IOSCRATIS ORATIO PER ERA. ROT.

Ne quid his rebus efferri uidearis quas & mali præstare possint, sed uirtutis nomine tibi placeas, in qua nihil tibi commu-
Veri honores ne sit cum improbis. Honores uerissimos puta, non qui me-
 tu deferuntur in propatulo, sed quoties ipsi apud sese ani-
Vita prin honesta te continget delectari, fac clàm id facias. Quoties au-
cipis. tem in maximis uersaberis negocijs, tum populum testem ad-
 mitte. Ne postules ut cæteri quidem compositæ uiuant, reges
 autem incompositæ. Quin magis tuam temperantiam alijs
Opinio de exemplum facito, gnarus totius ciuitatis mores, principis imi-
principe. tari uitam. Hoc argumento cognosces te recte imperare, si eos
 quibus imperas uideris tua cura reddi, simul & opulentio-
 res & temperantiores. Magis enitere ut honestam famam li-
 beris tuis relinquas, quàm ingentes opes. Quippe mortales
 sunt hæc, illa immortalis, & per famam pecunia parari potest:
 fama uero numis emi non potest. Ad hæc pecunia contingit
 & malis, famam nemo parare potest, nisi qui uirtute cæteris
Sophistica antecellat. In uestimentis & corporis ornamentis delicias ostē-
præceptio. de, in cæteris autem uitæ munijs temperans esto, sicuti re-
 gem decet, ut & qui te conspiciunt, ex apparatus aspectu di-
 gnum imperio iudicent, & qui tecum uiuunt, admirantes
 animi uim, eandem quam illi, de te habeant opinionem.
Ab omni spe Considera semper quid uel dicas uel facias, ut in errata quàm
cie mali prin minima incidas. Potissimum quidem est ipsum, rerum pun-
ceps absit. ctum attingere: cæterum quoniam id perdifficile cognitu,
 malis citra illud subsistere quàm præterire. Magis enim ad
 mediocritatem facit, quod diminutum est, quàm quod redun-
Seueritas con dat. Simul & urbanus esse stude, & grauis. Propterea quod
dita clemētia. hoc quidem regem decet, illud autem ad uitæ cōsuetudinem
 est accommodam. quanquàm, id est omnium difficillimū. Reperies
 enim plerunquæ fieri, ut qui graues uideri affectant, frigidi sint,
 & rursum qui studēt urbani esse, humiles uideantur & abiecti.
 Proinde

Γ' ΕΟΚΒΑΤΟΤΕ ΠΡΟΣ ΝΙΚΟΚΛΕ' Α.

μή φαίνεσθαι φιλοπόνητος ἐπὶ τῆς τιμῆς, ἀλλ' ἢ τῆς κακοῦς διαπρα-
 ξασθῆναι δωατόμ' ὄξει, ἀλλ' ἐπ' ἀρετῇ μέγα φρονῶν, ἧς οὐδὲν μέρος τοῖς
 πονηροῖς μέτεσι. νόμιζε τῶν Τιμῶν ἀληθείας εἶναι, μὴ τὰς ἐν τῷ
 φανεροῦ μετὰ δέουσι γινώσκουσα, ἀλλ' ὅτι αὐτὴ παρ' αὐτοῖς οὐτε μᾶλ-
 λόμ' σοὶ τὴν γνώμην ἢ τὴν τύχην θαυμάζωσι. λάνθανε μὲν ἐὰν ἐπὶ τῷ
 σοὶ συμβῆ τὸ φαύλω χαίρειν, ἐνδείκνυσθ' ἡδὲ τὰ μέγιστα σωσάδωμε
 μή τ' ἄλλως ἀξίως κοσμίως ζῆν, τ' ἢ βασιλέως ἀτάκτως, ἀλλὰ πῶς
 σεαυτὸ σωφροσύνῃ πρῶτον τῶν ἄλλοις καθίστη. γινώσκων οὐκ ἐ-
 πόλεως ἦθος ὄληε, ὁμοιοῦται τῆς ἀρχῆς. σημεῖον ἔσω σοὶ τοῦ καλῶς
 βασιλεύειν, ἐὰν τοὺς ἀρχομύσας ὄραε εὐπροτέρους ἢ σωφρονεσέρας γί-
 γνομένους διὰ τὴν σὴν ἐπιμέλειαν, πρὶν πλείονος ποιῆσθαι καλήν.
 ἢ πλεονέκτημα μέγα τῆς πᾶσι καταλιπῆναι. ὁ μὲν δὲ θνητὸς, ἢ ἡ ἀθάνατος, οὐ
 δόξα μὲν χημάτα κτητὰ, δόξα δὲ χημάτων οὐκ ὠνητῆ. καὶ τὰ μὲν καὶ
 τῆς φαύλοις πρᾶξι γίνεται, πῶς δὲ οὐκ οἶόν τε, ἀλλ' ἢ τοὺς δι' ἐνεργόντας
 κησάσθαι. εὐφρα μὲν ταῖς ἐοδηθῆναι ἢ τῆς πρὶν τὸ σῶμα κόσμοις, κατ' ἐρεθῆ
 ὡς χρεὶν τοῦ βασιλέως ἐν τῆς ἄλλοις ἐπιτηδεύμασι, ἵνα οἱ μὲν ὄρωντες
 διὰ τὴν ὄψιν, ἀξίον σε τὸ ἀρχῆς εἶναι νομίζωσι, οἱ ἢ σωόντες διὰ τὴν
 ψυχῆς εὐφροσύνην, τὴν αὐτῆς ἐκείνοις ἐνώμην ἔχωσι. ἐπισκόπη τ' ἰσχύος ἀεί-
 ρους σαυτῆ, καὶ τὰς πράξεις, ἵμ' ὡς ἐλαχίστοις τῆς ἀμαρτήμασι πρὶν πῆρας.
 κράτιστον μὲν τὸ ἀκμῆς τὸ κατ' ἄρτυμα τυχάνειν. ἐπισημῆ δὲ ἢ δυσκαμαθῆτος ἔ-
 χουσι, ἐλλείπειν αἰετῶν ἢ μὴ πλεονάζειν. αἱ δὲ μετρίοι τῆς μᾶλλον ἐν
 ταῖς ἐνδείαις, ἢ ταῖς ὑπεροχαῖς ἰχθύνουσι. ἀσθεὺς εἶναι πρῶτον ἢ σεμνός.
 τὸ μὲν δὲ τυραννίδι πρὸς τὰς σωσσίας ἀρμότῃ χαλεπῶν
 ταρῶν ἢ τῶν πάντων ὄξει πρᾶξμάτων. εὐρήσθη δὲ ὡς ἐπὶ πολλῶν τῶν μὲν
 σεμνυνομένων ψυχρῶν ὄντας, τῶν δὲ βυλομένων ἀσειδους εἶναι, ταπει-
 νούς φανομένους, δὲ δὲ χρεῖσθαι μὲν ἀμφοτέρων ταῖς ἰδέαις ταύταις
 πῶς δὲ

ISOCRATIS ORATIO PER ERA. ROT.

Proinde utriusque his rebus sic utendum est, ut quod mali utriusque adiunctum est, euites. Quicquid eorum quae regem scire conuenit, uoles cognoscere, id partim usu partim philosophia conquire. Nam philosophia studium uiam ac rationem ostendet tibi, negotiorum autem exercitatio praestabit, ut in obeundis rebus possis uersari. Obserua, & quid faciant priuati, quid reges, & quis uniuscuiusque rei euentus. Nam si praeteritorum memor eris, rectius de futuris statues. Absurdum esse putas inter priuatos esse, qui mortem oppetere non recusent, quo defuncti laudentur: reges autem non hoc esse animo, ut his in negocijs uersentur, ex quibus uiuentes honestam consequantur opinionem. Imagines tuas ita stude relinquere, ut uirtutis tuae magis quam corporis sint monumenta. Enitere quidem in primis, ut in tuto sit & tua & ciuitatis incolumitas. Caterum si te in discrimen traxerit necessitas, potius apud te sit cum laude mori, quam cum dedecore uiuere. In omnibus factis tuis imperij rationem habe, daque operam, ne quid indignum isto honore admittas. Ne commiseris, ut totus intereas: uerum quando corpus mortale sortitus es, animam immortalem, immortale animi monumentum studeo relinquere. Cura tibi sit de rebus honestis loqui, ut assuefactus eadem & sententias quae dixeris. Quae tibi consultanti uisa sunt optima, ea te perficito. Quorum aemularis gloriam, horum imiteris & facta. Quae liberis tuis consuleres, ea uelis ipse sequi. Aut utere quae a nobis dicta sunt, aut quae his meliora. Sapientes existimas non istos qui de rebus minutis exacte contendunt, sed qui de maximis recte differunt: neque hos qui felicitatem pollicentur alijs, cum ipsi multarum inopia rerum urgeantur, sed qui modeste de seipsis uerba facientes, & in rebus gerendis, & cum hominibus uersari possunt, neque uitae commutatione perturbantur, uerum aduersam iuxta ac secundam fortunam ferre norunt.

Neque

Γ' ΣΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΡΟΣ ΝΙΚΟΚΛΕΑ.

πῶς δὲ συμφορὰν τῷ ἑκατέρωθεν προσῆσαν διαφεύγειν. ὅτι ἂν ἀκρι-
 βῶς εἰδέναι βέλεια, ὧν ὑπὸς αὐτῶν προσήκη τὸν βασιλέα, ἐμπειρία μὲ
 τιθὴ καὶ φιλοσοφία. τὸ μὲν δὲ φιλοσοφεῖν τὰς ὁδοὺς σοὶ δειξέτω. τὸ δὲ ἐπὶ
 αὐτῶν τῶν ἔργων γυμνάσει, δύνασθαι σε χεῖρας τοῖς πράγμασι καὶ
 σφ. δεῖν τὰ γινόμενα καὶ τὰ συμπίπτοντα, καὶ τῶν ἰδιώτων, καὶ τοῖς τοῦ
 βάνοις. ἐὰν δὲ τὰ πλεονηθότα μνημονεύῃς, ἀμεινορὴ καὶ πρὸς τὸ μέλλον
 τῶν βλαψῶν, εἰδὼν ἡγεῖται τῶν μὲν ἰδιώτων ἐθέλει τινὰς ἀπθνήσκειν, ἵνα
 πλεονηθῶσάν τε ἐπαινεθῶσι, τὸν δὲ βασιλέα μὴ τολμᾶν χεῖρας τῶν
 ὑπὸ τῆς εὐμασίου τῶν, ὅτι ὧν ζῶντες εὐδοκίμησσι. βέλεια τὰς εἰκόνας
 τῶν ἀρετῶν ὑπόμνημα μάλλον, ἢ τὸ σώματος καταλιπεῖν. μάστιγα μὲν πα
 ρῶ πῶς ἀσφάλειαν σεαυτῷ, καὶ τῇ πόλει διαφυλάττει. ἢ καὶ ἀνακαθῆ
 κινδυνεύει, ἀρετῶν καλῶν πεθάναι, μάλλον, ἢ τῆν ἀχρῶν, ἐν ἁσασι
 τῶν ἔργων μὲμνησο τὸ βασιλείας, καὶ φροντίζε ὅπως μηδὲν ἀνάξιον φη
 τιμῆς ταύτης κινήσῃ. μὴ πρὸς ἰδέης πῶς σαυτὸ φύσιμα ἅμα πασάν δια
 λυθῆσάν, ἀλλ' ἐπιφθὴ θνητῶ σώματος ἔτυχες, ἀθανάτω δὲ ψυχῆ, πρὸ
 ρῶ τὸ ψυχῆς, ἀθανάτου μνήμην καταλιπεῖν. μελέτα πρὸς καλῶν ὑπὸ τῆ
 εὐμασίου λέγειν, ἵνα σωεθῶσῃ ὁμοία τοῖς εἰρηκμένοις φρονέτω. ἂν δὲ ἂν
 σοὶ λογιζομένῳ φαίνῃ βέλεια, ταῦτα τῶν ἔργων ὑπὸ τῆς βέλεια, ὧν τὰς δό
 ξας ζηλοῖτε, μιμῶσθαι τὰς πράξεις. ἂν τοῖς πασὶ τῶν σεαυτῷ ἂν συμ
 βουλευσῆς, τῶν τοῖς ἀνδρῶν ἐμμένει ἀξίως. καὶ τοῖς εἰρηκμένοις, ἢ
 ζῆτα βελτίω τῶν. σοφὸν νομίζε μὴ τὸν ἀκριβῶς πρὸς μικρῶν
 ἐρίζοντα, ἀλλὰ τοῦ ἐν πρὸς τῶν μεγίστων λέγοντα. μηδὲ εὖ
 τοῖς μὲν ἄλλοις εὐδαιμονίαν ὑποχινόμενους, αὐτοὺς δὲ ἐν πολ
 λαῖς ἀπορίαις ὄντας, ἀλλὰ τὸν μέτρια μὲν πρὸς αὐτῶν λέγον
 τας, ὁμιλεῖν δὲ καὶ τοῖς πράγμασι καὶ τοῖς ἀνδρῶσι λαῶν
 μένους, καὶ μὴ διαταραττομένους ἐν ταῖς τῶν εἰς μεταβολαῖς, ἀλλὰ κα
 λῶς καὶ μετρίως, καὶ τὰς συμφορὰς καὶ τὰς εὐτυχίας φέρειν ἐπισημένους.

G καὶ μὴ

ISOCRATIS ORATIO PER ERA. ROT.

Peroratio so-
phistica. Neq; mirum tibi sit, si in his quæ dicta sunt à nobis permulta
 sunt, quæ te quoq; non fugiebant, quando quidē ne me quidē
 ea res latebat. Imò sciebam, cum tanta sit priuatorum hominū
 ac principum multitudo, nonnullos esse qui hæc dixissent, nō
 nullos qui audissent, nōnullos qui alios eadem facientes con-
 spexissent, rursus alios, qui nonnulla huius generis exercean-
 t ipsi. At enim in uerbis quæ ad ui tam instituendā pertinēt nō
 oportet spectare nouitatem, quibus neq; nouū aliquid, neque
 incredibile, neq; quod abhorreat ab hominū opinione, licet in-
 uenire: uerum hunc elegantissimū esse iudicato, quisquis eorū
 quæ dispersa sunt in aliorum cogitatione, q̄ maximā uim coa-
 ceruare potuerit, deq; his q̄ optime dicere. Nam & illud scie-
 bam, tum poemata, tum oratione libera conscriptos libros, uti
 lissimos quidē ab omnibus existimari eos, qui uiuēdi tradūt
 præcepta. atqui non eosdem audiunt libentissime, atq; idem il-
 lis accidit in his, quod erga admonentes solet, quos ita laudāt
 omnes, ut tamen nolint illis accedere, præoptant autem cū ijs,
 qui peccant habere cōmercium, q̄ cum ijs qui à peccando de-
 terrent. Id ita esse, Hesiodi, Theognidis, & Phocyllidis poësis
 fuerit argumento. Siquidem hos nemo non fatetur, ad morta-
 lium uitam instituendam optimum dedisse consilium. Caterū
 hæc cum dicant, malunt tamen ea sequi quæ ipsorum suadet
 amentia, quā quæ illorum monita. Adde quod etiam si quis è
 poëtis eximijs exciperet, quas uocant sententias, in quibus il-
 li potissimum elaborarunt, nō aliter & erga has essent affecti.
 Libentius enim audirent abiectissimam comœdiam, q̄ præce-
 pta tanto artificio conscripta. Et quid attinet recensendis lingu-
 lis immorari? In summa, si mortalium ingenia considerare uo-
 lumus, nimirum cōperiemus maximā horū partem, neq; cibis
 gaudere saluberrimis, neq; studijs honestissimis, nec actionib⁹
 optimis, nec disciplinis utilissimis, sed modis oibus cū utilitate
 pugnātes seq uoluptates, eosq; p tēperatis & industrijs habe-
 ri, qui nihil earū rerū agunt, quæ ad recte uiuendū requirunt.
 Proinde

Γ' Σ Ο Κ Ρ Α Τ Ο Υ Σ Π Ρ Ο Σ Ν Ι Κ Ο Κ Λ Ε Ξ Α.

καὶ μὴ θανάσει εἰ πολλὰ τῶν εἰρημύων ὄξιν ἢ καὶ σὺ γινώσκεις. οὐδὲ
ῥ' ἐμέ τ' ἔρδιέλαθερ, ἀλλ' ἢ πιαμύω ὅα τοσούτων ὄντων ῥ' πλῆθος, καὶ
ῥ' ἰδίωτ' καὶ τῶν ἀρχόντων, οἱ μὲν ἂν τῶν εἰρηκασίμ, οἱ ἧ ἀπικόασίμ,
οἱ ἧ εἴεργε ποιούσας ἐωράκασίμ. ἐνταῦθα ἧ αὐτοὶ τυχεύασίμ ὑπὸ τῆς εὐού
περ. ἀλλὰ ἧ οὐκ ἔν τ' ἔς λόσοις καὶ τ' ἔς πρὶ τῶν ὑπὸ τῆς δουμάτων ζητήσ
τάς καινότῆτας, ἔν οἷς ὅν τε πρῶτόδοξον ὅν τε ἄπισον οὐτ' ἔξω τῶν νο
μιζομύων οὐδ' ἐμ ὄξιν ἐυρέμ, ἀλλ' ἢ ἔσθ' ἔσθ' τῶν ἔιναι χαρτίεσατον.
ὅς ἄμ τῶν δ' ἰεσσαρμένων ἔν ταῖς ῥ' ἄλλων δ' ἰανοίαις ἀθροῖσαι τὰ πλ
σα Δωκεῖ, καὶ φράσαι κάλλισα πρὶ αὐτῶν. ἐπει κακῆνὸ μοί πρόσκληρον
ἦμ, ὅα τὰ συμβελεύοντα ἔ τῶν νοικμάτων, καὶ τῶν συγγραμμάτων,
κασιμώτατα ἢ ἄπαντες νομίζοσιμ. οὐ μὲν ἢ ἰδία γε αὐτ' ἀκῶσιμ,
ἀλλὰ ταῦτο πεπόνθασίμ ὅπρ' πρὸς τὸν νοθεῖσθ' ἔσθ' καὶ ἔκείνους ἐπαι
νοῦσι ἢ ἄπαντες πλῆσθ' ἄξασίμ δε οὐ βόλοντ', ἀλλὰ μάλλον αἰεθῶντ'
σωθῆναι τοῖς ἔσθ' ἀμαρτάνοσιμ, ἀλλ' οὐ τοῖς ἀποτρέψοσι. σηκίον δ'
ἄμ ἔς ποιήσασίμ, τ' ἢ ἢ σὶ ὄσ καὶ θεόσιν οἷς, ἔ φοκυλλίδ' ἔσθ' ποίκοσιμ. καὶ ῥ'
τῶν φασι ἢ ἄριστος συμβέσθ' ἔσθ' ἔσθ' ἔσθ' ἀνθρώπων,
ταῦτα ἧ λέγοντες αἰεθῶντ' σωθῆσθ' ἔσθ' ταῖς ἀλλήλων ἀνοίαις μάλλον
ἢ ταῖς ἐκείνων ὑποθήκασίμ. ἔν δ' ἔσθ' ἐκλέξῃ καὶ ῥ' προεχόντων ποικτ'
τάς καλεμύνας γνώμας, ἐφ' αἷς ἐκῆνοι μάλλισα ἐσθ' ἔσθ' ὁμοίως
ἄμ καὶ πρὸς ταῦτα δ' ἰαπεθῆερ. ἢ ἔσθ' ἔσθ' ἄμ κωμωδίας ῥ' φαυλοτάτης,
ἢ ῥ' οὐτω πεχνικῶς πεποικμύων ἀκῶσαιμ. ἔ τί δ' ἔσθ' καθ' ἐμ ἔκασον
λέοντα δ' ἰαπεθῆερ, ὅλωσ ῥ' εἰ ἐθέλοισιμ σκοπῆμ τὰς φύσας ῥ' ἀνθρώπ,
εὐθύσομ ζῆς πολλοὺς αὐτῶν, ὅν τε ῥ' σίτῶν χαίρουσας τ' ἔς ὑψιφυοτά
τοις, ὅν τε τῶν ὑπὸ τῆς εὐμάτων τ' ἔς καλλίσοις, ὅν τε τῶν πρᾶγμάτων
τοῖς βελτίσοις, ὅν τε τῶν μαθημάτων τ' ἔς ὠφελιματάτοις, ἀλλὰ παν
τάπασίμ ἔσθ' ἀντίαις ἔσθ' συμφέροντα τὰς ἢ δονὰς ἔχοντας, ἔ δοκῶντας
καρτερικῶς ἔιναι ἔ φιλοπόνους τὸν τῶν δ' εὐμάτων τ' ἢ μὴ ποιοῦντας.

ISOCRATIS ORATIO PER BBS. BOF.

Proinde qui possis huiusmodi probari mortalibus, uel admo-
nens uel docens, uel de re quapiam conducibili uerba faciens,
qui si quid dixeris, ut inuidens recte sentientibus, ita simplices
arbitrantur eos quibus nihil est ingenij. Porro rerum uerita-
tem usq; adeo fugiunt, ut ne suas quidem ipsorum res noue-
rint. Quin magis molestum est de proprijs cogitare, iucun-
dum de alienis differere: hoc autem sunt animo, ut malint cor-
pore male affecto esse quam mente laborem hunc capere, ut
de re quapiam utili considerent. Caterum in mutua quidem
uita inter ipsos consuetudine deprehendas eos, aut male dice-
tes, aut male audientes. Rursus quoties soli sunt, reperies eos
non consultantes, sed optantes. Atqui haec sanè dicta sunt, nō
aduersus omnes, sed eos duntaxat, qui ijs quæ diximus uitij
sunt obnoxij. Illud igitur perspicuum est ei qui studeat uel fa-
cere quippiam, uel scribere, quod uulgo placeat, non saluberr-
mos, sed fabulosissimos sermones esse quærendos, propterea
quod his quidem audiendis delectantur, caterum cum ipsos
labores & certamina spectant, molestia afficiuntur. Quas ob-
res admirandus est Homerus, nec non primi illi tragœdiæ re-
pertores, qui perspecta penitus hominū natura, utraq; formu-
la ad poëmatum argumentum sunt abusi. Vt enim ille certami-
na præliq; semideū expressit fabulis, ita hi fabulas ad cer-
tamina uitæq; actiones deduxerunt, ut ea non iam audiamus
solum, uerum etiam spectemus. Itaq; propositis id genus exē-
plis ostensum est, ijs qui studerent auditorem delectare, ab ad-
monendo consulendoq; abstinendū esse: caterum ea tum fa-
cienda, tum dicenda quibus perspexerint delectari multitudi-
nem. Atq; hæc quidē idcirco breuiter dixi, quod existimē con-
uenire, ut tu qui non unusquispiā es è populo, sed populi rex,
haud quaq; eandem cū reliqua multitudine de rebus habeas
opinionem, neq; rerū honestarum, neq; hominū beneuolentiā
uoluptate metiaris, quin magis ex recte factis illos astimes.
Præterea

Consilio non
uotis subueni-
endum rebus.

Duplex Ho-
meri poësis.

Princeps su-
pra uulgares
opiniones.

ΥΣΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΡΟΣ ΝΙΚΟΚΛΕΪΑ

ὡς τε πῶς ἄρ' ἕτεροις, ἢ πρῶτον, ἢ διδάσκω, ἢ ἡσίομορ ἂ
 λέγωμ' ἀρέσασιν, οἱ πρὸς τοῖς εἰρημνῶσι λόγοις φθονοῖσι μὲν ἕτεροι εὐφρο
 ἔσιν, ἀπλῶς ἢ ἡγεῖν) ἔτις ἕτεροι οὐκ ἔχοντες, οὕτω ἢ τὰς ἀλκιδείας τῶν
 τραγῳδῶν φεύσασιν, ὡς τε οὐδὲ τὰ σφέτερον αὐτῶν ἴσασιν, ἀλλὰ λυπῶν
 μὲν πρὶ τῶν ἰδίωμ' λογιζόμενοι, χαίρουσι δὲ πρὶ τῶν ἄλλοτρίωμ' διαλε
 γόμενοι, βόλουντο δ' ἄρ' ὅπως σώματι κακοπαθῆσαι μάλλον, ἢ τῆ ψυ
 χῆσθαι, ἢ σκέψασθαι πρὶ ἵκονος τῶν ἀναγκαῶν, ἔννοιαι δ' ἄρ' ἕτεροι
 τὸν ἐν μὲν ταῖς πρὸς ἀλλήλους σωστικαῖς λοιδορῶντας, ἢ λοιδορῶ
 ἔσιν, ἐν δὲ ταῖς ἐρημνῶσι, οὐ βεβηλομένους, ἀλλ' εὐχομένους, λέγω ἢ
 ταῦτα οὐ μὲν πάντων, ἀλλὰ ἡ μὲν τῶν ἐνόχων τοῖς ἐρημνῶσι οὕτως, ἐκῆ
 νο δ' οὐ φανερόν, οὐ δ' εἴ τὸν βεβηλομένους, ἢ ποιῆν, ἢ γράφειν τί κε
 χαρισμένον τοῖς πολλοῖς, μὴ ἔτις ὠφελιμώτατος τ' λόγων ζητῆν, ἀλλ
 ἢ ἔτις μυθωδεάτους, ἀκρόντας μὲν ἢ τ' τριῶν χαίρουσι, θεωρῶντες
 δὲ ἔτις ἀγῶνας, καὶ τὰς ἀμίλλας, ἀχθοντες, διότι καὶ τὴν ὁμῆρον πῶσις,
 καὶ τὸν πρῶτον εὐροῖντας τραγῳδῶν ἀξίον θάυμαζον, οὐ καθύδοντες
 τὴν φύσιν τὴν τῶν ἀνθρώπων, ἀμφοτέρους ταῖς ἰδέαις ταῦτα
 κατεβήσαντο πρὸς τὴν ποίησιν, ὁ μὲν γὰρ ἔτις ἀγῶνας καὶ ἔτις πό
 λεις, τῶν ἡμιθέων ἐμυθολόγησεν, καὶ δὲ ἔτις μύθους εἰς ἀγῶνας ἢ
 πρῶτος κατέβησαν, ὡς τε μὴ μόνον ἀκροῦσι ἡμῖν, ἀλλὰ καὶ δεῦρος
 γέγενῆσιν, τριῶν οὐ πρῶτα γράμμάτων ὑπαρχόντων, δέδενται τοῖς
 ἰσχυροῖσι ἔτις ἀκροῦσιν ψυχαγωγῆν, οὐ τὸ μὲν νοθεῖν
 καὶ συμβουλεύειν ἀφεκτέον, ἐκῆνα δὲ γράφειν, ἢ λεκτέον, διὲ ὁρῶσι
 ἔτις ὄχλους χαίροντας, ταῦτα δὲ διήλθον, ἢ γούμνός σε δῆρ' οὐχ
 εἶνα τῶν πολλῶν, ἀλλὰ πολλῶν ὄντα πύσαννον, μὴ τὴν αὐτῶν
 γνώμην ἔχειν τοῖς ἄλλοις, μὴ δὲ τὰ σπουδαῖα τῶν τραγῳ
 δῶν, μὴ δὲ εὐφρονοῦντας τῶν ἀνθρώπων ταῖς ἡδοναῖς ἀνα
 κρίνειν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν πρῶτων τῶν ἡσίομων αὐτὸς δοκιμάζον.

ISOCRATIS ORATIO PER BBA. BOB.

Præterea uero quoniã de exercendo ingenio diuerſa eſt philoſophorum ſententiã, nonnullis ita cenſentibus è diſputatorijs, & ad contentionem paratis rationibus prudentiores, red-
Ex omnibus exerpendum quod ad rem pub. cõducatur. di, eos qui ad hæc animũ adiunxerint, alijs ruruſum è ciuilibus, & de republica gubernanda præcipientibus, nonnullis ex alijs quibuſdam literis id contingere autumantibus: cum illud inte-
Ex circũſtan- tijs rerum capiendum conſilium. rim apud omneis in conſeſſo ſit, ei qui fuerit recte inſtitutus, ex horum unoquoq; colligi conſulendi facultatem: nimirum oportet omiſſis ambiguis ad id quod certum ac cõfeſſum eſt accedere, & ad huius rationem illa de quibus dubitetur explo-
Animus prin- cipis potiſſi- mũ colendus. rare. Quanquam illud in primis obſeruãdum ijs qui recte ue- lint ſtatuerẽ, ut in omni negotio quid locus, quid tẽpus, quid rei ratio poſtulet, cõſiderent: quod ſi minus poſſint, certe iſtos qui de gerendis negocijs in genere præcipuunt, cum nihil in- telligant eorum quæ ad rem pertinent, reiſciant reprobentq;. Si quidem palãm eſt eum qui ſibi ipſi nequaquã ſit utilis, nec alios prudentes redditurum. Porro qui ſapiãt & cordati ſint, quiq; plus cæteris perſpiciunt, hos magni facito, colitoq;, me- mor nullam omnium eſſe poſſeſſionum æque frugifera, æque regalem atq; eum qui poſſit recte conſulere. Exiſtimes autem futurum per illos, ut imperium tuum ampliffimum reddatur, qui quãm plurimum adiuuare poſſint animum tuum. Igitur ego quidem quæ noui admonui, atq; his muneribus te hono- ro, non quæ tu merebaris, ſed quæ ipſe præſtare potui. Cate- rum illud optato, ut cæteri quoq;, quẽadmodum in initio di- ximus, non uulgata iſta tibi adducant munera, quæ uos pluriſ emitis à donantibus, q̃ à uendentibus emeretis: ſed huiuſmo- di potius donaria, quibus ſi diligenter utaris, idq; cotidie, nullũ intermittens diem, nõ ſolũ non conteres quod in illis ſolet uſu uenire, uerum etiam tum maiora reddes, tum meliora.

ISOCRATIS DE REGNO, ERASMO
 ROTEROD. INTERPRETE, FINIS.

ἸΣΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΡΟΣ ΝΙΚΟΚΛΕΪΑ.

ἄλλως τε περὶ ἢ πρὶ τῶν γυμνασίων τῶν ἐν Συρακούσῃ ἀμφισβητοῦσιν
οἱ πρὶ τῷ φιλοσοφίᾳ διατρίβοντες, καὶ φασίμ, οἱ μὲν δὲ τῶν ἐπι-
σικῶν λόγων, οἱ δὲ δὲ τῶν πολιτικῶν, οἱ δὲ δὲ τῶν ἄλλων ἠνῶν φρο-
νωτέρως ἔσεσθαι τοὺς αὐτοῖς πλησιάζοντας. ἐκείνο δὲ πάντες ὁμο-
λογοῦσιν, ὅτι δὲ τὸν καλῶς πεπαθὲν μένον, ὃς ἐκάστω τῶν γενέ-
σθαι συμβαλέουσι δυνάμει. καὶ τοίνυν ἀφέμενον τῶν ἀμεισβη-
τομένων ἐπὶ τὸ ὁμολογούμενον ἐλθόντα λαμβάνειν αὐτῶν τὸν ἐ-
λεγχον. καὶ μάστιγα μὲν ἐπὶ τῶν κακῶν θεωρεῖν τὸν συμβαλέον-
τα. εἰ δὲ μὴ τὸν κακῶν πρὶ τῶν πραγμάτων λέγοντας, καὶ τὸν
μηδὲν γινώσκοντας τῶν δεινῶν ἀποδοκιμάζων. δῆλον γάρ ὡς ὁ
μηδὲν ὦν αὐτῶν κακῶν, οὐδ' ἄλλων φρόνιμον ποιήσῃ. τὸν
δὲ ἄλλων ἔχοντας καὶ δυνάμεις ὄρα μὲν πλεονεξίᾳ τῶν ἄλλων, πρὶ πολ-
λοῦ ποιοῦ, καὶ θεράπυν. γινώσκων ὅτι συμβαλεῖ ἀγαθός, καὶ
σιμώταρ καὶ τυραννικώταρ ἀπάντων κτημάτων ἐστί. ἢ γοῦν δὲ
τόττε σοὶ μεγίστην ποιήσῃ τὴν βασιλείαν, οἱ ἄλλοι δὲ τὴν δὲ τῶν
νοίαν τὴν πλεῖστα ὠφελεῖσαι δυνήσονται. ἐγὼ μὲν οὖν ἅτε γι-
νώσκων πρὸς ἡμεῖς. καὶ ἠμῶσε τέρεις, οἷς τυχεῖν δυνάμενος. βού-
λα δὲ καὶ τὸν ἄλλους, ὅπως εἴπομεν ἀρχόμενοι, μὴ τὰς εἰδισμέ-
νας ἀγάθῃ σοὶ δωρεῖα, ἀλλ' ἡμεῖς πολὺ πλείονος ἀγοράζει-
τε πρὸς τῶν δεινῶν, ἢ τῶν πωλόντων, ἀλλὰ τριαύτας,
ἅτε εἰς σφόδρα κακῶν, καὶ μὴ δὲ μίαν ἡμέραν
δὲ ἀλύτῃς, οὐ κατὰ τριῖνας, ἀλλὰ μείζους
καὶ πλείονος ἀξίας ὄντας
αὐτὰς ποιήσῃς.

ἸΣΟΚΡΑΤΟΥΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΒΑΣΙ-
ΔΕΙΑΣ ΛΟΓΟΥ, ΤΕΛΟΣ.

ISOCRATIS ORA

TORIS AC PHILOSOPHI ORATIO

grauissima ad populum Atheniensem de bello
fugiendo, & pace seruanda, ~~Beta Mofel~~
hmm Protegenſe interprete.

MNES quidem, qui ad dicendū in hunc
coetum prodeunt, cōsueuerunt dicere ea
esse maxima, & in quæ totius ciuitatis stu-
dia potissimū debeant incūbere, de qui-
bus ipsi sententiam sunt dicturi. Quod si
in alijs causis in hunc modum præfari cō-
uenit, haud quaquam indecorū uideri

Pax & bellū.

poterit, & de his quæ in manibus sunt, eiusmodi facere exor-
dium. Venimus enim concionem habituri de bello & pace,
quæ res, cum in communi mortalium uita in utranq; partem
plurimum possunt, tum sunt eiusmodi, ut qui de eis cum lau-
de consilium ceperint, eos uita quoq; commoditate felicitateq;
ceteros anteire sit necesse. Itaque de quibus consultaturi

*Mali princi-
pes & magi-
stratus corru-
pti bonos a-
uersatur, adu-
latoribus au-
tem gaudent.*

cōuenimus, quanta sit magnitudo hinc liquet. Sed uideo uos,
nescio quomodo, haud quaquam tanta attentione aureis di-
centibus præbere, quanta illi cura uobis uerba faciunt. Quin
alijs uel animum diligenter aduertitis, aliorum rursus ne uocē
quidem æquis auribus sustinetis. Neq; uero hoc admodū mi-
rum uideri debet, cum & aliās exhibere, atq; explodere solea-
tis omneis, si qui ueritati, & non potius uestris cupiditatibus
oratione sua patrocinentur. Quis autem hoc nō iure optimo
uitio

ΘΙΣΟΚΡΑΤΟΥΣ

ΣΟΦΙΣΤΟΥ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

ΕΙΡΗΝΗΣ

ΛΟΓΟΣ

Ἰπαντες μὲν εἰώδασιμ, οἱ πρῶτοντες ἐνθάδε
ταῦτα μέγιστα φάσκαμ εἶναι, καὶ μάλισα αὖτε
δὴς ἀξία τῆ πόλει, καὶ ὡμ ἄρ ἀντι μέλλωσι
συμβλεῦν. οὐ μὲν, ἀλλ' εἰ Ἐπὶ ἄλλωμ ζι
νῶμ πραμάτωμ ἤρμολοζε τριαῦτα προεπέμ, δλο
καὶ μοι πρέσαμ Ἐπὶ ἴπῳ ναὶ πρῶτονωμ πρα

μάτωμ ἐντεῦθεμ ποιήσαοδαμ πλὴν ἀρχιῶ. ἠκομωμ ἢ ἐκκλησιῶσοντες
πρῶτε πολέμωμ καὶ εἰρήνηε, ἀ μεγίστω ἔχα δῶναμμ ἐν τῷ εἶω τῷ
ἴπῳ ἀνθρώπων, Ἐπὶ ὡμ ἀνάγκη τῆε ὀρθῶε βελοθυομένωε ἀμενομ ἔ
ἄλλωμ πράπταμ. τὸ μὲν οὖν μέγεθοε, ὑπὲρ ὡμ σωεληκλῦδαμωμ, τεβλικῶ
τόμ ὄβριμ. ὄρῳ δ' ὑμᾶε οὐκ ὀρίεε ἴπῳ λεγόντωμ πλὴν ἀκρόασιμ
ποιεμλίωε, ἀλλὰ τῆε μὲν προσέχονταε τὸμ νοῶ. τῶμ δε, οὐδε πλὴ
φωνῶ ἀνεχομλίωε. καὶ θαυμασὸμ οὐδεμ ποιῆτε. καὶ γὰρ τὸμ ἄλι
λομ χρονομ εἰώδατε πάντα τῶε ἄλλωε ἐκβάλλεμ, πλὴν πῶε
συναγορῶντοε τᾶε ὑμετέρωε ὑπὸ θυμῶε. ὃ καὶ δικαίωε

Ἡ ἔρως

ISOCRATIS ORATIO PER P. MOSEL.

uitio dederit, quod, cum non ignoretis ab adulatoribus multas, magnasque domus subuersas, & quisque uestrum hanc pestem in priuatis rebus excretur, in reipublica tamen administratione non perinde affecti estis? Quin usu uenit, ut dum maxime eos, qui adulatoribus patefaciunt aureis, damnatis, interim ipsi deprehendimini maiorem habere fidem eiusmodi hominibus, quam bonis, & incorruptis ciuibus. Nam quod oratores in hoc sunt toti, & ante omnia meditantur, non ut quæ sint ciuitati profutura, sed uestris aurbus grata dicant, eius uos ipsi fuistis autores, & culpa in uos transferenda: atque adeo & nunc rhetorum uulgus ad hoc studium confluit. Neque id immerito, quando ex ipsis nulli non est manifestum, qui bellum suscipiendum suadent, eos esse uobis longe gratiores, quam qui de pace consulunt. Illi enim spem faciunt, quod per uictoriam non fortunas tantum, quæ in hostium urbibus sunt, nobis sumus acquisituri, sed & potentiam pristinam recepturi. Hi uero eiusmodi nihil portendunt, imò consulunt ocio studendum: & cupiditates, quæ ut plurimum æquitatis metam transiliunt, ab insolentis fortunæ strepitu arcendas: ac quod bonæ moralium parti omnium est difficillimum, præsentem fortunam boni consulendam. Sic enim à spe pendemus & quæ uidentur lucra insatiabiliter affectamus, ut ne hi quidem, qui maximas possident opes, in eis manere uelint, sed præ maiorum cupiditate uel iam parta, & in tuto collocata denuo periculo exponant, quod crimen omnium maxime nobis fuerat declinandum. At nunc uidere uideor quosdam ad bellum magna festinatione non aliter profilire, quam si huc non hominulorū consilia, sed deorū uoces, uocarent, hinc certissime fore pollicentes, ut simul res nostras labefactatas restituamus, simul ab hostibus uictoriam uel citra negocium reportemus. Sed enim

Suasores belli quare haud grauatim audiuntur.

Cupiditas, quantum ualeat.

Γ' ΣΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΕΡΙ ΕΙΡΗΝΗΣ.

ἄρ' ἴα ὑμῖν ὑπὸ νόμῳ ἴσασιν. ὅτι σωθεῖσθε πολλοὺς καὶ μεγάλους
οἴκους ὑπὸ τῶν κολακιδόντων ἀναστάτους γενενημένους, καὶ μι-
σοῦντες ἐπὶ τῶν ἰδίων τοὺς ταύτῃ ἔχοντας πῶν γνώμῃ, ἐπὶ
τῶν κοινῶν οὐχ ὁμοίως διακρίθετε πρὸς αὐτοὺς, ἀλλὰ κατηγο-
ροῦντες τῶν προσειμύων, ἢ χαιρόντων τοῖς τοιούτοις, αὐτοὶ φαίνε-
σθε μᾶλλον φίλοις πισεύοντες, ἢ τοῖς ἄλλοις πολίταις. Ἐξ αὐτοῖ
πεποιήκατε τοὺς εἰρησάρχους μελετᾶν, καὶ φιλοσοφεῖν, οὐτὰ μέλλοντα
τῆ πόλεως σωθῆσαι, ἀλλ' ὅπως ἀρέσκοντες ὑμῖν λόγους ἐροῦσιν,
ἐφ' οὓς καὶ νῦν τὸ πλεῖστον αὐτῶν σωεῖσθαι ἔσται. ἅπανσι γὰρ ὅτι φα-
νερόν, ὅτι μᾶλλον ἤδεσθε τοῖς πρὸς ἀκαλοῦσιν ἡμᾶς ἐπὶ τῶν πό-
λεμον, ἢ τοῖς πρὸς τὴν εἰρήνην συμβουλεύουσιν. διὰ μὲν γὰρ, προσ-
δοκίαν ἐμποιοῦσιν, ὡς καὶ τὰς κτήσεις τὰς ἐν ταῖς πόλεσι κο-
μιόμεθα, καὶ πῶν δάναμι ἀναληφόμεθα πάλιν, ἢ καὶ πρὸ
τέρου ἐτυγχάνομεν ἔχοντες. οἱ δ' οὐδὲν τοιοῦτο προτείνουσιν,
ἀλλ' ὡς ἡσυχίαν ἔχῃν δεῖ καὶ μὴ μεγάλων ὑπὸ θυμῷ πρὸς τὸ
δίκαιον, ἀλλὰ ἐξ ἑργῶν τοῖς πρὸς αὐτοὺς. ὁ χαλεπώτατον πάντων τοῖς
πλείστοις τῶν ἀνθρώπων ἐστίν. οὕτω δ' ἐζηρητήμεθα τῶν ἐλπίδων, καὶ
πρὸς τὰς δοκίμας εἶναι πλεονεμελίας ἀπλήσως ἔχομεν, ὡς τ' οὐ
δὲ οἱ κεκτημένοι τοὺς μεγίστους πλοῦτους, μὴ ἐπὶ τούτοις ἐθέλου-
σιν, ἀλλ' αἰετὶ πλείονος ἀρεγόμενοι, καὶ πρὸς τῶν ὑπὸ χόρτων
κινδυνεύουσιν. ὅπως ἀξίον ὅτι δεδιέναι, μὴ καὶ νῦν ἡμεῖς ἐνο-
χοὶ γενόμεθα ταύταις ταῖς ἀνομίαις. λίαν γὰρ τίνες μοι δοκοῦ-
σιν ὠρμηθεῖν πρὸς τὸν πόλεμον, ὡς πρὸς οὐ τῶν τυχόντων συμ-
βεβουληκότων ἀλλ' ὡς τῶν δεῶν ἀκηκοότες. ὅτι καὶ κατορο-
νώσομεν ἅπαντα καὶ ῥαδίως τῶν ἐχθρῶν ὑπὸ κρατῆσθαι.

ISOCRATIS ORATIO PER P. MOSEL.

Sed enim prudentium, & cordatorum uirorum est, non de his, quæ qualia sint comperta habent, consilium capere, quando hoc fuerit superuacaneæ curiositatis, uerum quæ iam decreuerint, ipso facto præstare. quæ porro in consilium ueniant, eorum quis tandem sit futurus exitus, haud quaquam pro certo statuere, sed magis qualibuscunq; cōiecturis uerissimi rerum euentu collecto, lic demum sententiã ferre. Quorum neutrum uos facitis, imò deliberatio hæc uos perturbatissimos ostendit. Etenim in hoc conuenistis, ut ex omnium sententijs inuicem pensitatis, quod optimum factu sit, eligatis: attamen perinde ac si hoc iam in aperto prostraret, quæ hic dicuntur, audire non uultis, nisi forte eos, quorum concio non tam rerum quærit ueritatē, quàm audientium spectat uoluptatem. Atqui cōueniret uos, si modo quæ ciuitati profutura sunt, quærere est cordi, ijs magis animū aduertere, quàm uestris animi decretis aduersa suadent, quàm qui dicendo hoc unum agunt, ut gratiam uestram eblandiantur. Siquidē nō nescitis quod ex his, qui huc dicturi prodeunt, si qui uestris animis grata dicunt ei facile decipere possunt. Nam quod ad gratiam dicitur tenebras secum adfert, ut quod optimum est conspici nequeat. Ab his autem, qui in cōsulendo, non ad uoluptatē loquuntur, nihil tale fuerit timendum. His enim, nisi quid utile sit futurū ostēdet, nulla relinquitur uia, qua sententiã suã persuadere possint. Iã uero quod tandem superest, quo homines queant aut de præteritis recte iudicare, aut de futuris feliciter consultare, si non sententiã in utranq; partē dictas inter sese cōpositas, uelut ad librã examinent, ac ipsi se cōmuneis auditores utriusq; partis cōsilijs exhibeant. Quod ad me attinet, demiror pfecto uel senes uos si nō adhuc in memoria habetis, uel iuuenes, si è nullo audiuistis per eos quidē, qui paci studendum suadent, nihil unquã malis nobis accidisse. Atqui quātumuis leui de causa bellum exuscitant, eos multarum, magnarumque calamitatum nobis autores extitisse, quarum in præsentia nullam facimus mentionem, imò expediti, & tantum non ad bellū instructi astamus, nihil prius

Principis officium in estimandis consiliariis suorum sententijs.

Adulatores ad gratiam loquuntur.

Qui bellum suadent magnarum calamitatum semper sunt autores.

Γ' ΣΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΕΡΙ ΕΙΡΗΝΗΣ.

ἴσθι δὲ τὸς νοῦν ἔχοντας πρὶ μὲν ἴσασι, μὴ βεβλημένοι, πρὶ ἐργῶν γὰρ
 ἀλλὰ πρὸς τὴν ὡς ἐγνωκῶσι. πρὶ δὲ ὡς ἂν βεβλημένων, μὴ νομίζω εἶναι
 δέναι δὲ συμβησόμενον, ἀλλ' ὡς δόξῃ μὲν χρωμύνας, οὐδ' ἂν τύχη ἢ γε
 νοσόμενον, οὕτω δ' ἴανοῦσθαι πρὶ αὐτῶν. ὡς ἡμῶς οὐδέτερον τυγχά
 νετε ποιοῦντες, ἀλλ' ὡς οἷόν τε ταραχῶδέστατα διάκηθε. σωελή
 λυθατε μὲν γὰρ, ὡς δ' ἐορ ἡμῶς δὲ ἀπάντων τῶν ἐκιδέντων ἐκλεξασθε
 τὸ βέλυσον, ὡς πρὶ δ' ἦδη σαφῶς εἰδότες ὃ πρακτέον ὄζειν, οὐκ ἐπιέλει
 τὸ ἀκέραιον, πολλὴν δ' ἦν πρὸς ἡδονῶν δημηγορούντων. καίτοι προσήκειν
 ἡμῶς εἰπεῖν ἢ βούλομαι ζητῆσαι τὴν πόλιν συμφέρον, μᾶλλον τοῖς ἐναν
 τισμένοις ταῖς ἡμετέρας γνώμας προσέχαρ τὸν νοῦν, ἢ τῆς κατα
 χαριζομένοις. εἰδότες οὐδ' ἦν εὐδίασε πρὶ ὄντων, οἱ μὲν ἀβέβληθε
 λέγοντες, ξαδίασε δὲ ἀπατῶν δάουται. τὸ γὰρ πρὸς χάριν ἐκθέμ,
 ὡς σκοπεῖ τῶν καθορῶν ἡμῶς τὸ βέλυσον. ὑπό δὲ τῶν μὴ πρὸς ἡ
 δονῶν συμβεβληόντων, οὐδ' ἂν παύοιτε τριῶν. οὐ γὰρ ὄζειν οἱ
 πῶς ἂν μεταπέσαι δυνήσασθαι ἡμῶς μὴ φανερόν τὸ συμφέρον ποιῆ
 σαντες. χωρὶς δὲ τούτων πῶς ἂν ἀνδρωποὶ καλῶς δυνήσασθαι, ἢ
 κρῖναι πρὶ τῶν γεγεννημένων, ἢ βεβλησασθαι πρὶ τῶν μελλόν
 των, εἰ μὴ τὸς μὲν λόγους τὸς τῶν ἐναντίων μὲν πρὸς ἀλλή
 λους διετάξοιεν. αὐτοὶ δὲ αὐτῶν κοινούς ἀμφοτέροις ἀκροα
 τὰς πρὸς ἄλλοις. θανμάξω δὲ τὰ τῶν πρεσβυτέρων, εἰ μὴ κείνῃ μνη
 μοιεύουσι, καὶ τῶν νεωτέρων, εἰ μὴ ἐνὸς ἀκηκόοσιμ, οὐδ' ἴσθαι
 μὲν τὸς πρὸς ἀνοῦντας ἀντέχεσθαι ἐπὶ εἰρήνης, οὐδὲν πῶποτε κα
 κόρ ἐπάθομεν. διὰ δὲ τὸς ξαδίασε τὸν πόλεμον ἀναίρουμένους,
 πολλὰς ἦδη καὶ μεγάλας συμφορὰς πρὶ ἐπέσομεν, ὡς ἡμῶς
 οὐδ' ἂν μίαν ποιούμεθα μνείαν, ἀλλ' ἐτοίμως ἐχομεν μὴδὲν

ISOCRATIS ORATIO PER P. MOSEL

Omnis in re/
pub. mali cau-
sa, quod magi-
stratus magis
suum quā pu-
blicum com-
modum quaerunt.

Comœdianū
actores.

prius, potiusue existimantes, quā ut delectu habito trirèmes in-
struamus, pecunias exactiōe cōgeramus, & sine discrimine
quibusuis mittamus auxilia, uel inferamus bellū. Perinde em̄,
ac si in aliena urbe de summa rerū periclitaremur, trepidamus.
Horum omnium hæc causa est, quod cum deceat nō minore
sollicitudine reip. commodum, quā & priuata procurare, uos ta-
men in cōmunibus ciuium rebus nō eundem animū præsta-
tis. Sed si quando priuata negocia in deliberationem cadunt,
qui melius, quā uos ipsi sapiunt, eos in cōsiliū adhibetis. Si ue-
ro frequente senatu reipu. salus agatur, bonis eiusmodi fidem
non habetis, & quod insolentius est, inuidetis. Porro malos, qui
forte in concionē ascendunt, laudatis, & ebrios magis esse po-
pularis censetis quā sobrios, amēteis quā cordatos, ciuitatis bona
dissipantibus quā qui ne familiaribus quidem copijs parcūt, quo
reipub. cōmoda promoueant. Quamobrem monstro simile
uidetur, si quis ciuitatem hanc nostram tantisper, dum eiusmodi
cōsiliarijs utitur, crescere posse sperat. Ego profecto nō igno-
ro quā sit lubricum, & periculo plenum uestris placitis dicendo
reluctari, & quod stante hac reipu. forma, ut magistratus non
tam uirtute quā sorte committantur, liberius loquendi facultas
iacet, nullique datur copia aperte agendi, nisi qui sit, aut egregie
stultus, aut uestri, hoc est, publici commodi nullam plane ge-
rat curam. Sed interim admiror comœdianum actoribus, quod
est omnium absurdissimum, hanc licentiam in theatro impune
esse. Et quæ nā hæc peruersitas: His qui singulorum ciuium pecca-
ta per uniuersam spargunt Gratiā, tantā habetis gratiā, quā
tam uix eis, qui de repub. bene meruerunt. At in illos, qui uos
obiurgant & libere monent, non alios geritis animos, quā si ma-
lo aliquo rempu. læderent. Hæc tamen si, ut dixi se habēt nō ta-
men ab his, quæ in animo statui, deterritus desistā: quādo huc
prodij non ut uobis gratificarer, aut honoris acquirēdi gratia
suffragia uestra eblādīrer, sed quæ ipse sentiā, dicerē: primum
de quibus magistratus retulerūt: deinde de alijs reip. negocijs.
Nisi enim

Ἰ Σ Ο Κ Ρ Α Τ Ο Υ Σ Π Ε Ρ Ι Β Ι Ρ Η Ν Η Σ .

εἰς τοῦμ προοδερ ἡμῖν αὐτοῖς πράττοντες, τριήρας πληροῦμ, κῆ
 ρημάτων εἰσφορὰς ποιῆσθαι, καὶ βοηθεῖν καὶ πολεμῆμ οἷς ἂμ
 τύχομεν, ὡς πρὸς ἣν ἀλλοτριὰ τῆ πόλει κινδυνεύοντες. τούτωμ
 δ' αἰτίον ὄζει, ὅτι προσῆκοι ὑμᾶς ὁμοίως ὑπὲρ τῆν κοινῶμ, ὡς
 πρὸς ὑπὲρ τῆν ἰδίωμ αὐοιδάζει. ὑμεῖς δὲ οὐ τιὼν ἀντιὼν γνώ
 μων ἔχετε πρὸς αὐτῶν, ἀλλ' ὅταν μὲν ὑπὲρ τῆν ἰδίωμ βουλευέ
 σθε, ζητεῖτε συμβούλους, τοὺς ἀμανομ φρονοῦντας ὑμῶμ αὐτῶν.
 ὅταν δὲ ὑπὲρ τῆν φιλί πόλεως ἐκκλησιάζητε, τοῖς μὲν τοιούτοις
 ἀπισθεῖτε, καὶ φθοιθε, τὺς δὲ πονηροὺς τῶμ ἐπὶ τὸ βῆμα πα
 ρούτων, ἐπαυθε. καὶ νομίζετε δημοτικοτέρους εἶναι τοὺς με
 λούοντας τῶμ νεφόντων, καὶ τοὺς νοῦμ οὐκ ἔχοντας τῶμ ευφρο
 νούντων, καὶ τοὺς τὰ φιλί πόλεως δῖανεμομλῶν, τῶμ ἐκ φιλί
 ἰδίας οὐσίας ὑμῖν δῖαυρογούντων. ὡς τε ἄξιον δαυμάζειν, εἴτις
 ἐλπίζει τιὼν πόλιμ τοιούτοις συμβούλοις χρωμένω, ἐπὶ τὸ βέλ
 τιον ὑπὸ δῶσθαι. ἐγὼ δ' οἶδα μὲν ὅτι πρόσαντες ὄζειν ἐναντιοῦσθαι
 ταῖς ὑμετέρας δῖανοίας, καὶ ὅτι δημοκρατία οὐσθε, οὐκ εἰσι παρ
 ρησία. πολλὸν ἐνθάδε μὲν τῖς ἀφρονεσάτις, καὶ μηδὲμ ὑμῶμ φροτιζο
 σιμ, ἣν δὲ τῶν θεάτρων τῖς κωμωδοδιδασκάλοις. ὁ καὶ πάντων ὄζει
 φεινόταρμ. ὅτι τοῖς μὲν ἐκφέρεσιμ εἰς τὺς ἄλλας ἔλληνας τὰ φιλί πό
 λεως ἀμαρτήματα τσανύτω ἔχετε χάριμ, ὅσθμ οὐδὲ τοῖς εἰσοι
 σι. πρὸς ἣ εὖτε ὑπὸ πλήθηοντας κῆ νεθετόντας ὑμᾶς, οὕτω δῖατίθεσθε
 δυσκόλως, ὡς πρὸς τὺς κακόμ ἢ τιὼν πόλιμ ἐργαζομένους. ὁμωμ δὲ
 τούτων ὑπὸ χόντων, οὐκ ἂμ ἀποσαίνωμ δῖενοθήμ. πρὸς ἡλήθως δὲ
 οὐ χαριζόμεμ ὑμῖν, οὐδὲ χερστονίαμ μνησεύσωμ, ἀλλ' ἀποφαν
 ὄμωμ ἢ τυγχάνω γνώσκωμ. πρῶτωμ μὲν, πρὸς ὅμ οἱ πρυσάνης προ
 ἰδέασιμ, ἔπειτα καὶ πρὸς τῶμ ἄλλων τῶμ φιλί πόλεως πραγμάτων.
 οὐδὲμ

IOSCRATIS ORATIO PER P. MOSEL.

*Cum omnibus
si licet seruan
da pax.* Nisi enim & de reliquis recte consilium inierimus, nihil plane profuerit ea, quæ ad pacem attinent, decernere. Itaque cōsultissimum mihi uidetur, facere pacem non solum cum Chijs, Rhodijs, & Byfantijs, sed omnibus omnium gentium hominibus, & foedus ipso usu firmare, non quod nuper quidam seorsim percusserunt, sed quod cum rege & Lacedæmonijs iētum est, quo Græcis libertas decernit, præsidia ex alienis urbibus educi iubentur: atque hac ratione quique suam ipsorum teneant ciuitatem. Nam his pactis, neque æquiora, neque ciuitati magis profutura inuenire poterimus. Iam si hoc loco orationem sistam, uidebor, sat scio, ipsius ciuitatis commodis detrahere. Siquidem ita fiet, ut Thebani Thespias, Plataeas, ac reliquas ciuitates, quas præter iurisiurandi sacramenta occuparunt, retineant. Nos autem, etiamsi nulla necessitas urget, iam partis cedemus. Ceterum si intentis animis ad finem usque nos audiueritis, opinor fore, ut eorum magnam stulticiam, imò insaniam omnes unore damnetis, qui iniustitiam lucrum putant, quique alienas urbes per uim detinent parumque reputant, quot calamitates ex huius iniquitatis fonte iam sint ante sæpe in rempublica deriuata. In hoc ergo tota uersabitur oratio, hocque uobis omnibus sic habere conabor ostendere. Ac primum quidem de pcedisse remus, & quid tandem sit illud cuius gratia cōuenimus quodque nobis contingere uelimus. Hoc si recte & animo præsentestauerimus, huc uelut ad scopum respiciendo, felicius & de cæteris consilium quarere poterimus. Itaque an non abunde nobis foret satis, si & ciuitatem hanc nostram tuto habitaremus, & illis, quæ ad uitæ usum requiruntur, abundaremus. Tum autem in nostris ipsorum rebus essemus concordēs, ac denique apud reliquos Græcos omneis nominis nostri gloria celebraretur. Equidem existimo, si hæc nobis suppeteret, nihil plane deesse quominus respublica nostra in felicem suum statum rediret. Nunc autem bellum his bonis nos spoliauit omnibus. Etenim non solum pauperiores nos reddidit, & plurima pericula sufferre cōegit, sed &

*Quæ ciuitas,
quæ uel ditio
felix.*

Belli præmiū

ΓΥΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΕΡΙ ΕΙΡΗΝΗΣ

οὐδὲν γὰρ ὀφελὸς ἐστὶ τῶν νῦν περὶ τοῦ εἰρήνης γνωθέντων, ἢ μὴ ἐπι-
περὶ τῶν λοιπῶν ὀρθῶς βουλευσόμεθα. φημι δ' οὖν χεῖνα ποιῆσαι
τῶν εἰρήνῳ, μὴ μόνον πρὸς χίτες, καὶ ῥοδίτες, καὶ βυζαντίτες, ἀλλὰ ἐπι-
πρὸς ἅπαντας ἀνθρώπους, καὶ χεῖνας ταῖς σωθῆκας, μὴ ταύτας αἰε-
τῶν ἄνευ γεγραψασιν, ἀλλὰ ταῖς γενομέναις καὶ πρὸς βασιλεία καὶ
λακεδαίμονίαις, προσεπίσταται ἢ, τὴν ἑλκιννας αὐτηνόμεναι εἶναι. καὶ
τὰς φρεσὶς ἐκ τῶν ἄλλοτρίων πόλεων ὄζειναι, καὶ τῶν αὐτῶν ἔχον-
ἐκαστες, τότων γὰρ οὐτε δικαιοτέρας εὐρήσομεν, οὐτε μάλλον τῆ
πόλεω συμφερέσασαι. ἢ καὶ οὖν ἐν ταῦθα καταλίπω τὸν λόγον, οἷον
ὅτι δόξω τῶν πόλιμ ἐλαττέραν, εἰ δεησῶμεν καὶ ἐξουσι θεωπίας ἐπιλα-
ταίας, καὶ τὰς ἄλλας πόλεις, ἀεὶ πρὸς τὴν ὄρκους καταφύλασιν.
ἢ καὶ ἢ ἐξιμεν μηδὲ μίαν ἀνάγκη ὄσης, ὅτι ὅμοι τυχεράνομεν ἔχοντες.
ἢ καὶ διὰ τὴν ἀκούσθητέ με προσέχοντες τὸν νοῦν, οἷον πάντα
ἢ καὶ ἢ μᾶς καταγνώσασιν πολλῶν ἀνοιῶν καὶ μανίῶν τῶν τῆ ἀδικίῶν
πλεονεξίῶν εἶναι νομιζόντων, καὶ τῶν τὰς ἄλλοτρίαις πόλεις κατεχόν-
των εἶτα, καὶ μὴ λογιζομένων τὰς συμφορὰς, τὰς ἐκ τῶν τοιούτων ἔργων
εἰρηνομένων. ταῦτα καὶ οὖν διὰ πάντων τῶν λόγων πεφάσσομαι διδάσκων
ἢ καὶ, περὶ δὲ τοῦ εἰρήνης πρῶτον διαλεχθῶμεν, καὶ σκεψόμεθα τί ἂν
ἐν τῶν πρῶτον γενέσθαι βουλευθῶμεν ἢ καὶ, ἢ καὶ καλῶς ταῦτα ὀρίσόμεθα
καὶ πρὸς ταῦτα τῶν ὑποθέσειν ἀπελέποντες ἀμφοτέρω βουλευσόμεθα καὶ περὶ
τῶν ἄλλων. ἄρ' οὖν ἂν ἔλαττερον ἢ καὶ, ἢ τὴν δὲ πόλιμ ἀσφαλῶς οἰκί-
μεν, καὶ τὰ πρὸς τὸν βίον εὐπορώτεροι εἰσιν οἰόμεθα, καὶ τὰ τε πρὸς ἡμᾶς
αὐτοὺς ὁμονοοῦμεν, καὶ πρὸς τοὺς ἄλλοις ἑλκισίμ εὐδοκίμοιμεν. ἐγὼ
καὶ ἢ γὰρ ἢ τῶν ὑπερξενῶν, τελέως τῶν πόλιμ πάλιμ εὐδαιμο-
νίσασιν, ὅτι καὶ τὴν πόλεμ ἂν πάντων ἢ καὶ τῶν ἐρημιῶν ἀπεσέρκη,
καὶ γὰρ τὴν πενεσέρησ πεπρίκκη, καὶ πολλῶν κινδύων ὑπεμένειν ἢ καὶ κασε,

ISOCRATIS ORATIO PER P. MOSEL.

sed & Græcis omnibus odiosos præstitit: breuiter modis omnibus rem nostram afflixit. Quod si pacem fecerimus, & quales communia fœdera iubent, tales nos ipsi exhibuerimus, futurum, ut bellis, periculis, denique turbulentissimis turbis, in quas ipsi nos mutuo coniecimus, remotis omnibus, cum magna tranquillitate ciuitatem teneamus, & indies magis ac magis fortunæ nostræ crescant. Nam præterquam quod ab exactio-
nibus, & naualis expeditionis muneribus, quas *τετραρχίας* Græci uocāt, alijsq; belli oneribus requiescere licebit, agros colendo, mare nauigando, alijsq; operibus belli iniuria iamdiu intermissis instando consequemur: ut si ad hoc tempus respiciatur, ciuitatis redditus planè duplicētur, usq; adeo ut mercatoribus, peregrinis, inquilinis, à quibus ob bellorum tumultus est deserta, remigrantibus, ciuitas maxima sit futura: sed & quod mihi omnium summum uideretur, habituri simus socios homines uniuersos, & eos quidem non coactos, sed uoluntarios: non qui potentiam nostram reueriti in tranquillo rerum statu nos suspiciant, uerum periculis imminentibus deserant, sed qui hoc sint erga nos animo, quo decet uere socios, & amicos. Præterea quæ nunc nullis uel bellis, uel sumptibus quantumuis magnis recipere possumus, ea pace facta per legationes facile recuperabimus. Neq; enim existimandū uel Cersobleptē pro Chersoneso, uel Philippū pro Amphipoli nobiscū dimicatu-
ros, ubi uiderint nos præ modestia nihil alienū cōcupiscere. Nunc autē quia semp nostri nosmet poenitet, uidentq; nos nunq; nō plura affectare, ne imperiū hoc in suarū ditionū cōfinio nimium crescat, nō immerito uerentur. At si mores cōmutauerimus, & opinionē sanio-
rem induerimus, nō modo à nostra ditione manus abstinebūt, sed & suæ partē nobis ultro cedēt. Hinc enim hoc lucrifacere uidebūtur, ut dū nostræ ciuitatis potētia inferuiunt, hoc prætextu in regnis suis ab hostiū incursu tutius sedeant. Sed & à Thracj regni corpore tantam regionem detrah-
ere poterimus, ut non solum nobis sit satis,
sed &

Γ' ΣΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΕΡΙ Β' ΕΙΡΗΝΗΣ.

καὶ πρὸς τοὺς Ἕλληνας διαβέβηκε, ἔπειτα πάντα τρόπον πεταλαπώρῃ
 κερήμεα. ἢ δὲ τῷ εἰρήνην ποικισόμεθα, ἔτι τρίτος ἡμᾶς αὐτοὺς πρὸς
 χωρῶν, οἷον αἱ κοιναὶ σωθῆναι προσάτησι, μετὰ πολλῆς μὲν ἀσφα
 λείας πῶς πόλιμ οἰκήσομεν, ἀπαλλαγέντες πολέμων καὶ κινδύων
 καὶ ταραχῆς, εἰς ἡμῶν πρὸς ἀλλήλους καθέσμεν, καθ' ἑκάστῳ δὲ πῶς
 ἡμέτερον, εἰς εὐπορίαν ὑπὸ νόσσομεν. ἀναπεταυμένῳι μὲν ἴσφορῶν,
 καὶ τῶν τρεῖς κεραιῶν, καὶ τῶν ἄλλων τῶν πρὸ τῶν πόλεμον λήτρεσι.
 ἀδῶς ἢ γεωργῶντες, καὶ πῶς θάλατταν πλέοντες, ἔπειτα ἄλλαι ἐργα
 σίαι ὑπὸ χερσίντες, αἱ αὖθις διὰ τῶν πόλεμον ἐκλειπίσασιν. ὁφόμεθα
 δὲ τῷ πόλιμ διπλάσιαι μὲν, ἢ αὐτὰς προσόδους λαμβάνουσιν, μετὰ
 ἢ γενουμένῳ ἐμπόρῳ ἔξενον ἔπειτα μετοίκῳ, ὡς αὐτὸν ἐργασθῆναι κατέ
 σκε. τὸ δὲ μέγιστον, συμμάχους ἔξομεν ἅπαντας ἀνθρώπους, οὐ βει
 βία σμύνας, ἀλλὰ πεπρωμένους. οὐδ' ἔτι μὲν ταῖς ἀσφαλείαις διὰ πῶς
 δῶαμι ὑμᾶς ὑποδεχομένους. καὶ ἢ τῶν κινδύων ἀποσκοσμένους,
 ἀλλ' οὕτω διακεμένους, ὡς πρὸς τῶν ἀλκῶν συμμάχους καὶ φί
 λους ὄντας. πρὸς δὲ τοῖσι, ἃ νῦν ἀπολαβῆναι οὐδωάμεθα διὰ ποι
 λῆσιν καὶ πολλῆς δαπάνης, ταῦτα διὰ πρεσβείας ῥαδίως κομιθόμε
 θα, μή τι οἴεσθε μή τε κερσοβλέπῃν ὑπὲρ χερσιν ἡμῶν, μή τε φίλιππο
 ὑπὲρ ἀμφοτέρων ἡμῶν πολεμῆσιν, ὅταν ἴδωσιν ἡμᾶς μηδενὸς ἢ ἀλ
 λοθίῳ ἐπιμένους, νῦν μὲν δὲ εἰκότως φοβῶνται γείτονα ποιήσασθαι πῶς
 πόλιμ ταῖς αὐτῶν δωασίαις, ὁρῶσι δὲ ἡμᾶς οὐ σέβοντες οἷον ἄμ' ἕχοντες,
 ἀλλ' αἰετὶ πλείονος ὀρεσμένους, ἢ ἢ μεταβαλώμεθα τῶν ἔργων, καὶ δό
 ξαν βελτίω λάθωμεν, οὐ μόνον ἀπρῆσθη τῆς ἡμετέρας, ἀλλὰ ἔπειτα αὐτῶν
 προσόδοισι. λυσιτελήσῃ δὲ αὐτοῖς θεραπεύσασιν τῶν δῶαμι τῶν πόλε
 ων, ἀσφαλῶς ἔχοντες τὰς αὐτῶν βασιλείας, καὶ μὲν δὲ καὶ τῶν θράκων ἡμῶν ἰδέσθαι
 τσαύτῳ ἀποτεμέσθαι χώρῳ, ὡς τε μή μόνον αὐτοὺς ἀφθονοῦν ἔχοντες,

ISOCRATIS ORATIO PER P. MOSEL.

sed & Græcis egentibus, ac ob inopiam incertis sedibus errantibus, uiuendi comoditatem præstare queat. Nam si Athenodorus, si Callistratus, ille quidem priuatus, hic uero exul, ciuitates cõdere suffecerunt, cur nõ & nos, modo uelimus, sedes eiusmodi multas obtinere poterimus? Qui porrò inter Græcos primas tenere gestiunt, eos in eiusmodi rebus curãdis magis oportet duces esse, quàm belli, & exercitus peregrini, quorum tamen nos in præsentia mirum quàm sumus cupidi. Proinde de his, quæ legati huc annunciarunt, hæc dixisse nobis sit satis: quanta alius quispiam plura forsitan adiecisset. Post hæc autem sic sententio concionem non ante dimittendã, quàm non solũ suffragijs pacem decreuerimus, sed & cõsiliũ, quo retineri queat, inuenimus: ne quod ante sæpe, & nunc ulu ueniat, nimirum ut ubi paulisper quieuerimus, denuo in eadẽ turbas recidamus. Nec tam præsentia mala effugiamus, quàm ad tempus suspendamus. Atqui horum nihil fieri poterit feliciter, prius quàm uobis persuaseritis, ocium agere, rem esse utiliorẽ, in quàm maius cedere lucrũ, quàm alienarum rerũ curis tumultuari. Tum iusticiã sectari potius quàm iniusticiã, nostrorum curam gerere satius quàm aliena concupiscere. De quibus tamen nullus unquam oratorũ uobis uerba facere est ausus, ipse tamen de iisdem plurimas apud uos orationes sum habiturus: neque id præter rationem, quando in his rebus reipub. felicitatem, non autem eis, quæ nunc agimus uideo consistere. Sed enim, qui publica & omniũ usu trita dicendi uia posthabita, noua aliqua suadendi ratione populum in sententiã diuersam traducere studet, ei necesse est, non tantum in dicendo plura attingere, & per hoc orationem prolixiorẽ afferre: sed pro iudiciorum uarietate alia quidem uelut in memoriã reuocare, alia rursus inculcare, rursus alia laudare, de alijs uero cõsiliũ dare. Vix enim ijs omnibus quis annisus, ad meliorem mentem uos reducere poterit. Et certe ita se res habet. Omnes quidem mihi uidentur, quæ commoda sunt concupiscere, & ut plus ceteris habeant, conari, sed uiam

Ocium nego-
cio præferen-
dum.

Pro uarieta-
te audientium
dictio est tem-
peranda.

Veriss. sen-
tentia.

Ι' Σ Ο Κ Ρ Α Τ Ο Υ Σ Π Ε Ρ Ι Ε Ί Ρ Η Ν Η Σ .

ἀλλὰ κῆ ρίς Δεομύοις ἤν' ἑλλήνων κῆ δ' ἄπορίᾳ πλανωμένοις, ἰκὰ
 νόμ δ' ἰσάοις βίον πῶτα χῆμ. ὅπως γὰρ ἀδνοδωρθε Ἐ καλλίστρατθ,
 ὁ μὲν ἰδ' ἰώτης ὦμ, ὁ δὲ φυγάς, οἰκῆσαι πόλεις, οἰοί τε γηγόνασιμ, ἢ πῶ
 βυλκθέντες ἡμεῖς, πολλοὺς ἄμ τόπως ριούρως δωκθείκμω κατα
 χῆμ. κῆ ἢ δὲ πρῶτεύεμ ἐν τοῖς ἑλλησιμ ἀξιοῦντας, ριότρωμ ἔργωμ
 ἠγεμόνας γίγνεσθ πολὺ μᾶλλον, ἢ πολέμω κῆ στραπῶδ' εἰ ξενικῶ.
 ὦμ νῦν ἡμεῖς ὑπὸ θυμοῦντες τυγχάνομω. πῶ μὲν οὖν ὦμ οἰ πρέσβας
 ἔπαγγέλλοντ, κῆ ταῦτ ἰκανά, Ἐ πολλὰ ἄμ ἴσως τίς προδείκ τού
 ρις, ἢ γῶμαι δὲ δ' ἄμ ὑμᾶς οὐ μόνωμ ἠμωθιμένους πλὴν εἰρήνω, ἐκ φθ
 ἐκκλησίᾳς ἀπελθῆμ, ἀλλὰ Ἐ βυλκθσομένους ὅπως ἄζομερ ἄντιω,
 κῆ μὴ ποιήσομω ὅπως εἰώδαμω. ὀλίγωμ ρόνομ δ' ἰαλιπόντες πάλιμ
 εἰς τὰς αὐτάς κατᾳσκόμεθα ταραχάς, μὴ δ' ἀναβολῶν, ἀλλ' ἀπαλ
 λακῆμ εὐρησομέμ ἵνα ἤν' κακῶμ ἤν' πῶόντωμ. οὐδὲμ δὲ τῶτρωμ οἰοῦ
 τ' ὅτι γενεᾶς πρότερον, πρὶμ ἄμ πρῶθῆτε, πλὴν μὲν ἠσυχίᾳμ ὠφελιμω
 τέρωμ κῆ κερδᾳλεωτέρωμ εἶναι τ' πολυπραγμοσύνης, πλὴν δὲ δικαιο
 σύνη, τ' ἀδικίας, πλὴν ἢ ἤν' ἰδ' ἰωμ ὑπὸ μέλφωμ, τ' ἔ ἄλλοτρίωμ ὑπὸ
 θυμίας, πῶ ὦμ οὐδεῖς πῶποτε ἤν' ρητόρωμ εἰπῆμ ὑμῖμ ἐτόλμω
 σῆμ. ἐγὼ ἢ πῶ ἄντιωμ τῶτρωμ ρῶς πλείους ἤν' λότρωμ μέλλω ποιῆσθ
 πρὸς ὑμᾶς, ὀρῶ ἢ τ' εὐδᾳμονίαμ ἐν τῶρσις ἐνῶσαμ, ἀλλ' οὐκ ἐν εἰς
 ἐτυγχάνομωμ πρᾳτῶντες, ἀνάγκη ἢ τ'μ ἔξω ἤν' εἰθισμένωμ ὑπὸ χερῶ
 τα δὴμωρῶεμ, κῆ τὰς ὑμετέρας γνώμας μετασῆσαι βυλόμωνομ,
 πολλῶμ πρᾳμάτωμ ἄψαοθ, Ἐ δ' ἰὰ μακροτέρωμ ὄνε λότς ποιή
 σαοθ, κῆ τὰ μὲν, ἀναμῆσαι, ἤν' ἢ, καπγορῆσαι. τὰ δὲ ἐπαυῆσαι, πῶ ἢ
 τῶμ, συμβυλεῦσαι. μόλις γὰρ ἄν τις ὑμᾶς ὄνε ἀπάντωμ τούτρωμ ἐπ
 τ' ἐβέλομ φρονῆσαι δωκθείκ πρᾳσαγαῆμ. ἔχα ἢ ὄντως. ἐμοῖ δοκῶ
 σῆμ ἄπαντες μὲν ἐπιθυμῆμ τ' συμφῆροντος κῆ τ' πλείωμ ἔχῆμ τ' ἄλλωμ.

IOSCRATIS ORATIO PER P. MOSEL.

sed uiam, quæ eò perducatur, ignorare. Quinetiam opinionibus inter se longe, lateq; dissidēt. Namq; alij quidem sunt cordati, & quod potissimum ad rem pertineat, cōiecturis assequi possunt. Rursus alij ab eo quod cōferre poterat quàm longissime aberrant. Id quod & ciuitati huic nostræ accidit. Persualum enim habemus si multis triremibus mare nauigauerimus, si ciuitates alienas tributum dare, & subinde legatos huc missitare compulerimus, nos quiddam magnopere profuturum cōfecisse: cum interim à ueritate procul absumus. Nam præterq; quod ex illis, quæ sperabamus nihil planè procedit, insuper iniurijs, bella, & sumptus nobis lucri fecimus: idq; non iniuria, quandoquidem ut ante ex eiusmodi curarum tumultu in extrema pericula deuenimus, ita per hoc quod partim iniuria depressos subleuabamus & ciuitatem omnibus exhibebamus æquam, partim aliena non affectabamus, à Græcis ultro offerentibus principatum nacti sumus. Quas artes multo iam tempore certe parum prudenter, ne dicam stulte, contemnimus. Etenim eò dementiæ prolapsi sunt quidam, ut iniusticiam sui cultoribus probrosam quidē, sed tamen quaestuosam & in quotidianæ uitæ usum accōmodam arbitrētur. At iusticiam honestam quidem censeant, uerum parum utilem, ut quæ non tam sui cultores, q̄ alios promouere queat. Quibus falsa planè est opinio, quippe siue opes, siue honestæ uitæ officia, in summa, felicitatem acquirere studeas, nihil tantum præsentis momēti attulerit, quantum uirtus, quæq; ei subiacent partes. Nā per ea bona, quæ in animo possidemus & alias commoditates, si quibus egemus, parare licet. Quapropter qui mētis suæ bona negligunt, interim & occasiones, per quas alijs & rectius sapere, & felicius uiuere possent, sese negligere non aduertunt. Demiror autē si quis opinetur fore, ut qui pietatem & iusticiā colant, inq; his perseverare, permanereq; uelint ei peius, quàm mali, sint habituri. Præsertim cum illud constet, bonos eiusmodi & apud deos, & apud homines plura quàm reliquos consequi. Ipse certe

Nulla facultas præstantior uirtute.

ΙΣΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΕΡΙ ΒΕΡΗΝΗΣ.

οὐκ εἶδέναι ἢ τὰς πράξεις τὰς ἐπὶ ταῦτα φερόσας, ἀλλὰ τὰς δόξαις
 διαφέρειν ἀλλήλων. οἱ μὲν γὰρ ἔχουσι ὑπὸ αἰσῶν ἑσυχάζουσι τὸ δέ
 οὐτὸ δωαμένους. οἱ δ' ὡς οἰοῦντε πλεῖστον ἔσονται συμφροντος διαμαρ
 τανόσας. ὁ πρὸς τῆ πόλιν συμβέβηκεν. ἡμεῖς δ' οἰόμεθα μὴ ἢ τὴν δά
 λαοσας πλεῖον πολλὰς τριήρεσι, ἐστὶ ἀζώμεθα τὰς πόλιν, σωτὰ
 ξας διδόναι ἢ σωέδρους ἐνθάδε πέμπεται, διὰ πράξασθαι ἢ τῶν δει
 όντων, πλεῖστον δὲ διέφύσμεθα τὴν ἀληθείας, ὡς μὲν γὰρ ἡλικίον
 μὲν οὐδὲρ ἀποβέβηκεν. ἔχουσι δὲ ἡμῶν δὲ ἐν τῶν ἐσολέμοι ἐσολέ
 πάναι πολλὰ γέγονασιν εἰκότως. ἐστὶ τὸ πρότερον ἐκ μὴ τὸ ποιούσης
 πολυπραγμοσύνης εἰς τοὺς ἐχάτους κινδύνους κατέσκημεν. ἐκ δὲ τῶν
 δικαίων τῆ πόλιν πρὸς ἐχθρὸν ἐσολέμῃ τῆς ἀδικημένοις, ἐμὴ τῶν ἀλ
 λοτρίων ἐπιθυμῶν, παρ' ἐκόντων τῶν ἐλλήνων πῶς ἡγεμονίαν ἐλάβο
 μῶν. ὡς νῦν ἀλογίως ἐσολέμῃ πολὺν ἢ δὴ χρόνον καταφρονῶμεν.
 εἰς τὸν γὰρ ἄνευ ἀνοίας ἐκλήθασιν, ὡς θ' ὑπελήφασιν τῆ μὴ ἀδικί
 ον ἐπονεῖσιν μὴ εἶναι, κερδαλέα δὲ ἐσολέμῃ τὸ εἶον τὴ καθ' ἡμέραν
 συμφρονῶμεν. πῶς δὲ δικαιοσύνην ἐνδοκιμον μὲν, ἀλυσίτητὴ δὲ καὶ
 μάλλον δωαμένων τὴν ἄλλους ὠφελῶν, ἢ τὴν ἔχοντας αὐτῆ, κακῶς
 εἶδότες, ὡς οὐτε πρὸς χηματισμὸν, οὐτε πρὸς ἀδελφὴν πράξασθαι, εὐθ' ὁ
 λως πρὸς ἐνδοκίμου οὐδὲν ἄμ συμβάλοισι τῆλικαὶ τῆ δωαμῆς, ὅσοι
 πρὸς ἀρετῆ ἐσολέμῃ ταύτης. τῆς δὲ ἀσφατοῦς οἱς ἔχομεν ἐν τῆ ψυχῆ τῶν
 κτώμεθα, ἢ τὰς ὠφελείας, ὡς δ' οἱ μὲν τῶν τυχάνομεν. ὡς τὸ οἱ τὴν αὐτῆ
 διανοίας ὀλιγοῦντες, λεληθῶσι σφῶς αὐτὴν ἅμα τὴν φρονεῖν ἄμφι
 νομῆ τὴν ἐσολέμῃ τῶν ἄλλων πράξασθαι ὀλιγοῦντες. θανμάζω δὲ εἰς οἱ
 τῆ τῶν πῶς ἐνσέβηται ἐπὶ τῆ δικαιοσύνην ἀσκήσιας ἢ κατερεῖν ἢ μέ
 νερ ἐπὶ τῶν ἐδέλωντας, ἐλαττορ ἐξῆται τῶν πονηρῶν. ἀλλὰ οὐχ ἡσ
 μέντες καὶ πρὸς θεοῖς, καὶ πρὸς ἀνθρώποις πλεῖστον οἰσεῖται τῶν ἄλλων.

ISOCRATIS ORATIO PER P. MOSEL.

Soli boni factis habent. Ipse certe in hac sum opinione, ut ea, quibus in uitæ usum est opus, bonis uel solis suppetere putem: uerum malos eius generis rebus affluere, quibus carere non paulo sit satius. Etenim illis, qui iniquitatem in precio habent, & aliena rapere, summum putant bonum, simile quiddam accidere uideo, quod & animalibus, quæ sese inescare sinunt. Nam tametsi principio quidem eis, quæ forte corripuerint, fruuntur, tamen haud ita multo post in maxima mala deuenire solent. At qui cum pietate & iusticia uiuunt, tempora omnia in tuto tranligunt, & in omnem usque ætatem felicitatis conscientiam dulcis spes sentiunt. Et si forte hæc in singulis non ita usu ueniant, tamen ut plurimum sic cadere uidemus. Iam uero quia quod in posterum est profuturum, non ita promptum semper est expedire. Cordatorum hominum fuerit, quæ sepanumero conferunt, præ alijs eligere. Porro omnium absurdissima committunt, qui quanquam iusticiam studium cum prædarius, tum deo gratius existimant, eos tamen, qui iusticiam ipsa uita expriment, miserius, quam qui maliciam colunt, uiuere putant. Atque utinam quam est ad manum cuique uirtutem laudibus uehere, tam esset quoque facile, auditoribus, ut ipsis moribus eam referre studerent, persuadere. Nunc autem planè uereor ne omnia hæc frustra dicam. Corrupti enim sumus ab ijs, qui nil nisi fraudes struere possunt: quibus plebs adeo est contemptui, ut si quando bellum aliquid quibus inferre destinent, ipsi plebe adeo inconsulta pecunias exigant, interim asserentes operæ precium maiores hoc pacto imitari. Tum asserunt non committendum ut cum per ignouiam alijs risui simus, & illi etiamsi imperata tributa non pendunt, nihilominus tamen mare nauigent. Hos ego lubens equidem interrogarem, quos tandem maiores ad imitandum nobis proponant: eos ne, qui bello Persico in reipublica floruerunt: an qui paulo ante bellum Peloponnesiacum ciuitatem mordebantur. Quos si designent, aliud profecto consulunt nihil, quam ut libertatem nostram in seruitutis casum demus. Sin eos

ISOCRATIS ORATIO PER P. MOSEL.

Sin eos, qui apud Marathonem cum uictoria pugnarunt, aut ipsi etiam priores putant, quid reliquum est, quin omnium sint impudentissimi, ut qui, cum eos, qui tum reipublice prae fuerunt, laudent, nobis tamen uiam longe ab illorum exemplo diuersam ingredi suadeant: maxime cum hic non sine periculo graui peccetur. Quia in re quid equidem faciam, incertum est. An quemadmodum in alijs consueui, ita & hic, quod uerum est, dicam? An ne quem ex uobis offendam ueritus, conticescam? Vt cunq; cadat, commodissimum mihi uideatur de huiusmodi rebus differere. Verum tamen uideo uos minus preciosos ipsi, qui uos obiurgant, quam qui malorum omnium fuerunt autores. Quod ad me attinet, pudendum foret, si cui meae ipsius gloriae maiorem, quam publicae salutis rationem habere uiderer. Quamobrem ut meae partes erunt ex eo orationis genere, quod ciuilibus rebus procurandis adhibetur, non quae gratissima sunt, sed ciuibus utilissima sequi: sic uestri habebit officij, primum omnium expendere, quod morbis quidem, quibus corpusculum hoc nostrum impetitur, abigendis curationes, & omnis generis medicinae ab eius artis studiosis sunt inuenta: sed animo aegrotanti, & prauis cupiditatibus laboranti praeter orationem, quae peccantem obiurgare libere audeat, nullum suppedit remedium: deinde considerare, quod sit ridiculum, quo pluribus doloribus semel defungamur, uisuras quidem & medicorum sectiones fortiter perferre, orationem autem prius auerari quam plane comperias eiusmodi ne sit, quae audienti queat prodesse. Atque haec eo sum praefatus, quod deinceps animus est citra metum, imo modis omnibus libere apud uos uerba facere. Quis enim aliunde huc profectus, si nondum nostro contagio sit corruptus, sed ex improviso his nostris ceptis interueniat, non arbitretur desipere nos & insanire: qui cum egregijs maiorum nostrorum factis nos uenditemus, & eorum exemplis ciuitatem celebrare satagamus, ipsi tamen nihil, quod cum illorum factis conueniat, imo nihil non aduersum facimus.

Nam illi

Γ' Σ Ο Κ Ρ Α Τ Ο Υ Σ Π Ε Ρ Ι Β Ι Ρ Η Ν Η Σ .

εἰ δὲ τις ἐν μαραθῶνι νικήσῃ καὶ τις πρὸ αὐτῶν γεννημένος, πῶς
 οὐχ ἅπαντων ἀναχωτότατοι τυγχάνουσιν ὄντες, εἰ τὺς τότε πε-
 πολιτευμένους ἐπαυθύντες, τὰναντία πράττην ἐκείνοις, πείθεισιν ἢ
 μάε, καὶ τιαυτ' ἴζαμαρτάνειν πρὶ ὧν καὶ ἀπορῶ τί ποιήσω. πότε
 βραχίσομαι ταῖς ἀληθείαις, ὡς πρὸς καὶ πρὶ τῶν ἄλλων, ἢ κατασῶ
 πῆσω, δείσας πλὴν πρὸς ὑμᾶς ἀπέχθησιν, δοκῆ γάρ μοι βέλτορον εἶναι
 διαλεχθῆναι πρὶ αὐτῶν. ὁρῶ δὲ ὑμᾶς χαλεπώτερον διαλεγεμένους
 πρὸς ὑπὸ ἡμῶντας, ἢ πρὸς τοὺς αἰτίους τ' κακῶν γεννημένους, οὐ μὴν,
 ἀλλ' ἀχαιθεῖλω ἄρ' εἰ φανείλω μᾶλλον φροντισίωμ τ' ἐμαυτ' δόξης, ἢ τ'
 κοινῆς σωτηρίας. ἐμὸν οὖν ἔργον ὄξει καὶ τ' ἄλλων τ' κηδ' ὀρμύωμ τ' πόλε-
 ως προαρεῖσθαι τῶν λόγων μὴ εὖε ἢ δέισσας, ἀλλὰ τὴν ὠφελιμωτάτους. ὑ-
 μᾶς ἡ γῆ, πρῶτον ^{καὶ} τ' ἐκινώσκειν, οὐ τ' πρὶ τὸ σῶμα νοσημάτων πολ-
 λαὶ θεραπέαι καὶ παντοδραπαὶ τοῖς ἰατροῖς ἐνεργηται. ταῖς δὲ ψυ-
 χαῖς ταῖς νοσῶσας καὶ γεμούσας πονηρῶν ὑπὸ θυμῶν, οὐδ' ἐμ' ὄξει
 ἄλλο φάρμακον, πλὴν λόγῳ ὃ τολμῶμ τοῖς ἀμαρτανομένοις
 ὑπὸ πλῆτην. ἐπειδ' οὐ καταγέλασόν ὄξει τὰς μετ' αὐτῶν καὶ τὰς
 τομάς τῶν ἰατρῶν ὑπομένειν, ἵνα πλῆθόνωμ ἀλγηδόνων ἀπαλ-
 λαγῶμ, τοὺς δὲ λόγους ἀποδοκιμάζωμ πρὶν εἰδένα σαφῶς ἐ-
 τιαυτίλω ἐχρῶσι πλὴν δάναμι, ὡς τ' ὠφελῆσαι τοὺς ἀκούοντας. τὸ
 τὸ ἔνεκα ταῦτα προῖπομ, οὐ πρὶ τῶν λοιπῶν οὐδὲμ ὑποσελάμε-
 νῳ, ἀλλὰ παντάπασιν ἀνημένως μέλλω ποιῆσθαι τὴν λόγους πρὸς
 ὑμᾶς. τίς γὰρ ἄλλοθεν ἐπελθῶμ, καὶ μήπω σωδ' ἰεφθαρμένος ὑμῶν,
 ἀλλ' ἰθαίφνης ὑπὸ τῶν τοῖς γιγνομένοις, οὐκ ἄρ' μαίνεσθαι καὶ
 πρὸ φρονεῖν ἡμᾶς νομίζωμ, οἱ φιλοτιμούμεθα μὲν ἐπὶ τοῖς τῶν
 προγόνων ἔργοις καὶ τῶν πόλιμ ἐκ τῶν τότε πραχθέντων ἐκωμιάζωμ
 ἔχομεν, οὐδὲμ δὲ τῶν αὐτ' ἐκείνοις πράττομεν. ἀλλὰ πᾶμ Ἰουνατίωμ.

ISOCRATIS ORATIO BER. B. MOSBB.

Nam illi quidem pro Græcis contra Barbaros continua bella gesserunt. Nos eos, qui domi è suis facultatibus uix uictum sibi quaritare poterant, è barbaris euocatos in Græcos, hoc est, nos ipsos immittimus. Illi, quo Græcorum ciuitates in libertatem affererent & eisdem laborantibus succurrerent, imperio sunt dignati. Nos qui omnia sub seruitutis iugum redigimus, & illis contraria facimus adhuc stomachamur, non alio nomine, quam quod non æquus nobis cum illis antiquis habeatur honor: cum interim, siue rerum gestarum gloria, siue consiliorum opportunitate tanto simus ueteribus illis inferiores, quanto illi quidem pro communi Græcorum salute, patriæ relictæ desiderium perferre, & cum hoste, nunc terra, nunc mari sunt ausi decernere. Nos autem ab ea laude tam procul absumus, ut ne pro re quidem nostra familiari amplificanda periculum facere sustineamus. Certe omnibus imperitare uolumus, at militiæ labores perferre nolumus. Et bellum quidem in omnes, penè dixerim, homines mouemus, uerum, ut ceptum quoque feliciter geramus, militari disciplina non ipsi nos exercemus: quin homines alienos partim incertis sedibus uagabundos, partim transfugas, partim alijs facinoribus cooperatos undique huc confluentes conducimus. Quibus si quis alius amplioris mercedis spem faciat, eius statim signa sequuntur. At tamen hæc hominum sentina adeo nobis placet, ut si quando, quod non raro contingit, in liberos nostros peccent, poenam tamen eos, quã hoc facto comeruissent, subire nolumus. Sed & si cui res suas rapuerint, si cui uim attulerint, si impotenter quod facerint, quorum crimina ad nos sint peruentura, non solum non grauiter factum ferimus, sed interim dum eiusmodi eos perpetrasse accipimus ex animo gaudemus. Quin & eò stultitiæ progressi sumus, ut tametsi illis, quæ ad uictum quotidianum pertinent, ipsi egemus, peregrinos tamen exercitus alere conemur. Tum quo communibus omnium hostibus mercedem pactam

Vt graphice
milites istos
conductitios
depingit.

ΙΣΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΕΡΙ ΒΙΡΗΝΗΣ.

οὐ μὲν γὰρ ὑπερ ἤν' ἑλλήνων τοῖς βαρβάροις πολεμοῦντες δ' ἰετέλει
 σαρ. ἡμεῖς δὲ τοὺς ἐκ φιλίας τὸν βίον πορίζομεν, ἐκείνη ἀνα-
 σῆσαντες, ἐπὶ τοὺς ἑλληνας ἠγάγομεν. κακῆνοι μὲν ἐλυθιερῶντες
 τὰς πόλεις τὰς ἑλληνίδας καὶ βοηθοῦντες αὐταῖς, φιλίᾳ ἡγεμονίας ἠ-
 ρώδησαν. ἡμεῖς δὲ καταδουλοῦμεν, καὶ τ' ἀναντία τοῖς τότε πρῶ-
 τιντες, ἀγανακτοῦμεν, εἰ μὴ τὴν αὐτὴν ἐκείνοις ἡμῶν ἔξομεν. οἱ τοῦ
 σοῦτον ἀπολελείμεθα καὶ τοῖς ἔργοις τῶν δ' ἰανοίαις ἤν' κατ'
 ἐκείνον τὸν χρόνον γενομένων, ὅσον οἱ μὲν ὑπερ τ' ἤν' ἑλλήνων σωτη-
 ρίας, τὴν πεπατρίδα τὴν αὐτὴν ἐκλιπῶμεν ἐτόλμησαν, καὶ μαχό-
 μενοι τὴν ναυμαχοῦντες τὸν βαρβάρους ἐνίκησαν. ἡμεῖς δ' οὐκ ἔπαυσε
 τ' ἡμετέρας αὐτὴν πλεονεξίας, κινδυνεύειν ἀξιούμεν. ἀλλ' ἄρχαμεν μὲν
 ἀπάντων ζητοῦμεν, στρατεύεσθαι δ' οὐκ ἐθέλομεν. καὶ πόλεμον μὲν
 μικροῦ δ' ἔμ' πρὸς ἅπαντας ἀνδρώπων ἀναρούμεθα, πρὸς δὲ τοῦτον
 οὐχ ἡμᾶς αὐτοὺς ἀσκοῦμεν. ἀλλὰ ἀνθρώπους τὸν μὲν, ἀπόλιδας,
 τὸν δ' αὐτομόλους, τοὺς δὲ ἐκ ἤν' ἄλλων κακουσίων σωεξυνηκότας
 οἷς ὁπόταν τις πλείονα μισθὸν δίδω, μετ' ἐκείνου ἐφ' ἡμᾶς ἀκο-
 λουθήσουσι. ἀλλ' ὅμως οὕτως αὐτοὺς ἀγαπῶμεν, ὡς τ' ὑπερ μὲν
 ἤν' παίδων ἤν' ἡμετέρων ἢ πρὸς τινὰς δ' ἰαμάροισιν, οὐκ ἄρ' ἔθε
 λήσαι μὲν δίκας ὑποχῶμεν, ὑπερ δὲ φιλίᾳ ἐκείνων ἀρπαγῆς καὶ βί-
 ας τὴν πλεονεξίας μελλόντων ἤν' ἐγκλημάτων ἐφ' ἡμᾶς ἔξομεν. οὐχ
 ὅπως ἀγανακτοῦμεν, ἀλλὰ καὶ χαίρομεν ὅταν ἀκούσωμεν αὐτοὺς
 τοιοῦτό τι δ' ἰαπραττόμενους. εἰς τὸ το δὲ μωρίας ἐληλύδαμεν, ὡς
 τ' αὐτοὶ μὲν ἠδ' εἰς ἡμῶν ἤν' κατ' ἡμέρας, ξενοτροφῶμεν δὲ ἐπικεχα-
 ρήκαμεν, καὶ τὸν συμμάχους τοὺς ἡμετέρους αὐτὴν λυμανόμεθα. τὴν
 δ' ἀσμολογοῦμεν ἵνα τοῖς ἀπάντων κοινοῖς ἐχθροῖς τὸν μισθὸν

ISOCRATIS ORATIO BBR B. MO3BB.

pactam præstemus, sociorū opibus detrahimus, & tributis exi-
 gendis omnia compilamus. Porrò maioribus, non ijs solum,
 qui laudem, sed & qui culpam meruerunt, tãto non sumus in-
 feriores, quanto illi, si quando communibus suffragijs bellū ge-
 rere decreuissent, etiam si arx tum plena auro & argento erat,
 tamen suam ipsorum uitam pro cōmunibus decretis exequē-
 dis in periculum dare duxerūt operæ precium. Nos autem cū
 in tantam pecuniarum egestatem sumus redacti, & tanta mul-
 titudine ciuitatē oneremus, non aliter tamen, ac magnus Per-
 farum rex mercenarijs exercitibus utimur. Olim quidē, si quā-
 do ad naualem expeditionē classes instruerentur, peregrinos
 certe, & seruos nauium dirigendarum labori præficiabant: ci-
 ueis uero cum armis emittebant. Nunc autē peregrinis utimur
 armatis, ciues naues agere cogimus. Itaq; cū in ipsum hostiū
 litus uētum est, ciueis quidē nostri, qui imperium sibi in Græ-
 cos asserunt, remulco saltem instructi è naue prodeunt. At cō-
 ductiij illi dubia fide homines, quales eos supra paucis expres-
 si, non sine graui periculo rem ferro gerunt. Iam si quis quæ ad
 ipsum ciuitatis statum pertinent, recte administrari cerneret,
 forsā & de alijs nō ita laboraret. Nūc autē cum res longe se ali-
 ter habeant, quis nō uel ob hæc iure optimo nobis indignet?
 Nam cum indigenas nos, nec aliunde trāslatos ipsi iactemus,
 & urbem hāc nostram primam omnium conditā gloriemur,
 uel hoc nomine nos alijs omnibus reip. optime administran-
 dæ præbere exempla cōueniebat. At nunc ipsi nostrā peius sa-
 nè gubernamus & perturbatius, q̄ qui ciuitateis suas nup. ad-
 modum cōdiderunt. Et cum nobis ipsi placeamus, ac quasi cæ-
 teris generosiores, superbo spiritu turgeamus, nihilominus ta-
 men nobilitatem hanc nostram alijs, si qui uelint, minus graua-
 te impertimus, q̄ quenquam in suæ obscuritatis consortium
 recipiant uel Triballi uel Leucani. Leges quidem rogauimus
 plurimas, sed harū tam paruā gerimus curam. Vno enim exē-
 plo expresso, & de reliquis facile conijcere quisq; sibi poterit,
 ut cum

Γ' Σ Ο Κ Ρ Α Τ Ο Υ Τ Σ Π Ε Ρ Ι Ε' Ι Ρ Η' Ν Η Σ

ἐκπορεύωμεν. τοσούτω δὲ χεῖρας ἐσμὲν τῶν προγόνων οὐ μόνον
 τῶν ἐνδοκιμησάντων, ἀλλὰ καὶ τῶν μισκθέντων, ὅσοι ἐκεῖνοι ἤ
 ἐπολεμῆν πρὸς ἱναε, φησίσαντο, μετῆς ὄυσης ἀργυρίῃ καὶ χρυ-
 σίῃ φησὶ ἀκροπόλεως, ὁμῶς ὑπὲρ τῶν δεξιάντων τῶν αὐτῶν σώμα-
 σιν ὄντο δῆρ κινδυνεύειν. ὑμεῖς δ' εἰς τοσαύτῳ ἀπορίῳ ἐκλυ-
 θότες, καὶ τοσοῦτοι τὸ πλῆθος ὄντες, ὡς πρὸ βασιλεὺς ὁ μέ-
 γας μισθωτοῖς χρώμεθα τοῖς στρατοπέδοις. καὶ τότε ἤ ἐξί-
 ηρας πληθεῖν, τοὺς ἢ ξένους καὶ τοὺς δούλους ναύτας εἰσεβί-
 βαζον, τοὺς δὲ πολίτας μετ' ὄπλων θξέπεμπον. ναῦ δὲ τοῖς
 ἢ ξένοις, ὁπλίταις χρώμεθα, τοὺς δὲ πολίτας ἐλαύνειν ἀναγκά-
 ζομεν. ὡς δ' ὁπόταν ἀποβαίνωσιν εἰς πῦν τῶν πολεμίων, οἱ ἢ
 ἀρχοὶ τῶν ἐλλήνων ἀξιοῦντες, ὑπεκρέστον ἔχοντες ἐκβαίνουσιν,
 οἱ δὲ τοιοῦτοι τὰς φύσεις ὄντες οἷους ὀλίγω πρότερον διῆλθον,
 μετ' ὄπλων κινδυνεύουσιν. ἀλλὰ γὰρ τὰ κατὰ πῦν πόλιν, ἄρ-
 τισ ἰδῶν καλῶς διοικούμενα καὶ περὶ τῶν ἄλλων διαρήσαι, ἄλ-
 λ' οὐκ ἂν ἐπ' αὐτοῖς τούτοις μάλισ' ἀγανακτήσαι; οἱ τι-
 νες αὐτόχθονες μὲν εἶναι φαμὲν, καὶ πῦν πόλιν ταύτῃ
 πρότερον οἰκισθῆναι τῶν ἄλλων, προσήκοι δὲ ὑμᾶς ἄπα-
 σιν εἶναι παράδηγμα τῶν καλῶς καὶ τεταγμένων πολιτεί-
 ων, χεῖρον καὶ ταραχωδέερον πῦν ἡμετέραν αὐτῶν διοί-
 κοῦμεν, τῶν ἄρτι τὰς πόλεις οἰκισόντων. καὶ σεμνύομεθα
 καὶ καὶ μέγα φρονούμεν ἐπὶ τῶν βέλτιον γεγονέναι τῶν ἄλ-
 λων, ἔαον δὲ μεταδίδομεν τοῖς βουλομένοις ταύτης φησὶ εὐγε-
 νείας, ἢ τριβαλλοὶ καὶ λυκανοὶ φησὶ αὐτῶν δυσγενείας. πλεί-
 σους δὲ τιθέμενοι νόμους, ὅπως ὀλίγον αὐτῶν φροντίσο-
 μεν. ἐν γὰρ ἀκούσαντες, γινώσκει καὶ περὶ τῶν ἄλλων
 ὡς π

ISOCRATIS ORATIO PER B. MOSBB.

ut cum capitis supplicium ei, qui uel suffragia, uel iudicia pecunia corrumpereprehendatur, leges decernant, nos tamen tanto sceleri palam obnoxios communibus suffragiis imperatores faciamus. Atque adeo, ut quisque ciueis quamplurimos muneribus corrumpere suffecerit, ita maximarum rerum gubernaculis admouetur. Quanquam autem de reipublica statu non minus quam de totius ciuitatis salute satagamus, & populi imperium, popularemque libertatem, Græci δημοκρατίαν uocant, rebus tranquillis, & pacatis crescere, stabiliriq; in bellis autem iam bis euersam, & deperditam sciamus, tamen qui pacem cupiunt, tanquam imperium omnibus commune in paucorum potentiam redigere studeant, suspectos habemus. Qui porro bellum inducunt, eos ut popularis libertatis tutores suspicimus, & nobis bene uelle putamus. Et quamuis cum dicendi, tum agendi peritissimi uideri uelimus, tamen temere adeo, & inconsiderate consilia capimus, ut de eisdem uno atque eodem die, non eadem tamen statuamus. Sed quos antequam comitia ingredimur, inculamus eosdem, ubi in comitia uentum fuerit, suffragiis nostris comprobamus. Porro discessione facta non ita magno temporis spatio interiecto, quos ante suffragio elegimus, denuo culpamus. Et cum Græcorum omnium sapientissimi uideri uelimus, consultoribus tamen utimur eiusmodi, cuiusmodi nemo non contemneret. Tum illos ipsos reipublice summæ præfecimus, quibus nemo rem suam familiarem crederet. Quodque omnium est indignissimum, quos uno ore omnes pessimos ciueis confitemur, eos fidelissimos ciuitatis custodes opinamur. Iam incolas tales censemus omnes, quales sibi delegerint patronos, & non illis nos opinionibus sensim indui credimus, quibus magistratus nostros imbutos uidemus. Quid multis? A maiorum nostrorum laude tantum absumus, quantum illi quidem eosdem, & ciuitatis magistratus, & belli duces fecerunt, uidelicet quod quod domi populo per cōcione optime cōsulere poterit, eundem

Hoc ferè hodie in magistratibus usu uenit.

Γ' Ε. Ο ΚΡΑΤΟΥΣ ΠΕΡΙ Β' ΠΡΗ' ΝΗΣ.

ὡς περὶ δανάτου ἐφίλησεν ἡμῶν ἡμεῖς, ἢ ἡμεῖς ἀλλῶθεν ἀνάγωμεν, τοὺς τῶν
 φανερώτατα ποιοῦντας, στρατηγούς, χηροτονοῦμεν. Ὁ δὲ πλείους
 διαφθεῖρα ἢ πολὺν δακνῆναι, τοῦτον ἐπὶ τὰ μέγιστα ἢ
 πραγμάτων καθίσταμεν. ἀποσφάζοντες δὲ πρὸς τὴν πολιτείαν
 οὐκ ἔστιν, ἢ περὶ τὴν σωτηρίαν ὅλης ἐφίλησεν πόλεως, ἢ τὴν δημο-
 κρατίαν, εἰδότες ἐν μὲν ταῖς ἡσυχίαις καὶ ταῖς ἀσφαλείαις ἀνι-
 ξαομῶν καὶ διαμένειν, ἐν δὲ τοῖς πολέμοις διὰ ἡδὴ κα-
 ταλυθῆναι. πρὸς μὲν τὴν εἰρήνης ἀνιδυμοῦντας, ὡς πρὸς ὀλιγαρ-
 χικούς, ὄντας δυσκόλως ἔχομεν. τοὺς δὲ τὴν πόλεμον ἐμποιοῦντας,
 ὡς τὴν δημοκρατίας κηδομένους, εὐνὰς εἶναι νομίζομεν. ἐμπερότα-
 τος ἢ λόγων ἢ πραγμάτων ὄντες, οὕτως ἀλογίως ἔχομεν, ὡς περὶ
 ἐφίλησεν αὐτῶν ἐφίλησεν ἡμέρας, ὅταν ταῦτα γινώσκωμεν, ἀλλ' ὡς μὲν
 πρὸς εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀναβῆναι κατηγοροῦμεν, ταῦτα σωελθόντες
 χηροτονοῦμεν, ὅταν πολὺν ἢ χρόνον διαλείποντες, τῆς ἐνταῦθα φησὶ
 ἐφίλησεν, ἐπειδὴ ἄν ἀπίωμεν πάλιν ἐπιτιμῶμεν. προσποιοῦμενοι δὲ
 σοφώτατοι τῶν ἑλλήνων εἶναι, τοιούτοις συμβόλοις χρῶμεθα, ὡς
 οὐκ ἔστιν ὅς τις οὐκ ἄν καταφρονῆσαι. καὶ τοὺς αὐτοὺς τούτους κυ-
 ρίως τῶν κοινῶν ἀπάντων καθίσταμεν, οἷον οὐδεὶς ἄν τῶν ἰδίων ὀ-
 ρῆναι ὑπερβῆται. τὸ δὲ πάντων χετλιώτατον, ὅς τις γὰρ ὁμολογήσαι-
 μεν ἄν πονηροτάτους εἶναι τῶν πολιτῶν, τούτους πεισιτάτους
 φύλακας ἢ γούμεθα ἐφίλησεν πολιτείας εἶναι. καὶ τὴν μὲν μετοίκους
 τοιούτους εἶναι νομίζομεν, οἷον πρὸς ἄν τοὺς προσάτας νέμωσιμ.
 αὐτοὶ δ' οὐκ οἰόμεθα τὴν αὐτῶν λίσσασθαι δόξαν τοῖς προεσῶσιμ
 ἡμῶν. τοσοῦτον δὲ διαφέρομεν τῶν προγόνων, ὅσον ἑκοῖνοι μὲν τὴν
 αὐτοὺς προσάτας τὴν πόλεως ἐποιοῦντο ἢ στρατηγούς, ἢ ἄλλους, νομίζον-
 τες τὴν ἐπὶ τῷ βήματι τὰ βέλγιστα συμβεβηῖσαι δυνάμενον,

L τὴν αὐτὴν

ISO-CRATIS ORATIO PER P. MOSEL.

eundē hunc & militiā apud sese rectissima quæq; statuere pu-
tarint. Nos autem contra facimus. Nam quibus cōsiliarijs do-
mi in maximarum rerum momentis utimur, eos quasi mente
non habeant, bellorum duces creare dedignamur. At cū qui-
bus consilia neq; de priuatis, neq; communibus rebus cōmu-
nicarit quisquam, eos imperatores emittimus, perinde ac si fo-
ris prudentiores futuri de negocijs cū Græci nominis uniuers-
si, tum præcipue nostræ reipū. cōsilia sint inuenturi facilius, q̄
hic de eis, quæ à magistratibus proponuntur. Atq; hæc dixe-
rim non de omnibus, sed tantum huic culpæ obnoxij. Hic si
quæ per eiusmodi errores in repu. hæctenus perturbate cōtige-
rūt accuratius persequi coner, lat scio, reliqua diei pars me de-
ficeret. Sed fortasse quispiam ex his, qui huic obiurgationi pa-
lām sunt obnoxij, cōmotus, sic interroget, quid ergo: si tā pa-
rum consilio ualemus, interim tamen res nostræ sunt saluæ, &
potentiam nulla alia ciuitate minorē obtinemus? Huic ego sa-
nè responderim, aliena nos frui insania, & hostes nobis esse ni-
hilo plus, q̄ ipsi simus, sapientiores. Nam si post eam pugnam,
qua Lacedæmonios uicerūt Theban, & Peloponelo ceteris
q; Græcis libertatē, ac leges suas restituerāt, quicuisissent, nosq;
non minus tum quàm nunc perturbate rempu. administrasse-
mus, certe futurum erat, ut neq; huic obiectioni esset locus, &
nobis re ipsa foret compertum, quanto sit satius contentū suis
agere modeste, q̄ præ maiorum fame nihil non tentare. Nunc
autem in eo cardine res uertitur, ut nostrarum rerum salus à
Thebanis, & uicissim Thebanæ rei summa à nobis pendeat.
Siquidem, si quando res sit in periculo, nos illorum, illi uicissim
nostro gaudent auxilio. Quare si cordati essemus, pecunias
quoq; nostras mutuo in ipsas populi conciones cōmunes ex-
hiberemus. Hac enim uia utri sæpius collegerint, alterius po-
puli rem promouerint. Sed qui minutula eiusmodi ad calcu-
lum uocare norunt, eos quidem deceret non in hostium erro-
re, sed sua ipsorum uirtute & prudentia, salutis spem ponere.
Nam

Hoc illud est
quo sibi & ho-
die pleriq; &
magistratus
& principes
placent.

ISOGRATIS ORATIO PER P. MOSEL.

Gravis omni no admonitio Nam quicquid id est cōmodi, quod ex illorum imperitia nobis accedit, hoc omne illis forte fortuna resipientibus decedere, & permutatione facta in diuersum abire poterit. Quod uero ex nostra nobis uirtute contigit stabilius fuerit, & diutius utiq; nobis permanserit. Itaq; ijs, qui eiusmodi excusationū latebras sibi quærunt, respondere nō admodum fuerit difficile. Sed si ex cordatioribus quispiam acrius instet, uera quidē me dicere, & quæ in re pub. parum recte fiant, iure optimo reprehendere. Verum nihilominus qui beneuole corripiāt, eorum esse officium non solum, quæ perperam fiant, accusare, sed & emendandi uiam monstrare, uidelicet quibus fugiendis, quibusq; amplectendis simul ad meliorem mentem queamus redire, simul tot errorū turbis explicari. Hæc sanè oratio me destituere posset facultate respondendi, nō quæ uera sunt & rei pub. utilia, sed uestris animis grata. Cæterum quādo aperte uobiscum agere & statui, & iam incepī, non cunctandum & hoc loco, quid sentiam aperire. Itaq; quibus rebus eum, qui sit futurus beatus, præditum oporteat, nempe pietate, temperantia, iusticia, reliquisq; uirtutum generibus, paulo ante diximus. Sed ut breuissimo compendio ad ea liceat peruenire, uerissimum fuerit, quod iam sum dicturus: tametsi uobis forsan ubi audieritis durum, & graue uidebitur, imò longe, lateq; ab aliorū sententia alienum. Etenim si semel maris imperium affectare desierimus, fore arbitrarer, ut ciuitatē hanc nostrā felicius habitaremus, tum nos ipsi meliores euaderemus. Breuiter omnia uobis negocia ex animi sententia procederent. Quādo hæc proferendi imperij cupiditas sola est, quæ nos in has turbas coniecit, & eā rempu. subuertit, in qua maiores nostri degētes Græcorum omniū felicissimi fuerūt. Quin fons est malorū omniū & eorum quæ nos iam premunt, & quæ per nos in alios deriuantur. Iam uero quancū non ignoro quā sit arduum, eum, qui magistratum, rem omnibus gratissimam & nulli non uel summa ope expetitam accuset, uideri tolerabile aliquid dicere, tamen

Obiurgantis officium.

Malorum maxima causa proferendi imperij cupiditas.

ΙΣΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΕΡΙ ΕΙΡΗΝΗΣ.

ἢ γὰρ διὰ τὴν ἐκείνων ἀμαθίαν συμβᾶν ἡμῖν ἀγαθόν, τυχόν
 ἂν παύσαιτο ἢ λάβοι μεταβολήν. τὸ δὲ ἡμᾶς αὐτὸς ἐπινοήσας
 βεβαίως ἂν ἔχοι, καὶ μάλλον πρᾶμείνῃ ἡμῖν. πρὸς μὲν οὖν οὗτοι εἰ-
 κητὰς ὑπολήψεις ποιεῖμεν, οὐ χαλεπὸν ἀνταπεῖμαι δὲ δύναιται μοι
 πρᾶσάς τ' ἐπιεικέστερον διακείμενων, ἀλλήθ' ἢ μὲν λέγειν με προσομολο-
 γήσεσθαι, καὶ προσκόντως ὑπὸ μᾶλλον εἶς γιγνομένοις, δίκαιον δὲ εἶναι
 φαῖναι τοὺς ἐπὶ εὐνοίας νουθετώτας, καὶ μόνον κατηγορεῖν τῶν πεπρα-
 κένων, ἀλλὰ ἢ συμβουλεύειν, ποίῳ ἂν ἀπεχόμενοι, καὶ τίνων ὀρεγόμε-
 νοι παύσαιμεν ἂν ταύτῃ ἔχοντες τὴν γνώμην, καὶ τιαυτὰ δὲ ζαμαρ-
 τάνουτες, οὗτος ὁ λόγος ἂν ποιεῖται ἂν με ποιήσῃ ἀποκρίσεως οὐκ ἀ-
 ληθῆς, οὐδὲ συμφερέσκει, ἀλλὰ ἀρεσκέσκει ὑμῖν. οὐ μὴν, ἀλλ' ἐπιφθόν-
 τες ἀποκτεκαλυμμένως ὥρμημα λέγειν, οὐκ ἀποκητέον ἀποφθίνα-
 σθαι, καὶ πρὸς τούτων. ἂν μὲν οὖν ὑπάρχειν δὲ εἴ τις μέλλοιμι εὐδαιμο-
 νήσῃ, τῆν ἑυσέβειαν, καὶ τὴν σωφροσύνην, ἢ τὴν δικαιοσύνην, καὶ
 τὴν ἀλλήλων ἀρετήν, ὅλιγόν τι πρότερον εἰρηκασίαν. ὡς δ' ἂν τάχιστα
 πρὸς εἰρήσιν γενέσθαι παιδιδείκῃ, ἀλλήθ' ἢ μὲν ὅτι τὸ εἰρηκασίαν
 νομίσωσιν δ' ἂν ἀκρόστασι μὲν, δεινὸν εἶναι δ' ὄξειν, καὶ πρὸς πολὺν φθί-
 νῶν ἄλλων δὲ κηλαγμένον δ' ἰανόνας. ἐγὼ γὰρ ἠγάθῃ καὶ τὴν πόλιν
 ἡμᾶς ἀμνημονοῦμαι, καὶ βελτίους αὐτοὺς ἔσεσθαι, καὶ πρὸς ἀπάσας
 τὰς πράξεις ὑπὸ δῶσαν, ἢ παυσώμεθα φθί ἀρχῆς τ' κατὰ δάλασσαν
 ἐπιθυμοῦντες, αὐτὴ γὰρ ὄξειν, ἢ καὶ νῦν εἰς ταραχὴν ἡμᾶς καθιστά-
 σα, καὶ τὴν δημοκρατίαν ἐκείνην καταλύσει. μετὰ ἢ οἱ πρόγονοι
 ζῶντες, εὐδαιμονέσασθαι τῶν ἑλλήνων ἢ ἔσθαι, ἢ χερόν ἂν πάντων τῶν κα-
 κῶν αἰτία, ὡρ' αὐτὴν πεῖχομεν, καὶ τῶν ἄλλοις πρὸς ἔχομεν. οἶδ' ἂν μὲν οὖν
 οὐ χαλεπὸν ὅτι δυνασείας ὑπὸ πάντων ἐρωμένους, καὶ πρὸς μα-
 χήν γεγενημένους κατηγοροῦντας, δοκῆν ἀνεκτόν τι λέγειν.

ISOCRATIS ORATIO PER P. MOSEL:

*Vt feliciter
proponit.*

tamen cum iam ante multorum orationes ueras quidem, sed
tamen offensæ proximas, & parū suaves sustinueritis, precor
& hæc nostra interim toleretis, nec statim meam insaniam dam-
netis: quasi ipse apud uos de rebus inopinatis dicere institue-
rim, de quibus tamen nihil ueri, nihil certi afferre queam. Imò
uniuersis, opinor, hoc manifestum reddam, imperium, quod
affectamus, primum neq; iure in nos competere: deinde ad id
parandum uires nostras nō esse pares. Postremo ut maxime
habeamus & ius, & uires, neq; tamen id nobis conferre. Prin-
cipio quod eius ius nobis non competat, quia iam ante à uo-
bis sum edoctus, nunc uicissim minori negotio uos edocere
possum. Nam quum eandem ditionem Lacedæmonij habe-
rent, quæso uos, quot uerba prodegimus, iam iniustum eorū
imperium inculando, iam æquū esse, ut Græci omnes in liber-
tate uiuentes suis legibus uterent, iactādo: Deinde quas Græ-
corum ciuitates in auxilium, quod pro eis liberandis tum co-
gebatur, non sollicitauimus: Tum ad magnum illum Persarū
regem quot legationes emisimus, quæ exponerēt quam esset
iniquum, quamq; parum utile, unicam ciuitatem Græcis uni-
uersis imperare: Nec ante belli finem fecimus terra mariq; pe-
riclitādo, quam Lacedæmonij in fœdera quibus Græcis liber-
tas redderetur, faciēda consentirent. Itaq; non per omnia iu-
stum esse, ut potentiores inferioribus imperent, partim tēpori-
bus illis ipsi decreuimus, partim in hac reipub. qualicuncq; for-
ma apparet. Porro quod ad eam ditionem recuperandam nō
sufficiant uires, paucis, opinor, ostēdi poterit. Nā si semel par-
tam decies mille talentis tueri non poteramus, qui nam perdi-
tam in tanta rerum omnium egestate recuperaremus? maxi-
me cum iam moribus simus præditi non illis, quibus id im-
perij olim peperimus, sed quibus partum amissimus. Iam hinc
certe aperte mihi colligere posse uidemini eam ditionem, eti-
amsi ultro offeratur, nobis non acceptandam. Sed priusquam
hic progrediar uisum est paucula quædam præfari. Vereor
enim

Γ. Σ Ο Κ Ρ Α Τ Ο Υ Σ Π Ε Ρ Ι Ξ Ε Γ Ρ Η Ν Η Σ .

ὁμοῦ δ' ἐπέδ' ἡπὲρ ὑπεμείνατε Ἐ τὺς ἄλλους λόγους, ἀληθεῖς μοι ὄν-
 τας, ὁλοκαπεχθήμονας ἔ, Ἐ τὸ τῶν ὑμᾶς ἀνέχεσθαι δέομαι, Ἐ μὴ κα-
 τὰ νόμῳ μὲ τὸ σαύτῳ μανίῳ, ὡς ἀρὰ ἐγὼ προαιδέομαι διαλεχθῆ-
 ναί πρὸς ὑμᾶς πρὶ πραγματίων οὕτω πρὸ ἀδόξων, εἰ μὴ ἡ λέγειν ἀλη-
 θεῖς εἶχομαι πρὶ ἀν' ἡν. νῦν δ' ὅμοι φανερόν ποιήσαμ ἄπασι, ὡς οὐτε
 δίκαιας ἀρχῆς ἠδὲ θυμῶν, οὐτε γενέσθαι δωατῆς, οὐτε συμφερόσας
 ἡμῖν, οὐ μὲν οὖν οὐ δίκαιας, παρ' ὑμῶν μαδῶν, ὑμᾶς ἔχω διδῶν
 σκῆψιν, ὅτε ἢ λακεδαμόνιοι ταύτῳ εἶχομαι τῆ δῶναμιρ, ποίους λόγους
 οὐκ ἀνηλώσαμεν, κατηγοροῦντες ἢ τ' ἐκείνων ἀρχῆς, δ' ἔξιντες δέ,
 ὡς δίκαιόν ὅστιν ἄυτονομος εἶναι εἴνε ἔλληνας. τίνας ἔ ἡν πόλεων
 ἡν ἔλληνας, οὐ πρὸ καλέσθαι ἐπὶ πῶν συμμαχίῳ, πῶν ὑπὲρ τῶ
 τῶν συσῆσαν. πότρε ἔ πρεσβείας, ὡς βασιλέα τ' μέγαν ἀπεσείλαμ
 διδασκῆσθαι αὐτόν, ὡς οὐτε δίκαιόν ὅστιν, οὐτε συμφέρον, μίῳ πό-
 λιμ κρείῳν εἶναι ἡν ἔλλήνων. οὐ πρότερον δὲ πολεμοῦντες ἐπαυσά-
 μεθα, καὶ κινδυνεύοντες καὶ ἡ γῆν, καὶ ἡ θάλαπῳ, πρὶ ἡδὲ ἡ
 σαν λακεδαμόνιοι ποιήσθαι τὰς σωθῆκας τὰς πρὶ τ' αὐτονομί-
 ας. οὐ μὲν οὖν οὐ δίκαιόν ὅστι τὺς κρείπτες τῶν ἡπτόνων ἀρχῆν, ἔ
 ἐκείνοις τὲ ποίε χόνοις ἐτυγχάνομεν ἐγνωκόπες, καὶ νῦν ἐπὶ
 τῆς πολιτείας τῆς παρ' ἡμῖν καθεσώσας. ὡς δ' οὐ ἄν δωκθῆκαμεν
 τῶν ἀρχῶν ταύτῳ κατασῆσθαι, ταχέως ὅμοι δηλώσαμ. ἡμ
 γὰρ μετὰ μυρίων ταλάντων, οὐχ ὅμοι τε ἡμῶν διαφυλάξαι, πῶς
 ἔμ ταύτῳ ἐν τῆς παρούσης ἀπορίας κτήσθαι δωκθῆκαμεν,
 ἄλλως τε καὶ χρώμενοι τοῖς ἡδεσίμ, οὐκ ὅμοι εἰλάβομεν, ἀλλ' ὅμοι
 ἀπολέσθαι αὐτῶν. ὡς τοίνυν οὐδὲ διδομένῳ δέξασθαι τῆ πό-
 λεα συμφέρον, δοκῆτέ μοι τάχισ' ἄν ἐκῆδεμ καταμαδῆμ. μᾶλ-
 λον δὲ καὶ πρὶ τούτῳ βούλομαι μικρὰ προσηῆμ. δέδοικα
γὰρ μὴ

IOSCRATIS ORATIO PER P. MOSEL.

enim ne dū crebro adeo uos obiurgo, uidear aliquibus ipsum senatū dedita opera accusare. Profecto si de rebus nostris ad eum modum apud alios uerba facerem, crimē hoc utiq; in me hāreret: nunc autem apud uosipfos dico, non huc spectans, ut uos apud alios in crimen uocem, sed ut à noxijs eiusmodi coeptis deducam, & uos ipsi pacē, qua tota hęc oratio nititur, cum in ipsam ciuitatem, tum Grāciam omnem reducat. At qui necesse est utrunq;, & qui amice monet, simul qui nocēdi studio accusat, quod ad uerba attinet, similia loqui, sed ipsa re, atq; animis inter sese quā longissime dissidere. Quamobrē erga eos, qui eadem dicunt, auditorem non eodem modo decet affici. Quin eos, qui nocendi studio male dicunt, tanq; rei pub. inimicos conuenit odisse, qui uero iuuandi animo castigant, laudare, optimosq; ciues iudicare. Tum ex his ipsis, ceteris pręstare putandi, qui luculentissime ostēdere, & uelut oculis subijcere queant, cum quę in agendis rebus sint fugiēda, tū calamitates, quę ex malis moribus in reimp. scaturiant. Quod si feceritis, celerrime q̄s apud uos cōsequeretur, ut eis, quę noxia sunt, posthabitis, meliora sectaremini. De uerborum ergo asperitate, deq; his, quę hactenus diximus, quęq; deinceps dicturi sumus, apud uos hoc modo ueniam pręfari uoluimus. Nunc autem aliud, unde sum digressus, initium faciam. Equidem quā sit parum utile uobis maris imperium uel oblatum accipere, hinc uos pulcherrime colligere posse dicebam, si ex penderemus, primum quo nam modo respub. sit administrata, qualiq; in statu fuerit prius, quā hanc potentiā nacti essemus: deinde in quas angustias sensim sit dilapsa res nostra, ex quo imperium in mare habuimus. Nam si hęc inter sese cōposita pręsenti animo inspexeritis, quot & quantorū malorū causa ciuitati fuerit, cognoscetis. Certe respub. quę tū erat, ea quę postea est inducta, tanto superior florentiorq;, fuit, quāto Aristides, Themistocles, & Miltiades uiri erant Hyperbulo & Cleophonte, eisq; qui nunc reip. habenas tractant, meliores. Quod

Non quid sed
quo animo di
catur attendē
dum.

Γ' ΣΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΕΡΙ ΒΙΡΗΝΗΣ.

γὰρ μὴ δῖα τὰ πολλὰ κίε ὑπὸ ἡμῶν, δόξω ἡσὶ προαφείδῃ φη πόλει
 κατηγορεῖν. ἐγὼ δὲ εἰ μὴ πρὸς ἄλλους ἵνας οὕτως ἐπεχείρησιν διεξιέ-
 να πρὶ τῶν πραγμάτων, εἰκότως ἄρ' εἶχον τὴν αἰτίαν ταύτην. νῦν
 δὲ πρὸς ὑμᾶς ποιῶμαί τινε λόγους, οὐ δῖα βάλῃμ πρὸς ἑτέρας ὑπὸ
 θυμῶν, ἀλλ' αὐτοὺς ὑμᾶς βεβλόμην. παῦσα τῶν τριῶν ἐργων,
 καὶ πλὴν εἰρήνῃ πρὶ ἧς ἄπασθε ὁ λόγος ὅσι βέβαιος, καὶ πλὴν πόλιμ
 καὶ τὸς ἑλληνας τὸς ἄλλους ἀγαγεῖν. ἀνάγκη δὲ τοὺς νομιζοῦντας
 καὶ τοὺς κατηγοροῦντας, τοὺς μὴ λόποιε, καὶ οὐκ ἔστι πρὸς ἀπλοῖσι, τὰς ἡ δυνά-
 μεις, ἔχειν ἀλλήλους ὡς οἰόμενοι εἰναυωτάτας. ὡς τε πρὶ τῶν ταυτὰ λε-
 γόντων, οὐ προσήκει πλὴν αὐτῶν ὑμᾶς γνώμῃ ἔχειν, ἀλλὰ τὸς μὴ
 ἐπιβλάβη λοιδοροῦντας, μισθῶν ὡς κακόντας οὐκ ἔστι πόλει, τὸς ἡ ἐπὶ
 ὠφελείᾳ νεθεύοντας, ἐπανεῖν καὶ βελτίους τῶν πολιτῶν νομιζέμεν. καὶ
 τῶν αὐτῶν μάλιστ' ἐμ' ἑναργέστατα δυνάμην δηλώσασθαι, τὰς τε
 πονηρὰς τῶν πράξεων, καὶ τὰς συμφορὰς τὰς ἀπ' αὐτῶν γιγνομένης.
 οὕτω δ' ἄμ' τάχιστα ποιήσασθαι ὑμᾶς μισήσαντας ἂν εἴη, βελτιόνομ' ὑπὸ
 θυμῶν πραγματῶν. ὑπὲρ μὴ οὐκ ἔστι τῶν λόγων τραχύτητα, καὶ τῶν
 εἰρημνῶν καὶ τῶν ῥηθῆσεως μελλόντων, ταῦτ' ἔχω λέγειν πρὸς ὑμᾶς,
 ὅτι δὲ ἀπελίπομ, πάλιν ποιήσομαι πλὴν ἀρχῶν. ἔφασκον γὰρ
 ἐκείθεν κάλλιστ' ἂν ὑμᾶς καταμαθῆμ, ὡς οὐ συμφέρει λαβεῖν τὴν κα-
 τὰ θάλατταν ἀρχῶν, εἰ κεν φασθε τίνα τρόπον ἢ πόλις διοικήτο, πρὶ
 πλὴν δυνάμιμ ταύτην κτήσασθαι, καὶ πῶς ἐπιφθῆ κατέχευε αὐτῶν.
 ἢ γὰρ ταῦτα παρ' ἄλληλα τῆ δῖανοίᾳ θεωρήσκητε, γνώσεσθε πό-
 λιν κακῶν αἰτίαν τῆ πόλι γέγονε. ἢ μὴ τοίνυν πολιτεία, τοσού-
 τω βέλτομ ἢ καὶ κρείττομ ἢ τότε, φη ἕνερον κατασάσκη, ὅσων
 πρὸς ἀριστείας καὶ δειμισοκλήε καὶ μιλιτιάδης, ἀνδρες ἀμείνους ἦσαν
 ὑπὸ βόλου καὶ κλεοφώντος, καὶ τῶν νῦν δὲ κληρονομοῦντων.

M τὸ δὲ

ISOGRATIS ORATIO PER P. MOSEL.

Quod si ad populum, qui tum ciuitatem tenebat, cogitatione conuertamini, inuenietis non qualem hodie desidia, egestate, & uana spe plenum, sed eiusmodi, qui in pugnis sua manu omnibus, qui regionem hanc inuadebant, uincere potuerint, quique periculis pro communi patria Græcia subeundis fortissimorum militum dona ab imperatoribus emeruerint: tum fide a deo bona, ut ei se in manum ultro dederent ciuitates pleræque omnes. At his nostris succedentibus, immodica potentia, quæ per stulticiam abutebantur, nos cōiecit in hanc licentiã, quam nemo sanè laudaret. Pro uictoria porrò, quam ab hostibus illi reportarunt olim, sic ciues instituit, ut neque sub ipsis urbis mœnibus hostibus occurrere audeant. At pro sociorum erga maiores nostros beneuolentiã, & studio, pròque gloria, quam ei dabant alij Græci omnes, eò odij peruentum est, ut parum ab fuerit quin ipsa nostra ciuitas direpta fuisset, nisi Lacedæmonios, qui denuo aduersum nos bella gerebant, magis propitios, quàm eos qui nobis socij fuerant, sensissemus. Quibus equidem quod male nobis uoluerint, non admodum uitio dederim, quando non uoluntarij, sed laceffiti, ac multis, magnisque malis à nobis affecti hunc animum in nos induerunt. Quis enim patrum nostrorum insolentiam perferre potuisset, qui ex uniuersa Græcia desidiosissimum queng, & omnium scelerum genere coopertum colligere solebant, atque hominum fece classibus instructis, reliquis Græcis bella inferebant. Atque ad eum modum optimos quosque in alijs ciuitatibus habitantibus expellebant, & eorum bona pessimis quibusque distribuerunt. Cæterum si quæ temporibus illis facta sunt accuratius auderem persequi, futurum forsan esset, ut uos quidem de cæteris consideratius consuleretis, ipse uero calumniam uix effugerem. Etenim pro more habetis eorum, quæ perperam fiunt, non tam autores, quàm incusatores uodisse. Ergo cum hoc animo sitis præditi, uereor, ne dum beneficijs uos demereri studeo, mihi ipse mali aliquid accersam.

Attamen

Ἰ Σ Ο Κ Ρ Α Τ Ο Υ Σ Π Ε Ρ Ι Ε Ἴ Ρ Η Ν Η Σ .

ἢ δὲ ἡμῶν εὐρήσετε ἢ τὸ τότε πολιθνόμωμο, οὐκ ἀργίας, οὐδ' ἀπο
 ρίας οὐδ' ἐλπίδωμ κενῶν ὄντα μεσὸν, ἀλλὰ νικᾶμ μὲ δαυόμενον ἐν
 ταῖς μάχαις πάντας Σὺς εἰς τὴν χώραν εἰσβάλλοντα. ὁρῶμεν δὲ
 ἀξιομωμο ἐν τοῖς ὑπερ τ' ἐλλάδος κινδύοις, οὕτω ἢ πειθόμενον.
 ὡς τε τὰς πλείους αὐτῶν ἢ πόλεωμ ἐκείνας ἐχφρίζου σφᾶς αὐτάς.
 τὸ τωμ δ' ὑπαρχόντων, ἀντί μὲ φηι πολιτείας φηι πρὸ πᾶσιμ ἐνδο
 κιμούσης, ἐπὶ φιαύτλω ἀπολασίαν, ἢ δάαμιε ἡμᾶς αὐτη προήγα
 γερ, ἢ οὐδεις ἄρ ἢ ἄνθρώπων ἐπανέσφου. ἀντί δὲ τῶ νικᾶμ τοῦε
 ὑπὸ στρατεύοντα, οὕτω τὴν πολιτείας ἐπαίδουσεμ, ὡς τε μὴ δὲ πρὸ
 ἢ ταχῶμ τομᾶμ ἐπεξίεναι τῆε πολεμίοις. ἀντί δὲ τ' εὐνοίας τ'
 πρὸ τ' συμμαχῶμ αὐτῆε ὑπὸ χύσης, ἢ τ' δόξης τ' πρὸ τ' ἄλλωμ ἐλλά
 νωμ, εἰε τῶ μίσηε κατέσφου, ὡς τε πρὸ μικρὸμ ἐλθεῖμ, δὲ ἀνδρα
 ποδιδῆναι τὴν πόλιμ, εἰ μὴ λακεδαμονίωμ ἢ δὲ ἀρχῆε πολεμόν
 τωμ εὐνοσέρωμ ἐτύχομ, ἢ ἢ πρὸ τ' ἡμῶμ συμμαχῶμ ὄντων, οἰε
 οὐκ ἄρ δικαίως ἐγκαλοῖμ, οὐ χαλεπῶε πρὸε ἡμᾶε δι' εἰθέθησαν. οὐδ'
 ὑπάρχοντες, ἀλλ' ἀμυνόμωμοι, ἢ πολλὰ, ἢ δὲ ἀνα παδόντες, φιαύτλω
 γνώμωμ ἐχομ πρὸ ἡμᾶε. τίς ἔσ' ἄρ, ὑπέμανε τὴν ἀσέλφωμ τ' πατέρωμ
 τ' ἡμετέρωμ, οἰ σωάροντες δὲ ἀπάσης τ' ἐλλάδος τὴν ἀρεστότατε, ἢ τ'
 ἀπασῶμ τ' πνεκτῆ μετέχονταε, πληρῶντες τὸ τωμ τὰς βρήφειε, ἀπιχθάνου
 τ' τῆε ἐλλασί. ἢ οὐ μὲ βελτίστε, τ' ἐν ταῖς ἄλλαιε πόλεσὶ δὲ ἐβάλλ).
 τῆε ἢ πνεκτοάτοιε τ' ἐλλῆν τακείνωμ δ' ἰένεμομ. ἀλλὰ ἢ εἰ τλησάμι
 πρὸ τ' ἐν ἐκείνοιε τοῖε χθόνοιε γενομῶμ ἀκριβῶε δ' ἰελθεῖμ, ὑμᾶε μὲ
 σωε ἄρ πρήσάμι βέλωμ ἐσλεύσασθ' πρὸ τ' ἄλλωμ, αὐτῶε δ' ἄρ δ' ἰα
 ἐλθεῖλω. εἰώθατε ἢ μισᾶμ, οὐχ οὕτω τὴν αἰτίε ἢ ἡμαρτημάτωμ,
 ὡε τὴνε κατηφορῶνταε αὐτῶν. τοιαύτλω οὐ ὑμῶμ γνώμωμ ἐχόντων.
 δ' εἰδοια, μὴ πρὸ μωμο ὑμᾶε ἐνερετῆμ, αὐτῶε ἀπολαύσασθ' ἰ φλαῦρομ.

ISOCRATIS ORATIO PER P. MOSEL:

Attamen ab his, quæ apud animum statui, non omnino desistam. Certe quæ quidem uestris animis maximum sunt allatura dolorem, prætermittam quæ uero patrum nostrorum stulticiam docere uos poterint, eorum inferam mentionē. Nā quæ si dedita opera rationem inuenerunt, quæ omnium maxime odiosos se facerent, adeo ut pecuniā, quæ forte ex tributis superesset, per talenta distractā in Dionysijs apud Orchestram populo diuidendam decreuerint. At ubi iam plenum erat theatrum, aliud quiddam excogitarunt, nempe eorum qui bello ceciderunt, liberos inducebant ex arario publico nutriendos, sese per hoc utrisque & socijs, & Græcis reliquis ostentantes: illis quidem quanta facultatum suarum præcia mercenarijs militibus sibi perierissent: his uero quanta pupillorum, quos è publico nutrierent, esset multitudo: tum calamitates in quas propterea, quod plus cæteris habere studerent, incidissent. Atque hæc dum facerent & ipsi ciuitatem scilicet promouebant, & multi, qui parum ualebant, eam per hoc beatam prædicabant. Itaque accidit ut dum opum fulgorem mirantur, sibique hac gratia placet, nihil eorum, quæ postea essent euentura prospicerent, uidelicet quod opes per iniuriam aliunde in ciuitatem conuectæ & pristinas nostras fortunas unam secum fuerant peritura. Etenim suas ipsorum familiares copias adeo negligenter curabant, & alienas facultates affectabant, ut quauis Lacedæmonij hostes hanc patriam inuaderent, etiam propugnaculo illo Decelico iam erecto, ipsi tamen classem contra Siculos instruerent, nec puderet, modo in eos qui nunquam aliquo in nos commisso peccarunt, exercitum ducerent, patriam hostibus diripiendam deserere. Quin eò dementiæ sunt prolapsi, ut cum suburbia sua non tenerent, totius tamen Italiæ, Siciliae, ac Carthaginis imperia sibi pollicerentur. Porro stulticia mortalibus omnibus tanto fuerunt superiores, quanto alios quidem omnes mala sua & modestiores & prudentiores faciunt. Illi uero tot calamitatibus ne tantillum quidem facti sunt emendatiore.

Sed enim

ἸΣΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΕΡΙ ΕΪΡΗΝΗΣ.

οὐ μὴρ ἀπόδησσομαι παντάπασιν ὧν δεινοκῆδιν, ἀλλὰ τὰ μὲν πικρό
 τατα, καὶ μάλιστα ἄρ ἡμᾶς λυπηρόντα, ἀπαλείψω. μνησθήσομαι δὲ
 τούτων μόνον, ὅτι ὧν γνώσεσθε πλὴν ἄνοιαν τῶν τότε πολιτευομέ-
 νων. οὕτω γὰρ ἀκριβῶς ἐνυρισκομὸς ὧν ἀνδρωστοι μάλιστα ἄρ μισκ-
 νῆσθε, ὡς τ' ἐφῆκίσαντο τὸ πρὶν γιγνώμην ἐκ τῶν φόρων ἀργύριον
 διελόντες ἢ τάλαντον, εἰς πλὴν ὀρχήσαντο τοῖς δ' ἰονυσίοις ἐκφέρατο.
 ἔπειθ' ἄρ κληῖρες ἢ τ' ἀέτατρον. καὶ τὸ τ' ἐποίουσι καὶ παρασκήρυον τῆς
 πατρῴας τῶν ἔν τ' ὧν πολέμου τετελευτηκότων. ἀμφοτέρους ἐπιδαί-
 κνῶντες, τοῖς μὲν συμμάχοις, τὰς ἡμᾶς ἐν δ' οὐσίαις αὐτῶν ὑπὸ μι-
 κρῶν ἐσφερομνίας, τοῖς δ' ἄλλοις ἔλλασι, τὸ πλὴν δ' ἦν ὀρφα-
 νῶν, καὶ τὰς συμφορὰς τὰς δι' αὐτὴν πλὴν κλεονεξίαν ταύτην γιγνο-
 μνίας, καὶ ταῦτα δρῶντες, ἀντὶ τε πλὴν πόλιν ἐνδομῶνιζον. Ἐπι-
 λοίτ' ἡ νόσος οὐκ ἐχόντων, ἐμακάριζον αὐτῶν. τῶν μὲν συμπεσόντων δι' αὐ-
 ταῦτα μελλόντων, οὐδὲ μίαν ποιούμενοι πρόνοιαν, τὴν δὲ κλῆρομ
 θαυμάζοντες καὶ ζηλοῦντες ὅς ἀδίκως εἰς πλὴν πόλιν ἐισελθῶν, Ἐ-
 τὴν δικάως ὑπάρξαντα δι' αὐτὰ ταχέων ἐμέλλε προσαπολεῖν. εἰς τὸ
 τὸ γὰρ κατέσταν ἦν μὲν οἰκείων ἀμελείας, ἦν δ' ἄλλοτρίων ἐπιθυ-
 μίας, ὡς τε λακεδαίμονιων ἐμβεβληκότων εἰς τὴν χώραν, καὶ τὸ
 πείχους ἡδὲ τοῦ δεκελακοῦ σώσεσθαι, εἰς σικελίαν τρυφῆρας ἐ-
 κλήρωσιν, καὶ ὅτι ἡχώοντο πλὴν πατρίδα τεμνομνίῳ καὶ πορ-
 νομνίῳ περιεργῶντες, ἐπὶ δὲ τῆς οὐδὲμ πώποτε εἰς ἡμᾶς ὅτι α-
 μαρτάνοντες, στρατῖας ἐκπέμποντες. ἀλλ' εἰς τὸ ἀφροσύνης ἢ λ-
 νομ, ὡς τε ἦν προσαείων ἦν οἰκείων οὐ κρατοῦντες, ἰταλίας Ἐσι-
 λίας Ἐκασκιδόντων ἀξίην προσεδόκησαν. τὸ δὲ διήνεγκαν ἀ-
 νοία πάντων ἀνθρώπων, ὡς τε τῆς μὲν ἄλλας αἰ συμφοραὶ συσέλλασσι
 καὶ ποιούσι σωφρονεσέουσι, ἐκείνοι δ' οὐδὲμ ὑπὲρ τούτων ἐπαδεδύθησαν.

IOSCRATIS ORATIO PER P. MOSEL,

Sed enim interea, dum infelix illud maris imperiū tenuerūt, in mala & plura & maiora ceciderunt, quàm omni seculorum memoria ciuitati acciderint. Etenim, ut è multis pauca recenseam, triremes ducentæ, quas in Aegyptum duximus unà cū ipsis uectoribus interierunt: circa Cyprum autem centum & quinquaginta. In Ponto decem milia armatorum, partim suorum, partim sociorū perdiderunt: at in Siculis milites quidem quadragies mille, triremes autē quadraginta supra ducetas: portu in Hellesponto triremes itidē ducetas. Porro naues, quas nunc decem, nunc quinq;, nūc plureis perdidimus: & milites, quorū iam milleni iam bis milleni ceciderūt, quis certo numero cōprehenderit? Ac uero tot, & tātis cladibus subinde recurrentibus uix per ociū licebat singulis annis ciuiū, qui bello cæsi desiderabātur, funera celebrari. Ad quos ludos Græci multū partim uicini, partim remotius habitantes cōmeabant, non ut mortuos unā nobiscum lugerēt, sed miseriarū nostrarū spectaculo suos oculos oblectarent. Et ne sic tandē senserunt stolidi se simul, & publica sepulchra ciuibus indigenis, & simul tribus & rationaria quibus magistratuum nomina inscribuntur alienigenis implere. Iā quanta sit eorū, qui his malis succubuerunt multitudo, hic uel maxime quis poterit colligere, quod illusterrimorum uirorum familias, ac domos, quæ tyrannicos illos tumultus, bellumq; Persicum effugerunt, eius imperij, quod nunc captamus tempore emortuas, ac funditus euerfas inuenimus: ut si de reliquis considerando huc uelut ad exēplar respicere uelis, uideas penè pmutatos ad unū omnes. Atqui ciuitatem cōuenit existimare felicem, nō quæ ciueis q̄ plurimos ex omni hominū genere citra deletū collectos habeat, sed potius, quæ maiori cura nobilitatē eorū, qui primi ciuitatē habitant, studet cōseruare. Tū uiros admirari decet, neq; q̄ p̄ occasionem tyrannidē occupent, neq; qui potentiā iusto maiorem habeant, sed qui etiam si maximis honoribus sunt digni, tamē qualescunque honores sibi à populo delatos boni consulant.

Hæc enim

Que ciuitas felix.

Γ' ΣΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΕΡΙ ΕΙΡΗΝΗΣ.

καὶ τοὶ πλείοσι καὶ μείζοσι κακοῖς ἤϊέπεσον ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ταύτης,
 ἢ ἢ ἐν ἅπαντι τοῦ χρόνου τῆς πόλεως γεγενημένω. εἰς Αἴγυπτον μὲν
 γε δῖα κοσίαι πλεῖστα τριήρεις, αὐτοῖς πληρώμασι διεφθάρκον,
 ἢ δὲ κύπριον πενήκοντα καὶ ἑκατόν. ἐν δὲ τοῦ πόλεως, μυρία δὲ
 πλείους αὐτῶν ἐπὶ συμμάχων ἀπόλεσαν. ἐν σικελίᾳ ἤ, τέταρα
 μυριάδας ἢ τριήρεις τετραράκοντα ἐπὶ δῖα κοσίας, δὲ τελευτῶν ἐν
 ἑλλησπόντων δῖα κοσίας, τὰς δὲ ἡπείρου ἐπὶ πέντε ἐπὶ πλείους τότων
 ἀπολλυμένας, ἐπὶ τούτοις ἡπείρου ἐπὶ διχίλιους ἀποδνήσκοντας, τίς
 ἂν ἀξιοθρήνησεν; πολλὰ ἐν ἡμῶν τότῳ ἢ ἐγκυκλίῳ ταφᾶς ποιῆσαι
 καὶ ἕκαστον ἐν αὐτοῖς, εἰς ἃς πολλοὶ καὶ ἢ ἀσυγείτων καὶ ἢ ἄλλων
 ἢ ἑλλήνων ἐφοίτων ὅντιν συμπενήσαντες τὸς τελευτῶντας, ἀλλ' ἐφῆ
 ὁ δῖος ἄνθρωπος ταῖς ἡμετέρας συμφορᾶς. τελευτήσαντες δὲ ἔλαθον σφᾶς
 αὐτοῖς, τούτοις ἢ τάφους τούτοις δημοσίῃς ἢ πολιτικῶν ἐμπλήσοντες, τὰς ἢ
 φασίαις ἐπὶ τὰ γράμματῶν τὰ ληξιαρχικὰ, ἢ οὐδὲν τῆς πόλεως προ-
 σκότων. γνοῖν δ' ἄνθρωπος ἐκῆθεν μάλιστα τὸ πλῆθος ἢ ἀπολλυμέ-
 νων. τὰ δὲ γένη ἢ ἀνδρῶν ἢ ὀνομασθέντων, καὶ τούτοις οἴκους τούτοις με-
 γίστους, οἱ ἐπὶ τὰς τυραννικὰς σάσεις, καὶ τῆς πρὸς πόλεμον δῖε φυγῆς.
 εὐρήσομεν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ἢ ἐπιθυμῶμεν ἀναστάτους γεγενημένους.
 ὡς τῆς εἰς σκοπέων βούλοισι περὶ ἢ ἄλλων, ὡς πρὸς παράδει-
 μα τῶν ἀναφῶν, φανείημεν ἂν μικρῶν δῖον ἀνηλλαγμένους. καὶ τῶν
 ἢ πόλις καὶ εὐδαιμονίαν, μὴ τὴν δὲ ἀπάντων ἀνθρώπων εἰκὴ
 πολλοὺς πολίτας ἀνδρῶν εἶναι, ἀλλὰ τῶν δὲ ἢ ἀρχῆς τῶν
 πόλις οἰκισάντων μᾶλλον τῶν ἄλλων δῖα σώζουσιν. ἀνδρας δὲ ἢ
 ἢ, μὴ τούτοις τὰς τυραννίδας κατέχοντας, μὴ ἢ τούτοις μείζω διωασεί-
 αι τῶν δῖα καὶ κερταμένους, ἀλλὰ τούτοις ἀξίους μὲν οὐκ εἶναι τῶν μεγίστων
 ἢ, σέβοντα δὲ ἐπὶ ταῖς ὑπὸ τῆς πλείους δῖα οἰκισίας δωρεᾶς.
 ταύτης

ISOCRATIS ORATIO PER P. MOSEL:

Que opt. potentia.
 Hæc enim est potētia, qua sola, neq; princeps, neq; senatus ul-
 lam aut honestiorem, aut stabiliorem, aut etiam pluris æstimā-
 dam poterit consequi. q̄ cū illo qui belli Persici tēpore in rep.
 floruerunt, haberent, nō quemadmodū nos nunc latronū &
 prædonum exemplo sic debebant, ut iam immodica rerū co-
 pia affluerent, iam frumenti penuria laborarent, iā obsidionis
 discrimine premerentur, breuiter in summis malis uersarētur.
 Verum quod ad uictum quotidianū attinet, neq; egestate la-
 borabant, neq; luxu diffluebant. Porro in reipu. gubernandæ
 seueritate, iusticiæq; & item uirtutibus eiusmodi alijs, inter sese
 pulcherrimo certaminis genere cōtendebant. Quibus rebus
 sunt cōsecuti, ut atate suā suauius longē, q̄ cæteri, peragerent.
 Has ueterū arteis, quia posteri neglexerūt nō imperare, sed ty-
 rannidem exercere cœperūt. Quæ duo tamen eodē recidere
 uidentur, lōgissimo tamē interuallo inter sese dissidēt. Nam ut
 principis est officiū suis ipsius curis & studijs subditorū statū
 reddere feliciorē, ita tyrannis mos est ciuū laboribus, & malis
 ocium sibi, & uoluptatē parare. Atqui necesse est, qui eiusmodi
 res conantur, & in tyrānicas calamitates incidere, atq; eisdē
 retaliari malis, quibus ipsi alios afficere studuerunt. Id quod &
 ciuitati accidit. Etenim pro eo, quod aliorū arces nostris præsi-
 dijs occupare ueteres solebāt, maiores nostri hostes suæ ipsorū
 dominos factos conspexerunt. At quod olim hostiū liberos à
 parentum complexu abductos obsides capiebamus, pro eo ci-
 ues multi coacti sunt suos per obsidionem peius q̄ eis conue-
 nit, instituere, educareq;. Tum autē cū olim alienos agros colū-
 erint patribus nostris per hostiū incursus, suos multis iā annis
 ne uisere quidē licuit. Quam ob rem si quis nos roget an tan-
 tuli temporis imperium, tot ac tantis ciuitatis incōmodis eme-
 re parati simus, quis utiq; huic assentiret, nisi qui forsan sit mē-
 te planē captus, ut neq; sacerdotū, neq; parentū, neq; liberorū,
 breuiter nullius gerat curam, sed imperiū suo tantū seculo du-
 raturum spectet, cuius sententiam sequi sit indignissimum.
 Quia

*Tyranni &
 principis dis-
 crimen.*

Γ' ΣΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΕΡΙ ΕΙΡΗΝΗΣ.

ταύτων ἢ ἐξ ἑστίᾳ μὲν οὐδὲν, οὐτε ἀνὴρ, οὐτε πόλις λαβὴν ἄρ δ' αὐαυτο
 πουδ' αὐαυτῶν, οὐδὲ ἀσφαλεστέραν, οὐδὲ πλείονος ἀξίαν. ἢ μὲν πῶς δι πε
 ρὶ τὰ περὶ σικὰ γενόμενοι χόντες, οὐχ ὁμοίως τοῖς λησῶν ἐβίωσαν.
 τοτὲ πλείω ἢ ἱκανῶν ἔχοντες, τοτὲ δὲ σιτοδείας ἢ πωλιτορκείας,
 ἢ τοῖς μετρίοις κακοῖς κατεσῶτες. ἀλλὰ πῶς ἢ πῶς τροφῶν πῶν κατ'
 ἡμέραν, οὐτ' ἐν ἐνδείαις, οὐτ' ἐν ὑπερβολαῖς ὄντες. ἐπὶ δὲ τῆσφι πο
 λιτείας δικαιοσύνη καὶ ταῖς ἀρεταῖς ταῖς ἑαυτῶν φιλοζυμίου μῆμοι,
 καὶ τὸν βίον ἢ δῖον τῶν ἄλλων δῖαγοντες, ὧν ἀμελήσαντες οἱ γε
 νόμοι μετ' ἐκείνων, οὐκ ἄρχαν, ἀλλὰ τυραννίην ἐπεχείρησαν. ἀ δ' οἱ
 καὶ ἢ πῶς αὐτῶν ἔχον δῖαμιμ, πλεῖστον δ' ἀλλήλων κεχώρισαν.
 τῶν μὲν γὰρ ἀρχόντων ἔργον ὅτι, τὸν ἀρχομῶν ταῖς ἑαυτῶν ὡν με
 λείας ποιεῖν ἐν δαίμονες ἔργα, τοῖς δὲ τυράννοις ἐδ' ὅ καδῖσκε, τῖς
 τῶν ἄλλων πόνοις ὅ κακοῖς, αὐτοῖς ἢ δονὰς πῶσ κινάσαν. ἀνάγκη ἢ
 τὸν τοῖς τοῖς ἔργοις ὡν χερσῶντας, τυραννικαῖς ὅ ταῖς συμφοραῖς πε
 ρὶ τῶν πῶν, ὅ τῶν αὐτὰ ἀνάχαμ, δῖα πῶς ἄρ καὶ τὸν ἄλλος δῖα σῶσιμ.
 ὅ ὅ τῆ πόλις σωέωσεμ. ἀντὶ ἢ ἢ ἢ φρεσῶν τὰς τῶν ἄλλων ἀκροπό
 λης, τ' αὐτῶν ἐπέδου τὸν πολεμίας κυρίως γενομένῃ, ἀντὶ δὲ τ' ὡαῖ
 δῖα ὁμήρους λαμβάναν, ἀποσῶντες ἀπὸ πατέρων καὶ μητέρων,
 πολλοὶ τῶν πολιτῶν ἢ ἀγκάσθησαν τὸν αὐτῶν ἐν πολιτορκία κατ'
 ἔργον παυδέψην καὶ τρέφην, ἢ προσήκεμ αὐτοῖς. ἀντὶ δὲ τῶ γεωργῶν
 τὰς χώρας τὰς ἀλλοτρίας, πολλῶν ἐτῶν οὐ δ' ἰδῶν αὐτοῖς ἐξεγῶ
 νετο πῶ αὐτῶν. ὡς τε εἶλε ἡμᾶς ἐρωτήσεμ, εἰ δεξαίμενδ' ἄρ τῶ τῶ
 νόμον ἄξιατες, τῶ αὐτὰ πάχσθημ πῶ πόλιμ ὡν δῶν, τῖς ἄρ ὁμολο
 γήσεμ. πλὴν εἰ μὴ ἔω παντάπασιν ἀπονενοκημῶν ὅτι, ἢ κατ' ἑαυτῶν,
 μὴ τε γονέων, μὴ τε πατέρων, μὴ τ' ἄλλος μὴ δ' ἐνός φροντίζοι, πλὴν
 τ' ἑσίου μόνου τῶ κατ' ἑαυτῶν. ὧν οὐκ ἀξίον πῶ δῖα νοίαν ζηλῶν.

N ἀλλὰ

ISO CRATIS ORATIO PER P. MOSEL

Quin eos magis æmulari conuenit, qui omnium earum rerum cura solliciti nihil minus pro communi omnium gloria, quam propria elaborant, quiq; si detur optio, malint cum iusticia modicas facultates, quam per iniusticiam summas opes. Etenim quia eiusmodi uiros se reipub. præstabant nostri maiores, & ciuitatem posteris felicissimam tradiderunt, & uirtutum suarum memoriã immortalem reliquerunt. Ex quibus utraq; hæc discere perfacile est. Primum, quod hæc nostra religio uiros alijs præstantiores alere potest: deinde quod imperium illud, quod uocant, nam in re nihil aliud est, quam calamitas, in hoc uelut natum est, ut quicumq; id amplectatur, eos peiores faciat. Cuius rei maximum est indicium, quod non modo nos, sed & Lacedæmoniorum ciuitatẽ ita corrumpit, ut hi, qui illorum uirtutes laudibus ferre consueuerant, nõ amplius in orationem assumere uere queant, nos quidem ob immodicam populi libertatem, rerum successu abusos: at Lacedæmonios si eam potentiam nacti fuissent per eã occasionem, tum sese, tum alios felices facere potuissent. Ac citius quidem & longe minore negotio tam malum esse imperij illius uelut genium ostenderint, ut reipub. quam septingentis iam annis turbatã nec periculis, nec calamitatibus uidit nemo, eam non ita tempore longo labefactarit, & ruina proxima fecerit. Nam pro honestis studijs, quæ apud eos olim erant in precio, nunc priuatos quidem reddidit totos iniquos, desides, licentia solutos, auares. Sed communes ciuitatis magistratus sociorum quidẽ contempus, aliena uero rapiendi libido inualit. Tum iureiurandi ac foederum religio ab his pro nihilo duci cœpit. Etenim iniurijs, quibus Græcos uexarunt, tanto nostros præcelluerunt, ut ad priora facinora, seditiones, & cædes adiecerint. Quas ob res perpetuas, nec unquam è memoria delendas inimicitias inter se gerunt. Et cum alias in eiusmodi rebus suscipiendis cauti, & religiosi fuerunt, eius imperij tempore inconsiderate a deo, & cupide bellicis periculis sese exponebant, ut neq; à socijs, neq; ab

ISOCRATIS ORATIO PER P. MOSEL.

neq; ab his, quibus maximis erant beneficijs deuincti manus
 abstinerint. Quin etiã ubi iã imperiũ nacti essent, Persarum
 regi pepercerunt, q; sibi in belli cõtra nos suscepti sumptus plus
 q̃ quinquies mille talẽta suppeditarat: neq; Chijs, q; ex socijs
 om̃ibus naualis prælij pericula prõptissimi subierunt: neq; The
 banis, tametsi hi pedestribus copijs præcipuũ robur addide
 runt. Ac Thebanos quidẽ statim sunt adorti, uerũ in regẽ, Cle
 archum, ac Strathiã immiserunt. Chiorũ uero primarios e sedi
 bus suis fugarunt, eorũq; triremes e portu extractas secũ abdu
 xerunt. Neq; uero tot ac tanta in amicos cõmittere eis fuerat
 satis, sed eisdẽ fermẽ tẽporibus & Epirũ uastabãt, insula sc̃q; cir
 cũiacãtes iniurijs uexabãt. Sed & euersis Italiae Siciliaeq; rebus
 pub. tyrãnos præficiẽbãt. Nec huius mali flãma à Peloponneso
 abstinuit: quin eã insulã seditionũ ac bellorũ procellis cõcussit.
 In summa quã ciuitatẽ bello nõ tẽtarunt, aut qbus uim nõ attu
 lerunt? An nõ Eleis ditionis partẽ detraxerunt? Nõ Corinthio
 rũ fines distraxerunt? Nõ Mantinẽses e suis sedibus fugatos di
 sperferunt? Nõ expugnarunt & Phliasios? Postremo nõ & in
 ualerunt Argiuos? Certe nõ ante quieuerunt, q̃ alios quidẽ om
 neis afflixissent, sibi ipsi uero cladẽ illã apud Leuctra cõparas
 sent. quã cadẽ qui eis malorũ omniũ causã faciunt, uehementer
 sanẽ errãt. Neq; em̃ per eã cladẽ in sociorũ odiũ puenere, sed
 iniuriarũ nomine, quas ante exercuerunt, & tum infelicitè pu
 gnarunt, & postea suã ipsorũ patriã in periculũ cõiecerunt. Por
 rò causas tribuere oportet nõ malis, quã in fine obueniunt, sed
 ipsi primis peccatis, per quã in eiusmodi infelices exitus tan
 dem quali per gradus deuenitur. Quare si quis calamitatum
 omnium fontẽ eis tum inuentũ diceret, cũ maris imperium ca
 ptare cõpissent, hic omniũ fuerit uerissimus. Siquidẽ ex eo tẽ
 pore Lacedamoniorũ potentia degenerare cõpẽt. Nam pro
 pterea quod in eorum repub. cui unus summus erat princeps,
 omnia recto fiebant ordine, pariterq; ciues militari disciplina
 ad fortitudinẽ exercebãtur, imperio marino facile sunt potiti.

Verum

Γ Σ Ο Κ Ρ Α Τ Ο Υ Σ Π Ε Ρ Ι Ε Ξ Η Ν Η Σ .

οὐδὲ τῶν ἐνεργετῶν ἀπέχοντο τῶν σφετέρων αὐτῶν, ἀλλὰ βασιλέως μὲν
 αὐτοῖς εἰς τὸ πρὸς ἡμᾶς πόλεμον πλέον ἢ πεντακόσια τάλαντα πρὸς
 χόντος, χίωμ δὲ προθυμότατα πάντων τῶν συμμάχων συγκινδύων
 πάντων τῶν ναυτικῶν, θηβαίων ἢ μερίων εἰς τὸ πλεονεκτήματα συμβαλομένων,
 οὐκ ἐφθησαν πλὴν ἀρχὴν καταχόντες, καὶ θηβαίοις μὲν, εὐθύς ἐπεβόλευ
 σάν. ἐπὶ τῷ βασιλείᾳ, κλέαρχοι καὶ στρατιὰν ἐπέμψαν, χίωμ ἢ τῷ
 πρώτῳ μὲν τῶν πολιτῶν ἐφυλάδουσιν, τὰς δὲ ἑήρας, ἐκ τῶν νεωγίων ἐξ
 ἐκλύσαντες ἀπάγας, ὄχοντο λαβόντες, οὐκ ἤρκεσε δ' αὐτοῖς ταῦτα ἐξ
 ἀμαρτῆρ, ἀλλὰ πρὸς αὐτοὺς χόντος, ἐπόρθου μὲν τῷ ἠπείρου, ὑβριζο
 μεν, τὰς νήσους, ἀνήρῳ δὲ τὰς, ἐν ἰταλίᾳ καὶ σικελίᾳ πολιτείας, καὶ τῶν
 νήσων καθίσασαν, ἐλυμαίνοντο ἢ πλὴν πελοπόννησον, ἐν μεσῶν πολε
 μῶν καὶ εἰσεσεμ ἐποίησαν. ἐπὶ ποίαν ἢ τῶν πόλεμον οὐκ ἐστράπτυσαν,
 εἰ πρὸς τίνος αὐτῶν οὐκ ἐξήμαρτον; οὐκ ἠλείωμ μὲν μέρος τὴν χώρας ἀ
 φείλοντο, πλὴν δὲ γὰρ τῶν κορινθίων ἔτεμον; μανθίνεας δὲ διόκησαν;
 φιλιασίνας δὲ ἐξεπολιόρησαν; εἰς δὲ πλὴν ἀρξείων ἐνέβαλον; οὐδὲν δὲ
 ἐπαύοντο, οὐδὲ μὲν ἄλλως κακῶς ποιῶντες, αὐτοῖς δὲ τῷ ἠπείρῳ τῷ ἐν λεύκ
 τρωῖς πρὸς ἀσκηδάζοντες, ἢ φασὶ ἕνεσ αιτίαν γενέσθαι τῆν ἀπάρτην τῶν κα
 κῶν, οὐκ ἀληθῆ λέγοντες, οὐδὲ διὰ ταῦτ' ὑπὸ τῶν συμμάχων ἐμι
 σήθησαν, ἀλλὰ διὰ τὰς ὑβρίδας τὰς ἐν τοῖς ἐμπροθεμ χόντοις, καὶ ταῦ
 τῶν ἠπείρου, καὶ πρὸς τὸ αὐτῶν ἐκινδύνευσαν, καὶ δὲ τὰς αἰτίας ὑπὸ φέ
 ρειν, οὐ τοῖς κακοῖς τοῖς ἐπὶ τῆν τελευτῆν γιγνομένων, ἀλλὰ τοῖς πρώτοις
 τῶν ἀμαρτημάτων, ἐξ ὧν ἐπὶ πλὴν τελευτῶν ταῦτ' ἐκατινέχθησαν,
 ὡς τε πολὺ ἄνεις πῶς οὐκ ἄν ἀληθέσεια τυχεῖνοι λέγωμεν, εἰ φάντο
 τε πλὴν ἀρχὴν αὐτοῖς γεγενῆσθαι τῶν συμφορῶν, ὅτε πλὴν ἀρχὴν φη
 θαλάττης πρὸς ἐλάμβανον, ἐκ τῶν τότε δάναμιρ οὐδὲν ὁμοίαν τῆν πρότερον
 ἐπὶ χόσθην, διὰ μὲν ἢ τῷ πλὴν ἡγεμονίαν εὐταξίαν, καὶ τῷ καστρίαν τῷ
 ἐν αὐτῇ μελετομένῳ, ὅρα δὲ ὡς τῷ πλὴν θάλατταν ἀρχῆς ἐπεκράτησαν.

ISOCRATIS ORATIO PER P. MOSEL.

*Cuiusmodi
res sit immo-
dica potētia.*

*Bona pars ho-
minū in rerū
delectu errat.*

Verum cum per imperij tempus licentia diffuerent, non ma-
gno negotio honore tum imperij, tū principatus sui sunt exu-
ti. Neq; enim leges, quas à maioribus acceperunt, amplius ser-
uabant, neq; in pristinis permanebant moribus. Sed cū quicq;
quid liberet, hoc etiam licere sibi putarent, in maximam rerū
perturbationem se ipsi coniecerunt. Nec perspexerūt immodi-
ca illa potentia, quanq; eam ambiunt omnes, q; sit res lubrica,
q; à mente alienet sui cupidos, quodq; natura similis est mere-
tricibus, quæ spectatoribus amorem quidem sui instillant, sed
eos irretitos misere perdunt. Sanè quod per omnia sint simi-
lia, eandemq; uim habeant, multis exemplis uobis est osten-
sum. Si quidem, qui potentia plus cæteris ualuerunt, eos uide-
as in maximas semper incidisse calamitates. Et ut à nobis ac
Lacedæmonijs sumam initium, an non hæc ciuitates, quæ ante
modestissime gubernabantur, & summam habebant gloriam,
posteaquam potētiam illam immodicam & maris imperium
nactæ sunt, ex æquo retrocedere cœperūt? Certe quemadmo-
dum, qui eisdem cupiditatibus laborant, eisdem quoq; mori-
bis sunt obnoxij: ita nostri & Lacedæmoni, quoniam eandē
uim sunt ingressi, & similiter errarunt, ac per hoc tandem in
idem præcipitium deuenerunt. Et nos quidem cum sociorū
omnium in nos odiū exasperassemus & libertas nostra in ser-
uitutis periculum esset adducta, Lacedæmoniorū auxilio ser-
uati sumus. Illi uero cum in eorum excidium conspirassent o-
mnes, ipsiq; ad nos confugissent, per nos salutem sibi inuenie-
runt. Et adhuc, si dijs placet, laudare oportebit imperiū, quod
adeo infelices habet exitus? Quin potius execramur, & mo-
dis omnibus fugimus, quod utraq; ciuitatē multa adeo grauiā
q; perpulit tum facere, tū pati? Iam uero qd̄ antehac homines
nō aduerterint illā maris ditionē habētibus, tatorū eē malorū
fontē, quodq; eius imperij gratia & à nobis, & à Lacedæmo-
nijs est pugnatū, nō admodū mirū uideri debet: quando bonā
mortalium partem in rerum delectu hallucinari deprehendas
tum plures

Γ' ΣΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΕΡΙ ΕΙΡΗΝΗΣ.

θ' ἰὰ δὲ τὴν ἀκολασίαν τὴν ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς αὐτοῖς γεγενημένην, ταχέως
 ἡσκήθη τὴν ἡγεμονίαν ἐσερῆθησαν. οὐδ' ἔτι τὸν νόμον ἐφύλαττον, οὐς
 πρὸ τῶν προγόνων παρέλαβον, οὐδ' ἐν τῆς ἡδεσιν ἀνέμου, οἷε προ-
 τερον εἰχομεν. ἀλλ' ὑπολαμβάνοντες δεῖναι ποιεῖν αὐτοῖς, οὐδ' ἄρ' ἐ-
 ληθώσιν, εἰς πολλὰν ταραχὴν κατέβησαν. οὐδ' ἤδεσαν τὴν ἐξουσίαν
 ἢς πάντες ἔνχοντο. Τυχῆμ, ὡς δ' ὕσχεσός ἐστιν, οὐδ' ὡς παφρονεῖν κριεῖ-
 τος ἀγαπῶντας αὐτὴν, οὐδ' οὐ τὴν φύσιν ὁμοίαν ἔχει ταῖς ἐταίρῃς,
 ταῖς ἐξῆμ' ἢ ἐαυτῶν ποιεῖσαι, τὸν ἢ ἡμεῖς ἀπολλύμεσαι, καὶ τοι-
 φανερῶς ὑπὸ δέδηκται ταύτῃ ἔχουσα τὴν δ' ἄναμιρ. τὸν ἢ ἐν πλείσταις
 ἐξουσίαις γεγενημένους, ἴδιοι τῆς ἄρ' ταῖς μείσταις συμφοραῖς πρὸς πειθῶ
 κότες ἀρξάμενοι ἀφ' ἡμῶν, Ἐλακεδαμονίωμ. αὐτὰ ἢ αἰ πόλεος κῆ-
 πολιτεῖναι προτερον σωφρονέσασα, Ἐ δ' ὅξω ἔχουσα καλῶσιν,
 ἐπειδὴ ταύτης ἔτυχον, Ἐ τὴν ἀρχὴν ἔλαβον, οὐδ' ἐμ' ἀλλήλων διήνεγ-
 καρ. ἀλλ' ὡς πρὸ προσήκει τῆς ὑπὸ τῆν' αὐτῶν ὑπὸ θυμῶν κῆ φθι αὐτῆ
 νόσος δι' ἐφθαρμένοις, κῆ ταῖς πράξεσι ταῖς αὐταῖς ἐπεχείρησεν, Ἐ τοῖς
 αὐτοῖς ἀμαρτήμασι παπαλκσίως ἐχρήσαντο, κῆ τὸ Τελυτατομ, ὁμοίως
 ταῖς συμφοραῖς πρὸς ἐπεσομ. ἡμεῖς τε ἢ μισθέντες ὑπὸ τῆν' συμμά-
 χωμ, κῆ πρὸ ἀνδραποδισμῶν κινδυνεύσαντες, ὑπὸ λακεδαμονίωμ ἐ-
 σῶθημεν. ἐκείνοι τε πάντων αὐτῶν ἀπολέσαι βεβλήεντων, ἐφ' ἡμᾶς
 καταφύοντες, δι' ἡμῶν τὸ σωτηρίας ἔτυχον. καὶ τοι ὡς ἔτι τὴν τοιαύ-
 τῃ ἀρχὴν ἐπαυεῖμ, τὴν τὰς πελοπόννησος οὕτω πονηρὰς ἔχουσα, ὡς δ'
 οὐ μισεῖμ Ἐ φεύγ' τῆς οὕτω θύνα κῆ πολλὰ ποτ' ἀμφοτέρων πόλεος
 ἐπάρασσαν, κῆ παθεῖν ἀναγκάσθωμ. οὐκ ἄξιον ἢ θαναμάς, εἰ τ' ἄλλομ
 χρόνον ἐλάνθανεμ ἀπαντας τοσούτων οὐκ ἄκακ' αἰτία τοῖς ἔχουσι αὐ-
 τῶν, οὐδ' εἰ πρὸς μάχῃς ἢ ὑφ' ἡμῶν κῆ λακεδαμονίωμ. ἐνθάδε τε ἢ
 πλείους τῆν' ἀνθρώπων πρὸς τὰς αἰετῶν τῆν' ἀναμάτωμ ἀμαρτάνοντας

ISOCRATIS ORATIO PER P. MOSEL.

tum plures quidem malorum, quàm bonorum cupidos. Ad hæc reperire licet qui pro inimicis melius, quàm pro se con silium captent. Id quod tam in maximis, quàm minimis licet obseruare. Quid enim non ad eum modum est factum? Prin cipio nos ipsi, an non ea facere statuimus, per quæ Lacedæmo nius totius Græciæ obtigit imperium? Illi uero perperam adeo res suas sunt moderati, ut nos haud ita multo post denuo eo rum salutem nobis asseruerimus: deinde Atticorum immodi cum habendi studium ciuitates nostras in Lacedæmoniorum ius transtulit: ut & Lacedæmoniorum iniuria ferox suas ciui tates Atticorum ditionem subire coëgit. Postremo magistratu um, qui populo in democratia præerant uitio factum est, ut

Olim nulli populo ipse ὀλιγαρχίαν, in qua quadringenti rerum sum ma præessent, maluerint. Porro triginta tyrannorum in sub gratiores, quàm ditos libido effecit, ut uel tyrannici satellitij oppressoribus fa qui tyranno ci sumus magis populares. Sed quod ad minora illa, & quo rum stipatio tidianæ uitæ rationem attinet, multos sanè recensere quis poss et, qui edulij ac studijs eiusmodi gaudent, quæ tum corpori, res intereme tum animo detrimentum adferunt. At, quæ utrique & cor

pори & animo fuerant profutura, ea molesta, parumque salu bria putant. Tum eos iudicant constantes, qui in his, tametsi malis, permanserint. Itaque si ex his in quibus semper uiuitur, quæque maiori sunt cura, peiora plures sibi eligunt: quid mi rum si de totius maris imperio, de quo nihil unquam pensicu latius est cogitatum, hallucinantur, & inter sese bello certant? Iam in ciuitatibus, quæ unius imperio parent, uidetis, quàm sint multi principatum ambientes, quorum quisque ut uoti fiat compos, nihil non tum facere, tum pati paratus est. Atta men eam conditionem, quæso uos, quæ molestia, quæ calami

Principatus
incommoda.

tas non comitatur. An non statim ipse principatus ingressus infinitis te implicat malis, & in extremam necessitatē conijcit: ut cum ciuibus uniuersis bellum gerere cogaris, & intestino prosequaris odio eos, à quibus nihil mali unquam sis passus?

Ad hæc

ΕΣ ΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΕΡΙ ΕΙΡΗΝΗΣ.

καὶ πλείους ἢ ὑπὸ θυμίας ἔχοντας τῶν κακῶν, ἢ τῶν ἀγαθῶν, ἀμενομένων
 δὲ βαλόντων ἑσθῶν ἢ ἐχθρῶν, ἢ σφῶν αὐτῶν. Ἐ ταῦτ' ἴδιοι τίς
 ἄν ἐπὶ τῶν μεγίστων, τί γὰρ οὐχ οὕτω γέγονε, οὐχ ἡμᾶς ἢ ταῦτα
 προηγήμεθα πρῶτον, ἵνα ὡς λακεδαιμόνιοι τῶν ἐλλήνων δεσπότῃ κα
 τίστηται, ἐκίνοι δ' οὕτω κακῶς προύσῃται τὰ πράγματα, ὡς θ' ἡμᾶς
 οὐ πολλοῖς ἔτεσι μ᾽ ἔσεον, πάλιν ὑπὸ πολάσαι Ἐ κυρίως γενέσθαι φη
 κείνων σωτηρίας, οὐχ ἢ ἢ τῶν ἀτικίζόντων πολυπραγμοσάων, λα
 κωνίζων τὰς πόλεις ἐποίκασεν, ἢ δὲ τῶν λακωνίζόντων ὑβρις, ἀτικί
 ζων τὰς αὐτὰς ταύτας ἠνάγκασεν, οὐ δ' ἴα ἢ πλὴν τῶν δημοχοροῦν
 τῶν πονηρίων, ἀντὶς δ' ἡμῶν ἐπεθύμησε τὸ ὀλιγαρχίας τ' ἐπὶ τῶν
 τετρακοσίων κατασάσκει, δ' ἴα δὲ πλὴν ἐπὶ τῶν τριάκοντα μανίων,
 πάντες δημοτικώτεροι γεγονόσιν τῶν φυλῶν καταλαβόντων. ἀλι
 λά γ' ἐπὶ τῶν ἐλαττόνων, ἢ τ' εἶς καθ' ἡμέραν ὑπὸ δειξερ ἄρ' ἵε πολ
 λοῦς, χαίροντας ἢ καὶ τῶν ἐδεσμάτων, ἢ τῶν ὑπὸ τῶν ἐδεσμάτων τῆς
 καὶ τὸ σῶμα καὶ πλὴν ψυχῶν ἐλάττωσι, ἐπίπονα ἢ καὶ χαλεπὰ νοι
 μίζοντας, ἀφ' ὧν ἀμφοτέρω ταῦτ' ἄρ' ὠφελοῖν, ἢ καρτερικῶς εἰ
 νά δοκῶντας, τῶν ἐν τῶτοις ἐμμένοντας, εἰ ἄνευ οὐκ ἐν δὲ αἰ ζῶσι,
 Ἐ πρὶ ὧν αὐτῶν μᾶλλον μέλα, τὰ χεῖρω φαίνοντῃ προαιετόμην, τί
 δ' αὖμασθ' εἰ πρὶ τ' ἀρχῆς φησὶ ἢ δ' ἀλατῶν ἀγνοῦσι καὶ μάχονται
 πρὸς ἀλλήλους, πρὶ ἧς μηδὲν πώποτε λογισμὸς αὐτοῖς εἰσῆλθε, ὅρα
 π' δὲ καὶ τὰς μοναρχίας τὰς ἐν ταῖς πόλεσι καθισαμύλιας, ὅσας ἔ
 χουσι τῶν ἐπιθυμιῶν, Ἐ τῶν εἰοίμης ὄντας ὀλοῦν πάχην, ὡς π' κα
 ταχῆρ αὐτὰς, αἷς τί τῶν δεινῶν, τί τῶν χαλεπῶν οὐ πρόσσειμ.
 οὐκ εὐδύς ἐπεδ' ἄρ' λάβωσι τὰς δυνασίας ἐν τοσούτοις κακοῖς
 εἰσὶν ἐμπεπλεγμένοι, ὡς τ' ἀναγκάζεσθαι πολεμεῖν μὴ ἄπα
 σι τῶν πολιτῶν, μισθῶν δὲ τῶντοις, ὑφ' ὧν οὐδὲμ κακῶν πεπῶντασίμ.

○ ἀπισθῶν

ISO CRATIS ORATIO PER P. MOSEL.

Ad hæc charissimis amicis & iucundissimis sodalibus diffusus, corporis tui salutem mercenarijs hominibus deponas, quos antea ne uideris quidem unquam? Quod genus custodes, tibi non minori sollicitudine sunt timendi, quam & insidiatores. Denique suspectos adeo habeas omnes, ut in congressibus uel intemistis & arctissimis necessitudinis uinculo coniunctis parum fidere audeas. Neque id iniuria: quando illud constat, qui ante tyrannidem obtinuerunt, eorum alios a parentibus è medio sublatos, alios a liberis, alios a fratribus, alios ab uxoribus circumuotos: porro eorundem familias ex hominibus penitus extirpatas. Attamen in tot calamitatum aleam miseri sua sponte se ipsi conijciunt. Ergo si qui in reipublica primas tenent, ac alijs sapientiam opinionem de se dederunt, ita sibi malorum sunt autores, suisque calamitatibus applaudunt, quid attinet alios admirari, qui res eiusmodi ambiunt? Neque uero me fugit orationem meam qua parte tyrannos attingit, uobis cum primis esse gratam, qua uero imperium, auribus uestris plane displicere. Nam pessimis omnino laboratis affectibus. Siquidem quæ in alijs obseruata, damnatis, eadem in uobis ipsis ne animaduertitis quidem. Atque qui prudentis, & cordati hominis, haud scio an non maximè est signum, si earundem rerum estimationem in omnibus communitè similiter facere uideatur. Quæ censendi regula à uobis semper modis omnibus negligitur. Etenim tyrannides quidem graues, & noxias putatis non alijs solum, sed & his, qui eas exercent. At maris ditionem summorum bonorum causam iactatis, quæ tamen siue perturbationum multitudinem, siue minus administrandi difficultatem spectes, à monarchijs differt omnino. Et rem Thebanam, propterea quod uicinos suos iniuria afficiant, laborare censetis, ipsi uero cum socijs uelut stros nihilo melius tractetis, quam illi Bœotiam, uos nihil non ad rem pertinens facere persuasi estis. Quin ergo in primis, si me audire uultis, omissis uanis illis consultationibus, animos uestros ad ipsam rempublicam, atque adeo nos ipsos conuertitis.

Sicque

Ι' ΣΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΕΡΙ' Ε'ΙΡΗ'ΝΗΣ.

ἀπιστήν δὲ καὶ τοῖς φίλοις καὶ τοῖς ἐταίροις τοῖς ἑαυτῶν. παρα-
 κατατίθεισθαι δὲ, πλὴν τῶν σωμάτων σωτηρίᾳ μισοφόροις ἀνδρῶν
 ποιεῖ, οὐκ οὐδὲ πώποτε ἕϊδον; καὶ μηδὲν ἤτιμον φοβεῖσθαι οὐκ
 φυλάττοντας, ἢ τοὺς ἐπιβουλευόντας; οὕτω δ' ὑπόπῃως πρὸς ἅ-
 παντας ἔχῃ, ὥς τε μὴ δὲ τοῖς δικαιοτάτοις διαρξῆναι πλοσῖάζον-
 τας, ἐικότως. σωίξαι γὰρ τοὺς πρὸ αὐτῶν τετυραννικότας,
 τοὺς μὲν ὑπὸ γονέων ἀνηρημένους, τοὺς δὲ ὑπὸ παίδων, τοὺς
 δ' ὑπὸ ἀδελφῶν, τοὺς δ' ὑπὸ γυναικῶν. εἴη δὲ τὸ γένος αὐτῶν
 εἴς ἀνδρῶπων ἠφανισμένον. ἀλλ' ὅμως ὑπὸ τοῦτάτας τὸ πλῆ-
 ρος συμφορὰς ἐκόντες σφᾶς αὐτοὺς ὑποβάλλουσι. ὅπου δ' οἱ
 πρωτεύοντες, καὶ δόξας μεγίστας ἔχοντες τοσούτων κακῶν ἐρῶ-
 σι. τί δ' εἴ τῶν ἄλλων διαμαρτῆναι, εἰ τοιούτων ἔργων ὑπὸ θυμοῦ-
 σιν. οὐκ ἀγνοῶ δὲ, ὅτι τὸν μὲν πρὸ τῶν τυράνων λόγον, ἀπο-
 λέχεσθαι, τὸν δὲ πρὸ τῆς ἀρχῆς, δυσκόλως ἀκούετε. πεπόνθατε γὰρ
 ἄπαρ ἀίχισον. ἀ γὰρ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὄρατε, ταῦτ' ἐφ' ὑμῶν ἀγνοεῖτε
 αὐτῶν. καὶ τὶ τῶν φρονίμως διακείμενων, οὐκ ἔλαττον ἦτο σημεῖον
 εἶναι, ἢ τὰς αὐτὰς ταύτας πράξεις ἐπὶ πάντων ὁμοίως φαίνονται
 γνωρίζοντες. ὧν ὑμῖν οὐδὲν πάποτε ἐμέλεισεν, ἀλλὰ τὰς μὲν τυραννί-
 δας ἢ γῆρας χαλεπὰς εἶναι καὶ βλαβεράς, οὐ μόνον τοῖς ἄλλοις, ἀλλὰ
 καὶ τοῖς ἔχουσι αὐτάς, πλὴν δ' ἀρχὴν τῆς ἡπείρου θάλατταν, μερίσων ἄγα-
 θῶν αἰτίαν. τῆς οὐδὲν, οὐ τ' εἴη πάθεισιν, οὐ τ' εἴη ταῦς πράξεισιν ἢ μο-
 ναρχίῳ διαφέρουσιν. καὶ τὰ μὲν ἢ θεαίῳ πράγματα, νομίζετε ποιησῆ-
 ῖσθαι, ὅτι τοὺς πρῶτοίους ἀδικεῖσιν, αὐτοὶ δ' οὐδὲν βέλιον τῶν συμ-
 μάχους δῖοικοῦντες, ἢ ἐκείνοι πλὴν βοιωτίαν, ἢ γῆρας πάντας τὰ
 δέοντα πράττειν. ἢ οὐκ ἐμοὶ πείδικε παυσάμενοι τοῖς παντά-
 πωσιμ' ἐκὴν βελεύεσθαι, προσέξετε τὸν νοῦν ἡμῖν αὐτοῖς καὶ τῆς πόλεως.

ISOCRATIS ORATIO PER P. MOSEL.

Hic attendat
cordatus le/
stor.

Sicq; accuratius disquiritis, quid nam sit illud quod ciuitates
hæ duæ, nostra dico, & Lacedæmoniorum ab exiguis profes-
ctæ inijs eò creuerint, ut imperium totius penè Græciæ ali/
quandiu tenuerint, ac rursum rerum cardine commutato, ex
tanta potentia in libertatis amittendæ periculum reciderint:
tum quid nam sit causæ quod Thessali quidem, qui summas
opes cum summa potentia coniunctas habebant, nunc duri/
ter uitam agunt: Megarēses autem, cum iam inde ab initio fa/
miliares copiæ eis fuerint, exiguum neq; habeant fertile solū,
neq; portus, neq; argenti fodinas, sed saxa colant, domos tamē
magnificentissime possideant. Et illorum quidem arces tamen
si eis suppetunt plus quàm ter mille equites & sagittarij innu/
merabiles, alij tenent, hi uere quantumuis exiguis copijs in-
structi, totam suam regionem ex animi sententia uel nullo ob-
strepente, gubernant. Ad hæc illi semper intestinis bellis sese
conficiunt, hi uero quamuis inter Peloponesiorum, Theba/
norum, ac nostræ ciuitatis perpetua bella sedem habeant, nihi-
lominus in summa tranquillitate, & pace uitam transigunt.
Nam si hæc atque eiusmodi alia apud animum uestrum dili-
genter expenderitis, dubio procul malorum omnium cau-
sam inuenietis iniuriam, licentiam, & immodicum habendi
studium: at cōtinentiam, & moderationem bonarum omniū
fontem. Quam uirtutem in priuatis quidē laudatis, quiq; eā
exercent, eos inter ciues omnes tranquillissime uiuere, & cate-
ris meliores putatis. Et ut communes omnium custodes ma-
gistratus hac laude probentur nihil ad rem pertinere censebi-
tis. Certe ut uirtutes magno studio sunt exercendæ, ita uitia
fugienda cum omnibus, tum uero maxime magistratibus. Nā
priuatus quispiam etiā si peccat, tamen aliquoties usu uenit,
ut ipsas errati pœnas morte anteuertat. Verum ciuitates, in
quas redundat, si quid à magistratibus cōmissum fuerit, quia
non perinde, ac homines emoriūtur, semper manent factis di-
gna supplicia, eaq; non tantū ab hominibus, sed & ipsi diuis.

Nobilis sen-
tentia.

Quæ

Γ' Σ Ο Κ Ρ Α Τ Ο Υ Σ Π Ε Ρ Ι Ε Ι Ρ Η Ν Η Σ .

καὶ φιλοσοφῆσατε, καὶ σκέψασθε τί ὄποιήσῃ οὕτως τὰ πόλεις ταῦτα
 λέγω δὲ πῶς ἡμετέρας καὶ τῶν λακεδαμονίων, ἐκ ταπηνῶν μὲν πραγ-
 μάτων ἐκατέρων ὀρμηκῶσιν, ἀρεῶν δὲ τῶν ἑλλήνων, ἐπὶ δὲ ἀνωπύρου
 τῶν δῶαμιμ ἔλαβον, περὶ ἀνδραποδισμῶν κινδυνεύουσα. καὶ διὰ τί
 νῆας δεῦταλοι μὲν μεγίστους πλούτους παραλαβόντες, καὶ δῶαμιμ
 μεγίστων, καὶ πλείων ἔχοντες, εἰς ἀπορίαν καθεσθῆκασι, μεγαρεῶς δὲ
 μικρῶν αὐτίς καὶ φαύλων τῶν δὲ ἀρχῆς ὑπερχόντων, καὶ γὰρ μὲν
 οὐκ ἔχοντες, οὐδὲ λιμνῶν, οὐδὲ ἀργυρεῶν, πέτραι δὲ γεωργούν-
 τες, μεγίστους τῶν ἑλλήνων οἴκουσιν ἐκείνηται. κακείνων μὲν τὰς ἀ-
 κροπόδας, ἄλλοι τινὲς αἰεὶ κατέχουσι, ὄντων αὐτοῖς πλέων, ἢ τρι-
 χιλίων ἰσπέων, καὶ πελτασῶν ἀναριθμητῶν. οὗτοι δὲ μικρὰν
 δῶαμιμ ἔχοντες, πῶς αὐτῶν ὅπως βέλονται διοικῶσι, καὶ πρὸς
 τούτοις οἱ μὲν σφίσι αὐτοῖς αἰεὶ πολεμῶσι, οὗτοι δὲ μεταξὺ πελο-
 πονησίων, Ἐθναίων, Ἐτῆ ἡμετέρας πόλεως οἰκοῦντες, πῶς εἰρήνως
 ἄγοντες διατελοῦσι. ἢ ἢ ταῦτα, Ἐτὰ τὰ ραῦτα διεξίητε πρὸς ὑ-
 μᾶς αὐτοὺς, ἐυρήσατε, πῶς μὲν ἀκολασίαν καὶ πῶς ὑβρίν τῶν κα-
 κῶν αἰτίαν γιγνομένην, πῶς δὲ σωφροσύνην, τῶν ἀγαθῶν, ἢ
 ὑμεῖς ἐπὶ μὲν τῶν ἰδίων ἐπαινεῖτε, καὶ νομίζετε ἅς ταῦτα ἰσχυ-
 μένους ἀσφαλῆστα ζῆν, καὶ βελτίους εἶναι τῶν πολιτῶν.
 τὸ δὲ κοινὸν ὑμῶν, οὐκ οἶσατε δεῦρ τοιοῦτο παρασθιβάξαι. καὶ
 τοὶ προσήκει τὰς ἀρετὰς ἀσκήν, καὶ τὰς κακίας φεύγειν, καὶ
 πολὺ μᾶλλον ταῖς πόλεσιν, ἢ τοῖς ἰδιώταις. ἀνὴρ μὲν γὰρ
 ἀσεβῆς καὶ πονηρὸς, ἰσχυρὸν ἅμ φθάσας τελευτήσας, πρὶν δὲ οὖναι δίκην
 τῶν ἡμαρτημάτων. αἱ δὲ πόλεις διὰ πῶς ἀδυνασίαν, ὑπομένουσι καὶ
 τὰς παρὰ τῶν ἀνδρώπων, καὶ τὰς παρὰ τῶν δεῶν τιμωρίας.

ISOCRATIS ORATIO PER P. MOSEL.

Quæ uobis prudenter sunt expendenda, ne in animū admittatis eos, qui in præsens quidem gratiosis uerbis aures uestras demulcent, sed temporis futuri nullam habent rationem: nec animum inducatis eis credere qui multis quidem uerbis suum erga repu. studium coram populo iactent, sed re ipsa totam ciuitatem labefactant, quemadmodum & prius: mox ubi publicani pro cōcione orandi auctoritatem nacti essent, eò demētix ciuitatem redegerūt, ut cuiusmodi nobis supra recē sui delignare sustinuerint. Quo loco omnium maxime mirari succurrit, eis nos auctoritatē populū cōcionibus tenendi, cōmunibus suffragijs deferre, nō qui perinde sint affecti ac fuerunt, qui rēp. ex parua magnam fecerunt, sed qui non alia tum dicant, tum faciant, quā qui optimam à maioribus acceptam suo uitio prodiderunt, præsertim cum modo sciatis unicum esse, quo respu. promoueatur, si quod ad honores attinet, boni malis præferētur. Sed & compertum habeatis popularem libertatem sub illis ueteribus multis quidem annis neque perturbatam, neque in aliam formam cōmutatam: uerum eandem sub his recentioribus iam bis euersam: tum ciues, qui partim tyrānis, partim triginta illis præfectis rerum potentibus successerunt in urbem reductos nō lycophantarum horū opera, sed prudentia eorū, qui hoc hominū genus semper oderunt, quicūque nomen sua uirtute celebre habuerint. Et quancūque tot à ueteribus nobis sint relicta monumenta, quæ quid quisque respu. uel profuerit, uel nocuerit, aperte declarant: tamen eiusmodi oratorum uersutia a deo nobis placent, ut tamen si oculis coram cernamus bellorū, aliarumque perturbationū, quas illi excitarāt, causa, ciues quidem multos patrimonij sui facultatibus excidisse, illos uero è summa paupertate summas opes conscendisse, non tamen uel nostro nomine indignemur, uel illis suam felicitatē inuideamus. Imò & ipsam ciuitatem in crimen uocari sustineamus, quasi ea Græcos affliget, & tributis imperatis premat, illos uero, nempe oratores malos, patiamur fructus hos omnes capere.

Tum

Quod maxime
repub. pro
moueat.

Γ' Σ Ο Κ Ρ Α Τ Ο Τ Ε Π Ε Ρ Ι Ε Ϊ Ρ Η Ν Η Σ .

ὅν ἔνδου μὲν ἄλλοις, καὶ μὴ προσέχων τὸν νοῦν τοῖς ἐν ᾧ παρὸν
 καὶ χαρίζομενοι, τῷ δὲ μέλλοντι χρόνῳ, μηδὲ μίαν ἡμέραν
 λείαν ποιούμενοι. μὴ δὲ τοῖς θιλήρῃ μὲν τὸν δῆμον φάσκουσι, ὃ
 λῶν δὲ πῶν πόλιμ λυμαινόμενοι, ὡς καὶ πρότερον. ἐπεὶ δὲ παρὲν
 λαβὸν οἱ τοιοῦτοι πῶν ἐπὶ τῷ βήματι δασιάρ, εἰς τὸσάν
 τῃ ἀνοιῶν προήγαγον πῶν πόλιμ, ὡς τε παρὲν αὐτῶν, διὰ
 πῶν ὀλίγων πρότερον ἡμῶν δικησάμεν. ὃ καὶ πάντων μάλιστα ἄρ
 ῶν θαυμάσιον, ὃ μὴ προχειρίζεσθε δικησάμεν, ὅν τοῖς πῶν αὐτῶν
 γνώμεν ἔχοντας τοῖς μεγάλῳ πῶν πόλιμ ποιήσασιν, ἀλλὰ εἰς
 ὁμοία καὶ λέγοντας καὶ πράττοντας τοῖς ἀπολίεσιν αὐτῶν. ὅ
 ταῦτ' εἰδότες, ὅν μόνον ᾧ ποιῆσαι πῶν πόλιμ ἐν δαίμονα τοῖς
 θεοῖς ἢ πονηρῶν διαφέροντας, ἀλλὰ καὶ πῶν δημοκρατίαν ἐ
 πί μὲν ἐκείνων, πολλοὺς ἔτεσιν, ὅν τε κινηθῆσθαι, ὅν τε μεταστῆσθαι.
 ἐπὶ δὲ τῶν, ἐν ὀλίγων χρόνῳ δὲ ἢ κατὰ λυθῆσθαι, καὶ τὰς
 φυγὰς τὰς ἐπὶ ἢ τυράνων, καὶ τὰς ἐπὶ ἢ τριάκοντα γεγενη
 μένας, ὅν διὰ τοῖς συκοφάντας κατελθῆσθαι, ἀλλὰ διὰ τοῖς μισθ
 τας τῶν τριούρων, καὶ μεγίστων ἐπ' ἀρετῆ δόξαν ἔχοντας. ἀλλ' ὅ
 μως τηλικούτων ἡμῶν ὑπομνημάτων καταλελειμένων, εἰς ὧν
 ἐφ' ἑκατέρω αὐτῶν ἢ πόλις ἔπραττεν, ὅν τῳ χαίρομεν ταῖς ἢ
 ἐπὶ πονηρίαις, ὡς δ' ὀφῶντες διὰ τὸν πόλεμον καὶ τὰς τα
 ραχὰς ἄν αὐτοὶ πεποιήκασιν, ἢ μὲν ἄλλων πολιτῶν πολλοὺς ἐκ τῶν πα
 ρῶν ἐκπεπῶκotas, τῶν δὲ ἐκ πενήτων πλοσίους γεγενημέ
 νους, ὅν ἀνακτῶν, ὅν δὲ φρονῶν ταῖς ἐπραγίαις αὐτῶν, ἀλ
 λ' ὑπομένομεν πῶν πόλιμ διαβολὰς ἔχουσιν, ὡς λυμαίνετ' ὅ δα
 μολογεῖ τὺς ἔλληνας. τῶν δὲ τὰς ἐπικαρπίας λαμβάνοντας.

καὶ εἰς

ISOCRATIS ORATIO PER P. MOSEL.

Tum populo quidē, cui imperiū uerbotenus tantū tribuūt, cō-
 ditionem esse priorē, q̄ his qui paucorū potētia, Graci *ὀλιγῶ
 χίας* dicunt, seruiūt. Hos uero per nostrā stulticiā ex angusti-
 lima re familiari ad magnū fortunæ splendorē peruenisse. At
 qui Pericles, inquit, qui longe ante hoc tēpus populi suffra-
 gio orator in rep. cōstitutus erat, cū ciuitatem magis quidem
 nutantem, q̄ post acceptū maris imperiū, tolerabilius tamen
 adhuc institutam accepisset, nō ad suū ipsius quæstum studia
 conuertit, sed familiam suā ipsius minorem, q̄ à patre accepe-
 rat, reliq̄. At in arcē præter ea, quæ sacris dicauit, intulit octies
 mille talenta. Hi autem, qui nunc præsunt, tantum ab illius fa-
 ctis absunt, ut dicere etiā non uereantur, se per reipub. curam
 priuatis commodis studere non posse. Cum interim per hāc
 scilicet rei familiaris negligentiam, eos tantum profecisse appa-
 ret, quantū alioqui à dñs ne optassent quidē unquam. Ad hæc
 & illud obiiciunt plebem nostram haud quaq̄ latam degere,
 imò sic tractari, ut ciuium nemo uiuat neq̄ commode, neque
 molliter. Quin ciuitatem plenā esse complorationibus, sic
 enim aiunt, alios quidem huc adigi, ut paupertatē, egestatēq̄
 suam apud sese, & quod aiunt, in sinu deplorarēt: alios uero de
 imperatorum, ac ministeriorum multitudine queri. Tum exa-
 ctiones, atq̄ aris alieni sollicitudinē iactāt. Quæ omnia ciu-
 modi dolorem faciunt, ut qui magnas habent facultates, mise-
 rius penē uiuant, q̄ qui perpetua paupertate depressi in diui-
 tiarum spem sese nunquam erexerunt. Demiror autem uos, si
 hoc perspicere non potestis, nullum hominum genus plebi pe-
 silentius, quā sint maligni rhetores, atq̄ in repub. oratores.
 Nam præter aliam calamitatem, quam secum adferunt, uos &
 his, quorū in singulos dies eget ulus, spoliare student. Vidēt
 enim qui domestica facultate ius suū tueri sufficiūt, eos & pro
 reipub. commodis stare, & eorum qui optima tum dicunt,
 tum faciunt, partes sequi. At, qui partim in foro, partim populi
 concionibus uictū quæritant, eos inopia coactos à se pēdere,
 uidelicet

*Rabula forē,
 ses & id ge/
 nus homines
 litium fabri.*

ΥΣΘΚΡΑΤΟΥΣ ΠΕΡΙ ΒΙΡΗΝΗΣ.

καὶ τὸν μὲν δῆμον ὄν φασιν οὐτι δ' ἔμ ἢ ἄλλω ἀρχῆν, χεῖρῶν πρῶτ
 τοντα ἢ τὰς ὀλιγαρχίας δ' ἐλευθόντων. οἷε δ' οὐδ' ἐμ ὑπ' ἕρχεμ ἄ
 γαδὸν, τοῦτους δ' ἰὰ πλὴν ἀνοικῶν πλὴν ἡμετέρων, ἐκ ταπεινῶν ἐυδαίμο
 νας γεγενημῶν, καὶ τὶ πρὶ κληῖς ὁ πρὸ ἢ τριῶν δ' ἡμαγωγός κα
 τασὰς, πρὸ λαβῶν πλὴν πόλιν, χεῖρῶ μὲν φρονῶσιν ἢ πρὶν καταχῆμ
 πλὴν ἀρχῆν, ἔτι δ' ἀνεκτῶς πολιτεομῶν, οὐκ ἐπὶ τὸν ἰδίον χημαι
 ἰσμορ ὤρμησεμ, ἀλλὰ τὸν μὲν οἰκὸν ἐλάτῃ τὸν ἑαυτῶν κατέλιπεμ, ἢ
 πρὸ τοῦ πατρὸς πρὸ ἐλαβεμ, ἐς δ' ἐπὶ πλὴν ἀκρόπολιν ἀνήνεγκεμ ὅκτα
 κισχίλια τάλαντα, χωρὶς ἢ ἱερῶν. οὐτι δ' ἐ τοσούτῃ ἐκείνῃ δ' ἰενκὸ
 χασιμ, ὡς πλέγαμ μὲν τολμῶσιμ, ὡς δ' ἰὰ πλὴν ἢ κοινῶν ὑπὸ μέλα
 αν, οὐ δ' ἄναιτα τῆς αὐτῶν ἰδίῳις προσέχῃ τὸν νοῦμ. φαίνεται δ' ἐ
 τὰ μὲν ἀμελέμωα, τοσαύτῃ ἐιληφότα πλὴν ἐπίδοσιμ, ὅσημ οὐ δ'
 ἔμ ἔυξαδῶ τῶις θεοῖς πρότερον ἢ ἱεῖωσιν. ὅ δ' ἐ πλῆθ' ἢ ἡμῶν, οὐ κἰ
 δεῖσθαι φασίμ, οὐτῶ δ' ἰακείμωμ, ὡς τε κηδένα ἢ πλὴν πολιτῶν ζῆμ
 ἢ δ' ἔως μὴ τε ξαδῶμω, ἀλλ' ὁδ' ὑμῶν μετῶν ἔιναι πλὴν πόλιν. οἱ μὲ
 ρ, τὰς πενίας ἢ τὰς ἐνδείας ἀναγκάζοντ' ἰεξίεναι κἢ θρηνῆμ πρὸ
 σφῶν αὐτῶν, οἱ ἢ τὸ πλῆθ' ἢ πρὸ σαγματῶν, ἢ λητρυγιῶν κἢ τὰ
 πρὶ τὰς εἰσφορὰς, ἢ τὰς ἀνιδόσας. ἀ τὶ αὐτὰς ἐμποιεῖ λύπας, ὡς τ'
 ἀλγίον ζῆμ τῶν τὰς οὐσίας κεκτῆμωσ, ἢ τῶν σωεχῶς πενομῶσ
 θαμμάζω δ' εἰ μὴ δ' ἄναθε στωιδῆμ, ὅτι γέν' οὐδ' ἐμ ὅτι κακονόσσερομ
 τῶν πλῆθ' ἢ πονηρῶν ξητόσρωμ κἢ δ' ἡμαγαγῶν. πρὸς ἢ τῶν ἄλλοις κα
 κοῖς, κἢ ἢ πλὴν ἡμέρῶν ἐκάσῃ ἀναγκαῖω οὐτι μάλισα βόλοντα
 πῶν ἰσμορ ἢ ἡμῶν. ὁρῶσι ἢ τῶν μὲν ἐκ ἢ ἰδίωμ δ' ἡμαμένους τὰ σφέτερ
 αὐτῶν δ' ἰοικῆμ, τ' ὀλέως ὄντας κἢ ἢ τὰ βέλῃσα λεγόντων. τῶν δ'
 ἀπὸ ἢ δ' ἰκασηῖωμ ζῶντας, κἢ ἢ ἐκκλησιῶν κἢ ἢ ζῶντων
 λημμάτων, ὑφ' αὐτῶν δ' ἰὰ πλὴν ἐνδείαν ἢ ἀναγκασμένους ἔιναι.

P καὶ πολλὰ

ISOCRATIS ORATIO PER P. MOSEL.

uidelicet, qui magnam debeant gratiam delationibus, crimini-
 bus, atq; id genus alijs sycophantarum strophis. Quibus om-
 nibus locum dat illorum magistratus. Itaq; iucundissimū eis
 fuerit, in rei familiaris angustijs, in quibus ipsi atatem agūt, &
 ciues uniuersos conspicere. Cuius rei maximum est indicium,
 quod non huc spectant, qua uia egentibus uictum subminit-
 strēt, sed quibus technis eos, qui aliquid habere uidentur, cate-
 ris exaquent. Quæ ergo dabitur à tot malis requies? Equidē,
 quæ mihi huc pertinere sunt uisa, magna ex parte recēsi, non
 quidē ordine accuratius seruato, sed ut quæq; pro tēpore inci-
 derunt. Verūtamen minori negocio dictorū meminisse pote-
 ritis si quæ urgere maxime uidebūt, denuo paucis perstringe-
 re tētaro. Igitur ex his per quæ res nostræ collapsæ erigi, incē-
 melius restitui queant, primū fuerit, si publicis negocijs cōsilia-
 rios adhibuerimus tales, quales in priuatis rebus nobis cōtin-
 gere optaremus, nec posthac in errore ita simus pertinaces, ut
 populares existimemus esse sycophantas istos, *ὀλιγαρχικούς*
 aūt, hoc est qui cōmunē omniū libertatē in suā & paucorū alio-
 rū potentiā redigere studeāt, uiros bonos, & honestos, quādo
 cognitū habetis neutros horū, quod uulgo uel p̄ adulationē,
 uel per inuidiam audiūt, natura esse posse. Quin potius cuiq;
 gestit animus eiusmodi rēpu. instituere, in qua ipse maxime in
 precio sit futurus. Proximū uero, si animū induxerimus nō ali-
 ter uti socijs, q̄ & amicis. Nec uerbotenens tātum eis libertatē
 permittamus, re ipsa uero facultatē eos pro sua libidine tractā-
 di ducibus nostris concedamus. Nec dominorū, sed sociorum
 exēplo imperiū in eos geramus, praesertim cū iam satis edocti
 simus potentiam nostrā sociorū ciuitatibus singulis quidē esse
 superiorē, sed uniuersis longe inferiorē. Porro tertiu est, si post
 pietatem, quæ diuis debetur, tanti putemus nihil, quā ut Græ-
 cis bonam de nobis opinionem dare modis omnibus stude-
 amus. Nam si his armis instructi erimus uoluntarij quicq; non
 imperium modo, sed & seiplos in nostram manum dederint.
 Quod

Nobilis & ue-
 rifs. sententia.

Γ' ΣΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΕΡΙ ΒΙΡΗΝΗΣ.

καὶ πολλὴν χάριν ἔχοντας ταῖς ἰσαγγελίαις καὶ ταῖς γραφαῖς, ὅτι
 ταῖς ἄλλαις συκοφαντίαις ταῖς δὲ αὐτῶν γιγνομέναις. ἔνθα οὖν ταῖς
 ἀπορίαις ἐν αἷς αὐτοὶ δ'ωασεύουσιν, ἐν ταύταις ἡδὲ ἀμ' ἴδιοι ἀ-
 παντας ὄντας, ἔως πολίτας, τεκμήριον δὲ μέγιστον, ὅτι γὰρ τοῦτο
 σκοπεῖσιν ὅστις τρόπον τῆς δειομένοις τὴν βίον ἐμποροῦσιν, ἀλλ'
 ὅπως καὶ ἔτι ἐχθρὸν τίθ' ὀκουντας, τοῖς ἀπόροις ὀξισώσασιν.

Τίς οὖν ἀπαλλαγὴ γένοιτ' ἂν τῶν πόντων κακῶν; δ' εἰλεγμένα μὲν
 τὰ πλεῖστα πρὸς αὐτῶν τούτων, οὐκ ἐφεξῆς, ἀλλ' ὡς ἕκαστον ἑκά-
 στῶν σωεπίπηε. μᾶλλον δ' ἂν ἡμῖν ἐγγύσιτο μνημονεύειν, εἰ σωαγα-
 γῶν τὰ μάλιστα κατεπείγοντα, πάλιν ἐπανελθῆναι αὐτὰ πρὸς ἀεὶ.
 ἐστὶ δ' ὅτι ἐπανορθώσαμεν τὰ φθιπέως καὶ βελτίω ποιήσαμεν
 μὲν, πρῶτον μὲν ἢ συμβούλους ποιῶμεθα τοιοῦτους πρὸς τῶν κοι-
 νῶν, οἷους πρὸς ἂν πρὸς τῶν ἰδίων ἡμῖν εἶναι βουλκτικῶν, καὶ παυ-
 σώμεθα δημοτικῶν μὲν νομίζοντες εἶναι τοὺς συκοφάντας, ὀλιγα-
 ρχοῦς δὲ, τοὺς καλοὺς καὶ καθαροὺς τῶν ἀνδρῶν, γινόντες οὐ φύσει
 μὲν, οὐδεὶς οὐδέτερον τούτων ἐστὶν. ἐν ἧ δ' ἂν ἕκαστοι τιμῶνται,
 ταύτῃ βούλονται καθεσθῆναι πῶν πολιτείᾳ. δεύτερον, ἢ ἐ-
 δελήσωμεν χεῖρτα τοῖς συμμάχοις ὁμοίως, ὡς πρὸς τοῖς φίλοις,
 καὶ μὴ λόγῳ μὲν αὐτῶν αὐτονόμους ἐπιώμεν, ἔργῳ δὲ τοῖς στρα-
 γοῖς αὐτοῖς, ὅτι ἂν βούλονται ποιῆναι ἐνδίδωμεν. μὴ δὲ διεπο-
 τικῶς, ἀλλὰ συμμαχικῶς αὐτῶν ὑπὸ στατῶμεν. ἐκῆνο καταμα-
 ρόντες, ὅτι μίαν μὲν ἕκαστος τῶν πόλεων κρείττους ἐσμὲν, ἀπα-
 σῶν δὲ, ἡτίους. τρίτον ἔτι, ἢ μὴ πρὸς πλείονα ἢ γῆδε μετὰ γε τῆς
 πρὸς τὸς θεοὺς εὐσεβῶν, τῶν πρὸς τῆς ἑλλάδος ἐνδοκιμῶν. τῆς γὰρ οὕτω
 δ' ἰακμῶν, ἐκόντες καὶ τὰς ἡγεμονίας, ὅτι σφᾶς αὐτοὺς ἐνδιδόσασιν.

ISOCRATIS ORATIO PER P. MOSEL.

Quod si quæ dixi, opere executi fueritis, insuperq; uos ipsi cōparaueritis, bellicosos quidem in militari disciplina, & apparatus, mansuetos uero, ac pacificos nihil præter æquum faciendo futurum, ut nō uestram modo ciuitatem reddatis feliciorē, sed & totius Græciæ statum promoueat. Neq; enim, ubi uiderint ciuitatem nostram huc spectare, & iam instructā, ut si qui iniuriam patiantur, eis subueniant, ulla ciuitas quicq; ferocius designare audebit. Imò cunctabundī ad res nouas incipiendas erunt, sicq; in summa quiete degēt. Attamen siue hoc siue illud fecerint, euētus in nostrū cōmodum cedit. Etenim si ciuitates, quæ inter alias sunt eminentiores, ab eiusmodi iniurijs dehinc abstinerint, id beneficij nobis acceptū fere. Sin alijs per uim iniuriā facere conabuntur, omnes profecto, quos uel ipsa iniuria, uel metus tangit, ad nos supplices cōfugient, nihil non offerentes nō modo imperium, sed & seipsos. Quibus rebus futurum est, ut nuncq; desint, quorum ministerio malignari uolentes, propulsemus. Imò ad manū semper auxiliares cōpiæ multæ suppetāt. Nam cui ciuitati, imò cui omnino homini nō erit in uotis nostræ amicitjæ, societatisq; fieri participē. maxime cum uidebit nos ad utrūq; iuxta paratos in pace quidem iustissimos, ad bellum uero potentia summa instructos, tum nobis ut in animo, ita & manu esse alios defendere, nos ipsos autem nullius auxilio indigere. Iam uero q̄ ingens in ciuitate rerum omnium expectandus esset profectus, si exteri omnes magnifice adeo de repub. nostra sentirent. Tum autē quantas opes in ciuitatem uelut influere uisuri essemus, si nos per Græciam uniuersam in felici statu seruari constaret. Quis uero nō uel summis laudibus efferret eos, qui tot ac tantorum bonorum extitissent autores. Quanc̄q; autem singula, quæ in animo meo cogito, oratione complecti non licet, hoc tamen nunc docebo, uidelicet, cōmodissimū esse, ut eis, q̄ inter tot iniquos, & quasi insanos à rectæ rationis tramite nō declinarunt, libertas & reipub. salus committatur, nec ut ante boni publici corruptores

Γ' ΣΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΕΡΙ Β' ΙΡΗΝΗΣ.

ἢ οὐκ ἔμμείνηκε τις εἰρημένους, καὶ πρὸς τοῦτοις ὑμᾶς αὐτοὺς πα
 ράχρητε, πολεμικοὺς μὴ ὄντας ταῖς μελέταις καὶ ταῖς πρᾶσιν οὐκ ἔσθε,
 εἰρηνικοὺς ἤ, ὅθ' ἂν μὴδὲμ πρὸς τὸ δίκαιον πράττηται, οὐ μόνον ἐν δαίμονα
 ποιεῖσθε ταύτην τὴν πόλιν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἑλληνας ἅπαντας, οὐδὲ ἢ ἄλ
 λη τὴν πόλεω, οὐδὲ μία φλημῶσι πρὸς αὐτοὺς θζαμαρτάνειν, ἀλλ' ὁ κινῶ
 σσσι, καὶ πολλῶν ἡσυχίαν ἔξοσι, ὅταν ἴδωσι μὴ ἐφεδρεύσασιν πλὴν ἡμῶν
 ἢ πόλιν, καὶ πρᾶσιν οὐκ ἔσθ' ἂν ἀδικημένοις βοηθῶν, οὐ μὴν ἄλλ'
 ὅπότ' ἔρομ ἂν ποιῶσι, τό γ' ἡμέτερον, καλῶς ἔξα ἔσθ' ἂν συμφερόντως. ἢ μ
 τε ἢ δ' ὅθ' ἂν τὴν πόλεω ταῖς προεχούσαις, ἀπέχεσθ' ἔσθ' ἂν τὴν ἀδικιμά
 τω, ἢ μῆε ἔσθ' ἂν ἀγαθῶν πλὴν αἰτίαν ἔξομον. ἢ μ τε ἢ πρᾶσιν οὐκ
 ἀδικηῶν, ἐφ' ἡμᾶς ἅπαντες οἱ δεδιότες, ἔσθ' ἂν κακῶς πάχοντες καταφύ
 ξοντες, πολλὰς ἰκετηρίας καὶ δεήσεις πρὸς ἑλληνοὺς, καὶ διδόντες, οὐ μόνον τὴν
 ἡγεμονίαν, ἀλλὰ ἔσθ' ἂν σφᾶς αὐτοὺς, ὡς τὸν ἀπορήσομον μεθ' ὧν κωλύ
 σομεν τοὺς θζαμαρτάνοντας, ἀλλὰ πολλοὺς ἔξομ, τοὺς ἐτοιμῶς σωσάσ
 νησομένους ἡμῶν. ποία ἢ ἢ πόλις, ἢ τίς ἀνθρώπων οὐκ ἔσθ' ἂν θυμῶσι με
 ταχῶν τὴν ὀλίαν, ἔσθ' ἂν συμμάχιας τὴν ἡμέτερας, ὅταν ὀρῶσι τοὺς αὐτῶν
 ἀμφοτέρω, καὶ δικαιοτάτας ὄντας, ἔσθ' ἂν μείσω δάωαμι κερτημένους, ἔσθ'
 ἔσθ' ἂν ἄλλους σώζων καὶ βυλομένους, καὶ δαυαμένους, αὐτοὺς ἢ μὴδὲ μίαν
 βοηθείας, δεομένους, πόσῃ δὲ καὶ πρὸς ὁκῶν ἐπίδοσιμ τὰ τὴν πόλεω
 λήψασθ' ἢ τριαύτης εὐνοίας πρὸς τὸ ἄλλωμ ἢ πρὸς ἄσκη, πόσομ ἢ πλῆθ'
 εἰσρήσασθ' ἢ εἰς τὴν πόλιν, δι' ἡμῶν ἀπάσης τὴν ἑλλάδος σωζομένης,
 τίνας δ' οὐκ ἐπαυτέσθ' ἢ τοσῶτ' ἢ τῆλικῶτ' ἢ ἀκαθῶν, αἰτίους
 γεγενημένους, ἀλλὰ ἢ οὐ δάωαμι διὰ πλὴν ἡλικίαν ἅπαντα ὅθ' ἂν λό
 γω πρὸς λαβῶν, ἀτυγχάνω τῆν δ' ἰανόια καθορῶν. πλὴν οὐ καλὸμ ὄσθ'
 ἢ ταῖς ἢ ἄλλωμ ἀδικίας καὶ μανίας πρώτους εὐφρονήσασθ' ἢ
 πρὸς ὄναι τῆς ἢ ἑλλήωμ ἐλθούσης καὶ σωτηρίας, ἀλλὰ μὴ

ISOCRATIS ORATIO PER P. MOSEL.

corruptores per conuitiam dicantur: deinde si qui uirtutum splendore fuerint conspicui, hi in pristini honoris gradum restituantur. Porro caput omnium, in quod hactenus à me dicta contendunt, quodque reipub. negocijs existimandis respicere oportet, illud dicere uere possem, nepe quod oportet, si uolueritis calumnias, quibus hoc tempore male audimus, dissoluerere, si à bellis frustra iam sæpe susceptis requiescere, si principatum in omne tempus firmum ac stabile nancisci, odisse certe quicquid est tyrannicæ ditionis, atque item insolentis potentatus omnes. Semper enim in memoria hærerere debent calamitates, quæ ex eo fonte in rempu. manare solent. Sed ut hæc uitanda sunt, ita rursus admiratione æmulationeque dignum planè Lacedæmoniorum regnum. Horum enim regibus peccandi licentia est minor, quàm quibusuis priuatis. At reges ipsi cæteris qui tyrannidem in subditos exercēt, eo sunt feliciores, quod qui hos occiderunt, à communis reipub. ciuibus amplissima munera accipiunt. Pro illis uero, qui non in pugna discrimine mortem audent oppetere, abiectiores habentur his qui ordinem deserunt, & abiectis armis aufugiunt. Quare nō im merito eiusmodi principatus multorum uotis est obnoxius. Ac nobis quidem, ut nunc se res habent, eum honorem, quem illi à suis ciuibus habent à Græcis per facile fuerit impetrare, si persuasi erunt potentiam nostram sibi non seruitutis, sed salutis causam fore. Porro cum multæ sanè, & uariæ orationes ex hoc argumento duci possint, mihi tamen finem dicendi facere duo suadent, primum huius orationis prolixitas: deinde annorum meorum multitudo. Iuniores autem ac dum magisque ego ætate uigentes partim cohortor, partim iubeo in hoc genere plura tum dicere, tum scribere. Si quidem hac uia maximas ciuitates, & quæ alios sub iugum mittere cōsueuerunt, ad uirtutē, pariter ad iusticiā perducēt, usque adeo, ut Græcia rebus omnibus florente, & rei literariæ status in melius prouehatur.

Principatus
Lacedæmoniorum,

ΥΨΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΕΡΙ ΕΙΡΗΝΗΣ.

λυμμένων αυτην κληθηναι, **Ε**πιβλέπων εν αρετη γενουμένων, τι δό ^{πλου6}
 ξων τ προσόνων αναλαβειν. κεφάλαιον η πάντων, εκεινο έχω λέγειν, ^{forst}
 εις ο πάντα τα προσηρμηλύνω σωτίνειν, η προς ο ρηη βλεπντας τας πρά
 ξεις τας τ πολέως διοικιάζων. δει ε ημάς επιπε ελόμεθα διαλύσαοις
 η τας διαβολάς, αε έχομε εν τω πρόνει, παύσασθαι η ην πολέμων
 ην μάτω ρινομλίω, κτήσασθαι, η τω ηγεμονίαν εις τ άπαντα ρο
 νορ, μισησαι η άσάστας τυραννικας αρχας **Ε** τας δαυασιαιας. άι
 ναλοριζομύω τας συμφορας τας άπ αυτ γενησομύωας, ηλωσαι η **Ε**
 μιμησασθαι τω λακεδαμονίω βασιλείω. εκεινοιο ε άδικημ η, η πορ
 ξεισιμ, η τρις ιδιωταις. τσοτρ η μακαρισότεροι τυγχάνουσιν οντες, ην
 εις τας τυραννιδας κατεχούτων, οσον οι η τυς τρις τας αποκτεινανι
 τες, τας μεγιστας δωρεας πρσά ην συμπολιτινομένων λαμβάνουμ.
 ηπερ εκεινων η οι μη κλυώντες εν ταις μάχαις αποθνήσκων, άιμο
 τροι γίνοντι ην τας τάξεις λαπώντων, η άπιδας άποβαλλόντων.
 άξιον οω ορέεσθαι τ τιαύτης ηγεμονίας. ενει δ εν τρις τρις πράσι
 μασιν ημάς τυχεμ πρσά ην ελληνων τ τιαύτης ημης, ημ πρ εκεινοι
 πρσά τ πολιτων έχουσι. ην πολάβωσι τ δάαμιν τω ημετέρων, μη
 δαλείας, αλλά σωτηρίας αυτοις αίτιαν γενέσθαι. πολλωμ η η παντδα
 των λόγων ενόντων πρσά τω υποθεσιμ ταύτημ, εμοι η άμφοτερα
 συμβελεύει παύσασθαι λέγοναι, **Ε** τ μικροε τ λόγος, **Ε** τ πλυθθη ην
 εμωρ η ην. τρις η νεωτέροις η μάλλον ακμάζουσιν η εις, πρσαινω η πα
 ρακελεύομαι τιαύτα λέγειν η γράφειν, δε ωμ τας μεγιστας ην πόλει
 ωμ, **Ε** τας ειθισμένας ταις άλλαις κακὰ πρέχεμ, προτρέψουμ επ
 αρετων η δικαιουσώνων, ωε εν ταις φι έλλαδος ευπραγίαις, συμβαί
 η η τα ην φιλοσόφων πράγματα, πολλω βελτίω γίγνεται.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ.

LVCIANI TY-

RANNICIDA, DES. ERASMO RO/
TERODAMO INTERPRETE.

ARGVMENTVM DECLAMATIONIS.

Quidam in arcem ascendit, uti Tyrannum occideret: atq; ipsum quidem non repperit, uerum filium eius interemit, gladiumq; in uulnere reliquit. Adueniens Tyrannus, ubi filium extinctum conspexit, eodem ense necem sibi consciscit. Is qui ascenderat, Tyrannicq; filium peremerat, præmium tanquam Tyrannicida petit.

DECLAMATIO.

VM DVOS eodem die Tyrannos occiderim iudices: alterum quidem ætate iã affecta: alterum æuò florentem, & ad scelerum successionem capeffendam paratum: unicũ tamen pro ambobus præmium petatum uenio: qui quidem unus omnium quotquot unquam Tyrannicidæ fuerũt, unico uulnere duos maleficos fuerim amolitus, neciq; dederim: filium uel delictet ense, patrem indulgenti charitate qua filiũ adamabat. Itaq; Tyrannus pro his quæ commisit, abunde magnas pœnas nobis dependit: quippe qui & uiuus aspexerit, filiũ prius morte sublatum: & quod est omnium maxime nouum, compulsus sit denicq; ipse sui tyrãnicida fieri. At illius filius mea quĩdem manu peremptus est: cæterum occisus, alteram ad eadem operam

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΣΑΜΟΣΑΤΕΪΩΣ ΣΟΦΙΣΤΟΥ ΤΥΡΑΝΝΟΚΤΟΝΟΣ.

Γ' πόθειςσι φη μελέτης.

Ἀλλήλδέ τις εἰς πλὴν ἀκρόπολιν, ὡς ἀποκτενῶν τὸν τύραννον, ἔτι ἀνὶ
τὸν μὲν οὐχ ἔβρε, τὸν δὲ ἰδὼν αὐτὸν ἀποκτείναι, κατέλιπε τὸ ζήφθον
τῷ σώματι. ἔλθων δὲ τὸν τύραννον, ἔτι τὸν ἰδὼν ἤδη νεκρὸν, τῷ ἀν-
τὶ ἔξιφθ' αὐτὸν ἀπέκτενε, αὐτῆ δ' ἀνελθὼν κατὰ τὸν τυράννου ἰδὼν
ἀνελὼν γέρας, ὡς τυραννοκτόνον.

Ὁ τυράννος ἀποκτείναι, ὡς ἄνδρες δικασαί, μι-
ᾶς ἡμέρας, τὸν μὲν ἤδη πρῆβηκότα, τὸν δὲ ἀκμά-
ζοντα, καὶ πρὸς διαδοχὴν τῶν ἀδικημάτων ἐπι-
μότερον, ἤκω μίαν ὁμῶς ἐπ' ἀμφοτέροις αὐτῆ-
σιν δ' ὡς ἀμ. μόνον τῶν πώποτε τυραννοκτόνων
πληγῆν μίαν δ' ὅσον κτηνὸν ἀποσκηθασάμενος καὶ φονεύσας. τὸν μὲν πᾶν
δα τῷ ἔξιφθ', ἀνὸν πατέρα δὲ τῆν πρὸς τὸν ἰδὼν φιλοσοφία. ὁ μὲν οὖν τῷ
τυράννου ἀνδ' ὡς ἐποίησεν, ἱκανῶς ἡμῖν δέδωκε τιμωρίαν. ζῶν
μὲν τὸν ἰδὼν ἐπιδῶν προσηρημένον παρὰ πλὴν τελευτῶν, τελευτῶν
δὲ ἠναγκασμένον τὸ παραδοξότατον αὐτὸς αὐτὸ γενέσθαι τυ-
ραννοκτόνον. ὁ πᾶν δὲ ὁ ἐκείνους τέθνηκε μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ, ὑψηρέτησε
Q δέ μοι

LVC. TYRANNICIDA PER ERA. ROT.

operam mihi suam cōmodauit: dum qui uiuo patri scelerum socius fuerat, eiusdem post mortem, quatenus licuit, extitit parricida. Ego itaq; sum is, qui tyrannidem sustuli, pariterque mecum gladius, quo cuncta confecta sunt, meus: tamen cædis ordinem commutarim, ac morem modumq; nouarim cōficiendi sceleratos: nempe hunc qui ualentior erat, ac se se defendere poterat, ipse perimens: porro senem soli gladio referuans. His igitur de causis & amplius quiddam à uobis me cōsequuturum arbitrabar: præmiāq; laturū, quæ numero æquarent eos, qui essent interempti, utpote qui non præsentibus modo malis uos leuarim, uerum etiam futurorum formidine: quicq; stabilem pepererim libertatem: nullo relicto qui scelerū capessat successionem. Verum interim tantis rebus strenue peractis, in discrimen adducor, ne præmio fraudatus à uobis discedam, ac ne solus non feram mercedem, quàm leges à me seruata præstituunt. At qui contra dicit, is mihi uidetur non reipub. studio, quemadmodum ait, hoc facere, sed quod extitit, ulcisci conetur. Vos igitur iudices mihi paulisper attendite: dum tyrannidis mala tamen ipsi optime nostis, commemoro. Siquidem hoc pacto futurū est, ut & beneficij mei magnitudinem intelligatis, & ipsi plus capiatu uoluptatis: reputantes nimirum quibus sitis leuati malis. Neq; enim quemadmodum alijs quibusdā sæpenumero accidit, itidem & nos simplicem tyrannidem atq; unicā seruitutē sustinebamus: nec unius domini uiolentiam tolerabamus, uerum soli omnium quos similis habuit calamitas, duos p̄ uno tyrānos habebamus, & in geminas cōtumelias distrahebamur infelices. Porro senex multo erat moderatior: q̄ppe ad iras lentior, ad supplicia segnior, & ad cupiditates tardior: utpote cui iā atas uehementiā impetū cohiberet, uoluptatūq; cupiditates refrenaret. Quin ad sulcipienda maleficia filij instinctu nolēs impelli ferebat: ipse alioqui non

ΛΟΙΚΙΑΝΟΥ ΤΥΡΑΝΝΟΚΤΟΝΟΥ

δε μοι ἐὼς ἀποθανῶν πρὸς ἄλλοι φόνου. ζῶντι μὲν σωαδὶκῶν τῶ πατρὶ,
 μετὰ θάνατον ἢ πατρὸς τοιήδεως ὡς ἐδάωα. τῷ μὲν οὖν τυραννίδι ὁ παῖς
 ἔσθιμι ἐγὼ, καὶ τὸ εἶδος ὁ πάντα εἰργασαί μ' ὀμ. πῶς δὲ τὰ ξίμ ἐν ἡλλά
 ξα τῶν φόνου, ἐπὶ τὸ τροπορ ἐπανοτόμῃ τῶν πονηρῶν τελευτήσῃ. τὸ
 μὲν ἰσχυρότερον καὶ ἀμύνασθαι δυνάμενον αὐτὸς ἀνελῶν, τὸν γέροντα ἢ
 μόνον ἀναχωρήσας ἔσθι εἶφαι. ἐγὼ μὲν οὖν καὶ πρὸς τὸ πῶς ἂν ἐπιπτότερον ἢ ἐπὶ τῶτοις
 ὧμῶν γενήσεσθαι μοι παρ' ὑμῶν, ἐπὶ δὲ ὡς ἀεὶ λήψασθαι ἰσχυρὰς πρὸς
 ἀνηρημύοις, ὡς ἂν οὐ τῶν πρὸντων ἀπαλλάξας ὑμᾶς μόνον, ἀλλὰ ἐπὶ
 φησὶ τῶν μελλόντων καὶ ἐλπίδ' ἔσθι, ἐπὶ πῶς ἐλευθερίαν ἐβέβαιον ἀνα
 χῶν, οὐδ' ἐνός ἀναλελθμῆν κληρονομῆσαι τῶν ἀδικημάτων. μετὰ
 τὸ δὲ κινδυνεύω πᾶσι τα καταρθώσας, ἀερέσας ἀπελευθερῶ παρ' ὑμῶν,
 ἐπὶ μόνος σέρεσθαι φησὶ τῶν νόμων ἀμοιβῆς, ὅπως δ' ἴσχυράσθαι, ὅ μὲν οὖν
 ἀνάλεγαν οὐρασι δοκί μοι οὐ κηδόμενος ὡς φησὶ τῶν κοινῶν τῶν ποι
 ἔσθι, ἀλλ' ἐπὶ τῶν τελευτηκῶσι λελυτηκῶν, καὶ ἀμυνόμενος τὸ ἐκεί
 νοις τὸ θανάτου ἀίλιον ἐπιενκμύοι. ὑμᾶς δὲ ἀνάχεσθαι μετὰ ἀνδρες δὲ
 κασαὶ πρὸς ὀλίγοι τὰ ἐν τῇ τυραννίδι, καὶ πρὸς εἰδόσι μ' ἡμῖν ἀκριβῶς
 δικασμένον. καὶ τὸ μέγεθος οὕτω μάθοιτ' ἂν, τὸ ἐνεργεσίας φησὶ ἐμῆς, καὶ
 αὐτὸ μᾶλλον εὐφρανέσθαι, λογιζόμενοι ὡς ἀποκλάσθαι. οὐ γὰρ ὡς πρὸς
 ἄλλοις ἡσὶν ἢ δὴ σωέσθαι πολλὰ κίς ἀπλῶν ἐπὶ ἡμῆς τυραννίδι ἐπὶ μί
 αμ δ' αὖτις ὑπεμείναμ, οὐδ' ἐνός ὑπὸ κνήκα μὲν ὑπὸ δ' ἡμῶν δ' εἰσπεί
 τος, ἀλλὰ μόνον τῶν πώποτε τὰ ὅμοια δυσυχνάσάντων, δ' ὅ ἀνδ' ἐνός
 τυράννης εἰχομῶν, καὶ πρὸς δ' ἡσὶν ὅτι δυσυχνίς ἀδικήματα διηρῶμεθα.
 μετ' ἰώπερος ἢ ὁ πρὸς ἐσθ' ἡμῶν ἀπολύ, ἐπὶ πρὸς τὰς ὀργὰς ἡσὶν ἰώπερος,
 καὶ πρὸς τὰς κολάσας ἀμβλύπερ, καὶ πρὸς τὰς ὑπὸ δ' ἡμῶν βρα
 δύπερ. ὡς ἂν ἡδὴ φησὶ ἡλικίας τὸ μὲν σφοδρότερον φησὶ ὀργμῆς ἐπε
 χόσθαι, τὰς δὲ τῶν ἡδ' ὀνῶν ὀρέξας χαλιναγωγόσθαι, καὶ πρὸς γε πῶ
 ἀρχὴν τῶν ἀδικημάτων ὑπὸ τῶν πατρῶν ἀκωμ προσῆχθαι ἐλέετο.

LVC. TYRANNICIDA PER ERA. ROT.

nō admodū tyrānicus, nisi qđ illi morē gerebat. Siquidē indulgēs in filiū supra qđ credi queat, erat: id qđ re declarauit, ita ut filius illi esset oīa. Illi parebat: p uim faciebat quicqđ ille iusserat: supplicio afficiebat quoscunq; p̄ceperat, ac prorsus in oībus illi obsecūdabat. In summa: filius in patrē tyrannū quendā agebat: pater filij cupiditatū satelles erat. Tamen si huic p̄pter aetatem honorem cedebat adolescens, soloq; imperij nomine temperabat: tamen res & caput Tyrannidis erat ipse. Et quanquā tutamentum, p̄sidiūq; principatui ab illo mutuaret, scelerū tamen emolumentis solus fruebatur. Ille erat qui satellites cōtinebat: qui custodias obtinebat: qui tyrannidem affectantes ē medio tollebat: qui insidias formidabat: ille qui castrabat ephēbos, qui coniugia uiolabat: illi uirgines producebantur. Tum si quæ cædes, si qua exilia, si quæ pecuniarum expilationes, delationes, contumeliæ, ea omnia iuuenis temeritate gerebantur. Porro senex illi obsequebatur, comitemque scelerum sese p̄bebat, ac comprobabat duntaxat filij sui flagitia. Itaque cum ea res nobis erat intoleranda: propterea quod quum animi cupiditatibus ex imperio potestas accedit, nullum flagitijs modum imponunt: tum illud in primis discruciat; quod prospiceremus diurnam, uel æternam potius seruitutem eam futuram: & per successionem alij post alium domino tradendam rempub. populūq; homini scelesto hæreditatis instar obuenturum. Nam id alijs spem non exiguam facit, quod apud sese reputant, quod inter se dicunt: at mox coërcebitur: at mox demorietur: paulo post liberi sumus futuri. Verum de his nihil eiusmodi sperabatur: quin potius iam intuebamur, paratū Tyrannidis hæredem. Vnde factum est, ut ne aggredi quidem quisquam fortium ciuium, & qui eadem quæ ego animo statuisset, auderet. Sed desperabatur ab uniuersis libertas, atque inexpugnabilis tyrannis uidebatur: quippe quum esset cum tam multis confligendum ac dimicandū. At me nihil ista deterruerūt: neq; perpensa negocij difficultate refugi, neq; ad

ΛΟΥΚΙΑΝΟΙ ΤΥΡΑΝΝΟΚΤΟΝΟΣ.

ου πάνυ τυραννικὸς αὐτὸς ὤμ, ἀλλ' ἕκωμ ἐκείνω. φιλότεκνος ἦ ἐς ὑπὲρ
 βολῶν ἐγχεύετο, ὡς ἐδείξε, καὶ πάντα ὁ παῖς ἦμ' αὐτῷ, καὶ ἐκείνω ἐπίθετο
 τῷ ἠδ' ἵκει ὄρεα κελεύει, καὶ ἐκόλαζεν οὐκ ἐπιδόσθη, καὶ πάντα ὑπεκρίθη,
 ὅπως ἐτυραννεῖτο ὑπὸ αὐτῷ, ὁ δ' οὐροφόρος τῷ τῷ πατρὸς ὄρεα ὑπὸ θυμῶν
 ἦμ'. ὁ νεανίας δὲ φησὶ μὴ ὑμῶν πρὸς χάριτα καὶ ἠλικίαν ἐκείνω, καὶ μόνον
 εἴσατο τῷ τῷ ἀρχῆς ὀνόματι. τὸ δ' ἔργον τῷ τυραννίδος ὁ δ' κεφάλαιον
 λαομ' αὐτὸς ἦμ', καὶ μὴ πισὸν ὁ ἀσφαλὲς ἀπ' αὐτῷ πρὸς ἔχεται τῷ δ' ὡσαύ-
 τος, πῶν δ' ἀπόλαυσιν μόνον ἐκαρπώθη τῷ ἀδικημάτων, ἐκείνος ἦμ'
 ὁ τὸν δ' οὐροφόρος σωέχων, ὁ πῶν φρεσῶν κρατύνων, ὁ τὸν τυραννῶν
 μένους ἐκκόπῃ, ὁ τὸν ὑπερβλέποντα φοβῶν, ἐκείνω ὁ τὸν ἐφῆδον
 ἀνασῶν, ὁ ἐνυβρίζων τοῖς γάμοις, ἐκείνω αἱ πρὸς θεοὶ ἀνήγοντο. ὁ εἰ δ' αὖ
 νες σφαγαί, ὁ εἰ δ' ἄνευ φυγαί καὶ χημάτων ἀφαιρέσεις, καὶ βλάται ὁ
 ὑβρίων πάντα ταῦτα, τολμήματα ἦμ' νεανικά, ὁ γέροντ' ὁ ἐκείνος, ἠκο-
 λῶσαι καὶ σωκρίεια, ὁ ἐπὶ νει μόνον τὰ τῷ πατρὸς ἀδικήματα. ὁ τὸ
 πρῶμα ἡμῖν ἀφόρητ' καθήνηκε. ὅταν ἦ αἱ τῷ γνώμης ὑπὸ θυμῶν, τῷ ἐκ
 τῷ ἀρχῆς ἐξουσίαν προσλάβωσ' οὐδ' ἕνα ὄρον ποιεῖν τῷ ἀδικημάτων.
 μάστιγα ἢ ἐκείνω ἐλύπη, τὸ εἰδέναι μακρὰν, μάλλον ἢ αἰδέσθαι τῷ δ' αὖ
 λείων ἐσομλύνω, καὶ ἐκ δ' ἰαδοχῆς πρὸς ἀδοθησομένῳ τῷ πόλ' ἄλλοτε ἄλ-
 λω δ' εἰσώθη ὁ πονηρῶν, κληρονομικὰ γενεσόμενον τῷ δ' ἡμῶν, ὡς τῷ
 ἦ ἄλλοι οὐ μικρὰ ἔτι ἐλπία αὐτῷ, τὸ λογίζεσθαι καὶ πρὸς αὐτῷ λέγει, ἀλλ'
 ἦδη παύσεται, ἀλλ' ἦδη τεθυξέτω καὶ μετ' ὀλίγον ἐλευθεροῖ γενεσόμεθα. εἰ-
 πὼς ἐκείνω ἢ οὐδὲμ' ἰσχυρῶν ἠλπίσει, ἀλλ' ἐορῶν ἦδη ἐπιμονὴ τῷ ἀρχῆς
 δ' ἰαδοχορ. τῷ γὰρ οὐδ' ἐπιχρῆσθαι τίς ἐτόλμα τῷ γεννητῷ. ὁ τὰ αὐτὰ
 ἐμοὶ προαυραμένῳ, ἀλλ' ἀπέγνωσο παντάπασθ' ἢ ἐλευθερίαν ὁ ἄμα
 χος ἢ τυραννίαν ἐδόκει, πρὸς τὸς τῷ ἐσομένῳ τῷ ὑπὸ χερσίν. ἀλλ' οὐκ
 ἐμὲ ταῦτ' ἐφόβησεν, οὐδ' ὁ δ' ὡσαύτως τῷ πράξει δ' ἰαδοχῆς, ἀπὸ πῶν ἡμῶν.

LVC. TYRANNICIDA PER ERA. ROT.

neq; ad suscipiendum discrimen trepidauī, uerum solus: solus
 inquam, aduersus adeo ualidam, uariamq; Tyrannidem, uel
 non solus potius, sed gladio comite conscendi: quippe qui mi
 hi sit auxiliatus, mecumq; ex parte Tyrannum interemerit,
 quum mors mihi interim ob oculos obuersabatur: at è diuerso
 perpendenti, quod publicam libertatem mea cæde redem
 pturus essem. Ergo ubi in primam irruissem custodiam: neq;
 mediocri negotio satellites submouissem, occidens interim, in
 quem incurrissem, & quicquid obliuisceret amolians, ad ipsum
 negocij caput ferebar: ad unicum Tyrānidis robur, ad nostra
 rum calamitatum fontē: atq; irrupto arcis propugnaculo, cum
 uiderem illum fortiter tuentem sese, multisq; uulneribus resi
 stentem, tamen occidi. Et iam tum erat sublata Tyrannis, iam
 tum mihi confectum facinus. Ex eo tempore liberi omnes, ni
 si quod reliquus adhuc erat senex solus, inermis, nudatus cu
 stodijs: iamq; amisso magno illo suo satellite desertus, neq; de
 inde dignus forti dextra. Ibi nimirum mecū ipse iudices, hæc
 animo reputabam. Cuncta mihi pulchre habent, cuncta cōse
 cta sunt, cuncta eò quo destinaram, perducta. At eum qui reli
 quus est, quo tādē modo pœnas dare conuenit: Me quidē,
 meaque dextera nequaquam est dignus: præsertim si post
 splendidum facinus iuuenile atque magnificum interimatur,
 priorem illam cædem dedecoraturus. Carnifex aliquis quæ
 rendus est illo dignus: uerum post calamitatem ne uel hanc
 ipsam lucrifaciat, uideat: discrucietur: appositum habeat en
 sem: huic reliqua mando. Hæc ubi mecum statuissem, ipse qui
 dem illinc dilcedo. At ille peregit id, quod ego prædiuinaue
 ram: Tyrannum occidit: summamque meam imposuit fabula.
 Adsum igitur popularem administrationem uobis adpor
 tans: cunctisq; bono iam ut animo sint, edicens, ac libertatem
 annuncians. Iam meis fruimini factis. Vacua, sicut uidetis, sce
 leratis hominibus arx. Imperat nemo: quin & magistratus
 creare liberum est, & causas agere, & ex legibus contradicere.
 Atq;

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΤΥΡΑΝΝΟΚΤΟΝΟΣ.

οὐδὲ πρὸς τὴν κίνδυνον ἀπεδφλῖα. μόνος ἢ μόνος πρὸς οὕτως ἰχθυῖ
 ρὰρ ἢ πολλῶν πλὴν τυραννίδα. μάλλον δὲ οὐδὲ μόνος, ἀλλὰ μετὰ τῆς
 φρε, ἀνήτηρ τὴν συμμεμαχημλῖς, ἐπὶ τὸ μέρος σωπε τυραννοκτονηκός,
 πρὸς ὀφθαλμῶν μὲν τῆς πελθῖν ἔχωρ, ἀλλαζόμενος ἢ ὅμλ τῆς κοινῶ
 ἐλευθερίᾳ τὴν σφαγῆς τῆς ἐμῆς. ἐντυχῶν ἢ τῆς πρώτης φρεσῶ. ἐπὶ τρεῖς ἄμε
 νος, οὐδὲ ἀδῖως τῆς δροφυόρως ἢ τῆς ἐντυχάνοντα κτείνωρ ἢ τὸ ἀνθισά
 μονομ πᾶρ δῖα φθείρως, ἐπὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῆς ἔργωρ ἰέμω, ἐπὶ
 πλὴν μόνω τῆς τυραννίδος ἰχθυῖ. ἐπὶ πλὴν ὑπόθεσιρ τῆς ἡμετέρωρ συμφο
 ρῶν, ἢ ἐπιστῶς τῆς ἀκροπόλερ φρεσῶ, ἐπὶ ἰδῶν γεννηκῶ ἀμωόμε
 νορ ἢ ἀνδισάμω) πολλοῖς τραύμασιρ, ὅμλ ἀπέκτανα. ἢ ἢ μὲν τυραν
 νῖς ἢ δὴ καθήρητ, ἐπὶ πέραρ ἔιχε μοι τὸ Τόλμημα, ἐπὶ τὸ ἀπὸ ἐκείνσ πάν
 τες μὲν ἐλεύθεροι. ἐλείπετ δὲ ὁ γέρ ἔλ μόνος ἀνοπλος, ἀποβεβληκῶς τῆς
 φύλακαρ, ἀπολωλεκῶς τῆς μέτωρ ἐκείνορ αὐτῆς δροφυόρως, ἔρημος οὐδὲ
 γενναίως ἔλ χφρὸς ἀξίως. ἐνταῦθα τοίνω πρὸς ἐμαυτῆ, ὡς ἀνδρες δικα
 σαι τὰ τριαῦτα ἐλογισάμην. πάντ ἔχει μοι καλῶ. πάντα πέπρακτ.
 πάντα κατῶρθωτ. τίνα ἄρ ὁ πρῖλοιπος κολαδῆκ τῶσ), ἐμῶ μὲν δὲ ἀ
 νάξιός ἐστι ἢ ἢ τῆς ἐμῆς δεξιῶς, ἢ μάλισα ἐπὶ ἔργω λαμπερῶ, ἢ νεανικῶ,
 ἢ γενναίω ἀνηρημένος, κατασχύν κἀκείνω τῆς σφαγῆς. ἀξίως δὲ ἴνα
 δὲ ζητῆσαι δὴ μῖτον, ἀλλὰ μετὰ τῆς συμφορῶρ, μὲν ἢ τῆς αὐτῆς κερδαίμω.
 ἰδέτω. κολαδῆτω. πρῶτα κείμην ἔχέτω τὸ ξίφος. τῶσ τὰ λοιπὰ ἐντέλλοι
 μα. ταῦτα ἐσθλὸν σάμω, ἀπὸς μὲν ἐκπδῶρ ἀποκλαπτόμω. ὃ ἢ ὅπως εἰσῶ
 πρῶτον μανθῶν σάμω, δὲ πρῶτα ἔατ, ἢ ἐτυραννοκτόνησε, ἢ τέλος ἐπὶ ἐθικε
 τῶρ ἐμῶ δράμα. πάρα μοι οὐκ, κομίζωρ ἢ μῖτ πλὴν δημοκρατίαν ἐπὶ
 θαρξῆμ ἢ δὴ προκνήψωρ ἀπασι, ἐπὶ τῆς ἐλευθερίαν ἐννοῦσ ἐλιζόμενος. ἢ δὴ
 οὐκ ἀπλάυετε τῆς ἔργῶ τῆς ἐμῆς. κενὴ μὲν ὄρατε ποικῆ ἢ ἀκρόσολ. ἢ δὴ
 τῆς ἢ οὐδὲ εἰς, ἀλλὰ ἐπὶ μᾶρ ἔξει ἢ δὴ δικάζωρ ἢ ἀνάλεγ ἢ τῆς νόμωρ,
 καὶ πάντα

LVC. TYRANNICIDA PER ERA. ROT.

Atq; hæc omnia uobis mea contigerunt opera, meaq; fortitudo: uidelicet ex una illa cæde, post quã pater iam uiuere non quibat. Aequum itaq; censeo, ut his pro meritis debitum mihi à uobis præmium donetur: non quod lucri auidus, aut fordidus quispiam sim: nec is qui mercedis gratia de patria benemereri statuerim: uerum quod præmio cupiam officia mea comprobari, neq; repudiari, aut inglorios fieri conatus meos, si uelut irriti, præmioq; indigni iudicentur. At hic contradicit, negatq; æquum facere me, qui decorari munere, præmiumq; ferre cupiam. Neq; enim Tyrannicidam esse me, neq; quicquam à me pro legis sententia confectum esse: uerum facinori meo deesse quiddam, ad hoc ut præmium postulem. Percõtor igitur illum, quid præterea requiris à me? Nonne uolui? Nonne ascendi? Nonne occidi? Nonne libertatem peperit? Num quis imperat? Num quis iubet? Num quis minitatur dominus? Nũ quis nocetium manus effugit meas? Haudquaquam dixeris. Sed omnia plena pacis: omnes restitutæ leges: libertas manifesta. Democratia stabilis: inuiolata connubia: pueri tuti: uirgines absq; periculo: publiciamque felicitatem solennibus festis celebrat ciuitas. Quis igitur horum omnium autor? Quis est qui illa sustulit? hæc peperit? Etenim si quisquam præ me dignus honore sit, cedam præmium: desistam à petendo munere. Quod si solus omnia peregi, audens, periclitans, ascendens, interimens, excrucians, alterum ultus in altero: quid mea calūniaris officia? Quur facis ut populus parum erga me gratus existat? At enim num occidisti Tyrannum? Porro lex Tyrannicida præmium decernit. Verum dic mihi: nunquid interest, utrum ipse interimas, an mortis causam ministres? Mea profecto sententia, nihil. Verum hoc solum spectauit legis cõditor: libertatē, Democratiam, sceleratorũ sublationē. Huic honore decreuit: hoc præmio dignũ iudicauit: quod quidem inficiari non potes, quin mea contigerit opera. Etenim si occidi eum: quo occiso, ille non poterat uiuere, nimirũ ipse eadem peregi.

Ego

ΑΔΙΚΙΑΝΟΥ ΤΥΡΑΝΝΟΚΤΟΝΟΣ.

Ἐπάντα ταῦτα γενένη δι' ἐμὲ ὑμῖν, Ἐ δ' ἄ τινὲς τόλμων τινὲς ἐμῆν
 κἀκτ' ἐνός ἐκείνου φόνου, μεθ' ὃν οὐκ ἐν ἔμῳ πατήρ ἐδύνατο. ἀξίω δ' οὐκ
 ἐπὶ τῶνδε, τινὲς ὀφλομυλῶν δ' οὐκ ἀί μοι παρ' ὑμῶν δωρεᾶν, οὐκ οὐλο
 κερδῆς, οὐδὲ μικρολόγους τις ὧν, οὐδ' ἐπὶ μιῶν τινὲς παρ' ἴδ' ἀνεργεῖν
 προήρηκμυλῶν, ἀλλὰ βεβαιωθῆναι μοι βεβλόμενος, τὰ κατ' ὁρθώματα τῆ
 δωρεᾶς, Ἐ μὴ διαβληθῆναι, μὴ δ' ἀδοξομ γενέσθαι τινὲς ὑπὸ χείρην τινὲς
 ἐμῆν, ὡς ἀπελθὴν ἢ γέρον ἀναξίαν κερκρμένην. οὐκ σίγ' ἀνυλέρη ἢ φησίμ,
 οὐκ ἔυλοσθμ ποιῆν με ὑμῶν δέλοντα, ἢ δωρεᾶν λαμβάνην, οὐκ ἔει
 ναί Τυραννοκτόνον οὐδὲ πεπραχθῆναι μοι ὑμῶν τὸ νόμον, ἀλλ' ἔνδ' ἔμ
 ἢ τῶν ἐργῶν τῶν ἐμῶν, πρὸς ἀπαύτησιν τῆ δωρεᾶς. πυνθάνομαι πίνω
 ἄντη τί λοιπὸν ἀπαύτης παρ' ἐμῶν, οὐκ ἐβυλῆθω, οὐκ ἀνῆλθομ, οὐκ
 ἐφόνουθε, οὐκ ἠλθονδέρωθε, μὴ ἕως ἐπιτάτῃς, μὴ ἕως κελεύς, μὴ ἕως ἀπα
 ρῆ δ' ἐσώσθης, μὴ ἕως με τῶν κἀκτ' ἔργων δι' ἐφύγεμ, οὐκ ἔμ ἔιποιε, ἀλ
 λά πάντα ἐρήνη μεσᾶ, Ἐ πάντες δι νόμοι, Ἐ ἐλθουθρία σαφῆς, Ἐ δη
 μοκρατία βέβαιος, ἢ γάμοι ἀνύβρισοι, ἢ παύδες ἀδελφῆς, ἢ πῦθνοι ἀ
 σφαλῆς, Ἐ ἔορτάς τε τινὲς κοινῶν εὐτυχίαν ἢ πόλις. τίς οὐκ, ὁ τῶνδε
 ἀπάντων αἰῶν, τίς ὁ ἐκείνα μὴ παύθης, τὰ δὲ πῦθκμυλῶν, εἰ γὰρ ἕως
 ὅτι τῆ πρὸ ἐμῶν ὑμῶν δίκαιος πῦθχωρῶν τῆ γέρον, δ' ἕως αἰμα φθὶ δω
 ρεᾶς. εἰ δὲ μόνος ἐγὼ πάντα δι' ἐπραξάμην, πολμῶν κινδυνεύωμ, ἀνι
 ὦν, ἀναρῶμ, κολάζωμ, δι' ἀλλήλων ὑμῶν μόνος, τί με δ' ἰαβῆλας
 τὰ κατ' ὁρθώματα, τί δὲ ἀχάριστον πρὸς με τὸ δῆμον πρῶς εἶναι, οὐκ ἔει
 ὅμ ἐφόνουθε τὸ Τυραννομ, ὃ ἢ νόμος Τυραννοκτόνον δ' ἰδῶσι τῆ δωρεᾶν.
 δ' ἰαφέρει ἢ ἐπέ μοι τί ἢ αὐτ' ἀνελεῖν, ἢ τὸ θανάτῃ πῦθχωρῶν τῆ αὐτίαν.
 ἐγὼ μὲν ἔ, οὐδὲμ ὄιμαι, ἀλλὰ τῆ μόνον ὁ νομοθέτης εἶδε τινὲς ἐλθ
 θερίαν, τινὲς δημοκρατίαν, τινὲς φθινῶν ἀπαλλογῶν, τῆ ἐτίμῃς, τῆ
 ἄξιον ἀμοιβῆς ὑπέλαβεν, ὅπρ οὐκ ἔμ ἔιποιε, μὴ δ' ἐμὲ γενεῶν. εἰ
 ἢ ἐφόνουθε δι' ὃμ ἐκείνος ἔμ οὐκ ἐδύνατο, ἀνδρῶν ἐργασμα τῆ σφαιλῶν.

R ἐμός ὁ

LVC. TYRANNICIDA PER ERA. ROT.

Ego occidi, sed illius manu. Itaq; ne discepta de cædis modo, neq; illud expende quemadmodum interierit: uerum an iam perierit, & an quod perijt, id à me sit profectum. Quandoquidem & illud excussurus mihi uideris: atq; his aduersus bene de repu. meritos calumnijs usus. Si quis non gladio, uerũ la pide, lignoue, aut alio quouis pacto peremerit. Quid porro si fame Tyrannum obsedissem, ad mortis necessitatem cõpel lens, num ibi quoq; requisiturus eras à me cædem, mea ipsius manu peractam: aut desiderari adhuc quiddam diceres, ad id ut legi factum à me satis uideatur, atq; id cum scelestum acerbius etiam atq; atrocioe mortis genere trucidassem? Vnum hoc duntaxat specta, hoc require, hoc excute. Quis nocentiũ reliquus, aut quæ metus expectatio, aut quod calamitatum uestigium? Quod si purgata omnia, si pacata: profecto sycophanticum est, modum rei gestæ calumniantem pramio frustrari uelle, quod ijs quæ uirtute confecta sunt debeatur. Equidem & illud memini dissertum in legibus: nisi forte propter diutinam seruitutem oblitus sum eorum, quæ ab illis dicuntur: Causam mortis esse duplicẽ, puta, si quis ipse occidat, aut si nõ ipse quidem occidit, neq; manu facinus peregit, uerum cõpõlit, præbuitq; mortis occasionem: ex æquo & hunc quoq; lex censet supplicio affici oportere, idq; iure optimo. Neq; enim statuit minus ualere oportere audaciã, quam facinus. Ac postea superuacaneum est cædis rationem, uiamq; spectare. Dein de hunc qui sic occiderit, tanquam homicidam pœnas oportere dare censebis, ac nequaquam absoluendum esse. At me qui per omnia consimili modo rempu. iuui, non censes ea capere oportere, quæ ijs debentur, qui beneficio iuuerunt: Neq; enim illud dicere possis, me quidem imprudentem fecisse, sed exitũ quendam cõmodum fortuitu fuisse consequutũ præter animi sententiam. Nam quid præterea iam formidassem, eo qui ualidior erat interempto? Cur autem gladium in uulnere reliquisssem, nisi planè quod erat euenturũ, id ipsum prædiuinasssem?

Nisi

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΤΥΡΑΝΝΟΚΤΟΝΟΣ.

ἔμολες ὁ φόνος, ἢ χεῖρ ἐκείνη. μὴ τίναν ἀκριβολογῶ εἶπερὶ τῷ τρώ-
 πῳ φθὶ κελυθῆς. μὴ δ' ἐξέταζε ὅπως ἀπέθανεν, ἀλλ' εἰ μὴ κέτ' εἶσι
 εἰ δ' ἔμετ' μὴ κέτ' εἶναι ἔχα. ἐπεὶ κἀκῆνο προσεξετάζω μοι δοκῶς,
 καὶ συκοφαντήσασιν τὸς εὐεργέτας, εἰ τις μὴ ξίφα, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύ-
 λῳ, ἢ ἄλλῳ τῷ τρώπῳ ἀπέκτανεν. τί δὲ εἰ λιμῶ θζεπολιόρηκε τὸν
 τύραννον, πῶ ἀνάγκη τῆς τελευτῆς πρὸς ἔχον, ἀπῆλθε ἄρ καὶ τότε
 πρὸς ἔμοσ' ἀντόχηρα πῶ σφαγῶν, εἰ ἢ ἄνδρ' ἔλεγε μοι τί πρὸς
 τὸν νόμον, καὶ ταῦτα χαλεπώτερον, τῷ κακέρῳ πεφονευμένῳ;
 εἰ μόνον θζέταζε τὸν ἀπαίτα. τὸτο πολυπραγμόνα. τίς τῶν σοι-
 κερῶν λείπεται, ἢ τίς ἐλπίς τῷ φόβῳ, ἢ τί ὑπόμνημα τῶν συμφο-
 ρῶν; εἰ ἢ καθαρὰ πάντα καὶ εἰρηκικά, συκοφαντοῦντ' ὄξει τῷ τρώ-
 πῳ τῶν πεπραγμῶν ἠθωμένῳ, ἀποσεσῆρ' ἐθέλει πῶ ἐπὶ τῆς πε-
 πονημῶν δωρεῶν. ἐγὼ ἢ καὶ τῶν μέμνημαι δικηγορθνόμενον ὅν τῆς
 ἰσομοιῶν, ἐκτὸς, εἰ μὴ δ' ἴα πῶ πολλῶν δ' οὐλείων ὑπὸ λῆκσμα τ' ὅν ἀν-
 τῆς εἰρημῶν, αἰτίας θανάτῳ εἶναι διττὰς εἰ τις αὐτὸς ἀπέκτενε,
 ἢ εἰ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτενε, μὴ δὲ τῆ χειρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον, ἢνάγκα
 σε δὲ καὶ πρὸς ἔχον ἀφορμῶν τῷ φόνῳ τὰ ἴα. καὶ τῶν ἀξιοῖ ὁ νό-
 μῳ αὐτὸν ἀνυποκόλαζεσθαι, μάλα δικαίως. οὐ γὰρ ἐβόλερ τῷ πε-
 πραγμένῳ, ἴσομ γίνεσθαι τὸ τ' ἀδείας, καὶ πρὶ τῆ λοιπὸν ἢ θζέτα-
 σις, τ' τρὸς τῆ σφαγῆς. εἶτα τὸν μὲν οὕτως ἀποκτείνοντα, κολάζω
 ὡς ἀνδροφόνου δικαιοῖς, καὶ οὐδ' αὐμῶς ἀφῆλθ' θέλεις, τὸν ἢ καὶ τὸν αὐ-
 τὸν τῷ τῷ τρόπῳ εὐπεσοικκότα πῶ πόλιμ, οὐ τῶν ὁμοίῳ ἀξιώσας
 τῆς εὐεργέτας, οὐδὲ γὰρ ἐκῆνο ἄρ ἔχοις λέγειν, ὡς ἐγὼ μὲν ἀπὸ λῶς,
 αὐτὸν ἔπραξα, ἢ κολάσθου δ' ἐτέλθ' ἄλλως χρεῶν, εἰ μὲν μὴ δελήσασθαι
 τος, τί ἢ ἐλ' ἐδεδίασθαι, τ' ἰχυροτέρῳ πεφονευμένῳ, τί δὲ κατέλιπον τὸ
 εἶφος ὅν τῆ σφαγῆ, εἰ μὴ πάντως τὸ ἐσόμνον ἀνδ' προεμανθούμην.

LVC. TYRANNICIDA PER BRQ. BOQ.

Nisi forsan illud dices: hunc qui extinctus est, Tyrannum nō esse: neq; hanc appellationem in illum competere: neque uos multum præmij hoc nomine, si ille fuisset occisus, decreturos fuisse. Atqui istud dicere non queas. An Tyranno interempto, ei qui cædis causam ministravit, præmium negabis? O curiositatem: de illo laboras, quo pacto interierit, quum interim libertate fruaris? Aut ab eo qui democratiam restituit, nescio quid superuacaneum præterea requiris? Atqui lex, uti fateris, caput rei gestæ spectat. Quæ uero ad id conducunt, ea omnia missa facit, neque iam ultra curiosius excutit. Quid enim, an si Tyrannum exegerit quispiam, non is iam Tyrannicidæ præmium cepisset? cepisset opinor: idq; iure optimo. Siquidem & hic pro seruitute libertatem peperisset. At id quod à me patratum est, non exilium habet, non in posterum instaurandæ Tyrannidis metum, uerum absolutam sublationem, totiusq; generis internitionem, omneq; malum radicitus excisum. Et mihi, per deos, iam ab initio ad finem usq; si uideatur, rem totam perpendite: nunquid eorum quæ ad leges pertinent sit prætermissum: & nunquid in me desideretur ex his, quæ Tyrannicidæ oportebat adesse. Principio mentem prius oportet suppetere fortem, & amantem reip. quæq; pro cōmuni bus cōmodis periculum adire non recuset, quæq; priuato suo interitu multitudinis incolumitatē ausit redimere. Num hac parte quicquam mihi defuit? Num frangebar animo? Num quum præcirem per quæ pericula mihi perirumpendum esset, per ignauiam refugi? Profecto non potes dicere. In hac interim parte tantum commorare, atque æstima: an non uel uoluisse tantum ista, ac statuisse, præclarum facinus futurum fuisse uideatur? Ac putato me solius animi, uoluntatisq; argumento præmiū postulare, tanq; qui beneficio iuuerit. Tū si uoluntati meæ facultas defuisset, uerum alius post me Tyrannū occidisset, dic mihi, num absurdum aut præter æquum fuerat dare præmiū? Maxime. Si dicere: ciues, uolui, statui, aggressus sū: uoluntatis

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΤΥΡΑΝΝΟΚΤΟΝΟΥ.

ἔκτος· εἰ μὴ τὸ φῆς, ὡς οὐ τύραννος ὁ περνεὼς ἦν, οὐδὲ ταύτῃ εἰ-
 χε πῶς προσκρογίαμ, οὐδὲ Δωρεὰς ἐπ' αὐτῷ πολλὰς, εἰ ἀποδάνοι, ἢ
 δ' ἔως ἄρ' ἡμεῖς ἐδώκατε, ἀλλ' οὐκ ἄρ' εἰποιοι, εἴτα τῷ τυράννῳ πεφο-
 νθιμὲν, ἔφ' ἔτι πῶς αἰτίαμ πρὸς ἀχόντ' ἰσφαγῆς οὐκ ἀποδώσει πῶς
 Δωρεάμ. ὡς φησι πολυπραγμασάων, μέλει δ' ἐσοι πῶς ἀπέθανεμ, ἀπ-
 λαύοντι φησι ἐλευθερίας, ἢ ὅρ' πῶς δημοκρατίαμ ἀποδεδωκότα πρὶ
 τότερόμ' ἢ προῖπαυτῆς; καὶ φησι ὁ γε νόμος ὡς φῆς τὸ κεφάλαιον
 ἐξετάζει τῶν πεπραγμένων, τὰ διὰ μέσων δὲ πάντα ἐξ, ἔτι οὐκ εἰ πα-
 λυπραγμονεῖ. τί γὰρ ἔτι οὐκ ἐξελάσθαι τις τύραννον ἢ δὴ ἡμῶν ἔλαβε
 τυραννοκτόνος, ἔτι μάλ' ἀδικαίως, ἐλευθερίαμ γὰρ κἀκένος ἀντίδω-
 λείας πρὸς ἐχθρῶν. τὸ δ' ἔτι ἐμὲ γεννηθῆναι, οὐ φυγῆ, οὐδὲ δυνάμει
 ἰωαννασάσεως ἐλπίς, ἀλλὰ παντελῆς καθαίρεσις, ἢ πανωλεθρία παν-
 τῶν τῶν γενέσθαι, καὶ ξιζόθεμ τὸ δεινὸν ἄπαμ ἐκκεκομμένον. καὶ μοι
 πρὸς θεῶν ἢ δὴ ἀπ' ἀρχῆς ἐς τέλος εἰ δοκεῖ πάντα ἐξελάσθαι, εἰ ἢ τῶν
 πρὸς τὸν νόμον πρὸς ἀλλήλων, ἔτι εἰ εἰς τῶν προσεῖνα ὀφελούτων
 τυραννοκτόνων. πρῶτα μὲν δὴ, γνώμῃ προῦπάρχου καὶ γενναίας,
 καὶ φιλόπολις καὶ πρὸ τῶν κοινῶν κινδυνεύειμ ἐδέλσθαι, καὶ
 ἔφ' ἀδικίᾳ θανάτῳ πῶς τῶν πολλῶν σωτηρίαμ ὠκισσομῶν. ἔτι
 οὐκ πρὸς τῶν ἐνεδέχθαι; ἐμαλακίᾳ; ἢ προσεδόμῳ ἡμῶν ἢ τῶν
 διὰ μέσων κινδύνων ἀπώκνηθαι; οὐκ ἄρ' εἰποιοι. μένει τίνω ἐπὶ
 τούτῳ εἴτι μόνου, καὶ νόμιζε τῶν δειλῶν μόνου, καὶ τῶν βου-
 λεύσθαι ταῦτα, εἰ καὶ μὴ χριστὸν ἀποβεβήκη. ἐκ τε φησι γνώ-
 μης αὐτῆς κατασάντα με, γέρας ἀξιοῦν, ὡς εὐεργέτῳ λαμβά-
 νειμ. ἐμὲ μὲν οὐ δυνάμεντος ἄλλ' οὐδὲ μετ' ἐμὲ, τυραννοκτον-
 κῶτ' ἔτι, ἄλογον εἰπέ μοι, ἢ ἄγνωμον ἢ παραχρῆμ; καὶ μά-
 λιστα εἰ ἐλθόντ' ἀνδρες, ἐβουλόμην, ἢ δὴ ἐλθῶν, ἐπεχειρήσθαι.

R 3 ἰπερσάμ

LVC. TYRANNICIDA PER ERA. ROT.

uoluntatis experimentū dedi, solus dignus sum qui præmium feram. Quid tum responsurus fueras? Nunc porro nō hoc dico, sed insuper ascendi, periclitatus sum, atq; innumerabilia priusquam iuuenem occiderem, patraui. Neq; enim usq; adeo facilem, factūq; procliuem esse rem existimetis, custodias perire, satellites opprimere, unumq; hominē tam multos amoliri. Quin isthuc penē maximum est omnium, quæ sunt in Tyrannicidio, totiusq; negocij caput. Nam ipse iam Tyrānus nō magna res est, neq; expugnatu, neq; confectu difficilis, uerum ea quæ tuentur continentq; Tyrannidem: quæ quidē si quis superarit, is nimirum cuncta quæ destinauit, peregerit, & peripillū est id quod superest. Sed ad Tyrannos peruenire nūquam mihi cōtigisset, nī prius qui illum cingunt custodes oppressissem, omēsq; satellites ante debellassem. Nihil adhuc addo, uerū in his rursus immoror. Custodiā oppressi, satellites superaui. Tyrannum incustoditum, inermē, nudum reddidi: Vtrum his rebus confectis, non tibi uideor honore dignus, an adhuc eadem ipsam à me requires? Quinetiam si eadem quæris, ne ea quidem desiderabitur. Nō iam incruentus, uerū eadem peregi, magnā ac strenuam, nempe iuuenis ætate ac uiribus florentis, atq; omnibus formidandi, per quē ille ab insidijs erat tutus, cui uni fidebat, qui complurium satellitū instar erat. An non igitur, quæso te, præmio dignus uideor, sed tantis rebus gestis honore fraudabor? Quid enim si satellitem unū, atq; adeo quid si Tyrāni ministrum quēpiam interemissem? Quid si seruum aliquem charum, an non hoc quoq; magnum uisum fuisset, cōscendisse, mediāq; in arce, medijs in armis, aliquem è Tyranni familiaribus iugulare? Nunc & hunc ipsum qui occisus est, cuiusmodi sit considera. Filius erat Tyranni, uel Tyrannus potius, crudelior, dominus intolerabilior, ad supplicia dirior, ad contumelias uiolentior, quodq; est maximum, hæres ac successor omniū, quiq; in longum nostras calamitates posset prorogare. V in hoc solum mihi cōfectū esse

Ipsū

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΤΥΡΑΝΝΟΚΤΟΝΟΣ.

ἐπὶ φράθλι τὸ γινώσκω, μόνος ἀξιός εἰμι ἡμᾶδς, τί ἄρ' ἀπεκρίνω τόπῃ
 οὐκ οἶδ' ἂν φημι, ἀλλὰ Ἐ ἀνῆλθομ, κῆ ἐκινδύωδ' ἔμ, κῆ μυσία πρὸ τ'
 τ' νεανίσκῃ σφαγῆς ἐποίησ', μὴ δ' οὕτω ῥᾶσον μὴ δ' εὐχερῆς ὑπολά-
 βῃτε εἶναι τὸ πρᾶγμα, φρῆσ' ἄρ' ὑπὲρβῆναι, κῆ διορυφόρων κρατῆσαι, Ἐ
 ἔξ' ἑαδς τὸ σῶσαι μόνον, ἀλλὰ χεδ' ὁμ τὸ μέισον ἐν τῇ τυραννοκτο-
 νίᾳ, κῆ τ' κεφάλαιον τ' ἔργ', τ' τό ὅστι, οὐ δ' δὴ αὐτός γε ὁ Τύραννος μέγα κῆ
 δυσάλωτῃ, Ἐ δυσκατέργασόν ὅστι, ἀλλὰ τὰ φρῆσ' ἔντα κῆ σωέχοντα
 τῶν τυραννίδῃ, ἄ ἡς ἄρ' νικήσῃ, πάντα οὕτως κατώρθωσῃ, Ἐ τὸ λοι-
 πόν, ὀλίγον. τ' δὲ δὴ ἄχρη τῶν τυράνων προσελθεῖν, οὐκ ἄρ' ὑπὲρβῆ
 μοι, μὴ οὐχὶ τῶν πρὶ αὐτοὺς φυλάκων κῆ διορυφόρων ἀπάντων κερσά-
 τικόν, κακίους ἅπαντας προνεκίκοι, οὐδὲμ ἐν προστίθῃ, ἀλλ'
 ἐπὶ τῶν αὐθις μένων, φυλακῆς ἐκράτησ', διορυφῶν ἐνίκησ', τῃ τῆ
 τυραννοῦ ἀφύλακτον, ἀνοπλον, γυμνόν ἀπέδωκα, ἡμῆς ἀξιός ἐπὶ τῶ
 τῆς εἶναι σοὶ δοκῶ, ἢ ἐν ἄνω αἰῶσ' παρ' ἐμῶ τῃ φόνον, ἀλλ' εἰ Ἐ φῶ
 νομ ζητῆς, οὐδὲ τῶν ἐνδ' εἶ, οὐδ' ἀναίματ' ὅς εἰμι, ἀλλ' ἐργασμαί με
 γάλῳ Ἐ γενναίᾳ σφαγῇ νεανίσκῃ ἀκμάζοντες, Ἐ πᾶσι φοβερῶ.
 δ' ὁμ ἀνεπιβόλητ' κακῆνος ἢ μ. ὃ μόνω ἐθάρξῃ, ὅς ἀντὶ πολλῶν ἢ κῆ
 διορυφόρων, ἄρ' οὐκ ἄξιός ἔω οὕτως δωρεᾶς, ἀλλ' ἄλιμος ἐπὶ τῆ κλι-
 κῆς γένωμαι, τί δ' εἰ διορυφόρον ἕνα, τί ἢ εἰ ὑπερέτην τινὰ τ' τυράν-
 νῶ ἀπέκλινα, τί δ' εἰ οἰκέτῳ τίμιον οὐ μέγα ἄρ' ἐδοξε, κῆ τ' ἀνελ-
 πόντα ἐν μέσῃ τῇ ἀκροπόλει, ἐν μέσοις τοῖς ὅπλοις φόνον ἕνα ἐξ
 γά(αδς) τ' τ' τυράννῃς θίλωμ, οὐκ ἢ κῆ τῃ πεφονευμῶν αὐτῃ ἰδέιός
 ἢ τῃ τυράννῃς, μᾶλλον δὲ τύραννος χαλεπώτερος κῆ δειωτότης ἀπαρα-
 τῆς, Ἐ κολασῆς ὁμότερος, κῆ ὑβρισῆς βίαιότερος, τ' ἢ μέισον, κῆ
 ρονόμος τῶ ὅλων Ἐ διάδοχος, Ἐ ὑπὸ πολὺ πρᾶτῆναι τὰς ἡμετέ-
 ρας συμφροδῆς δωάμενος, βούλη τούτο μόνον πεπεῖχθαι μοι,

LVC. TYRANNICIDA PER ERA. ROT.

Ipsum uero Tyrannum uiuere adhuc, fuga ereptum. Iam ho-
rum nomine præmium postulo. Quid dicitis? Non dabitis?
An non & illum uerebamini? An non dominus, an non gra-
uis, an non intolerandus erat? Porro nunc negocij caput, de-
niq; ipsum perpendite. Etenim quod hic à me requirit, hoc
quàm fieri potuit, pulcherrime confeci. Tyrannumq; aliena
caude occidi, non simpliciter, nec uulnere uno, id quod fuerat
optatissimum illi, uidelicet tantorum facinorum sibi conscio,
sed postea quàm illum prius multo dolore excarnificassem:
tum, quo nihil habebat charius, miserabiliter prostratum co-
ram oculis ostendens, puta filium in ipso æui flore, tametsi sce-
lestum quidem illum, attamen & ætate uigentem, & patri si-
mitem, sanguine taboque oppletum. Hæc nimirum sunt pa-
rentum uulnera, hij gladij uerorum Tyrannicidarû, hæc mors
digna crudelibus Tyrannis, hæc ultio tantis sceleribus con-
gruit. Cæterum protinus interire, protinus excidere sibi, neq;
huiusmodi ullum spectare spectaculum, profectio nihil habet
Tyrannico supplicio dignum. Neque enim ignorabam uir e-
gregie: non ignorabam, inquam, neque quenquam alium la-
tuit, quanta ille charitate filium sit prosequutus: adeo ut illo ex-
tincto, ne paululum quidem temporis sibi in uita morandum
esse fuerit ducturus. Atqui haud scio, an omnes patres hunc
ad modum affecti sint erga liberos: uerum hic etiam ultra re-
liquos habebat quiddam, idq; merito: quippe qui conspiceret
illum unicum esse qui curaret, seruarétque Tyrannidem, qui-
q; solus pro patre pericula susciperet, & tutamen imperio ad-
deret. Itaque si non ob charitatem, certe ob rerum desperati-
onem sciebam illum protinus exiturum è uita: perpensurum
enim, iam nihil esse cur uelit uiuere, adempto tutamine, quod
illi filius ministrauerat. Nimirum effeci, ut hæc omnia illum
agminatim circumlisterent, forma, dolor, desperatio, formido:
quicq; in posterum imminebant metus: his aduersus illum au-
xilij sum usus, atque ad id extremum illud consilium adegit.

Interijt

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΤΥΡΑΝΝΟΚΤΟΝΟΣ.

Ζῆν ἄ ἔλ τὸν τύραννον διάπεφθυγότα, γέρας δὴ ἐπὶ τούτοις αἰ-
 τῶ. τί φατέ; οὐθ' ὄσπε; οὐχὶ κἀκῆνον ὑφέωρα ἄδε; οὐ διεωπότης; οὐ βα-
 ρύς, οὐκ ἀφόρητ' ἦν; ναῦ δέ, καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτ' ἐννοήσατε. ὁ
 γὰρ οὗτος ἀπαυτῆ παρ' ἐμῶ, τοποῦς ἐνὶ ἡμῶν, ἄριστα δ' ἔπραξά μιν, ὅ-
 ὃν τύραννον ἀπέκτενα ἐτέρω φόνω, οὐχ' ἀπλῶς, οὐδὲ πληγῆ μιᾶ,
 ὅπως εὐκταότατ' ἦν αὐτῷ, ἐπὶ τηλικύτις ἀδικήμασι, ἀλλὰ λύπη
 προβαλαίνουσα πολλῆ, ὅν ὀφθαλμοῖς δειξάς τὰ φίλτατα οἰκτρῶς
 προκείμενα, ἦδ' ἐν ἡλικίᾳ, εἰ ὅτι πονηρὸν, ἀλλ' οὐκ ὅτι ἀκμάζοντα, καὶ
 ὁμοίον τῷ πατρὶ, ἄματα καὶ λυδρῶ ἐμπεπλησμένον. ταῦτ' ἐσι-
 πατέρω, τὰ τραύματα, ταῦτα ξίφει δικαίωρ τυραννοκτόνων. οὐ-
 ποτε θάνατ' ἄξιον ὠμῶν τυράνων. αὐτη τιμωρία πρέπουσα ποσὶ
 τῆς ἀδικήμασι. τὸ δ' ἐυδύς ἀποθανεῖν, τὸ ἄ ἐυδύς ἀνοήσαι, τὸ ἢ μηδὲν
 τῶν δέμα ἰδέσθαι οὐδὲν ἔχει τυραννικῆς κολάσεως ἄξιον. οὐ γὰρ
 ἠγνόσμεν, ὅ οὗτος, οὐκ ἠγνόσμεν, οὐδ' ἄλλων οὐδεὶς, ὅσων ἐκῆν ἔνοι-
 αμ πρὸς τὸν ἦδ' ἔιχε, καὶ ὡς οὐκ ἄν ἠξίωσεν ὑπὸ βῆτων οὐδ' ὀλίγον
 αὐτῷ χθόνον. πάντες μὲν γὰρ πατέρες ἴσως πρὸς τοὺς παῖδας
 τοιοῦτοι. ὁ δὲ καὶ πρὶ τῶν ἄλλων ἔιχε. εἰκότως, ὁ-
 ρῶν μόνον ἐκῆνον κηδεμόνα, καὶ φύλακα τῆς τυραννίδος, καὶ
 μόνον προκινδυνεύοντα τῷ πατρὶ, καὶ πῶν ἀσφάλειαν τῆς ἀρ-
 χῆς πρὸς ἡμῶν. ὡς τε εἰ καὶ μὴ διὰ τῶν ἔνοιαν, ἀλλὰ διὰ τῶν
 ἀπόγνωσιν ἐυδύς ἠπιστάμιν τεθνηξόμενον αὐτὸν, καὶ λογιού-
 μενον, ὡς οὐδὲν ἔτι τῷ ζῆν ὀφελ' ἔτις ἐκ τῶν πατρὶος ἀσφα-
 λείας καθηρημένους. ἅπαντα τοίνυν αὐτῷ ἀνδρῶ περιέειπεν, πῶν
 φύσιν, πῶν λύπην, πῶν ἀπόγνωσιν, τὸν φόβον, τὰς ἐπὶ τῶν
 μελλόντων ἐλπίδας χθόνων. ἐπ' αὐτὸν ἐρησάμην τότε συμ-
 μάχοις καὶ παρὰ τῶν τελευτάων ἐκείνου σκέψιν κατηνάγκασα.

S ἀπέθανεν

LVC. TYRANNICIDA PER ERA. ROT.

Interijt itaq; uobis orbus, excruciatuſ, plorāſ, lachrymans. Lūxit luctum, non illum quidem diuturnum, uerum qui fatiſ magis eſſet patri. Poſtremo quod eſt omnium acerbiffimū, ipſe ſibi necem conſciuit: quod quidem mortis genus, præ cæteris miſerrimum, multoq; atrocius, q̄ ſi per aliū inferatur. Vbi mihi gladius? Num quis aliuſ eum agnoſcit? Num cuiuſ alteriuſ hoc geſtamen erat? Quis eum in arcem induxit? Ante Tyrānum quis eo eſt uſuſ? Quis eum ad illum miſit? O enſiſ partiſ ceps, ſucceſſorq; meorum egregie factorum, poſt tanta periſ la, poſt tantæ cædeſ cōtemnīmur, & indigni præmiō iudicāmur. Nam ſi huiuſ tantum nomine præmiū à uobis poſtularē, ſi ſic dicerem iudiceſ, Tyrānum quum mori uellet, quum id temporis inermem ſe deprehendiſſet, meoſ hic illi gladiuſ inferuiuit, & ad conſequendam libertatem auxilio fuit uniuerſiſ, hunc quoq; laude, præmiōq; dignum iudicaſſetis. Porro domino tam populariſ rei non gratiam retuliſſetis? Nōne inter eoſ qui de Rep. benemeriti ſunt, ſcripſiſſetis? Nōne gladium inter ſacra monumenta cōſecraſſetis? Non illum ſecundum deoſ ueneraremini? Nunc mihi conſiderate, quæ ueriffimile eſt feciſſe Tyrannū, quæ dixiſſe, priuſq; ſibi mortem conſciſceret. Quū iuueniſ à me trucidaretur, ac multis etiā uulnereſ cōfoderetur, idq; in hiſ corporiſ partiſ, quæ cōſpicuæ magiſ, magiſq; ſint oculiſ obuia, uidelicet ut q̄ maxime diſcruciatet eū, qui genuerat, quōq; primo ſtatim conſpectu perturbaret, miſerabiliter inſclamabat, parentē implorans non adiutorē nec opitulatore, quippe qui lenex iā eſſet, atq; inualiduſ, uerū domesticarum cladiuſ ſpectatore. Nam ego interim diſceſſeram, autor qui fueram totiſ tragœdiæ, relinquens actori clauder, ſcenam, gladium, reliqua quæ ad actum fabulæ pertinebant. At ille aſtans, ubi filiū conſpexit, quem habebat unicū, ſemiuiuū, ſanguinolentū, cæde conſperſū, tum uulnera perpetua, plurima ac letalia, hūc ad modū exclamauit: O nate. extincti ſumus, interēpti ſumus, tanq; Tyrāni iugulati ſumus.

Vbi

ΑΔΙΚΙΑΝΟΙ ΤΥΡΑΝΝΟΚΤΟΝΟΣ.

Ἐπέθανε μὲν ἄτεκνος, λευπημῶς, ὀδυρόμηνος, δακρύων, πε-
 πενδηκῶς πένης, ὀλιγοχρόνιον μὲν, ἀλλ' ἱκανὸν πατρι, ἃ τὸ δανότα-
 ρον αὐτὸς ὑφ' αὐτοῦ ὅς τις θανάτων οἰκίῃσιν ἃ πολλὰ χαλεπώτερος,
 ἢ εἰ ὑπ' ἄλλοις γίνοιτο. πῶς μοι τὸ ξίφος; μή τις ἄλλος ἔτι γινώσκει; μή τις
 ἄλλος ὄπλον τῶν ἡμῶν; τίς αὐτὸ ἐξ τῆς ἀκρόπολις ἀνεκόμισε; πρὸ τῆς
 τυράννου τίς ἐξήλασε; τίς αὐτὸ ἐπὶ ἐκείνου ἀπέσθελε; ὃ ξίφος κρινω-
 νόμῳ διὰ Δοχὸν ἔμεῶν κατ' ἐρωμάτων. μετὰ τοσούτους κινδύνους,
 μετὰ τοσούτους φόβους ἀμελέμεθα, καὶ ἀνάξιοι δοκῶμεν δωρεῶν. εἰ δὲ
 ὑπὲρ μόνου τούτου πῶς ἡμῶν ἦτορ, παρ' ἡμῶν. εἰ δὲ ἔλεγον, ἄνδρες, ἀ-
 ποθανῆμεν ἐν ἐλευθέρῳ τῷ τυράννῳ, καὶ ἀνόπλιτοι ἐπὶ τῆς κατ' ἐλευθέρῳ
 μένου, ξίφος ἔτι ἐμὸν ὑπερέθηκε, ἃ πρὸς τὸ τέλος τῆς ἐλευθερίας σωθῆ-
 σκε παντὶ, τῶν τιμῶν τε ἃ δωρεῶν ἀξίον νομίζετε. δεσποτῆρ οὕτω
 δημοτικῶς κτήματα, οὐκ ἄρ' ἡμεῖς φασί; οὐκ ἄρ' ἂν ἴτε εὐεργέτας
 ἀνεγράφατε, οὐκ ἄρ' τὸ ξίφος ἂν τοῖς ἱεροῖς ἀνεθήκατε; οὐκ ἄρ' μετὰ
 τῶν δειῶν ἐκείνου προσεκυθήσατε; νῦν μοι ἐννοήσατε, διὰ πεποικημένα
 εἰκὸς τὸν τύραννον, διὰ δὲ εἰρηκέναι πρὸ τῆς τελευτῆς. ἔπειθ' ἢ ὑπὸ ἐμῶν φο-
 βόμηνος ἃ ὑπερσκόμηνος πολλοῖς θανάτοις ἐς τὰ φανερά τ' σώ-
 ματα, ὡς ἄρ' μάλα λυπησῆμεν ἐμειλλομῶν τῆς γεννηκότα, ὡς ἄρ' ἐκ τῆς
 πρώτης θείας διαταγῆς. ὃ μὲν ἀνεβόκησε οἰκτῶρ, ὑπερσκόμηνος τὸν
 γεννηκότα, οὐ βοήθη, οὐδὲ σύμμαχος ἦδ' ἂν προσεύτην ὄντα καὶ ἀδελ-
 φόν, ἀλλὰ θεῶν τῶν οἰκείων κακῶν. ἐγὼ δὲ ἀπικλαττόμην ποιητῆς μὲν
 τῆς ὄλης θείας γεννημῶς, καταλιπὼν δὲ τῷ ὑποκριτῆ. ἔμνε-
 κῶρ, καὶ τῆς σκηνῆς ἃ τὸ ξίφος, καὶ τὰ λοιπὰ τῆς δράματός. ἐπιπλάσθαι δὲ
 ἐκείνος, καὶ ἰδὼν ἡμῶν, ὃν εἶχε μόνον ὄλιπον ἐμωμένοντα, ἡμαγμένον, ἐ-
 μπεπλησμένον τῆς φόβου, ἃ τὰ θανάματα σωεχῆ, καὶ πλάσθαι καὶ αἰτίαι,
 ἀνεβόκησε τούτου, τέκνον ἀνηγήμεθα, πεφονεύμεθα, τετυραννοκνήμεθα.

LVC. TYRANNICIDA PER ERA. ROT.

Vbi maſtator: Cui me ſeruat: Cui me relinquit: qui quidem iamdudū propter occiſum te fili ſum extinctus, niſi forte me tanquam ſenem contemnit, ac lento ſupplicio me conficit, pro ducitq; mihi mortem, redditq; mihi cædem longiorem. Atq; hæc loquutus, enſem quærebat. Nā ipſe inermis erat, propter ea quod per omnia filio fideret: uerū ne is quidem deerat, ut qui iamdudum fuerit à me paratus, atq; ad facinus futurū relictus. Euulſo igitur è cæde gladio, atq; è uulnere exempto, ait, Dudum me occidiſti, nunc finem malis impone gladiæ. Ades patri lugenti ſolamen, ſenilemq; manum & infelicem adiuua, iugula, Tyrannum occide, luſtu libera: utinam prior in te inciſiſſem, utinam in cæde priorem occupaviſſem locum. Occidiſſem quidem, ſed tanquam Tyrannus duntaxat, ſed qui crede rem mihi ſuperſeſſe ultorem. nunc autem tanquam orbis occumbo, nunc tanquam cui deſit etiã maſtator. Atq; hæc ubi diceret, gladium adegit, tremens neq; ſat potens. Cupiebat quidem, uerum non ſuppettebant uires ad facinus exigendum. Quot hic ſupplicia: Quod uulnera: Quot mortes: Quot Tyrannicidia: Quod præmia: Poſtremo ſpectaſtis omnes iuuenem dudum proſtratum, nec exiguum proſecto, neq; merodiocrium uirium opus, ac ſenem huic circūfuſum, atq; amborum languinem commixtum, libertatis illam & uictorialē uictimam, mei q; gladij facinora. At gladius ipſe in medio amborum, declarans q̄ non indignum le domino præſtitit, teſtāsq; quod mihi fidam nauaſſet operam. Id ſi à me ipſo fuiſſet paratum, minus fuerat futurum. Nunc autem illuſtrius eſt ipſa nouitate. Atq; ego quidem ſum is, qui Tyrannidem ſuſtuli. Cæterum actio in multos eſt diſtributa, quæ admodum in ſabulis fieri conſueuit. Ac primas quidem partes egi ipſe: Secundas autem filius: Porrò tertias Tyrannus ipſe. Nam gladius omnibus inſeruiuit.

LVCIANI TYRANNICIDAE, DES. ERASMO
ROTEROD. INTERPRETE FINIS.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΤΥΡΑΝΝΟΚΤΟΝΟΣ.

πῶ ὁ σφαιεὺς; τί νι με τρεῖ; τί νι με φυλάττει, δ' ἰὰ σὺ τέκνον προση/
 ρημένον; ἢ μή ἔως γέροντος ὑπερφρονεῖ, Ἐ τῆ βραδυτῆ κολάζου
 δέου, κῆ πᾶτείναι μοι ὄμφονορ Ἐ μακροτέρου μοι τῆ σφαγῶ ποί
 ἔ. Ἐ ταῦτα λέγων ἐζήτη τὸ ξίφος, αὐτὸς δ' ἄνοπλῶ ἦν, δ' ἰὰ τὸ πάν
 τα ἔφ' παδί θαρσῆρ, ὅλλ' οὐ δὲ τῶρ ἐνεδέκσε, πάλαι δ' ἦν ὑπ' ἔ
 μῶ Ἐ τὸ το προπᾶσεκιδασμῶμορ, Ἐ πρὸς τὸ μέλλου τόλμημα, κα
 ταλαεμμῶμορ, ἀποπαῶσε δ' ἠ φη σφαγῆς, Ἐ τ' τραύμαρς ἔζελέωμ
 τὸ ξίφῶ, φησὶ πρὸ μικρῶ μέμ με ἀπέκτεφνας, νῦν δ' ἀνάπαντορ ξί
 φῶ, πατρι πενδῶν ἔπᾶμύδιου ἐλδέ, κῆ πρῆσεν ἡ κῆ χερσὶ δ' οὐ
 λῶση σωμαγώνισαι, ἀπόφαζορ, τυραννοκτόνησορ, καὶ τὸ πενδῶρ ἀ
 πάλλωξορ. εἶδε, πρῶτωρ σοὶ ἐνέτυχορ, εἶθε πῶ τάξιμ πρὸυλαβορ τ'
 φόνου. ἀπέθανορ ἄρ, ἀλλ' ἢ ὡς τύραννορ μόνορ, ἀλλ' ἔτι νομίζωμ ἔξου
 ἐκδικιορ. νῦν δ' ὡς ἄτεκνορ, νῦν ὡς οὐκ ἐφονέωρ εὐπορῶμ. κῆ ταῦθ' ἄμα
 λέγων, ἐπῆγε τῆ σφαγῆρ, τρέμων, οὐ δ' ὠάμνορ, ὑπὸ θυμῶμ ἴ, ἀθε
 νῶμ ἔ πρὸς πῶ ὑπερσείαμ τὸ τλημάτορ. πῶσαι κολάσερ ταῦτα
 πόσε τραύματα; πόσοι θάνατοι; πόσοι τυραννοκτονίαι; πόσοι δ' ὠρε
 αἱ; Ἐ τέλος ἑώρακατε πάντερ τ' ἴ νεανίαμ προκείμῶμ οὐδὲ μικρῶμ,
 οὐ δ' εὐκαταγώνισορ ἔργομ, τὸμ πρῆσβύτημ ἔ αὐτῶρ πρὶ κεχυμῶμορ,
 κῆ τ' αἶμα ἀμφοῖμ ἀνακεκραμένομ, πῶ ἐλευθέριομ ἐκείνωμ, Ἐ ἐπὶ νί
 κιορ πωνδῶμ, κῆ τὰ ἔργα τ' ξίφερ τὸ ἐμῶ. αὐτὸ ἔ τ' ξίφορ ἐν μέσορ
 ἀμφοτέρωμ ὑπὸ δ' ἐκνύμῶμορ, ὡρ οὐκ ἀνάξιομ γεγένηται τ' δεωότωρ,
 κῆ μαρτυρόμενομ ὅμ μοι πισῶρ δὴ κηκονήσατ, τ' τὸ ὑπ' ἐμῶ γενόμενορ,
 μικρότερομ ἦμ. νῦν δὲ λαμπρότερομ ὅτι τῆ καινότηκ. κῆ ὁ ἴ καθε
 λῶμ πῶ τυραννίδα πᾶσεμ, εἰ μὲ ἐγῶ, μεμείρισαι ἄ ερ πολλοὺρ δ' ἔξ
 γομ, ὡρ πῶ ἐν δ' ἑράμα. κῆ τὰ ἴ πρῶτα ἐγῶ ὑπεκρινάμῶμ, τὰ δεύτερα
 ἔ ὁ πᾶρ, τὰ τρίτα ἔ, ὁ τύραννορ αὐτῶρ, τὸ ξίφορ ἔ πᾶσιμ ὑπεκτέκσεμ.

LUCIANI SAMO:

SATENSIS ABDICATVS DBS. BBNMO

BOYBODANA INTERPRETE.

ARGVMENTVM DECLAMATIONIS.

Quidam abdicatus artem medicinæ didicit. Patrem infania laborantem, reliquis medicis desperantibus, dato pharmaco cum sanasset, denuo receptus est in familiam. Post hæc no uercam infania correptam sanare iussus, abdicatur.

DECLAMATIO.

HAVD quaquam noua sunt hæc Iudices, neq; miranda, quæ in præsentia facit pater, neq; nunc primum ad hunc irascitur motum, uerum hæc lex illi facilis est, & assuetus ad hanc causam accedit. Verum illud mihi nouo calamitatis genere accidit, quod mihi possit imponi, tamē in periculū uocor, ne pœnas dem artis nomine, nisi huic iubēti per omnia parere possit. Qua quidem re quid fieri possit absurdius: uti curē ex præscripto, nō iā quatenus ars ualeat, sed patris arbitrato. Quare optarim equidem ut medicorū ars, eiusmodi quoq; remediū aliquod haberet, quod nō modo laborātes infania, uerū etiā præter æquū irascētes liberare possit, nimirū quo liceat & patris iracundiæ mederi. Nunc autē ipsa quidē infania leuatus est, cæterū iracundia magis etiā exasperatur. Quodq; est omnium grauissimum, erga cæteros omnis sanus est, in me unū insanit, à quo morbo fuit liberatus. Videtis

ΔΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΣΟΦΙΣΤΟΥ ΑΠΟΚΥΡΗΤΤΟΜΕΝΟΣ.

Γ' ἑξήσεις τῆς μελέτης.

Ἀποκρηχθεῖς ἡς ἰατρικῶν ἐξέμαθε, μανέντα τὸν πατέρα ἐν ἡρώων ἄλλω ἰατρῶν ἀπεγνωσμένον ἰασάμενος φαρμάκῃ δόσῃ, ἀνελλήφθη αὐθιγὲς εἰς τὸ γένος. μετὰ ταῦτα μεμνηῖα τῶν μητρῶν ἰάματα δαί κελεύόμενος ἀποκρηύττεται.

Ἵκανὰ μὲν ταῦτα, ὧ ἄνδρες δικασαί, οὐδὲ πρὸς δόξα ὑπὸ τῆ πατρὸς ἐν τῷ πρῶν ἐπινοήματα, οὐδὲ νῦν πρῶτον ἰατρία ὀργίζετο. ἀλλὰ πρόσθεν ἦεν οὐτε ὁ νόμος αὐτῷ, κἢ συνήθως ἐπὶ τοῦτ' ἔκειντο τὸ δικαστήριον. ἐκείνο δὲ καινότερον νῦν δυσυχώ, οὐδ' ἔγκλημα μὲν ἴδιον οὐκ ἔχω, κινδύ

νεύω δὲ ἡμωζίῳ ὑποχῆρ ὑπὲρ τῆ τέχνης, εἰ μὴ πάντα δάνατον πεθεῖσαι ἴδῳ κελεύοντι. οὐ τί γένοιτ' ἄρ' ἄτοπώτερον; θεραπέυην ἐκ προσάτματος οὐκ ἔδ' ὡς ἡ τέχνη δάνατον, ἀλλ' ὡς ὁ πατὴρ ἐβόλη; ἐβελόμην μὲν οὖν τῆ ἰατρικῶν, κἢ τριτόν ἄρχην φάρμακον, ὃ μὴ μόνον τὸν μεμνηότα, ἀλλὰ ἐν τῷ ἀδίκῳ ὀργίζομενος, παύην ἐδάνατον, ἵνα καὶ τὸ τῷ πατρὸς νόσημα ἰασάμην. νυνὶ δὲ τὰ μὲν τῆ μανίας αὐτῷ τέλει πέπαντα, τὰ δὲ τῆς ὀργῆς μάλλον ὑπὸ τείνεται. καὶ τὸ δωδῶτατον, τῆς μὲν ἄλλοις ἀπασι σωφρονεῖ, κατ' ἐμοῦ δὲ τῷ θεραπεύσαι. **ITΘ**, μόνον μανίεται. τὸν μὲν οὖν μισθὸν τῆς θεραπειίας.

ὄραται

LVC. ABDICATVS PER ERA. ROT.

Vidētis igitur cuiusmodi mercedem curationis feram, cū rursum ab illo abdicor, iterum alienor à familia, ceu ob id ipsum ad breue tempus receptus, ut maiore infamia sapius eijcerer domo. At ego quidem in his quæ præstare queam, ne expecto quidem patris iussum, ut qui pridem non accersitus ad optulandum accesserim. Verum ubi res est eiusmodi, ut nulla omnino spes sit, tum nec aggredi uelim. Porrò in hac muliere multo etiam minus ausim, neq; id temere. Siquidem reputo quæ in me facturus sit pater, si res non successerit, cum iam abdicet nondum aggressum curationem. Quare doleo Iudices, noueræ uicem, grauiter laborantis. Erat enim proba. Deinde patris nomine, quem huius morbus excruciat. Maxime tamē mea ipsius causa, qui uidear immorigerus patri, cum non possim quæ iubeor præstare, partim ob morbi magnitudinē, partim ob artis imbecillitatem. At sanè non arbitror æquum esse ut abdicer, si quod efficere non queam, id ne recipiam quidē. Itaq; quibus de causis prius abdicarit me, facile fuerit ex hoc negocio conijcere. Quanquam ad illas, opinor, satis respondi, ipsa post acta uita. Ad hæc autem quæ nunc obijcit, pro uirili sum respōsurus, si prius de statu meo pauca uobis exposuero. Ego intractabilis ille, & immorigerus, patrem dedecorans, & indigna genere meo patrans, id quidem temporis multa id genus uociferanti, ac sine fine occlamanti, paucis contradicendū esse duxi. Verum domo cedēs, existimaui mihi grauissimi iudicij instar fore, uerumq; calculum, ita actam deinde uitam, ut appareret me à paternis illis criminibus, quàm longissime abesse, sed potius honestissimis studijs dedisse operam, cumque optimis uiris habuisse consuetudinem. Iam uero & eiusmodi quiddam prospiciebam, ac suspicabar fore, ut aliquādo pater, qui non admodum animo constaret, mihi sine causa succenseret, falsaq; in filium crimina strueret. Neq; deerāt qui ista morbi initium interpretarentur, minasq; ac tela paulo post irruita rī mali. Nēpe odiū absq; causa, mores asperos, cōuitia parata, censuram

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΤΥΡΑΝΝΟΚΤΟΝΟΣ.

ὄρατε διορ ἀπολαμβάνω ἀποκηρῆόμενος ὑπ' αὐτ' ἄλιμ, Ἐ τὸ γέ
 ρος ἀλλοτρὶς ἴσμος δεύτερον, ὡς πρὸς διὰ τ' ἀναληφθεὶς πρὸς ὀλίγοι μὲ
 ἀμότερος γένωμα πολλάκις ἐκπεσῶν τῆς οἰκίας, ἐγὼ ἢ ἔν μ' ἴτις
 δ' ἠαυτῆς, οὐδ' ἐμ κελθουθῆναι πρὶ μένω. πρῶτω γ' ἄκλῆρε ἦκομ, ἐπὶ
 τῶν βοῦθαι. ὄταρ δ' ἔ ἢ τελέως ἀπεινωσμῶν, οὐδ' ἐπιχερῆμ, ἐβ
 λομα, ἐπὶ δὲ φθί γ' ἠαυτὸς ταύτης ἐικότως, Ἐ ἄτλμότερος ἐμι. λο
 γίζομαι ἢ δια πάδοι μ' ἄμ ὑπὸ τῷ πατρὸς ἀποτυχῶν, ὅς οὐδ' ἀρ
 ξάμορ τ' θεραπείας, ἀποκηρῆτομα. ἄχθομα μ' οὐ, ὃ ἄνδρες δικα
 σοι, ἐπὶ τῆ μητρὶ ἄ χαλεπῶς ἐχόση. ἤκη ἢ ἦμ, Ἐ ἐπὶ τῷ πατρὶ δ' ἔ
 ἐκείνη ἀνίωρ μῶν, ὃ δὲ μέγισορ ἐπ' ἐμαυτῷ, ἀπαθῆμ δοκῆν, κῆ ἄ
 προσάτομα ὑπορῆμ ὀ δ' ἠαυτῶν ἢ ἄδ ἔ
 ναρ τ' τέχνης. πλῶν ὀ δ' ἠαυτῶν ἀποκηρῆτομα τ' ἄ μὴ δ' ἠαυτῶ
 ποιῆμ, μὴ δὲ τ' ἄρχῶν ὑπὶ χνέμορ. δ' ἄε μ' οὐ αἰτίας, κῆ πρόσπερ
 ἀπεκῆρξέ μερὰ διορ σωιδῆμ ἐκ τ' πρὸν τῶν. ἐγὼ δὲ Ἐ πρὸς ἐκείνας
 μ' ὡς οἰομα, ἱκανῶς τῷ μετὰ ταῦτα βίω ἀπελογῆσάμην. κῆ ταυτί ἢ ἄ
 ναῦ ἐκαλῆ, ὡς ἄμ οἰός τε ὃ, ἀπολογῆσομα, μικρὰ ὑμῖν δικησάμε
 νορ ἔ ἐμῶν. ὃ ἢ δυσάγωγος Ἐ δυσσφθῆς ἐγὼ, ὃ κατεχύνωμ τ' πατέρεα,
 κῆ ἀνάξια πρῶτῶν τ' γένος, τότε μ' αὐτῶ τὰ πλῆ ἀκῆνα βοῶν, Ἐ δ' ἴα
 τῆνομένω, ὀλίγα ἤηναι ἀνιλέγῆμ ὡσὸ μῶν. ἀπελθῶν ἢ τ' οἰκίας, ἐνόμι
 ζόμ μοι δικασῆτορ ἐσεῶς μέγα, Ἐ ἢ φορ ἀκῆν τ' μετὰ ταῦτα βίορ
 Ἐ τ' φαίνεῶς πᾶμ πολυ τ' τ' πατρὸς ἐγκλημάτων ἐκείνων ἀφεσκό
 τα, κῆ πρὶ τὰ κάλλισα τ' ἦν ὡπὶ κδδμάτων, ἐσσοδ' ἀκότα, κῆ τῆς ἀρί
 σοις σωόντα. προερωμῶν ἢ Ἐ τ' ἴστορ ἔ, κῆ ὑπὸ πῆνορ μὴ δὴ ὡς ὀ
 σφόδρα καθεσκότος πατρὸς ἀδίκως ὀργίζεῶς, κῆ ἐγκλημάτα ἴονδ' ἦ
 καδ' ἔσ σωιδ' ἐνα. Ἐ ἢ σάμ ἴνες οἱ μανίας ἀρχῶν, ταῦτ' εἶνα νομί
 ζοντες, κῆ ἀπειλῶν, Ἐ ἀκροβολισμὸρ ὀνκ ἐς μακρὰ μ' ὡπὶ πεσομένου
 τῷ καδ' μῖστος ἄλογορ, κῆ νόμορ ἀπὸ κῆ, κῆ βλασφημίας προχίρτες,

T κῆ δικα

LVC. ABDICATVS PER ERA. ROT.

censuram seueram, clamorem, iracundiam, in summa, omnia
 plena bilis, unde usu uenturum credebam, ut mihi aliquando
 arte medicinae foret opus. Proinde foras profectus, ac proba-
 tissimorum, quos in peregrinis regionibus nancisci potui, me-
 dicorum usus doctrina, plurimo labore, uehementiꝫ animi
 studio artem perdidici. Porro domum reuersus, offendo pa-
 trem manifesta iam insania laborantem, & ab huius loci me-
 dicis desperantibus destitutum, qui non altius introspiciunt,
 nec admodum exacte morbos dijudicant. At ego sanè sicuti
 par erat facere frugi filium, neq; superioris abdicationis iniu-
 riam recordabar, neque ut accerferer operiebar. Neque enim
 erat quicquam, quod illi proprie imputare possem. Verum
 peccata illa omnia fuerant aliena. Nempe quemadmodum
 modo dicebam, ipsius morbi. Ergo cū inuocatus accessissem,
 non sum equidem protinus medicatus: neque enim hic no-
 bis mos est, neque id præcipit ars, uerum illud omnium pri-
 mum iubemur obseruare, sanabilis ne sit morbus, an insanabi-
 lis, atque artis terminos prætergressus. Ac tum si eiusmodi fue-
 rit malum, ut commode possimus aggredi, aggredimur, totò
 que adnitimur studio, ut agrotum seruemus. Quod si uideri-
 mus iam inualuisse, superasseque, nec manum admolimur
 omnino: idque uetustam quandam legem eorum, qui primi
 medicinae prodiderunt artem, secuti. Qui negant tentandos
 esse morbos, qui iam inualuerunt. Itaque cum patrem adhuc
 intra spem esse perspicerem, neque malum supra artis uires
 esse, diu obseruatis ac pensitatis singulis, ita demum aggredie-
 bar, ac pharmacum fidenti animo porrexi. Multi sanè eorum
 qui tum aderant, suspectam habebat administrationem phar-
 maci, calumniantes curationem meam. Iamque parabant in-
 ius uocare me. Aderat autem & nouerca pauida atque diffi-
 dens, non id quidem odio mei, sed quod metueret, utpote
 probe sciens illum grauiter laborare. Nam sola nouerat o-
 mnia, quippe familiaris & assidue conuiuens agrotanti.
 Attamen

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Α' ΠΡΟΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ.

καὶ δικαστήριον σκυθῶν, Ἐβοήμ, καὶ ὄλων, χολῆς μεσῶ
 πάντα. διὸ δὴ τάχα μοι καὶ ἰατρικῆς δεήσειν ποτὲ προσεδόκωμ. ἀπ
 δὴ μήτρως οὖν, Ἐτῆς εὐδοκιμωτάτης ἤν' ἐπὶ φιλῶν ἀλλοδαπῆς ἰατρῶν
 συγγενόμενος, καὶ πόνω πολλῷ, Ἐπρομηθεῖα λιπῶν ἡσάμλιος ἔξέ
 μαδομ τῆ τέχνῳ. Ἐστανελθῶν ἢ καταλαμβάνω τῶν πατέρων, Ἐφῶς
 ἦδη μεμνηότα, Ἐὑπὸ ἤν' ὑπὸ χωρίων ἰατρῶν ἀπεινωσμένω, οὐκ ἐε
 βάθος ὀρόντων, οὐ Δ' ἀκριβῶς φυλοκρινέντων τὰς νόσους, πλὴν ὅπως
 γε ἐικόσ ἦν ποιῆμ, ἡσάμλιος, οὐκ ἐμνησικάνκη Ἐτ' ἀπκηρῆξέως, οὐ
 κ' μετὰ πέμψος γενέσθ' ἔπιεμανα. οὐδὲ δ' εἰχόμεν ἰατροῦ ἰδιοριεγκα
 λῆμ, ἀλλὰ πάντα ἐκῆνα ἦμ ἄλλο ἔξια τὰ ἀμαρτήματα, Ἐὼς πῶ ἔφημ
 ἦδη φιλῶ νόσους. πῶ ἔλθῶν οὖν ἀκλήτως οὐκ ἐυθύς ἰασάμλιος, οὐ γὰρ οὕτως
 ποιῆμ ἔδος ὄξιν ἢ μῆμ, οὐδὲ ταῦτα ἢ τέχνη πῶ ἄνῃ, ἀλλὰ πάντων
 πρῶτον διδασκόμεθα σωροῦμ, εἰ κ' ἰασίμομ ὄξιν τὸ νόσημα, εἰ τ' ἀνήκε
 σον, καὶ ὑπὸ πῶ βεβηκός τῶς ὄξους τ' τέχνης. Ἐἰνικαῦτα ἦμ μὲν ἔμετα
 χείρισον ἢ ὑπὸ χερῶν μεμ, Ἐπᾶ Ἐμ σπυδῆμ ἐσφερόμεθα σώσαι τ' νο
 σῶντα. ἦμ δὲ κερκαλκός ἦδη, καὶ νενικηκός τὸ πάθος ἰδωμον, οὐδὲ
 πλὴν ἀρχῆμ προῖεπόμεδα, νόμομ ἰνὰ πάλαι ἢν' προπατόρωμ τ'
 τέχνης ἰατρῶν φυλάττοντες, οἴφασι, μὴ δ' ἔμ ὑπὸ χερῶν τῆς κερκα
 τικυλίοις. ἰδῶμ οὖν ἔμ πατέρων ἔν' ἐντὸς φιλῶ ἐλπίδος, καὶ τὸ πᾶσι
 οὐκ ὑπὲρ πλὴν τέχνῳ ὑπὸ πολὺ τρηῆσθε, καὶ ἀκριβῶς ἔξεταισθε ἐκα
 λομ, ἐπεχείρημ ἦδη, Ἐτὸ φάρμακομ πεθαρήκῳτῳ ἐνέχεομ. καὶ τοι,
 πολλοὶ ἢν' πῶ ὄντων, ὑπὸ πῶ ἰασίμομ πλὴν νόσιν, καὶ πλὴν ἰασίμομ διέβαλ
 βομ, καὶ πρὸς κατηγορίαν πῶ ἐσκυθάζοντο. παρῆμ δὲ καὶ ἢ μητρηῶ
 φοβουμένη, καὶ οὐκ ἀπιστῶσθε τῶ μισῆμ ἐμὲ, ἀλλὰ τῶ διεδίεναι, καὶ
 ἀκριβῶς ἐιδέναι, πονήσῳ ἐκῆνομ δ' ἰακείμομ. ἰπῶσατο γὰρ
 μόνη τὰ πάντα σωσῶσθε, καὶ ὁμοδίασθε τῆ νόσῳ. πλὴν

LVC. ABDICATVS PER ERA. ROT.

Attamen ego nihil his rebus deterritus, sciebā enim futurum
 ut mihi signa non mentirentur, neque falleret ars, adhibui cu-
 ram, obseruato tempore idoneo. Quanquam erant amici nō/
 nulli, qui mihi consilium darent, ne fiderem: ne forte si res ma-
 le successisset, maiorem aliquam calumniam mihi accerferem,
 quasi patrem ueneno ultus essem, memor iniuriarum, quibus
 me affecerat. In summa, ille protinus conualuit, pristinae reddi-
 tus sanitati, cognouitq; omnia. Familiares admirabantur, deni-
 que laudabat & nouerca, ac palam omnibus utriusque nomi-
 nem reuerso. Atq; hic quidem, nam illud de eo testari possum,
 neq; contatus, neque quopiam his de rebus in consilium adhi-
 bito, simulatque rem omnem è familiaribus cognouit, irritam
 fecit abdicationem, ac denuo me filium fecit, seruatorem ac be-
 neficum appellans, confitens sese certum experimentum mei
 cepisse, decq; illis ante factis semet excusans. Id factum com-
 pluribus attulit uoluptatem, nimirum quotquot aderant pro-
 bi. Caterum urebat eos, quibus abdicationis filij iucundior fue-
 rat reuocatione. Proinde uidebam tum non eodem modo ea-
 re gaudentes omnes, sed erat cuius & colorem illico uerti sen-
 si, & oculos turbari, & uultum iracundum, quemadmodum
 ex inuidia, odioque solet accidere. Nos igitur, ut est consenta-
 neum, in complexibus & animi gaudijs uersabamur, utpote
 utroque alteri reddito. Caterum nouerca paulopost ægrotata
 re protinus cœpit, morbo, iudices, graui, & impotenti. Nam
 statim obseruabam, ut nascebatur malum. Neq; enim simplex
 erat, aut leuis insanix species, quin potius uetus quidam mor-
 bus, qui iam pridem delituerat in animi domicilio, erupit, ui-
 ctorq; in apertum prodijt. Sunt autē nobis cum alia multa si-
 gna, insanabili laborantis insanix, tum illud commune in hac
 obseruaui muliere. In ceteros placatior est, ac mitis, atque illis
 præsertim cōquiescit morbus. Quod si quē cōspexerit medicū,
 imò si

ΛΟΙΚΙΑΝΟΥ ΤΥΡΑΝΝΟΚΤΟΝΟΣ.

ἄλλ' ἔγωγε οὐδὲμ ἀποδελιάσθε, ἢ πῖσάμω γὰρ οὐ φθυσόμενά με,
 τὰ σκμῆα οὐδὲ προδῶσθε ἄν τῶ τέχνῳ, ἐπὶ γορ τῶ ἴασιρ ἔν και
 ρῶ φθὶ ἐπιχερήσεως. καὶ τὶ καμοὶ ἕνες τῶν εἰλωρ, σωεβούλθου
 μὴ θρασυέσθαι, μὴ καὶ δ' ἰαβολῶν ἕνα μείζω ἐνέγκη μοι τὸ ἀπο
 τυχεῖρ, ὡς ἀμωομένω τῶ πατέρα φαρμάκω, καὶ μνησικακήσῃντι,
 ὧρ ἔπεπόνηθαι ὑπὸ αὐτοῦ, καὶ τὸ κεφάλαιον σῶος μεν ὄντες εὐδύς ἦρ,
 καὶ ἐσωφρονή πάλλω, καὶ πάντα δ' ἰεγίγνωσκεμ, οἱ πῶόντες δὲ ἐδᾶν
 μαζορ. ἐπὶ νῆσθ ἢ καὶ ἢ μητρῶα, εἴ φανερά πᾶσιρ ἦρ χαίρεσθε, καμοὶ
 εὐδοκίμῶντι, κακείνω σωφρονῶντι. ὄντες δ' οὐκ ἔμ, μαρτυρεῖμ γὰρ αὐτῶ
 ἔχω, μὴ τε μελήσθε, μὴ τε σύμβολορ ἕνα, πῶι τὸ τῶρ προσλαβῶμ,
 ἐπεσθὴ τὸ πᾶρ ἦκασε τῶν πῶόντων, ἐλῦε μὲ τὴ ἀποκέρυξ μ, ἕορ δὲ θῆ
 ὑπὸ πῶχῆς ἐποιεῖτό με, σωτῆρα εἴνεργέτω ἀποκαλῶμ, ἀκριβῆ πρὶ
 ραμ εἰληφέναι ὁμολογῶμ, καὶ πῶι τῶν ἔμ προδεμ ἐκείνω ἀπολογέμε
 νορ, τὸ τῶ γενόμενον εὐφρανε μὲ πολλοὺς ὅσοι πῶσθερ ρησοί, ἐλύωφ
 δ' ἐκείνους, ὅσοις ἀποκέρυξτε ἕξ ἡδῶρ ἀναλήψεως, εἰδορ γῶρ τότε, οὐ
 πάντας ὁμοίως ἡδῶ μλύσθε τῶ πράγματι, ἀλλ' εὐθύς ἕνος εἴ ρῶαμ
 ἔεπομλύω, καὶ βλέμμα τεταραγμύορ, καὶ πρόσωπρ ὄρσι μλύορ, ὄιορ
 ἐκ φθόνου καὶ μίσους γίνετη. ἡμῆς μὲ οὐκ ὡς τὸ ἐικόρ ἔν εὐφροσάωας εἴ
 θυμῶν δ' αἰετ, ἀλλ' ἡλθς ἀπειληφότες, ἢ μητρῶα δὲ μετὰ μικρορ, εὐ
 θύς νοσῆρ ἦρξατ, νόσορ, ὧ ἀνδρες δικασαί, χαλεπῆρ εἴ πῶάλορ, ἀρ
 χόμορ ἢ εὐθύς εἴ δ' ἐνὸρ πῶεφύλαξα. οὐ δ' ἀπλῶρ οὐ δ' ὑπὸ λῶορ
 τῶ μανίας τὸ εἶδος, ἀλλὰ ἡ παλασσορ ὑπὸ κερῶμ ἔν τῆ ψυχῆ κακορ ἀ
 πέρρηξε, καὶ ἐς τοῦ φανῆς ἐξενίκησε. πρῶτὰ μὲν οὐκ καὶ ἄλλα ἡμῶρ ὄσι σπ
 μῆα τῶν ἀνιάτωρ μεμνηότων, ἔρ δὲ ἐκῆνο κοινὸρ ἐπὶ φθὶ γωα
 κός ταύτης πῶεφύλαξα. πρὸς μὲ δ' ἔτους ἄλλους ἡμερωτέρω καὶ πρᾶσῶ
 ἔσι, καὶ παρόντων ἐρῆνηρ ἄγε ἢ νόσθ. ἄρ δὲ ἕνα ἰατρορ ἰδῆ,

LVC. ABDICATVS PER ERA. ROT.

imò si uel audierit tantum de medico, in hunc supra modum incenditur. Quod & ipsum argumento est, illam graui & insanabili teneri malo. Hac cum perspicerem, equidem acerbe ferrebam, miserebatq; mulieris, ut debuï, præter meritum tâto laborantis infortunio. Pater uero ob imperitiam, neq; enim nouit, uel originem mali, quo tenetur, uel causam, uel morbi magnitudinem, iussit uti medicarer, ac simile pharmacum exhiberem, arbitratus idem esse insanix genus, eundem morbum, eadem agrotationem, quæ similem curandi rationem admitteret. Verum ubi id quod erat uerissimum dico, fieri nullo pacto posse, ut mulier seruetur, fateorq; me morbo imparem esse, indignatur, ac succenset, aitq; me studio detrectare, ac mulierem destituere, mihi crimini uertens artis imbecillitatẽ. Atque huic quidem accidit, quod solet ijs qui dolent. Succensent enim omnes ijs, qui libere uerum loquuntur. Tamen ego sane pro uiribus illi respõdebo, tum meo ipsius nomine, tum artibus. Ac primum quidem à lege sumam initium, per quam me parat abdicare, ut intelligat sibi non esse posthac eandem abdicandi facultatem, quæ prius fuit. Neq; enim legislator omnibus, o pater, istam potestatem permittit, neq; uti quolibet filios, neq; quoties libuerit, abdicet, neq; quibuslibet de causis; uerum quemadmodum patribus concessit, certis de causis irasci, ita prospexit & liberis, ne id immeretibus accidat. Eaq; gratia iussit, ne libera esset, ac citra iudiciũ uindicta, sed ad iudices uocat, æstimatores cõstituit, qui neq; per iracundiã, neq; per calumniam, quod iustũ sit iudicent. Nouerat em̃ frequenter accedere multis, ut ob causas iniquas ad irã cõmouerentur, hic quidem alicui falsæ calumniæ credens, ille famulo fidẽ habẽs, aut uxori cuipiam inimicæ. Quare noluit rem iniudicatam agi, neque indefensa causa liberos statim capi, uinciq; , uerum & aequam infundit, & ratio redditur, & nihil inexcussum relinquitur. Quandoquidem solum hoc autoritatis datur patri, ut ad

LVC. ABDICATVS PER ERA. ROT.

ut ad iudices uocet, uerum iudicādi autoritas, an merito accūset, id penes uos, qui iudicio praesidetis. Ac nondum spectate crimen, quod mihi imponit, cuiusq; gratia nūc indignatur, uerum illud prius expendite, nū posthac illi ius sit abdicandi, qui semel abdicauerit, iamq; sit usus facultate, quā lex cōcedit, atq; hanc paternam potestātē expleuerit, deinde rursus in familiā receperit, ac superiorem abdicātionem irritam fecerit. Nā ego certe iniquissimum istud esse dico, ut liberorum quoq; sint in finitā poenā, ut multae condemnationes, ac metus perpetuus, utq; lex nunc irato inseruiat, mox deinde faciat irritum, quod actum est, rursus ut eodē modo ualeat: in summa, ut ius sursum ac deorsum torqueatur, utcunq; patribus pro tempore uisum fuerit. Verum initio quidem aequum erat uti concederet ei, qui genuisset. Porro ubi semel potestatem absumpserit, ac lege sit abusus, iracundiā expleuerit, post hanc rursus in familiam receperit, & in hanc opinionem discesserit, ut frugiputet, in his perseueret necessum est, neq; postea resiliendum, aut retractanda sententia, neq; rescindendum iudicium. Neq; enim scire poterat, opinor, is qui natus fuerat, frugine, an contra esset euasurus. Atq; hanc ob causam permissum est, ut genere indignos abdicent, quos cū educabant, cuiusmodi essent futuri nesciebant. Caterum ubi non coactus, sed suapte sponte atq; autoritate ex sese comprobatum recipit, qua deinde ratione possit mutare factum, aut quis legis usus superest? Etenim ipse legislator hunc ad modum tecum egerit. Hic si improbus erat, dignusq; quē abdicares, quid accidit uti reuocares? Cur denuo in familiam reduxisti? Cur legem irritam fecisti? Nam liber eras, tibiq; in manu erat ista non facere. Neque enim tibi concedendum est, ut legibus tuo arbitratu abutaris, utq; iudicia utcunq; mutatus sit animus tuus, eō trahantur. Neque uti nunc irritentur leges, nunc rursus ualeant, iudices interim testes sedeant, uel ut rectius dicam, ministri tuae uolūtatis, modo punientes

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΑΠΟΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ.

τῷ κρείναι δὲ εἰ ἐυλογα αὐτῶν, ὑμεῖς δὲ δικάζοντες, αὐτὸ μὲν ὁμοίως
 ὑποφέρει, ἢ ἐφ' ὃ νῦν ἀγανακτεῖ, μηδ' ἔπω σκοπεῖτε. πρότερον δ' ἐκεί-
 νο δ' ἐτάχθη, εἰ ἐν δ' ὅτερον, ἀποκηρύττεται αὐτῶν, ἅπασι ἀποκηρύξαντα,
 ἡμεῖς μὲν τῆς πρὸς τὸ νόμον ἡχοσίαν, καὶ ἀποπληρώσαντι τὴν παρῆ-
 κλὴν ταύτην δ' ὡσαύτως, εἰ τ' αὐτίς ἀναλαβόντι, ἢ λύσαντι τὴν ἀπο-
 κήρυξι μ. ἐγὼ μὲν ἔχθ' ἀδικώτατον εἶναι φημι, δ' τοῦτον, ἀπεράντως γε-
 νέως, καὶ τῆν παίδωρον τὰς ἡμωρίας, καὶ πολλὰς τὰς καταδίκας ἢ τ'
 φόβον αἰδῶτον, ἢ δ' ὁ νόμον, ἄρα μὲν σωρογίσει, μετὰ μικρὸν ἢ λυ-
 εῖται, καὶ πάλιν ὁμοίως ἰχθύον εἶναι, ἢ ὅλ' ἄνω ἢ κάτω σφίφειται
 τὰ δίκαια, πρὸς δ' ἐπὶ κατὰ δ' ὅκον τῆς παρῆσι. ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον
 ἄξιον ἐφ' ἑνὸς, καὶ ἀγανακτεῖν ἡ σωαγανακτεῖν, ἢ κύριον τ' ἡμωρίας
 ποιεῖν τὸν γενηκότα. ἢ δ' ἅπασι ἀναλώσει τὴν ἡχοσίαν ἢ καταχθῆ-
 σκητῶν νόμον, καὶ ἐμπληθῆναι τ' ὄργης, εἶτα, μετὰ ταῦτα ἀναλάβη,
 ἡχοῖον εἶναι μεταπειθεῖς, ἐπὶ τῶτον ἀνάγκη μὲν μείνῃ, ἢ μηκέτι
 μεταπηθῆναι, μὴ ἢ μεταβλεψέω, μὴ δὲ μετὰ ποιεῖν τὴν κρίσι μ. τ' μὲν
 τὸν γεννηθέντα, πονηρὸν ἢ ἡχοῖον ἀποβήσει, ὅτι ἡμῶν γινώσκοντα
 ἢ μ, καὶ δ' ἰὰ τὸν τοῦ ἀναξίτου τ' γενέσε πρῶτα τῶν συσχεωρητῶν, τῶν ὅτε
 ἢ γινώσκον ἀναθερφαμύοις. ὅταν ἢ μὴ κατ' ἀνάγκην ἀλλ' ὑπὸ ἡχοσίαν αὐ-
 τὸς ἢς ὑφ' ἑαυτῶν, ἢ δοκιμάσει ἀναλάβη, τίς ἐν μηχανῆ μεταβάλλ-
 λειται, εἰ τίς ἐν χρέσει ὑπόλοιπος τ' νόμος; φαίνεται ἢ ἀμ πρὸς σὲ ὁ νο-
 μοθέτης, εἰ πονηρὸς ὅστις ἢ μ, καὶ τὸ ἀποκηρυχθῆναι ἄξιον, τί παίδωρον
 ἀνεκάλει; τί δ' αὐτίς ἐπανήγει εἰς τὴν δικίαν; τί δ' ἔλπει τὸν νόμον; ἐ-
 λεύθερος ἢ ἦσθα, ἢ τ' μὴ ποιεῖν ταῦτα κύριος, ὅτι γὰρ δὴ ἐν τρυφῇ σοὶ
 ὅτε ὅρον τῆς νόμοις, ὅτι δὲ πρὸς τὰς σὰς μεταβολὰς ἀνάγειται τὰ δι-
 κασήσια, ὅτι δ' ἄρα μὲν λυέω, ἄρα δὲ κύριος εἶναι ὅτις νόμος, καὶ εἰς
 δ' ἰκασὰς παθῶν μάρτυρας, μᾶλλον ἢ ὑπέρβει τ' σοὶ δ' ὅκοντων, ὅτι μὲν

V κολάζοντας,

LVC. ABDICATVS PER ERA. ROT.

punientes, modo absoluentes, quandoquē tibi uisum fuerit. Semel genuisti, semel educaſti, pro his ſemel item abdicare potes, atq; ita potes, ſi iſtud merito facere uidearis: uerum ut hoc fiat ſine ſine, ut perpetuo, ut frequēter, ut facile, id uero ſupra patris ius eſt. Quare per Iouē iudices, ne permittatis huic, ut qui ſua ſponte receperit, ſuperioris iudicij ſententiam irritarit, iram damnarit, ruruſum ad eādem prouocet pœnam, & ad patriam recurrat poteſtatem, cuius tempus iam exceſſit, euaniſcitq; priuilegium, nec huic unī quicquam ualens, quippe ante hac conſumpta. Etenim illud conſiderate, quemadmodum in reliquis iudicijs, ubi iudices ſortibus ferunt ſententiam, ſi quis perperā pronunciatū exiſtimat, permittit lex alios adire iudices. Porro ſi qui ipſi ſuapte ſponte iudices conſtituerint, delectisq; arbitris cauſam cōmiſerint, poſthac nō idem licet. Etenim ſi quis, quorum ſententijs initio ſtare non cogebatur, hos ſponte delegerit, iam æquum eſt boni conſulere quæ ſtatuertint. Ita idem ſanè tu quoq; quem antea liberum erat non recipere, niſi dignus maioribus uideretur, hunc ſi probum arbitratus eſſe, denuo recepisti, iam deinde non erit abdicandi ius. Siquidem indignum eſſe in quē iſta denuo fiant, ipſe teſtatus es, iā de integro frugi filium eſſe conſeſſus. Itaq; nō conuenit pœnitere receptionis, ſed firma reconciliatio ſit oportet, nimirum poſt toties pronunciatam ſententiam, ac rem bis iudicatam, primū cum abdicares, alterum, cum ipſe mutatiſſi conſilium, mēque in familiam reuocaſti, reſciſſiſſi decretis ſuperioribus, cōfirmas illa quæ poſtea ſunt placita. Proinde perſeuerā in his, quæ proxime ſtatuisti, tuumq; ipſius iudiciū ſerua. Pater ſis oportet, quādoquidem id abs te decretum, id probaſti, id ratum ſeciſti. Ego quidem ſi natura non eſſem filius, ſed adoptatum abdicare uelles, ne tum quidem exiſtimarim tibi licere. Quod enim initio liberum erat non facere, id ſemel factum, iniquum eſt reſcindere. Porro d̄ eum qui primum natura ſit filius, poſtea iudicio, ſententiāq; accerſitus, quæ ualeo num par eſt ruruſum expellere, & eadem

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΑΠΟΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ.

πολλάζουσα, ὅτε ἢ διαλλάττοντας. ὁπόσα σοι δοκῆ, ἅπασι βεβήκασα,
 ἀπαξ ἀνατέξωφας, ἀπαξ ἢ εἰ ἀποκηρύττην ἀντί τῶν ἔχασα. Ὅτι
 ἢμ δικάως αὐτὸ ποιῆμ δοκῆς, τὸ δ' ἄπαυσον τῆρ ὁ αἰδίομ, Ὁ πολυ
 Ὁ ξάδιον, μῆζον ἢδὴ τὸ πατρικῆς ὄσιν θύσσιας. μὴ δὴ πρὸς Διὸς, ὡ
 ἄνδρες δικασαί, συγχωρήσῃτε αὐτῶ ἐκδοσιον τῶ ἀνάλαψιν πεποιμημέ
 νω, ἢ λύτρων τῶ γινώσιμ τῆ πάλα δικασκῆς, ἢ ἀκυρώτρων τῶ ὄσιν, ἄν
 θις, ἐπὶ τῶ αὐτῶν ἡμωρίων ἀνακαλίμ, ἢ ἐπὶ τῶ θύσσια τῶ πα
 τρικῆ ἀνατέχεμα, ἢς ἔξωρος ἢδὴ, Ὁ ἔωλος ἢ προθεσμία, ἢ μόνω τῶ
 ἀκυρος, Ὁ προσδεδαπανημῶν. ὄρατε γάρ πῃ Ὁ εἰν τῆς ἄλλοις δικα
 σκῆσις ὡς ἀπὸ μῆ τῆ κλήρω λαχόντων δικασῶν, ἢμ ἢς ἀδικον οἰκίαι
 γενῆσιν τῶ κρίσιμ, δίδωσιμ ὁ νόμος, ἐς ἕτερον ἐφῆναι δικασκῆσιμ.
 ἢμ δὲ ἕνες ἐκόντες αὐτῶ σωθῶντῶ δικασάς, ἢ προελόμῃσι ὑπὸ τῆ φῶσῃ
 διατῆμ, ὄκνῃ. ὄς ἢ θύσῃμ, μὴ ἢ τῶ ἀρχῶν ἐμμένῃμ, εἰ τῶ τῶς ἢς αὐ
 τῶ ἀρετῆς εἰλετο, σέρεμα ὄς δίκαιος τῆς ἐνωσμένοις. οὕτω δὴ ἢ σὺ, ὄμ
 θύσῃμ, μὴ ἐτ' ἀναλαμβάνῃμ, εἰ μὴ ἄμ ἄξι Ὁ εἰδοκῆ τῶ γενεῶ, τῶ τῶ
 εἰ ἢς ὄμ ἢ γησάμῃμ εἶναι πάλιν ἀνῆλφας, ὄκνῃ τ' ἀποκηρύττημ εἰ
 ξῆς. ὄς ἢ, ὄκνῃ ἄξιός σου τις παθεῖμ ταῦτα, ὑπ' αὐτῶ σὺ μεμαρτύρηται,
 ἢ ἢς ὄς ἢδὴ ἀνωμολόγητ'. ἀμετανόκημ οὐ τῶ ἀνάλαψιν ἢ τῶ δὲ
 ἀλλὰ γὰρ βέβαιον εἶναι προσήκῃ, μετὰ κρίσιμ οὕτω πολλῶν, ἢ ὄς δὲ
 κασῆρια. ἐμ μῆ τὸ πρῶτῶμ, ἐφ' ὄυ πῆρησῶ, δεύτερον δὲ τὸ σὸμ, ὄτε μετε
 βελύσω, ἢ ἀνάδασον ἐποίησῃς τὰ πρότερον ἐγνωσμίαι λύτρως, βελ
 βαοίτῃς τὰ μετ' ἐκῆνα βεβελθιμίαι. μένε τῆνω ἐπὶ τῶ τῶ τῶ τῶ μῶμ, ἢ
 φύλατῃ τῶ σαυτ' κρίσιμ, πατέρα σε εἶναι δῆ. τῶ τῶ ἢ εἰδοξέ σοι, τῶ τῶ
 εἰδοκίμασῃ, τῶ τῶ ἐκῆρωσῃ. ἐγὼ μῆ ὄυ δὲ εἰ μὴ φύσει παῖς ἢμ, δέμενος δὲ
 ἀποκηρύττημ ἢδελος, θύσῃμ ἄμ σοι ὄόμῃμ, ὄς τῶ ἀρχῶν τῶ μῶ δὲ
 κατ' ἢμ, τῶ τῶ ἀδικον λύτρως ἅπασι γενόμῃμ. τῶ ἢ Ὁ φύσῃ, Ὁ αὐτῶς προα
 ξῆσα, ἢ τῶ γινώμῃ ἐσπεποιμημῶμ, ὡς ἔνλογον αὐτῶ ἀπαθῆσῃ.

LVC. ABDICATVS PER ERA. ROT.

& eadem familiaritate priuare sapius: Age quid si forte seruus essem, ac tu quidem primum improbum esse ratus, in uincula coniecisses, deinde ubi cognitum est me nihil peccasse, manumississes, num tibi liceret, ut cunq; contigerit irasci, rursus in eadem reuocare seruitutem: Minime liceret. Istiusmodi igitur acta, leges firma uolunt esse, ac perpetuo ualere. Ergo cum pluribus etiam argumentis docere possim, non esse ius huic abdicare denuo, quem semel abdicatum, sponte sua receperit, tamen finem faciam. Nunc spectate cuiusmodi filium parat abdicare. Atq; illud nondum dicam, me tum imperitum abdicatum fuisse, nunc abdicari medicum: nihil enim mihi in hac causa suffragetur ars, tum iuuenem, nunc aetate prouectum, ut aetas etiam ipsa fidem faciat, me nihil peccasse. Nam leue fortassis hoc quoq; uerum tum quidem, etiamsi nullo commisso peccato, ut ego quidem dixerim, sed nec benemeritus, alienabar a familia. Nunc porro cum nuper salutem dederim, ac beneficus extiterim, exigor. Quare quod fieri potest ingratius: ut mea seruatus opera, tantoq; elapsus a discrimine, protinus sanationem illam huiusmodi factis penset, nulla meritorum habita ratione, sed usq; adeo facile mandarit obliuioni, atq; in solitudinem abi gat eum, qui iure sit obsecutus, cum praeter ius eiceretur, neq; solum non meminerit iniuriam, uerum etiam & salutem attulerit, & sanam mentem restituerit: Neq; enim exiguo iudices, neq; uulgari in hunc collato beneficio, tamen huiusmodi malis nunc uideor dignus. Porro quanquam hic ignorat, quo in statu tunc fuerit, uos tamen omnes nostis, quid facientem hunc, simul & patientem, & quibus affectum modis, ego curandum susceperim, ac medicis reliquis desperantibus, fugientibus familiaribus, nec propius accedere audentibus, talem reddidi, ut etiam accusare possit, ut de legibus differere. Quin magis si exemplum quaris pater, cum propemodum talis esses, qualis nunc est uxor, ad pristinam sanitatem reuocaui. Quare non est aequum, ut pro his officijs, huiusmodi mihi gratia reponat, utq; in

ΔΟΥΚΙΑΝΟΥ Α' ΠΟΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ.

καὶ πολλὰ κίε τ' μῖα δ' οἰκίότῃε ἀποσερεῖμ; εἰ δ' οἰκέτῃε ὡρ ἐπίτ' χα
 νορ, κῆ τ' μ' πρῶτ'ρ πονηρὸν οἰόμ' οε ἐπέδ' η' οε, μετ' ἀπαθείε δε ὡε οὐ
 δ' ἐμ ἠδ' ἴκ' οε, ἐλευθερο ἀφῆκαε εἶναι, ἀεὶ ἄρ σοὶ πρὸε καεζὸρ ὄργι οἰέν
 ἔ, αὐθιε δ' ζῆμ ἐε πῶ ὁμοίαν δ' ελείαμ ἐπανάγαμ; οὐδ' ἀμῶε, τὰ δ' ρ' αὐ
 τα, εἰεεαα α' δ' ἴα παντὸε κῆρια ὑπ' ἀρχαμ οἰ νόμοι ἀξί' ἔσιμ. ὑπ' ἐε μ' λ
 οῶ τ' μ' κηέτ' ἐξείναι τ' ὅτ' ὠ ἀποκκρύτ' ταμ ὄρ ἀπαξ ἀποκκρύεαε, ἐκῶρ
 ἀν' ἐλαβαμ. ἐὺ πολλὰ εἰπ' ἐμ ἔχωρ, ὅμωε παύσομα. σκ' ἐφαδε δε ἦ
 δη οἰομ ὄντα, α' ἀποκκρύεε με. α' οὐδ' ἐπω τ' ὅτ' ὠ φημι, ὡε τότε μ' ἴδι
 ὠτ' ἔω, νῶ δ' ἴα ἔορ. οὐδ' ἐμ δ' ἄρ πρὸε τ' ἦ ἡ τέχνη σαωαγωνίσαμ, οὐδ' ὄε
 τότε μ' νέομ, νῶ δ' ἦδη κῆ πρὸε βηκότα, κῆ τ' π' οἰομ τ' κηδ' ἐμ ἠδ' ἴκ' οε
 ἄρ πρὸε τ' ἡλικίεε ἔχοῖτα. μικρὸρ ἀ' ἴσωε α' τ' τ'. ἀλλὰ τότε μ' εἰ καὶ
 κῆμ ἠδ' ἴκ' κημλῶε ὡε ἄρ ἐγωε φαίλω, ἀλλ' οὐ δ' εἰ πεποθῶε, πρῶτ' εἰ
 το τ' οἰκίεε, νῶ ἡ σωτῆρα ἐναεχοε, α' εὐερετέλω γεγενημλῶρ. οὐ τί γε
 νοῖτ' ἄρ ἀχαεζὸτ' ερομ, σωθέντα δ' ἰ ἐμ, κῆ τ' κηκ' ἔορ κίνδ' ὠορ δ' ἴα παε
 φθόγοτα, τῶε τῶε τῶε εὐθῶε ἀμείβεαε, τ' θεραπειεε ἐκείνεε οὐδ' ἐνα λῶ
 γορ ἔχοῖτα, ἀλλ' οὐτ' οε ξαδ' ἴωε ὑπ' ἡλελῶε, α' ἐπ' ἰ πῶ ἐρημίαν ἐλαύ
 νῆμ, τὸρ ἐφ' ἠδ' ἐντ' ἄρ δ' ἰκαίωε ἐφ' ὄε ἀδ' ἴκ' οε, δ' ζεεβ' ἐλκ' κ' μῆ μόνορ δ'
 οὐ μνησικακῆ αὐτ' α, ἀλλὰ κῆ σῶ αὐτ' α α' σωφροῖμ πρὸε σκ' ἡ αὐτ' α. οὐ
 ἀ' μικρὸρ, ὡ ἀνδ' ρεε δ' ἰκαεαί, ὄντ' τ' τυχορ ἔμ περηκῶε ἀντ', ὅμ' τ' τῶ
 ὄτ' νῶ ἀξί' ἔμ' α. ἀλλ' εἰ κῆ οὐτ' οε ἀγνοεῖτ' α τότε, πάντεε ὑμῶε ἴεε, δ' ἴα
 πρῶτ' α ἀντ', α' πάχοῖτα, κῆ ὄπ' δ' ἴα κείμ' ορ ἐγῶ πρὸε αλαεῶρ, τ' μ' ἄλ
 λωρ ἴα τ' ἄπεγνωκότ' ορ, τ' δ' οἰ: εἴωρ φθόγοντ' ορ, κῆ κῆ πλκ' ἴορ πρὸ
 σί' εἰα πολμόντ' ορ, τῶε τῶε ἀπέφ' ηνα, ὡε α' κηκ' ορ εἰ δ' ἴα αὐτ' α, α' πρὸ
 τ' νόμωρ δ' ἴα ἐε αὐτ' α, μᾶλλον ἡ ὄε αε, ὡ πάτ' ρ, τὸ πρὸε ἀδ' ἴεμα, τοῖε τ' ορ
 ὄντα σε παρ' ὄλ' ἴορ ὄια νῶ ἠ γωνῆ ὄε, πρὸε τ' ἄρχαίαμ φροῖνσῆ' ἐπα
 ἡ ἴα ορ. οὐ δ' ἴκαομ οῶ τ' αὐτ' ἔλω μοι γεεῖαε ἀντ' ἐκείνωρ τ' ἄμοιβεῶ,

LVC. ABDICATVS PER ERA. ROT.

utq; in me unum tantummodo sanus sis. Etenim te non me-
 diocribus à me beneficijs affectum esse, uel ex his ipsis, liquet
 quibus me criminaris. Nam quem ob hoc odio persequeris,
 quod uxorem extremo laborantem periculo, grauissimeq; af-
 fectam non sanem, qui sit, ut eundem non multo potius cha-
 rissimum habeas, quum simili morbo liberarim, non gratias
 agas, tam acerbis ereptus malis? At tu, quod quidem est ingra-
 tissimum, simulatq; ad te redisti, protinus in ius trahis: salute
 donatus, punis, & ad uetus recurris odium, eandem recitas le-
 gem. Egregiam igitur mercedem persoluis arti, dignamq; pro
 remedij refers gratiam, qui quidem aduersus medicum tan-
 tum sanus es. Vos autem iudices, huic concedetis, ut de bene-
 merito pœnas sumat, ut salutis autorem expellat, ut eum qui
 sanitati restituerit, oderit, ut per quē reuixit, ulciscatur? Haud
 profecto concedetis, si quidem quod æquum est, facietis. Ete-
 nim si maximum aliquod flagitium in præsentia cõmississem,
 tamen superioris beneficij nomine, non mediocriter mihi de-
 bebatur: cuius respectu, memoriaq; conueniebat hunc præsen-
 tem iniuriam negligere, & ob illa priora facile ignoscere: maxi-
 me si tam ingens sit beneficium, ut omnia superet, quæ postea
 possint accidere. Quod equidem mihi in hunc competere pu-
 to, quem seruaui, qui mihi totius uitæ debitor est: cui præstiti
 ut sit, ut sapiat, ut intelligat: præsertim cum ceteri omnes iam
 desperarent, seq; morbo impares esse faterentur. Nam & illud
 opinor, ad meriti mei cumulū accedit, quod cum id temporis
 filius nō essem, cū nihil esset causæ, quæ me cogeret curationē
 suscipere, uerum cū liber essem, atq; alienus, à naturali causa
 solutus, tamē haud dissimulaui, sed ultroneus, inuocatus, iniu-
 sus adij, succurri, adnissus sum, sanaui, restitui, meū ipsius patrē
 seruaui, de abdicatiōe me purgaui, irā beneuolētia ledauī, legē
 pietate sustuli, magnoq; beneficio reditū in familiam emi, atq;
 in tempore adeo periculoso fidem erga patrem demonstraui,
 meq; ipsum

ΔΟΥΚΙΑΝΟΥ ἌΡΟΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ.

οὐκ κατ' ἐμῶ σε μόνου σαφρονῶν, οὐ γὰρ μὴ μικρὰ ὑπ' ἐμῶ εὐκρηγῆται
σα. καὶ ἀπ' αὐτῶν, ὧν ἐγκαλεῖς δ' ἄλλοι ὄντι, ὅς γὰρ ὡς εἴν' ἐχάρτες, οὐσαμ
πλὴν γαῖνα, ἢ παμπωνήρωε ἐχάρτε, ὅνκ' ἰώμωρ μισῶε, πῶς οὐ πο
λὴ μάλλον, ὅτι σε τ' ὁμοίωμ ἀπὸ κλάζα, ὑπὲρ ἀσπῶε, καὶ χάριμ ὁμολο
γῶε, τῶν ὑπὸ δ' ἄπὸ κλάζα μύλιος; σὺ δὲ ὅπως ἀγνωμονέσατομ σω
φρονήτῳ εὐθυε ἐς δικασήτορ ἄφτε, ἢ σεσωσμύλιος, κολάζεθε. καὶ ἐπι
τ' ἀρχαῶρ ἐκείνου μίσος ἀνατρεχθε, καὶ τὸν αὐτὸν ἀνατινῶσκης νόμου.
καλὸν γὰρ τὸν μιθὸρ ἀποδίδωε τῆ γέχη, ἢ ἀξίαιε ἀμοιβὰε τῶν φε
μάκωρ, ἐπὶ τὸν ἰατῶρ ὑπὸ αἰνῶμ μόνου. ὑμεῖς δ', ὡς ἄνδρες δικασαί, τ'
εὐκρηγῆται τῶν κολάζετ' ὑπὸ τρεφέτε, ἢ τὸν σώτῳτα δ' ζελαῖνιμ, ἢ τὸν
σωφρονήτῳτα μισῶμ, καὶ τ' ἀνασῆτῳτα ἡμωρεῖα, ὅνκ' ἦρ γετα δίκαια
ποῖτε. ἢ εἰ τὰ μέγισα νῶ ἀμαρτάνωρ ἐπίτχανομ, ἦρ μοι τίς οὐ μι
κρὰ, φροοφλομλὴν χάριε ἐς ἦρ ἀποβλέποντα τ' τμ, ἢ ἦε μεμνημέ
νομ καλῶε ἔιχε. τῶν μὲν πρὸντομ καταφρονῶμ, δὴ ἐκείνα ἢ προχρηρομ
πλὴν συγγνώμω ἐχθε, ἢ μάλισα ἐιτηλικαῦτη ἡε ἢ εὐκρηγῆται τυγχά
να, ὡς πάντα ὑπὲρ πατέρτα μεταταῦτα, ὅπως οἶμαι καμοὶ πρὸε τῶτμ
ὑπὸ ἀρχεμ, ὅμ' ἐσατ. ἢ ὅς τ' εἶε παντὸε, χρεώσκη ἐσί μοι, καὶ ὡς εἶναι
καὶ σωφρονῶμ, ἢ τὸ σωτέναι πρὸε χημαι, ἢ μάλισα ὅτε οἱ ἄλλοι πάν
τες ἦδη ἀπεγνώκετμ, ἢ ἐτὶ εἶναι ὡμολόετμ τ' νόσθ. τῶτμ δ' μεῖζομ οἶ
μα πρὶεμ τὴν ἐμὴν εὐκρηγῆται, ὡε ὅτε ἦδε ὡρ τότε, ὅνκ' ἀνασκαίαμ τ'
θεραπείαε ἐχωμ ἀντίω, ἀλλ' ἐλεύθεροσ καθεσῶε, καὶ ἀλλότρηε, τ' φυσι
κῆε αἰτίας ἀφεμῆνοε. ὅμωε οὐ πρὶεθῶμ, ἀλλ' ἐδελονηε, ἀκλητε, ἀυ
τεσάγγελτοε ἦκομ, ἐβοήθηε, προσεληπάριε, ἰασάμω, ἀνέσηε. καὶ
πατέρτα ἐμαυτ' δ' ἐφύλαξα, ἢ ὑπὲρ τ' ἀποκηρύξεωε ἀπελογησά
μημ, ἢ τῆ εὐνοία τὴν ὀργῆμ ἐπαυε, καὶ τ' νόμου ἔλυε, τῆ φιλοσοφίαε,
καὶ μεγάλεε εὐκρηγῆται, πλὴν ἐς τὸ γένουε ἐπάνοδομ ἐπιδάμω, καὶ ἦ
ἔντοε ὑπὸ σφαλῆ καιρεῖ πλὴν πρὸε τὸν πατέρτα πίσιμ ἐπεδεδάμω.

καὶ μετὰ

LVC. ABDICATVS PER ERA. ROT.

meq; ipsum artis auxilio insinuauī, ac tristibus in rebus legiti-
 mus filius apparui. Quam multa enim me fuisse passum arbi-
 tramini, quantum & exhaustisse laborum: dum adsideo, dū ob
 seruiō, dum opportunitates capto, nunc cedēs patris uehemē-
 tīā, nunc artem admouens ad breue tempus concedente mor-
 bo. Est autem hoc omnium quæ sunt in arte medicorum peri-
 culosissimū, huiusmodi medicari, ac propius accedere ad hos,
 qui ad eum sunt affecti modum. Fit enim non raro, ut exæstu
 ante malo, rabiem in proximos exerceant. Me tamē nihil ho-
 rum piguit, neq; grauatus sum, uerum aderam, modis omni-
 bus cum morbo luctans postremo superauī pharmaco. Ne ue-
 ro quisquam hoc audito, protinus apud se cogitet: Quis aut
 quantus labor miscere pharmacū. Etenim multa prius sunt fa-
 cienda, præstruenda uia dando pharmaco, præparandum cor-
 pus, quo facilius recipiat medicationem, deq; omni corporis
 habitu sollicitus sit medicus oportet, inaniens, extenuans, cibis
 idoneis alens, mouens ad omne quod conducit, somnos ac/
 cersendi rationes excogitās, solitudines arte reperiēs. Quibus
 in rebus ægroti ceteri facile pareant. At qui laborant in sania,
 ob animi libertatem intractabiles sunt, ac gubernatu difficiles,
 ipsiq; medico periculosi, neq; qui facile cura expugnentur. Pro-
 inde sæpenumero cum effecerimus, ut iam speremus proxime
 adesse morbi finem, leue aliquod erratum incidens, renouato
 malo, cuncta illa superiora facile subuertit, curationem impe-
 dit, artem fallit. Eum igitur qui hæc omnia sustinuerit, qui cum
 morbo tam graui sit luctatus, qui malum malorum omniū ex-
 pugnatu difficillimū uicerit, huic ut iterū abdicet permittetis,
 utq; leges in benemeritū interpretet suo arbitratu cōcedetis
 atq; eū cū ipsa natura bellū gerere sinetis. Ego naturæ parens
 iudices, patrē mihi ipsi seruo, custodioq; etiā si hic qdē iniuria
 me afficiat. Quod si filiū benemeritū, leges, ut ait, secutus, pdit,
 & à familia alienat, hic nimirū liberorū osor erit. Ego pius i pa-
 trē, ego naturā aplector. Iste naturā cōtēnit, fasq; & ius uiolat.
 O patrē

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Δ' ΠΟΚΗΡΥΤΤΩΜΕΝΟΣ.

ἢ μὲν ἂν τὴν τέχνην ἐμαυτὸν εἰσεποίησα, ἢ γνήσιος ἴδος εἶναι τῆς δόξης
 ἀνεφάνην. πόσῳ γὰρ οἶοσθε παθεῖν με; πόσῳ καμῆν ἵκνούτα; ὑπερεῖπον
 τα, κωροφυλακίῃν τα; ναῦν μὲν εἰκόντα τῆς τῶ πατρὸς ἀκμῆς, ναῦν δὲ τῶ
 τέχνῳ ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος ἢ κακῶ. ἐσι δὲ ἄν' ὄντων
 ἀπάντων τῶν εἶναι τῆς ἰατρικῆς δ' ὑπὸ σφαλῆσαι, ὅτις τοῖσδε ἰατροῖς, καὶ
 πλοστίασιν οὕτω δ' ἰακεμῶσι. ἐς δὲ τὸν πλοστίον πολλὰς ἰαφίᾳσι
 τῶ λυτῶν, ὑπὲρ ἔχοντος ἢ πάθος, καὶ ὅμως πρὸς δουρὲν τῶν ἀπὸ κνη
 σα, οὐδ' ἀπεδελίασα, σωῶν ἢ καὶ πάντα τρόπον ἀντιεταρόμενος τῆς νό
 σης, τοῖσδε ἰατροῖς ἐκράτησα τῶ φαρμάκων, μή τι τ' ἀκῶσθε εὐθὺς ὑπο
 λάβη τις. ποῖος ἢ ἡ νόσος ὁ κάματος ἐγχείω φάρμακον. πρὸς ἢ πρὸ
 τῶσδε γενέσθαι δέ, καὶ προδοποιῆσαι τῆς πόσε, ἢ προῖκασθὲν ἰατροῖς
 οὐκ ἐς ἰασιν τὸ σῶμα, ἢ τὴν ἀπάσης ἕξεως φροντίσαι, κενεῖν τα, καὶ ἰχναί
 νοῦν τα, καὶ οἷον ἔχοντα, καὶ κινεῖν τα ἐς ὅσον ἔχοντα, καὶ ὑπὸ πλοστίον
 εἶναι, καὶ ἡρεμίαε μηχανόμοιο. ἄπειροι μὲν ἄλλο ἢ νοσῶντες, ἔχοντα πε
 ρεῖν ἄν, οἱ μεμνηότες ἢ, διὰ τὴν ἐλευθερίαν ἢ νῦν, δυσάγωγος καὶ δυσνή
 ὀχητος, καὶ τῶ ἰατροῦ ὑπὸ σφαλῆσαι, καὶ τῆς θεραπείας δυσκατατόνοις. οὗτ' ἄν
 ἔσθ' ἢ πλοστίον πρὸς ἴσως, ἢ δὴ πλοστίον γενέσθαι τὴν τέλως, καὶ ἐλπίσως, ἐμ
 πεσόμ ἢ μικρὸν ἀμάςτημα, ἐπακμάσθαι τὸν ἢ πάθος, ἄπαντα ἔχοντα
 ἐκίνα ἀνέβρεψε, ἢ ἀνεπόδησε τὴν θεραπείαν, καὶ τὴν τέχνην δ' ἰέσθηλε. ἢ
 οὗτ' αὐτὰ πᾶσι ὑπομεμνηκότα, ἢ οὕτω χαλεπῶ νοσήμα ἢ προσπα
 λῆσθαι, καὶ πάθος ἀπάντων παθῶν τὸ δύσκολότατον νενικηκότα, ἐν
 τῶν ἀπρησῶν τῶν ὑπὲρ ἔφετε, καὶ τὴν νόμον ὡς ἐβλέδ' ἐρμηνεύειν κατ' εὐε
 γέως συγχαρήσετε, ἢ τῆς φύσεως πλεμῆν αὐτὴν ἔασετε; εἰ δὲ τῆς φύσεως πρὸς
 ἴσως σῶζω καὶ δ' ἰαφυλάτῳ, ὡς ἄνδρες δικασαί, ἢ πατέρα ἐμαυτῶν, καὶ
 ἀδικῆ ὄντες. εἰ ἢ τὴν εὐεγετηκότα πᾶσι νόμοις, ὡς φησὶ ἀκολούθῳ
 δ' ἰαφθείρ, καὶ τὴν γένεσθαι μισόπαις ὄντες, ἐγὼ φιλοπάτως εἰς νόμους
 ἐγὼ τὴν φύσιν ἀπαζόμενα, ὄντες τὰ τὴν φύσιν ἵκνούσθαι, καὶ καθυβρίζῃ δίκαια.

LVC. ABDICATVS PER ERA. ROT.

O patrem iniuste prosequentem odio. O filium iniustius amantem. Nam mihi ipsi uitio uerto, patre compellente, quod odio habitus, cum præter causam amo, & magis amo quam oporteat. Atqui natura comparatum est, ut patres liberos amet magis, quam liberi parentes. Verum hic studio tum leges cõtemnit, quæ filios nihil commeritos familiæ seruant, tum naturam quæ parentes ad uehemens natorum desiderium incitat. Nõ solum enim cum plures habeat in me beneuolentiæ causas, maiorem, uti debebat, beneuolentiam non adiungit atque addit, aut quod est minus, me saltem imitatur, meumq; æmulatur amorem. Sed õ calamitatem, quin insuper odit amantem, charitate prosequentem expellit, benemerentem lædit, completẽtem abdicat, legesq; liberis fauentes, ceu liberis infensas, in me torquere conatur. O bellum, quod contra naturam legibus moues pater. Non sunt ista, non sunt, inquam, quemadmodum tu uis, leges bene conditas, male interpretaris pater. Non pugnat natura cum lege, in his quæ ad beneuolentiam pertinent. Hic inter sese consentiunt, & altera utriq; auxilio est ad delendas iniurias. Contumelia afficis benemeritum. Offendis naturam. Cur legibus quoq; simul cum natura facis iniuriã? Quæ cum honesta, iusta, liberorum amantes esse cupiant, nõ pateris esse, quippe quas aduersus unum filium, tanq; aduersus multos sapius tentes. Nec sinis in supplicijs quietem inuenire, quæ uelint in beneuolentia liberorum erga parentes conuiescere: quanquam alioqui ne positas quidẽ aduersus eos, qui nihil peccarint. At sanẽ leges ingrati tudinis actionem concedunt in eos, qui benemeritis non retulerint gratiam. Atqui non solum nõ refert gratiam, uerumetiam punire conatur ob ea ipsa quibus adiutus est beneficio. Cõsiderate num quicquã facere possit iniquius? Itaq; non posse hunc iam abdicare de nouo, qui paternam potestatem semel expleuerit, ac lege sit usus: præterea non esse æquum, eum qui tanta præstiterit beneficia, expellere, familiãq; exigere, satis opinor, demonstratum.

Nunc

ΔΟΥΚΙΑΝΟΥ Α' ΠΟΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ.

ὡ πατρὸς μισθόντος ἀδίκως. ὡ πατρὸς φιλοῦντος ἀδικώτερον. ἐκπα-
 λῶ δ' ἔμαυθ' το πατρὸς ἀναγκάζοντος, ὅτι μισθόμενος οὐ δέομαι
 λῶ, καὶ φιλοῦντος, ἢ προσήκει, καὶ τοι γὰρ ἡ φύσις τῆς πατρὸς τῆς πατ-
 ρὸς μάλλον, ἢ τῆς πατρός τὸν πατέρα ὑπὸ τὰ τὰ φιλοῦντος. ἀλλ' οὐ
 τὸ ἐκὼν ἐστὶ τὸ νόμος πατρὸς, οἱ δὲ οὐδὲ ἀδικηκότας πατὸς τῆς
 γενεῆ φυλάττεισι, καὶ τὴν φύσιν, ἢ τὸν γεννηθέντα ἔλκει πρὸς πόθον τῆ
 γενεῆ κληῶν πολλῶν, οὐχ' ὅπως μείζους ἀρχαῖς εὐνοίας ἔχωμαι πρὸς
 ἐμὲ, μείζονα τὰ δίκαιά μοι τῆ εὐνοίας ἐσφέρει, ἐπὶ ὑπὸ δίδωμι. ἢ τό γε
 ἔλαττον ἐμὲ μιμῆται, καὶ ζηλοῖ τῆ φίλτρως; ἀλλ' οἱ μοι τῆ συμφορῆς, πρὸ
 σέθεν ἐπιμισθῶν φιλοῦντα, ἐπὶ ἀγαπῶντα ἐλαύνει, καὶ εὐεργετῶντα ἀδικεῖ, ἐπὶ
 ἀπαζόμῳ ἀποκηρύττει, ἐπὶ τὸν φιλοπαθῶν νόμος ὡς μισόπα-
 θῶν κατ' ἐμὸν μεταχειρίζεται. ὡ μάλιστα ἢ ἐσάφει πατέρας τῆς νόμοις
 καὶ τῆ φύσεως, οὐκ ἐστὶ ταῦτα, οὐκ ἐστὶ ὡς θέλει. κακῶς ἐρμηνεύεις, ὡ πα-
 τέρως, καλῶς κημένως τὸν νόμος. οὐ πολεμῆ φύσις καὶ νόμος ἐν ταῖς
 εὐνοίαις, ἀκολοῦθισι ἀλλήλοις ἐν ταῦτα, ἐπὶ σωαγωνίζοντι τῆ λύσει τῆ
 ἀδικημάτων. ὑβρίζεις τῆ εὐεργετῶν, ἀδικεῖς τῆ φύσιν, τί καὶ τῆ νόμος συν-
 ἀδικεῖς τῆ φύσις; ὅς καλῶς ἐπὶ δίκαιος, καὶ φιλοπαθῶν εἶναι θέλον-
 τας, οὐ συγχωρεῖς, καθ' ἑνὸς πατρὸς ὡς κατὰ πᾶσιν κινήσιν πολλαῖς,
 ἐπὶ ἡσυχάζει οὐκ ἐῶμαι ἐν ταῖς ἡμωσίαις τὸν ἐν ταῖς τῆ πατρίδι πρὸς
 τὸν πατέρα εὐνοίας ἡσυχάζει ἐδέλοντας. καὶ τοι γὰρ ἐπὶ τῆς κη-
 μερ ἡμαρτηκόσι μὴ δὲ κημένως, καὶ μὴ οἱ γὰρ νόμοι καὶ ἀχαριστίας δι-
 κάζεις διδόναι καὶ τῆ τὸν εὐεργετῶν μὴ ἀνθυποκίντων, οὐ γὰρ πρὸς τῆ
 μὴ ἀμείβεσθαι, ἐπὶ ἐπ' αὐτοῖς οἷς εἰ πέποιθε κολάζει ἀξίως, σκέψασθε
 εἶναι ὑπερβολῶν ἀδικίας ἀπολέλοιπε. ὡς μὴ οὐδ' οὐτε ἀποκηρύτ-
 τει ἐπὶ τῆ ἐξέσει, ἀπαξ ἢ δὴ τῆ πατρικῶν ἰευσίαν ἀπεκληρώσθαι, καὶ
 ἀδικημένως τῆς νόμοις, οὐτε ἀλλ' δίκαιον εὐεργετῶν ἐπὶ τὰ κληρικῶν
 γεννημένον ἀποθεῖναι, ἐπὶ τῆ οἰκίας πατρὸς, ἰκανῶς οἰμα δ' ἐδίκη.

LVC. ABDICATVS PER ERA. ROT.

Nunc autem ad ipsam abdicationis causam ueniamus, & cri-
men cuiusmodi sit expendamus. At rursus ad mentem eius
qui legem condidit, recurramus necesse est. Etenim ut istud ti-
bi donemus ad breue tempus licere, quotienscunq; uelis abdi-
care, utq; præterea potestatem istam tibi largiamur, etiã aduer-
sus benemeritum, haud tamẽ simpliciter, opinor, neq; quibusli-
bet de causis abdicabis. Neq; hoc dicit legis conditor. **Quic-**
quid utcunq; criminatus fuerit pater abdicato, ut satis sit tan-
tum uoluisse queri. Nam si id esset, quid opus erat iudicio?
Verum uos istud expendere iubet iudices, num grauibus ac
iustis de causis irascatur pater, nec ne. Hoc igitur in præsentia
cõsiderate. Exordiar autem ab ijs, quæ protinus huius insanã
sunt consecuta. Iam primum omniũ quod feci sanæ mēti red-
ditus, illud erat. Rescidit abdicationẽ. Ego seruator, beneficus,
breuiter omnia eram. In his nisi fallor, nihil adhuc esse poterat,
quod cum crimine uideretur esse coniunctum. Deinde quid
est omnium quod accusat? Quod obsequium, quam curam si-
lio dignam prætermisi? Quando foris cubiũ, quas intempe-
stiuas potationes, quas comestationes obiicis? Qui luxus?
Quis leno pulsatus est? Quis accusauit? Nemo pfecto. Atq;
hæc sunt, ob quæ præcipue lex permittit abdicare. Caterum
cœpit ægrotare nouerca. Quid istud mihi uertis crimini? mor-
biq; pœnam à me reposcis? Nom reposco, inquit. Sed quid?
Quod eam curare iussus recusas, ob hoc dignus fueris qui
abdiceris, quippe immorigerus patri. Ast ego quidem cu-
iusmodi sint ista quæ iubet, in quibus quia non possim obse-
qui, uideor immorigerus, paulisper differemus. Sed illud pri-
us in totum dico. Neque lex huic concedit, ut quiduis im-
peret, neque mihi necesse est in omnibus omnino parere.
Quædam enim mandata sunt huiusmodi, ut si non parueris,
non sis obnoxius pœnæ, quædam id genus, ut nisi obtempera-
ris, ira, supplicioq; sis dignus, ueluti si ægrotes ipse, & ego non
curem. Si quid rerũ domesticarũ curandũ sit, & ego negligã.
Si quid

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Α΄ ΠΟΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ.

ἦδη δὲ καὶ ἐπ' αὐτῶν τῶν αἰτίων ἔλθωμεν φησὶ ἀποκηρύξωμεν, καὶ τὸ
 ἔγκλημα θ' ἐτάσωμεν, ὁποῖός ἐστιμ' ἀνάγκη δὲ αὐτίς ἐπὶ τῶν γνώ-
 μην ἀναδραμῆν τῶν νομοθέτων, ἵνα γὰρ σοι τῶν πρὸς ὀλίγον δ' ὄ-
 μεν τὸ θ' εἶναι ὁσάκις ἄρ' ἐδέλθῃ ἀποκηρύττειν, καὶ κατὰ γὰρ εὐε-
 γέτος προσεῖν τῶν θ' ἐσσίαν ταύτῃ συχωρήσομεν, οὐχ' ἀπλῶς δι-
 μαί, οὐ δ' ἐπὶ πάσαις αἰτίαις ἀποκηρύξῃς, οὐ δὲ τῶν δ' ὁ νομοθέτης
 φησὶν, οὐ ἄρ' ἔτι πατὴρ ἀλλασάμενος, ἀποκηρύττειν, καὶ ἀπό-
 ρηθῃ δὲ λῆσαι μόνον καὶ μέμφασθαι. τί γὰρ ἄρ' ἐδ' ἡ δικαστήρις; ἀλλ'
 ἡμᾶς ποιῶ τῶν, ὧ ἄνδρες δικασταί, σκοπεῖν, εἴτ' ἐπὶ μεγάλοις καὶ
 δικαίοις ὁ πατὴρ ὀργίσει, εἴτε κ' ἢ μὴ οὐκ ἔστιν ἦδη, ἐξέτασθε. ἄρξο-
 μαί ἡ ἀπὸ τῶν μετὰ τῶν μανίαν ἐνδύεσθαι. τὰ μὲν δ' ἦ πρῶτα τ' σωφροσύ-
 νης τῶν πατρῶν λύσις ἢ φησὶ ἀποκηρύξωμεν, καὶ σωτῆρ καὶ εὐεργέτης,
 καὶ πάντα ἢ ἐγὼ, καὶ οὐδὲν ὄμιμα τῶτοις ἔγκλημα προσεῖναι ἐ-
 δωκεν. τὰ μετὰ ταῦτα δὲ τί τῶν πάντων ἄλλια; τίνα θεραπείαν; τί-
 να ἐπιμέλειαν ἢ παρήκας; ὥστε ἀπόκοιτος ἐγενόμην; τίνας πότους
 ἀκαίρους, τίνας κόμους ἐκαλεῖς; τίς ἀσωτεία, τίς πορνοβοσκὸς ὕβρι-
 σμαί; τίς ἢ τῶν ἄλλων, οὐδὲ εἶς, καὶ μὴν ταῦτά ἐστιν, ἐφ' οἷς μάλιστα ὁ νό-
 μος ἀποκηρύττειν ἐθέλοιμ. ἀλλὰ νοσεῖν ἢ ἤρξασθαι ἢ μηδεμίαν; τί οὐκ ἔμοι-
 τ' ἐγκαλεῖς, ὅτι νόσος δίκην ἀπατῆς; οὐ φησὶν. ἀλλὰ τί, οὐ θεραπεί-
 ῃν προσαττόμενος οὐδέ τις, καὶ δὴ τ' ἄρ' ἄξιός ἐστιν ἀποκηρύξωμεν,
 ἀπεθῶν τῶν πατρῶν. ἐγὼ δὲ τὸ μὲν οἷα προσάττοναι αὐτῶν, ὑπακού-
 ῃν οὐδ' ἀνάγκη ἀπεθῶν δ' οὐκ, πρὸς ὀλίγον ὑπερβήσομαι. πρότερον
 δ' ἀπλῶς ἐκείνο φημι, ὥς οὐ πάντα προσάτην, οὐτε τῶν δ' ἰδωσιν ὁ
 νόμος, οὐτε μοι τὸ πείθειν πᾶσι πάντως ἀναγκαῖον. ὦν δ' οὐκ ἔστιν ἔ-
 προσαγμάτων τὰ μὲν ἀνεύθυνα ἐστίν, τὰ δ' ὀργῆς καὶ ἡμωφίας ἄξια. ἐὰν
 νοσήσῃ αὐτὸς, ἐγὼ ἢ ἀμελῶ, ἐὰν τ' κατ' ὄϊν ἐπιμελεῖσθαι, ἐγὼ δ' ὀλιποῦ-

L VC. ABDICATVS PER ERA. ROT.

Si quid rem rusticam curandam mandes, atque ego recusent. Hæc omnia atque id genus alia, probabiles adferunt causas paternæ querelæ. Porrò cætera nostri sunt arbitrij, nempe quæ ad artes, & artium usum pertinent: Maxime si nulla in re fiat iniuria patri. Iam si cui pictori præcipiat pater: Hæc pinge fili, illa nequaquam: Rursum musico, hanc pulsa harmoniam, illam ne pulsa: Tum fabro arario: ista cude, illa ne cude: num quisquam hunc patietur abdicare filium propterea, quod nõ ex ipsius arbitrio artem exerceat? Nemo opinor. Atqui mendendi ars, quanto est honoratior, uitæque conducibilior, tanto conuenit esse liberiores qui hac utuntur, ac iustum est, ut ars aliquo gaudeat priuilegio in exercendi facultate, ut neque cogatur usquam, neque ferat imperium, res sacra, deorum doctrina, uirorum eruditorum cura. Neq; in seruitutem trahatur legis: neq; timori, pœnisq; tribunalium, neq; calculis, ac patris minis, & indocti hominis iræ sit obnoxia. Proinde si tibi palàm ac simpliciter ad hunc modum respondissem: Nolo curare cum possim, sed artem soli mihi didici, ac patri, cæteris omnibus imperitus esse uolo, quis est tyrannus usq; adeo ferox, ut cogat etiam nolentem uti arte? Siquidem istiusmodi officia blanditijs, precibusq; ni fallor, non legibus, ira, iudicijs, cõuenit elicere. Persuadere medico oportet, nõ iubere, ut uelut non ut metuat: neq; ad sanandũ adigendus est, sed ultro ac lubens accedat oportet, immunis à compulsione patris. Immunitas est ars ipsa, quandoquidem ciuitates quoq; publicitus honores, præminentias, immunitates, priuilegia medicis tribuunt. Hæc igitur in genere poteram artis nomine respondere, etiã si tu me illam docuisses. Si multum studij, multum pecuniarũ insumpsissem, ut discerem, & unam hanc curationẽ, etiã si eiusmodi esset, ut præstare possem, recusassem. Nunc illud cogita, quàm rem modis omnibus ingratã & iniquã facias, qui nõ sinas me, à me ipso mihi partis libere uti. Hanc ego artem tum cū nõ essem filius tuus, perdidici, neq; tuis subiectus legibus. Atq; hanc

LVC. ABDICATVS PER ERA. ROT.

Atque hanc tamen tibi didici. Huius fructum primus sensisti, cum nihil adiumenti contuleris ad eius cognitionem. Quem præceptorem mercede conduxisti? Quem pharmacorum apparatus comparasti? Nullum omnino, uerum inops, ac rerum necessariorum indigēs, à præceptoribus mei miseris sum edoctus. Nam abs te patre huiusmodi mihi dabatur ad discendum uaticum, molestia, solitudo, egestas, familiarium odium, cognatorum auersatio. Pro istis itaque factis postulas uti arte mea, uisq; earum rerum esse dominus, quas mihi parauit tum cum mihi non esses dominus. Boni consule, si quid antehac nullo nomine ullam abs te gratiam possem reposcere. Ceterum non conuenit sanè, ut meum beneficium mihi in reliquum tempus pariat necessitatem: ut quod uolēs beneficio iuuui, ueritatur in occasionem, ut postea nolenti præcipias, iamq; in consuetudinem trahatur, ut qui semel sanauerit aliquē, semper deinde curet omnes quoscunq; uoluerit is, qui sanatus est. Etenim ad istum modum fieret, ut quos curarem, eos dominos nobis creauerimus, nosq; metipsos illis tradiderim, mercedis loco seruitutem accepturi, & ad omnia quæ iusserint obtemperaturi. Qua re quid esse potest iniquius? Quoniam te grauius a deo laborantem restitui, ob id existimas tibi ius esse arte utendi mea? Atq; hæc quidem dicere poterā: si mihi hic imperasset ea, quæ mea sint facultatis, atq; ego nō omnino modis omnibus, uel inuitus obtemperassem. At nunc tandē perpendite, cuiusmodi sint huius imperata. Quādoquidē, inquit, me laborantē in sania, sanasti: insanit autē & uxor, eodēq; tenetur morbo, sic enim opinatur, & à cæteris medicis ad eundē modū destituta est: tuq; potes omnia, id quod re demonstrasti: sanato hāc quoq; ac morbo, leuato. Id si quis simpliciter ad hunc audiat modum, uehemēter æquum uideatur, præsertim illiterato, artisq; medicinæ imperito. Sinautē me auscultetis artis nomine respondentem, intelligetis nimirum, nec omnia esse nostræ facultatis: necq; con-

ΔΟΥΚΕΙΑΝΟΣ ἌΠΟΚΗΡΤΤΙΣ ΜΕΝΘΕΣ

καὶ ὅμως ἀντιῶ μεμάθηκά σοι, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλανκα, οὐ
 δὲμ πρὸς σὺ πρὸς τὸ μαδῆμ ἔχωμ, τίνα διδάσκαλον ἐμιθώσω, τί
 να φαρμάκωμ πρὸς σκονήμ; οὐδ' ἤρ ἕνα οὐδ', ἀλλὰ πονόμην. Ἐγὼ, ἔ
 ἦν ἀναγκάωμ ἀπορῶμενος, καὶ ὑπὸ ἦν διδασκάλωμ ἐλεῶμενος,
 ἐπαδενόμωμ, καὶ μοι τοιαῦτα πρὸς τὸ πατρὸς ἤμ πρὸς τὸ μαδῆμ
 ἐφῶδ' ἴα, λύπη, καὶ ἐρημία, καὶ ἀπορία, μῖσος, οἰκείωμ, καὶ ἀποστροφῆ
 συγγενῶμ, ἀντὶ τούτωμ φίνωμ χεῖραί μου τῆ τέχνῃ ἀξιῶσι, ἔδιδασκό
 τος εἶνα θέλεις, ἔστ' οὐκ ἔδιδασκώτης πεπορισμῶμ, ἀγάπα εἶ ἔ
 σε, καὶ πρότερον ἐκώμ, οὐ προσφείλωμ, εἰ ἐποίησα, μὴ ἤμίαν, μὴ ἤτῳ γε
 χάριμ ἀπαίτῃσθ' δαῶν μωλοσ, οὐδ' ἡ δ' ἔπλω ἐυποίῃαν τῆ ἐμῶν ἀνάγ
 κημ ἐς τὸ λοιπὸμ μοι γενέσθ', οὐδὲ τ' ἐκόντ' ἀνεργετῆσαι ἀφορμῶν ἔ
 ἄκοντα κελεύεσθ' κατασῆναι, οὐδ' ἔθος ὑπάρξαι ἔτ, τ' ἄπασι ἕνα ἴα
 σάμωλον πάντας ἐς αἰ θεραπεύειμ, ὁπόσους ἄμ ὁ θεραπωνδεις δέλη.
 ἔπει δ' εἰσῶτας ἄμ οὕτω καθ' ἡμῶν εἰκμον τὴν θεραπωνομῶν κέχα
 ροτηκότες, ἔμιθῶμ τ' δ' ἐλεύθῃ ἀντῆς, ἔτ' τ' πάντα κελεύεσιν ὑπὲρ
 βρεῖν προδεδωκότες, οὐ τί γένοιτ' ἄμ ἀδικώτερον; διὸ ἔσε νοσήσῃ
 τα χαλεπῶς οὕτως ἀνέσῃ, διὰ τῶ νομίσι δ' εἶναί σοι καταχεῖ
 οὐαί μου τῆ τέχνῃ; ταῦτα μὲ οὐδ' εἶχον ἄμ λέγειμ, εἰ ἔδιδασκώ μοι
 οὕτως προσέτατῃμ, ἐγὼ δὲ μὴ πάντως ἄπασι, μὴ δὲ πρὸς ἀνάγκη
 ὑπὲρ ἄμ. νῶν δὲ ἤδη σκέψασθε καὶ οἷα ὄζειν αὐτῶ τὰ ὑπὲρ ἄμ
 τα. ἐπεὶ γὰρ ἐμὲ ἴασθ' φησὶ μεμνηότα, μέμνηε δὲ καὶ ἡ γυνή, καὶ
 τὰ ὁμοία πάχα, ἔτ' ἔοιετα ἔτ' ὑπὸ ἔλλωμ ὁμοίως ἀπέγνωσα,
 δάσασα δὲ σὺ πάντα ὡς ἐδεξασ, ἴω ἔταύτῃ, ἔτ' ἀπάλλαττε ἤδη τ'
 οὐδ' σ. τοτὸ ἔ, οὐτωσὶ μὲ ἀπλῶς ἀκῶσαι, πάνυ εὐλογον ἄμ δόξαι, ἔ
 μάλιστα ἰδιώτῃ, καὶ ἀπείρω ἰατρικῆς, εἰ δ' ἐμὲ ἀκῶσατε, ὑπὲρ τ' τέχνῃ
 θηκομολογῶν, μάθοιτ' ἄμ ὡς οὐτὲ πάντα ἡμῶν δάσασα ὄζει,

Υ οὐδ' αἰ

LVC. ABDICATVS PER ERA. ROT.

neque consimiles morborum naturas, nec eandem medendi rationem, nec eadem remedia in omnibus efficacia. Ac tum palam fiet, quantum intersit, nolis quippiam, an non possis. Vos interim patienter auscultate me, hisce de rebus philosophantem: existimantes nec inelegantem fore, nec extra causam, nec alienam à re, nec intempestiuam de his disputationem. Iam primum: Naturæ corporum, ac temperaturæ, haudquaquam eadem sunt: tametsi maxime in cōfesso est, hñdem ex elementis constare. Verum alia de his, alia de illis magis aut minus participant: idc̄q; loquor adhuc de corporibus uiro- rum: quæ neque similia sunt omnibus, neq; eadem temperaturæ, neque eadem constitutione. Vnde necessario consequitur: ut morbi quoq; tum magnitudine, tum specie differentes, his accidant: utq; alia sanatu sint facilia, atque ad curationem sponte propensa: alia rursus prorsus desperata: ut quæ & facillime corripiantur, & grauissime à morbisprehendantur. Proinde si quis existimet, quamlibet febrim, aut quamuis tabem, aut peripneumoniam, aut insaniam, quolibet in corpore unam atq; eandem esse genere, is non uideatur ponendus inter sobrios, neq; doctos, neque inter eos, qui in rebus huiusmodi exquirendis elaborarūt. Quin idem malum in hoc corpore facile sanabitur, in hoc minime. Quemadmodum uidelicet triticum, si idem in diuersos eijcias agros: aliter proueniet in plano solo, profundo, irriguo, aprico, uentis salubribus exposito, exculto: nimirum ubere, lato, copiosoque fructu. Rursus aliter in montuosa, petricosaque terra, aliter, in opaca, aliter in subiecta montibus. In summa: pro cuiusque loci diuersa natura, uarie proueniet. Itidem & morbi, pro ratione corporum, in quæ inciderint, aut maiores & uberiores, aut minores eueniunt. Verum his omissis pater, nec omnino discussa re, uult quamuis insaniam in quouis corpore consimilem esse, similemque desiderare curationem.

Super

ΔΟΥΚΙΑΝΟΥ ΑΠΟΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ.

ἔν τ' αὖ τῶν νοσημάτων φύσεις πρὸς ἀπλήσιοι, οὐ τ' ἴασις ἡ αὐτὴ, οὐτε
 φάρμακα τὰ αὐτὰ, ἐπὶ πάντων ἰχυρά. Ἐτότ' ἔσα δ' ἡλομῶς πᾶσα
 πολυτομὴ ἐβλεπαίμην, μὴ δ' ἰαοῦς διαφέρει. ἀνάχεσθε δέ με τὰ
 πρὸ τούτων φιλοσοφῶντος, Ἐ μὴ ἀπαρόκαλον, μὴ ἀβλαβῶντιον, μὴ
 ἀλλότριον, ἢ ἀκουρον ἡσίοκοδε τ' πρὸ τ' τριῶν λόγου. πρῶτα μὲν δ' ἡ
 σώματων φύσεις Ἐ κρέσας οὐχ αὖ αὐταί, καὶ οὐ μάλιστα ἐκ τῶν ὁμοίω
 μοίω σωεσάναι ὁμολογῶν, ἀλλὰ τὰ μὲν τ' ἡ, τὰ ἡ, τῶν δὲ μάλλον ἢ
 ἔλαττον μετέχῃ. Ἐ λέω τὸ ἔν πρὸ τῶν ἀνδρείων, ὡς οὐδὲ ταῦτα
 πᾶσι μὴ ἢ ὁμοία, οὐτε τῆ κρέσας, οὐτε τῆ σούσας. διαφορά δ' ἡ κὴ με
 γέστα Ἐ ἔδα ἀνάγκη, κὴ τὰ νοσήματα ἐγγίνεσθ' αὐτοῖς, Ἐ τὰ μὲν εὐί
 στα εἶναι, Ἐ πρὸς πλὴν θεραπείαν ἀναπεπλάμναι. τὰ δὲ τέλειον αὖ
 πεγνωσμένα, Ἐ ξαδίως ἀλισκόμενα, Ἐ κατακράτες ὑπὸ τῶν νοση
 μάτων λαμβανόμενα. τὸ τίνυμ ὀίεσθ' πάντα πυρετῶν, ἢ πᾶσιν φθό
 κη, ἢ πρὸς πνευμονίαν, ἢ μανίαν, μίαν κὴ τ' αὐτ' ὄντων τῶν ἑνεομοίω
 ἐπὶ παντὲς εἶναι σώματος, οὐ σωφρονόντων, οὐ ἡ λελοισμένων, οὐ δὲ
 τὰ τῶν αὐτῶν ζῆντακότων ὅτι ἀνθρώπων, ἀλλὰ τὸ αὐτ' ἔν μὲν τῶν ἡ ξαδί
 ὀίεσθ', ἔν τ' τῶν ἡ ὅτι εἶναι, ὡς πρὸ ὀίμα κὴ πυρετῶν ἢ τ' αὐτ' ἐς διαφόρους
 χώρας ἐμβάλλει, ἄλλως μὲν ἔν τῆ πεδινῆ κὴ βαθεία, κὴ περὶ ζομύη, κὴ
 ἐκκλίω, κὴ εὐκνήμω Ἐ ζερασμύη ἀναφύετ', εὐσαλῆς ὀίμα κὴ εὐ
 τροφος κὴ κλύχως καρπῶς, ἄλλως δὲ ἔν ὄρε κὴ ὑπολίθω κηδίω. ἄλ
 λως ἔν ἔν δυσκλίω, ἄλλως δὲ ἔν ὑπαρείω, κὴ ὄλως διαφόρους καθ' ἑκά
 στε τόπου, οὕτω δὲ κὴ τὰ νοσήματα, πρὸς τὸς ὑποδεξαμύως τό
 πους, ἢ εὐφορα, ἢ εὐροφα, ἢ ἐλάττω γίγνεται. τὸ τ' τίνυμ ὑπεβάς ὁ
 πατῆς, καὶ ὄλον ἀνεξέτασον καταλιπὼν, ἀξιοῖ πᾶσιν μανίαν πλὴν
 ἔν ἄπαντι σώματι, ὁμοίαν εἶναι κὴ πλὴν θεραπείαν ἴσην.

LVC. ABDICATVS PER ERA. ROT.

Super hæc tam multa, muliebria corpora plurimum differre à uirorum corporibus, uel ad morbi corruptionem, uel ad sanandi spem, aut desperationem, facile fuerit cognoscere. Si quidem uirorum corpora bene compacta sunt, neruosa: laboribus, agitationibus, uita sub dño acta, exercitata. Contra foeminarum, flaccida, male compacta, in umbra alita: cãdida ob sanguinis inopiam, calorisq; penuriam, & humoris superuacanei abundantiam. Quare facilius corripiuntur, quàm uirorũ: utpote morbis exposita, nec ferentia curationem: præcipue uero ad insaniam procliuiora. Nam cum multum habeant iracundiæ ac leuitatis, facileq; cõmoueantur: porrò corporis exiguæ sint uires, facile in hoc malum prolabantur. Proinde non conuenit, in utrisq; eandem à medicis sanandi rationem requirere: Cum intelligatis, hæc ab illis longissimo distare interuallo iam ab ipso protinus ortu discreta: tum tota uitæ ratione, tum actionibus omnibus, tũ studijs atq; exercitijs uniuersis. Quare cum dicis, Insania laborat: adde hoc quoq; , laborat mulier. Neque confundas hic omnia sub unam & eandem insaniam referens appellationem. Verum discretis ijs, quemadmodum & natura discreuit, quid in quoq; præstari possit considera. Nam nos, quemadmodum initio dixisse memini, illud in primis spectamus, ægroti corporis naturam, ac temperaturam, & cuius qualitatis magis sit particeps, calidius an frigidius, uigens an atate deficiens, magnum an pusillum, crassum an macilentum: reliquaque id genus omnia. Quæ si quis penitus expendit, is demum erit idoneus cui fides habeatur, uel desperanti, uel recipienti. Quandoquidem & insaniam innumerabilia sunt genera, & causæ complures: nec uocabula quidem eadem. Neq; enim idem, desipere ac delirare, rabire & insanire. Verum hæc omnia nomina significant magis aut minus obnoxium esse morbo, Porrò causæ aliæ sunt uiris, aliæ foeminis.

Rursum

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ἈΡΟΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ.

πρὸς δὲ τῆριε τοσούτοις ὄσισι, ὅτι τὰ γυναικῶν σώματα πάμπολυ
 ἤν' ἀνδρείων διάφερί πρὸς τε νόσον διάφθορον, καὶ πρὸς θεραπείας
 ἐλπίδα, ἢ ἀπόγνωσιμ, ῥαδίον καταμαθεῖν. τὰ μὲν γὰρ ἤν' ἀνδρῶν ἐν
 παγῇ καὶ ἔντυνα, πόνοις καὶ κινήσει, Ἐὐπαιτρίω δ' ἰατρῇ γυμνασμέ
 να. τὰ δ' ἐκλυτα καὶ ὀσυμπαγῇ ἐν σκίᾳ τετραφικηλῶν, Ἐλθικὰ ἄμα
 τος ἐνδεία, Ἐδερμῶ ἀπορία, καὶ ὑγρῶ πρῆτιξ ὑπὲρ ῥοία. Ἐυαλωτότε
 ρα τοίνυμ ἤν' ἀνδρείων, καὶ ταῖς νόσοις ἐκκείμνω, καὶ πῶ ἴασιμ ὅ
 πρῆμιώνοντα, καὶ μάλιστα πρὸς μανίας ἐυχερέςερα. ἄ τε γὰρ πολὺ τὰ
 ὀργίλομ Ἐκῶφομ, Ἐδξικίνκτομ ἔχουσα, ὀλίγω δὲ πῶ τὸ σώματос
 αὐτοῦ δάμαμ, ῥαδίως ἐς τὸ πάθος τῶν κατολιδαίνουσιμ. οὐ δίκαι
 ομ τίνυμ πρὸ ἤν' ἰατρῶν πῶ ὁμοίαν ἐπ' ἀμφοῖν θεραπείων ἀπα
 τῆμ, εἰδότες, ὡς πολὺ τὸν μείω βίω παντὶ Ἐπράξεσιμ ὄλαις, Ἐ
 πᾶσιμ ἐπιτηδένυμασιμ, δὲ ἀρχῆς ἐυδύς κεχωρισμῶν. ὅταν τίνυμ
 λέγηε, ὅτι μέμνηε, προσίθει, ὅτι Ἐ γυνὴ ὄυτ' ἀ μέμνηε, Ἐ μὴ σύγχη ταῦ
 τα πάντα ἔφ' ἡ μανίας ὑπάγωμ διόματι ἐνὶ, καὶ ἔφ' αὐτῷ δοκῶντι.
 Ἐλλὰ χωρίως ὡς πέρ' ὄσιμ, καὶ ὁμ τῆ φύσει δ' ἴωαδ' ἐφ' ἐκάστου σκο
 πῆ. καὶ ἔμεις ὅπρ' ἐν ἀρχῇ ἤν' λόγωμ εἰπὼμ μέμνημα, τῶν πρῶ
 τῶν ἐπισκοπῶμ, φύσιμ σώματос τ' νοσῶντε, καὶ κρᾶσιμ, καὶ τίνοε
 πλείονοε μείχῃ, Ἐ εἰ δερμόπερομ, ἢ φυλόπερομ, ἢ ἀκμάζομ, ἢ πρῆκ
 κός, Ἐ μέγα, ἢ μικρόμ, καὶ πιμελές, ἢ ὀλιγόσαρκομ, καὶ πάντα τὰ τριαῦ
 τα. Ἐ ὅλωε ἄρ' ἴε αὐτὰ προεξετάση, πάνυ ἀξιόπιστοε ἄρ' εἶκ. ἀπογι
 νώσκωμ τί ἢ ὑπαιχρόμωλοε. ἐπεὶ Ἐ τὴ μανίας αὐτ' μυσία εἶδη ὄσι, Ἐ
 παμώλωε ἔχεα τὰς αἰτίας, καὶ οὐδὲ τὰε προσηγορίεα αὐτὰς ὀ
 μοίαιε. οὐ γὰρ ταυδ' ἔγνωεμ, καὶ πρῶ αἰψῆμ, καὶ λυτῆμ Ἐ μεμη
 νεία. ἀλλὰ ταῦτα πάντα τῶ μάλλομ ἢ ἥτομ ἔχεοτα τῆ νόσω ὀνό
 ματ' ὄσιμ. αἰτία τε τῆ μὲν ἀνδράσιμ ἄλλοι, ταῖε δὲ γυναιξίμ ἐπρεα.

LVC. ABDICATVS PER ERA. ROT.

Rursum inter ipsos viros, aliæ iuuenibus, aliæ senibus: puta iuuenibus immodica fermè repletio, senibus autem importuna calumnia, ira impotens, quæ sæpenumero incidit aduersus domesticos. Hæc initio perturbant animum: deinde paulatim uergit in insaniam. Porrò mulierum corpora & multæ res infestant, & facile in morbum adducunt. Præcipue uero si quem oderint uehementius, aut si inuideant inimico, secundis rerum successibus utenti, aut si quid molestum sit, aut si cui succenseant. Hæc paulatim subgliscentia, multoq; alita tempore, tandem in insaniam euadunt. Eiusmodi rerum aliquid uxori quoque usu uenit pater: & haud scio, an nuper aliquid illi ægritudine aliquam attulerit. Nihil enim illa oderat, quanquam morbo sane teneat, neq; his malis ullius medici cura poterit eripi. Quod si quis alius se facturum receperit, aut si quis eam liberarit: tum me oderis licet, uelut iniurium. Tamen si ne illud quidem uerebor dicere pater. Etiam si non prorsus esset, ut est, desperandum: sed adhuc aliqua salutis spes leuis ostenderetur, nec sic quidem facile manum admouerem: neq; statim auderem ministrare portectionem: uidelicet ueritus fortunam, ac multorum hominum obtreccationem. Vides, ut oēs arbitrantur, priuignos inuisos esse nouercis omnibus, etiam si probæ fuerint, easq; hæc ceu communem quandam mulierum insaniam insanire. Quare facile suspicatus fuisset aliquis, si malum hoc secus euenisset, neq; profuissent remedia, perfidam ac dolosam fuisse curationem. Atque uxor is quidem res pater ad hunc sese habent modum: idque loquor, quod prorsus exploratum habeo: nunquam melius est habitura, etiam si milies biberit pharmacum: eoq; non operæ precium conari: nisi me in hoc solum urges ut frustrer, idq; uis ut scdam mihi famam accersam. Patere, ut mihi eiusdem artis professores inuideant. Quod si me rursum abdicaris ego quidem etiam si ab omnibus deserar, tamen tibi nihil imprecabor graue. Sed qd si, quod auertat deus, redeat morbus.

Solent

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΑΠΟΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ.

καὶ τῶν ἀνδρῶν ἀντὶ τῶν, τοῖς μὲν νέοις ἄλλαι, τοῖς ἡγεγενακόσι δὲ ἄ-
 φοροι, διομ νέοις μὲν, πλῆθος ὡς τὸ πολὺ, γέρονσι δὲ δὲ ἰαβολὴ ἀκαίρος,
 καὶ ὄρη ἄλλοις πολλὰ κίε κατ' οἰκίωμ ἐμπεσοῦσα, δὲ μὲν πρῶτον δὲ ἰε-
 τάρραξεν, ἔπειτα κατ' ὀλίγον ἐς μανίαν πρὸς ἰετρεφειν. γυναικῶν δὲ πρὸς
 καδικνεῖται, καὶ ῥαδίως ἐς τὴν νόσον ἐπάγει. μάλιστ' αὖ μῖσος, κατὰ
 ἡμῶν πολὺ, ἢ φθόνος ἐπ' ἐχθρῶν εὐτυχῶν, ἢ λύπῃ ἢ ὄρη κατ'
 ὀλίγον. ταῦτα ὑποτυφόμενα, καὶ μακρῶ χρόνῳ ἐντρεφόμενα μανίαν
 ἀποτελεῖ, τὰ αὐτὰ σοι, ὦ πάτερ, ὅτι ἡ γυνὴ πέποιθε, καὶ ἴσως τί λελύπη
 κερ' ἀντὶ τὴν ἕνα γχος, οὐδὲν ἄ' ἐκείνη ἐμίση, πλὴν ἔχεται γὰρ ὅτι οὐκ ἄρ-
 ἔκ τῶν πρὸν ὄντων, ὑπὸ ἰατρῶν θεραπευθῆναι δύναιτο, ὡς εἰ γε ἄλλός τις ὑ-
 πόχοιτο, εἰ τις ἀπαλλάξαι μίσση τότε, ὡς ἀδικοῦντα ἐμέ, καὶ μὴ κενήσο,
 ὦ πάτερ, οὐκ ἄρ' ὀκνήσομαι εἰπεῖν, ὅτι εἰ καὶ μὴ τελέως οὕτως ἀπείνω-
 σο, ἀλλὰ ἢ ἐλπίσθαι ἐλπίς, ὑπεφαίνετο, οὐκ ἄρ' οὐ ὅτι ῥαδίως
 προσφάμην, οὐδ' ἄν προχείρως φάρμακον ἐσχέαι ἐτόλμησα, δὲ δὲ
 ὡς τὴν τύχην καὶ τὴν πρὸς τὰ πολλῶν δυσφημίαν ὄρα ὡς ὄιοντα πάντες
 εἰναί τ' αὖ μῖσος πρὸς τὸς πρὸ ὄντες πάσαις μητρηαῖς, καὶ ὅσοι χηραὶ,
 καὶ ἕνα κοινῶν μανίαν ταύτην, γυναικῶν αὐτὰς μεμνηνῶν, τάχα
 οὐδ' ἢ ὑπὸ πῆψεν, ἄλλως χαρῆσθε τὸ κακὸν καὶ τὸ φαρμάκων οὐδὲν
 κηδέντων, κακοῦθη ὅτι δολιγὰ μὲν τὴν θεραπεύειν γέρονται. καὶ τὰ μὲν οὖν
 γυναικός, ὦ πάτερ οὕτως ἔχει, καὶ πάντι σοι πετηνηκὸς λείω, οὐποτε
 ῥαῖον ἔξει, καὶ μὴ μυριάκις πῶς τῶν φαρμάκων. δὲ ἰὰ τὰ ἐπιχερῆ οὐκ
 ἀξίον. εἰ μὴ πρὸς μόνον, τὸ ἀποτυχεῖν με κατεπίειπε, καὶ κακοδοξία
 πρὸς ἀλλῶν θέλει, ἕασον ὑπὸ τῶν ὁμοτέχνων φθονεῖσθαι. ἐὰν δὲ με
 ἀποκηρύξῃς πάλιν, εἰς ὃ μὲν καὶ τὸ πάντων ἔρημος γενόμενος, οὐδὲν καὶ
 οὐδ' ἂν ἐξομῶμαι, τί δ' ἄρ' ὅπως μὴ γένοιτο αὐθις ἢ νόσος ἐπανέλθοι.

εὐλαῖα

LVC. ABDICATVS PER ERA. ROT.

solent istiusmodi ferme mala irritata recurrere, quid erit mihi
faciendum? Curabo, ut nosti, tum quoque: neq; unquam de/
futurus sum officio, quod liberis natura præscripsit: neque ge/
neris, quoad in me fuerit obliuiscar. Deinde si respueris, num
credere deo futurum, ut me denuo recipias: illud uide. Iam
ista quum facis, acceris morbum, pestemq; refricas: heri ac nu/
dius tertius è tantis elapsus malis, contendis, uocife/
raris: quodq; grauissimum est, irascaris: ad o/
dium propensus es: leges reuocas. Hei
mihi pater, istiusmodi fue/
rant superioris insa/
niæ tuæ pro/
cemia.

ABDICATI FINIS, DESIDERIO
ERASMO ROTERODAMO
INTERPRETE.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ἈΠΟΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ.

Ὀλίγα δὲ πῶς τὰ ταιαῦτα ἐρεδιζόμενα παλινδρομῶν. τί με πρᾶξιαι
θεήσαι; δεραπέυσω μὲν, εὖ ἴδι καὶ τότε, καὶ ὅποτε λείψω πῶν τὰ
ξίμ, ἢ ἦ ἴσως παῖδας ἔταξεν ἢ φύσει, ὅν δὲ τῶ γενέσθαι τὸ ἐπὶ ἐμαυτοῦ
ὑπὸ λήσομα. εἴτ' ἄρ' σωφρονήσῃς, ἀνδριε ἀναλαμβάνειν πῶποτε π
σεῦσαί με δ' εἶ; ὄραε ἤδη καὶ ταῦτα ποῖωμ ἐπιπαῖ πῶν νό
σομ, καὶ ὑπομιμνήσκεις τὸ πάθος χθές, καὶ πρῶτον
ἐκ τηλικύτων κακῶν ἀνασφίλας διατείνῃ, ὅ
βοᾶς, καὶ τὸ μέγιστον ὄργιζε, καὶ πρὸς
μῖσος τρέψῃ, καὶ τοὺς νόμους ἀνα
καλεῖς. ὅμοιοι πάντες ταῦτ'
ἦρσας καὶ φθι πάλα
μανίας τὰ προ
οίμια.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΙ ΤΗΣ ΤΟΥ ΑΠΟΚΗΡΥΤΤΟ
ΜΕΝΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣ ΤΕΛΟΣ.

Z

LYSIAE ATHE
NIENSIS ORATIO DE HERATOSTHENIS
ADVLTERI NECE DEFENSIO.

PLVRIMa certe facerem, uiri Atheniēſes
ſi tales uos iudices meam in cauſam praeber
retis, quales ueſtram, ubi eiufmodi ſitis affe
cti cōtumelia, ſuſciperetis. Nam probe ſcio,
ſi ea in alios, qua in uos eſtis mente exte
teritis, ueſtrum neminem fore, qui minus
perpetrata facinora grauiter ac moleſte fe
rat. Sed omnes potius, non ſatis eos dignis ſupplicijſ plecten
dos cenſeatis, quicunq; huiuſmodi flagitijs ſtudent: neq; uos
hac duntaxat, ſed omnis utiq; Graecia. De hoc enim ſolo cri
mine, tum in populari, tum in paucorum principatu, eadē pœ
na imbecilliores potentioresq; mulctantur. Quo fit ut obſcu
riores eadem cum clarioribus, ſortiantur. Sic itaq; iudices hęc
contumeliam mortales omnes grauiffimam putant. Quam
magna igitur animaduerſione illi plectendi ſunt, qui huiuſmo
di facinora perpetrarint, idem uos omnes ſentire puto. Neq;
ueſtrum quenquam hebeti adeo negligentiq; ingenio eſſe ce
ſeo, qui ignoſcendum illis arbitretur. Oportere autem exiſti
mo iudices, ut demōſtrem Heratoſthenem impuriſſimū ho
minem, adulterium mea in domo, meam in uxorem admiſiſſe
illamq; uitiaſſe, ac meos filios dedecore, & ipſam me contume
lia affeciſſe. Enim uero nulla mihi ſecū alia inimicitiarū cauſa,
præter

ΔΥΣΙΟΥ ΤΟΥ

ΡΗΤΟΡΟΣ ΥΨΕΡ ΤΟΥ ΕΡΑΤΟΣΘΕ

ΝΟΥΣ ΦΟΝΟΥ ΑΠΟΛΟΓΙΑ.

Ερί πολλοῖς ἄνθρωποις, ἄνδρες, ἔριοντες
ὑμᾶς ἐμοὶ δίκασατε πρὸς τὸς τῶν πράγματων
γενέσθαι, οἷοί πῶς ἄν ὑμῖν αὐτοῖς, εἰ εἶπε τριαῦτα
πεπονθότες. ἔν σοι δ' οὐκ εἰ πῶς αὐτῶν ἐνώμιον πρὸς
ἑτέροις ἔχοιτε, ἢ πρὸς πρὸς ὑμῶν αὐτῶν, οὐκ ἄν εἴκ
ος ἕως οὐκ ἐπὶ τῆς γεγεννημένων ἀνανακτοῖν. ἀλλ

ἀλλὰ πάντες ἄν πρὸς τῶν τριαῦτα ὑπὸ τῶν δυνάτων τὰς ζυμίας μα-
κρὰς ἢ γᾶθε, καὶ ταῦτα οὐκ ἄν εἴη μόνον παρ' ὑμῖν οὕτως ἐγνωσμέ-
να, ἀλλ' ὅτι ἀπάσῃ τῇ ἐλλάδι. πρὸς τὸς δ' ἄ μόνον ἑ ἀδικήματος, καὶ ὅτι
δημοκρατία, καὶ ὀλιγαρχία, ἢ αὐτὴ ζυμωρία τῆς ἀδυνεσάριος πρὸς
τοὺς τὰ μέγιστα δυνάμεις ἀποδέσσει, ὡς τε δὴ χεῖρισον τῶν αὐτῶν
τυχεῖν καὶ βελτίων οὕτως, ὡς ἄνδρες, ταύτων τῶν ὑβριστῶν ἀπαντες ἄν
δρωσι δυνάτῃ καὶ ἡδονῇ. περὶ μὲν οὖν ἑ μέγεθος ἑ ζυμίας, ἀπαντας
ὑμᾶς νομίζω τῶν αὐτῶν δυνάμεις ἔχειν, καὶ οὐδένα οὕτως ὀλιγώρως δύν-
αμι, ὅς ἕως οἷος δὴ συγκινώμενος τυχεῖν, ἢ μικρὰς ζυμίας ἀξίως ἢ
γᾶται τὸς ἑ τριδῶν ἔρω ἀτίως. ἡδοναί δὲ, ὡς ἄνδρες, ἑ τὸ με δὴ
ὑπὸ τῶν, ὡς ἐμοί χεῖρ ἐρατοδένης τῶν γυναικῶν τῶν ἐμῶν, καὶ ἐκείνων τῶν
ἑ φθῆρες, καὶ τὸς παῖδας τὸς ἐμοὺς ἔχουσιν, καὶ ἐμὲ αὐτῶν ὑβριστῶν εἰς πῶς
ἑ κίαν πῶς ἐμῶν εἰσιώρ, καὶ οὐτε ἔχθη ἐμοί καὶ ἐκείνων οὐδέ μίαν ἢ.

LYSIAE ORATIO INCERTO INTERP.

præter hanc, fuerat: neque pecuniarum gratia, quo è paupere di-
 ues redderet: neque ob aliud quod uis lucrum, nisi ut de eo sup-
 plicium legitimum sumerem, à me hæc gesta sunt. Ego itaque
 ab initio uobis omnem rem meam ostendam, nihil prorsus
 omittam, sed quæ uera sunt eloquar. Nam hanc solam mihi sa-
 lutem reor, si qui uero omnem rem uobis exponere. Ego enim
 uiri Athenienses, postea quàm uisum est mihi nubendum esse,
 ac in domum uxorem ducere, reliquum quidē tempus cum
 me præstiti, quem nec sibi illa tristem haberet, neque omnibus
 in rebus, quas uellet, morosum, sed ut par est, eius obseruan-
 tem ac facilem. Sed ubi puerum ex ea suscepissem, credebam
 iam illi, atque omnia mea tradidi. Existimabam enim hanc ne-
 cessitudinem esse maximam. Priore itaque tempore, uiri Athe-
 nienses, erat una omnium optima mulier. Nam & rem dome-
 sticam probe gubernabat, & parsimonia pulchre utebatur, & p-
 belle omnia gerebat. Cum uero mater mihi diē obiisset, cum
 eorum mihi malorum causa moriens extitit. Cum enim esset
 retur funus, mea secuta est uxor: ab hoc nefario & perditissi-
 mo homine, qui eam esset conspicatus tandē uiciatur. Is namque
 ancillam, quæ forum peteret, obseruans, eiusque utens internū-
 cio, eam perdidit. Primum itaque iudices, nam & hæc uobis nar-
 rem necesse est, ædiculæ duplex sunt mihi, quæ superius inferi-
 usque eundem habeant habitandi ordinem: & circa mulierum, &
 circa uirorum sedes. Cum autem puer nobis natus esset eum
 lactabat mater. Quare, ne cum lauari oporteret, periculi quipi-
 piam scalis descendens ea pateretur: ego quidem superiora,
 mulieres uero inferiora habitabant. Itaque consuetum iam
 erat, ut frequenter uxor inferius ad infantem abesset cuba-
 tura: quo & ubera sibi porrigeret, & ne uagiret obseruatu-
 ra. Et hæc nonnihil temporis hoc pacto se habuere. Ego
 autem nihil sum unquam mali suspicatus. Sed usque a-
 deo lapideum me præstabam, ut omnium huiusce urbis
 foeminarum pudicissimam meam uxorem existimarem.

Progressu

ΔΥΣΙΟΓ ΑΠΟΛΟΓΙΔ.

πάλιν ταύτης, ὅτι περὶ χημάτων ἕνεκα ἔπραξα ταῦτα, ἵνα πλοῦσιος ἐκ
 πένητος γένομαι, ὅτι περὶ ἄλλου κέρδους οὐδενός, πάλιν φησὶ καὶ νόμους ἡμι-
 μωρίας. ἐγὼ τίνω δὲ ἀρχῆς ἡμῖν ἅπαντα ἐπιδείξω τὰ ἐμαυτῆς πρῶ-
 ματα, οὐδὲν πρὸς ἀλείψωμ, ἀλλὰ λέγωμ τὰ ληθῆ. ταύτῃ γὰρ ἐμαυτῆς
 μόνω ἠγάμαι σωτηρίαν, ἵνα ἡμῖν ἐπιθεῖμ δωρηθῶ ἅπαντα τὰ περι-
 πραγμῶνα. ἐγὼ δὲ, ὡς ἄνδρες, ἐπειδὴ ἔδοξε μοι γῆμα, καὶ γυναικῶνα ἡ-
 γασθῆναι εἰς τὴν δικίαν, τὸν μὲν ἄλλον χρόνον οὕτω διεκείμην, ὡς περὶ μὴ
 τελευτῆμ, μὴ περὶ λίσαν ἐπὶ κείνῃ εἶναι, ὅτι ἂν δέλη φοιτῆμ, ἐφ' ὑλάτηόν
 τε ὡς οἶον τε ἡμῶν, ὅτι προσέχωμ εἰς νοῦν ὡς πρὸς εἰκόμ ἡμῶν. ἐπειδὴ δέ μοι
 παιδίον γίνετ, ἐπίσθον ἡδὴ, καὶ πάντα τὰ ἐμαυτῆς κείνῃ πρὸς ἔδω-
 κα, ἡ γὰρ μόνος ταύτῃ δικηδότητα μερίσω εἶναι. ἔν μὲν οὖν τῷ πρώτῳ
 χρόνῳ, ὡς ἄθνηαῖοι, πασῶμ ἡμῶν βελτίστη. καὶ δὲ δικονόμος δὲν ἡ, καὶ φησὶ δὲ
 ἀγαθῆ, ὅτι ἀκριβῶς πάντα διοικῶ. ἐπειδὴ δέ μοι ἡ μήτηρ ἐπελεύτη-
 σε, πάντων τῶν καλῶν ἀποθανῶ. ἀτὰρ μοι γενένητ, ἐπὶ ἐκφορᾶν αὐ-
 τῆς ἀκολοθῆ. ἡ ἐμὴ γυνή, ὑπὸ τούτῳ τῷ ἀνδρῶτος ἀφθῆ, χρόνῳ
 διαφείρετ, ἡ δὲ τῶν ἡδὴ θανάτῳ αὐτῆς πλὴν εἰς πλὴν ἀγορᾶν βαδί-
 ζεσθαι, καὶ λόγους προσφέρειμ ἀπόλεσεμ αὐτῆς. πρώτῳ μὲν οὖν, ὡς ἄν-
 δρες, δὲ ἂν καὶ ταῦτ' ἡμῖν δικηδότης, δικηδότης εἶ μοι διπλοῦν ἴσα
 ἔχωμ τὰ ἄνω τῶν κάτω, καὶ πλὴν γυναικωνίῳ καὶ πλὴν ἀνδρῶν
 ἡμῶν. ἐπειδὴ ἡ δὲ παιδίον ἐχούετ ἡμῖν, ἡ μήτηρ αὐτῆς ἐθήλαζεμ. ἵνα ἡ μὴ
 ὁπότε λείπει δέοι, κινδυνεύει καὶ τὸ κλίμακος καταβαίνεσθαι, ἐγὼ μὲν
 ἄνω διατόμιω, αἱ δὲ γυναικῶνα κάτω. καὶ οὕτως ἡδὴ σωφθισμῶν ἡμῶν, ὡς περὶ
 πολλὰ καὶ ἡ γυνή ἀπὸ κάτω καθυδρήσεσθαι ὡς τὸ παιδίον ἵνα τὸν ἡμῶν
 εἶον αὐτῆς διαδῶ, καὶ μὴ βοᾶ. καὶ ταῦτα πολὺν χρόνον οὕτως ἐγίνετ,
 καὶ ἐγὼ οὐδ' ἐποτε ὑπὸ πῆδον. ἀλλ' οὕτως ἡλιθίως διεκείμην, ὡς περὶ
 μὴ πλὴν ἐμαυτῆς γυναικῶνα πασῶμ σωφρονισάτῃ εἶναι τῶν τῆς πόλεως

LYSIAE ORATIO INCERTO INTERP.

Progressu uero temporis, cum insperato ex agro uenissem, ac posteaquam cœnari sumus, filiulus uagiret, turbareturq; uehementer, quippe quem ancilla summopere tristem afficeret, ut hæc nauaret, homo enim ille intus erat. cuncta nanque postremo didici. Cumq; uxorem ipse ad lactandum puellum, quo uagitu cessaret, iuberem ire, ea quidem primo refragabatur, perinde atq; libenter me ex agro, post temporis curriculum redeuntem intueretur. Vbi uero iam stomacharer, abireq; se iuberem, eo inquit, istuc agis, quo pedissequam ipse tentes, & prius quoq; madidus eam attrectasti. Ego autem ridebam. Illa uero assurgens, abiensq; portam, quasi per ludum claudit, atq; educit clauem. Et ego nihil horum, neq; animaduertens, neq; considerans, obdormiui quàm dulcissime: utpote qui ex agro lassus reuertissem. Verum cum iam dies appropinquasset, uenit illa, ostiumque aperuit. Me autem rogante, quid noctu fores cœrepuerint, ait se lucernam, quæ apud infantem esset, extinctam, ex uicinis accendisse. Obticiui, & eam uera loqui arbitrabar. Verum uisa est mihi iudices, eius facies depicta ceruisa: cum nondum tamē frater triginta dies ex hac luce migrasset. Sed neque sic tamen de re quicquam locutus sum, quin egrediens taciturnus exibam foras. Postea uero iudices & tempore interim labente, & me uehementer ob mala præsentia consumpto, adit me anus quædam quam mulier clam miserat, cuius adulter ille, ueluti mihi postea renunciatum est, cōmercio uti etur. Ea nanq; iracundia percita & iniuria sese affici rata, quoniam non æque ac prius ad se is accederet, obseruauit quo ad rei causam edidit. Cum ergo anus illa, quæ prope domum obseruaret, me adisset: salue amice, inquit, ne ulla curiositate me adisset te putes uelim. Nam uir ille, qui te tuamque uxorem affecit contumelia, inimicus est nobis. Si igitur ancillam, quæ forum petit, uobisque ministrat ceperis, cruciatibusque admoueris: omnia profecto cognosces.

Patrator

ΔΙΣΙΓΟΥ ΑΠΟΛΟΓΙΑ.

προϊόντες δε τ' ἄνδρες, ὧ ἄνδρες, ἤκου μὲν ἀπροσδοκίῳως ἄρξῃ, με-
 τὰ δὲ τὸ δ' ἔπνομ, εἰ παιδίον ἐβόα, καὶ ἐδυσκολοῦμαι ὑπὸ τ' ἄθερα παύσης
 ἐπίτηδες λυπέμενον, ἵνα ταῦτα ποιῆ. ὁ δ' ἀνθρώπος ἐνδομ ἤμ. ὕσερον
 ἢ ἅπαντα ἐπυθόμην. Ὁ ἐγὼ τὴν γυναικα ἀπίενα ἐκέλευον, καὶ δ' ἔ-
 ναυ τῶν παιδὶ τὸν ἰτθόμ, ἵνα παύσκη κλαῖον. ἢ ἔ, τὸ μὲν πρῶτον οὐκ
 ἤθελεν ὡς ἄρ' ἀσπλὴν με ἔωρακῆα, ἤκουτα δ' ἡ δ' ἰὰ ἄρξῃ. ἐπεφθῆ δὲ ἐγὼ
 ὡργισόμην καὶ ἐκέλευον αὐτὴν ἀπίενα, ἵνα σύ γε ἔφη παρῆα εὐταῦ-
 να τὴν παιδίσκην, καὶ πρότερον ἢ μεθ' ἡμ' ἔλκει αὐτὴν, καὶ γὰρ μὲν
 ἐγὼ ἔλωρ. ἐκείνη ἢ ἀνασῶρα καὶ ἀποιοῦρα προστίθει τὴν θύραν προσπρι-
 σμὴν παύσῃ, καὶ τὴν κλαῖον ἐφέλκει. καὶ γὰρ τὸ τῶν οὐκ ἐνθυμῶς,
 οὐδ' ὑπονοῶν, ἐκάθουδ' ἄσπλῃ ἤκου ἄρξῃ. ἐπεφθῆ ἢ ἤμ' πρὸς ἡμῆ
 ραμ, ἤκειν ἐκείνη, καὶ τὴν θύραν ἀνέωξε. ἔρομλῆ δὲ με, τί αἱ θύραι ὑ-
 κτωρ φοφοῖται, ἔφασκε τὸ λύχνον ἀπροσδοκίῳ τὸ παρὰ τῶν παιδῶν,
 εἴτα ἐκ τ' γφίνων ἀνάφαδς. ἐσιώπων ἐγὼ, καὶ ταῦτα οὕτως ἔχαρ ἡγῆ
 μὲν ἐδόξε δὲ μοι, ὧ ἄνδρες, τὸ πρόσωπον ἐφίμμουδιῶδς, τὸ ἀδελφῆ
 τινεῶς ὅπου τριῶν ἡμέρας. ὅμως δ' οὐδ' οὕτως οὐδὲν ἐπισὼν
 πρὶ τ' πρῶτα ποτε, δὲ γλῶσσο ὡχόμην ἔξω σιωπῆ. μετὰ ἢ ταῦτα, ὧ ἄν-
 δρες, ἄρξῃ μετὰ δὲ διαφρομλῆς, καὶ ἐμῶ πρὸν ἀπρῶτῳ μὲν τ' ἡμῶν
 καὶ τῶν, προσέρχεται μοι τίς πρὸς βύλις ἀνθρώπος ὑπὸ γυναικὸς ὡππεμ
 φθῆρα ἢ ἐκφύς ἐμοίχους ὡ ἐγὼ ὕσερον ἤκει. αὐτὴ δὲ ὄργισομένη καὶ
 ἀδικηδῶ νομίζερα, ὅτι οὐκ ἔα ὁμοίως ἐφοῖτα πορῆ αὐτῶν, ἐφύλαττεν
 ἔως ἄρ' ἔυρεν ὅτι ἐκ τ' αἴλου. προσελθῶρα οὐ μὲν ἐγγὺς ἢ ἀνθρώπος φθ
 οἰκίας τ' ἐμῆς ὡππερα, ἐυφίλητε ἔφη μὴ ἢ μίαν πλυτράμοσάνην προ-
 σεληλυθέναι με νομίζε πρὸς σῶ. ὁ δ' ἀνὴρ ὁ ὑβριζῆ ἐς σέ καὶ τὴν γυναι-
 κα, ἐχθρὸς ὡν ἡμῶν τυγχανῆ. ἔαρ οὐκ ἔλαθε ἐπὶ θεράπαιον τὴν εἰς αἰ-
 ρῶν ἐαδίζερα, καὶ δ' ἰακονῆρα ὑμῶν, καὶ ἐαδίνσκης ἅπαντα πεύση.

ἔσι δ' ἔφη

LYSIAE ORATIO INCERTO INTERP.

Patrator autem harum rerum Heratosthenes Oethensis est, qui non tuam uxorem solum, sed etiam alias permultas uiciauit. Hanc enim is artem habet. Quae cum illa dixisset, iudices, abiit. Ego uero turbatus sum illico, & omnia mente uolutabam, eramque suspitione quam refertissimus. Recordabar, ut domi occlusus fuero: reminiscebar, ut illa noctu, & quod intus aulae, extra aulam esset hostium, concrepuisset: id quod antea nunquam accidit, utque uxoris mihi gipsa facies uisa esset. Haec mihi omnia mentem agitabant, eramque plenus suspitione. Cum uero uenissem domum, iussi ancillae in forum me sequeretur. Quam posteaque ad familiarem quandam duxissem, dixi me quaecumque domi gesta essent accepisse. Proinde licet quidem tibi, inquam, de duobus utrum maus eligere, aut uerberibus caesam in pistrinum dedi: eo pacto ut nunquam ab ea te sim miseriam exempturus, aut si ueritate dixeris mali passuram nihil, sed errorum potius a me ueniam adepturam. Mentita autem nihil, eloquere omnia quam uerissime. Et illa quidem inficias ibat primo, & quicquid collibuisse ut efficerem, iubebat, scire & enim aiebat nihil. Sed posteaquam in Heratosthenis mentionem incidissem, dixissemque hunc esse qui ad uxorem proficisceretur, expauit illa, quippe quae me omnia plane didicisse existimasset. Quare tunc ad mea procidens genua, impunitatisque fidem a me capiens enarrauit: primum quidem ut post elatum funus Heratosthenes se adierit: deinde ut operam ipsam nauans eum uxori exposuerit, utque illa & tempus & aditus, accedendi que modum constituerit: & ut denique ad Thesmophoria, quae Cereris festa sunt, cum ipse rus issem, petierit templum cum Heratosthenis matre: ac reliqua quaeque accuratissime narrauit. Cum uero omnia declarasset, dixi, ne quis omnium haec sentiat, caueret. Quod si minus, inquam, effeceris, nihil tibi eorum quae mihi confessa es, firmum & ratum erit. Te uero etiam atque etiam & hortor & rogo, ut haec mihi in praesenti facinore ostendas. Non enim mihi uerbis est opus, sed rem

ΑΥΣΙ' ΟΥ Α' ΠΟΛΟΓΙΑ.

εἶσι δ' ἔφη ἔρατοδένος ὀκνην ὁ ταῦτα πράττω, ὅς οὐ μόνον πλὴν σὺν
 γυναικί δι' ἐφάρκεν, ἀλλὰ ἔτι ἄλλας πολλὰς. ταῦτ' ἔτι πλὴν τέχνῳ
 ἔχ'· ταῦτα εἰσὶν ἄνδρες, ἐκείνη δὲ ἀπηνάασι, ἐγὼ δὲ εὐθέως ἔταρα-
 τόμῳ, ἢ πάντα με εἰς πλὴν γνώμῳ εἰσὶν, ἔτι μεσὸς ἦν ὑποψίας, ἔνθυ-
 μὸς μὲν ὡς ἀπεκλείομαι ἐν τῷ δωματίῳ, ἀναμνηστικὸς μὲν ὅτι
 ὅτι ἐν ἐκείνῃ τῇ νυκτὶ ἐφόρει ὁ μεταυλος δῦρα ἔτι ἄυλφος, ὁ οὐδέποτε
 ἔγενετο. ἔδοξετέ μοι ἢ γυνὴ ἐπιμυθισθῆναι, ταῦτα με πάντα εἰς πλὴν
 γνώμῳ εἰσὶν, ἔτι μεσὸς ἦν ὑποψίας, ἐλθὼν ἢ οἴκαδ' ἐκέλευον ἀκοῦ-
 θῆναι μοι πλὴν δειράπανων εἰς τὴν ἀγορὰν, ἀγασθῶν δ' αὖτις ὡς ἔπειτα
 εἴωρ ἰνά, ἔλεγον ὅτι ἐγὼ πάντα εἴην πεπυσμῶν τὰ γινόμενα ἐν τῇ
 δικίᾳ. σοὶ οὖν ἐφῶ ἔξει δυοῖν ὁ πότερον βέλτε ἐλέσθαι, ἢ μασίγωθῆναι
 ἔτι εἰς μύλωνα ἐμπεσῆναι, ἢ κότερα παύσασθαι κακοῖς τριῶν σω-
 χομένων, ἢ καταπῆσθαι ἅπαντα τὰ ληθῆναι, μηδὲν παρῆναι κακόν, ἀλλὰ
 συγγνώμης παρ' ἐμὸν ἔτι ἡμαρτημένων· φεύσῃ ἢ μηδὲν, ἀλλὰ πάν-
 τ' ἀληθῆ λέγει. κακὴν τὸ μὲν πρῶτον ἔξαρτος ἦν, ἢ ποιῆναι ἐκέλευε ὁ,
 ἢ βόλομαι, οὐδὲν ἢ εἰδέναι. ἐπειδὴ ἢ ἐγὼ ἐμνήσθην ἔρατοδένου πρὸς
 αὐτὴν, ἔτι εἶπον ὅτι οὐκ ὁ φοιτῶν εἴη πρὸς πλὴν γυναικί. ἔτι ἐπλά-
 γη, ἢ κηχθῆναι με πάντα ἀκριβῶς ἐγνωκέναι. ἔτι τότε ἦδη πρὸς τὰ νότα
 τὰ με πεσῆσθαι, ἢ πίσιμ παρ' ἐμὸν λαβῆσθαι μηδὲν πείσεσθαι κακόν, κατῆ-
 γόρα. πρῶτον μὲν ὡς μετὰ πλὴν ἐκφορὰν αὐτῇ προσίοι, ἔπειτα ὡς αὐτῇ τε
 λυτῶσθαι εἰσὶν γείλας, ἔτι ὡς ἐκείνη τῷ χρόνῳ προδείκῃ, ἢ τὰς εἰσοδῶν οἷς
 ἔσοις προσίοι, ἢ ὡς θεσμοφορίοις ἐμὸν ἐν ἀργῶ ὄντος ὥχετο εἰς τὸ ἱερὸν
 μετὰ τὴν μηδὲν ἢ ἐκείνην, ἔτι τὰ ἄλλα τὰ γενόμενα πάντα, ἀκριβῶς δικησά-
 σθαι ἢ ἢ πάντα εἴρηται αὐτῇ, εἴη ἐγὼ, ὅπως τίνυντα ταῦτα μηδὲν ἀνθρώ-
 πῳ πευσθῆναι. εἰ ἢ μὴ, οὐδὲν σοὶ κέρει ἔσαι ἢ πρὸς ἐμὸν μολογημένον.
 ἔτι ὅτι σε ἐπ' αὐτοφώρῳ ταῦτά μοι ὑποδείξαι, ἐγὼ ἢ οὐδὲν δέομαι λογ-

Αα ἀλλὰ τὸ

LYSIAE ORATIO INCERTO INTERP.

sed rem ipsam manifesto uelim deprehendere, an ita se habeat. Quæ quidem omnia se facturam affirmauit. Postea uero dies quatuor aut quinque, ueluti certissimis uobis coniecturis demonstrabo, prateriere. Primum autem narraturus sum quæ die ultimo acta fuerint. Softratus mihi, & necessarius & amicus erat: huic post solis occasum, ex agro redeunti obuiam factus, cum scirem eum ita uenientem nihil domi rerum necessariarum reliquisse, iussi apud me cœnaret. Petentes autem meam domum, ac superius cœnaculum ascendentes, cœnabamus. Vbi uero pulchre se habuisset ille, domum ire perrexit, ipse autem cubui. Heratosthenes tunc, iudices, ingreditur, & me ancilla continuo expergeficit, significat hominem intus esse. Cui cum iussissem hostium obseruaret, silentio, scalis descendens domo egredior, hunc & illum peto. Et alios quidem domi offendo, alij uero aberant. E quibus quam plures potui mecum assumens ibam. Accipientesque faces ex proxima taberna foribus patefactis, obseruatisque ab ancilla, aedes ingredimur. Impellentes autem cubiculi hostium, nos quidem qui primi intraremus eum uxori meæ accubantem uidimus, hi uero postea in cubiculo nudum stantem, ego, iudices, illum, premens, atque uergens humi deicio, & circumactis retro manibus atque deuictis, ex eo percontabar: quid meam ingressus domum, contumelia me afficeret. Et ille iniuriam quidem fatebatur, orabat autem deprecabaturque, ne se occiderem, sed argentum mercedem sumerem. Ego autem, inquam, non à me ipse, sed à publica lege, quoniam pratergressus es, interimeris. Illam namque longe minorem quam uoluptates duxisti: maluistique huiusmodi erratum aduersus meam uxorem, & in meos filios delinquere, quam legibus decorisque parere. Sic, inquã, iudices, ille admissi sceleris culpam sortitus est, quemadmodum eos leges puniendos iubet, quæ talia deliquint: neque enim uia raptus est, neque in laræ profugit, ut hi narrat.

Quo

ΛΥΣΙΟΥ ΑΠΟΛΟΓΙΑ

ἀλλὰ τὸ ἔργον φανερόν γενέσθαι ἐπὶ οὕτως ἔχει, ὡμολόγηται ταῦτά κρι-
 σασθαι, ὅτι μετὰ ταῦτα διέβηνον τὴν ἡμέραν τέσσαρες ἢ πέντε, ὡς ἐγὼ μετὰ
 λοιπὸν ὑμῶν τεκμηρίοις ὑπὸ δείξω. πρῶτον ἢ δικητέως βόλομα τὰ πρῶ-
 τὰ ἐν τῇ τελευτῇ ἡμέρᾳ. σώφρωνος ἢ μοι ὑπὸ τῆς φωνῆς ὁ φίλος. τὸ
 τῶν ἡλίθιων δεινότητος ἰόντων ἐξ ἄλλοις ἀπὸ τῆς φωνῆς. εἰδὼς δ' ἐγὼ ὅτι τῆς καὶ
 ἀποκρίσεως, οὐδὲν ἄν καταλήφοιτο οἱ κοίτη ὑπὸ τῆς φωνῆς, ἐκέλευσε σω-
 φρονῆσαι, ἢ ἐλθόντες οἱ καθεὶς ἐμὲ, ἀναβάντες εἰς τὸ ὑπὸ τῆς φωνῆς ἐδειπνῆ-
 σαι. ἐπειδὴ ἢ καλῶς αὐτῶν εἶχε, ἐκείνος μὲν ἀπὸ τῶν ὡς, ἐγὼ ἢ ἐκ
 θύρα, ὅς ἐρατοδένης, ὡς ἄνδρες, εἰσέρχεται, ἢ ἠθεράπανα ἐπεγεύρασα
 με εὐθύς, φράζει ὅτι ἐνδομῶν ἐσίμην. καὶ γὰρ ἐπιπῶν ἐκείνη ὑπὸ μελέσθαι τὰς θύ-
 ρας, καταβάς σιωπῆν ἐξέρχομαι, ἢ ἀκινῶμαι εἰς τὴν, ὅτι τῆς μὲν
 ἐνδομῶν κατέλαβον, τῆς ἢ οὐκ ἐπιδημῶντας εὐρομ, πρῶτα λαβὼν δ' ὡς οἰόμ-
 ην ἢ πλείους ἐκ τῆς πρῶτον ἐσάδισον, ὅτι δ' ἄσας λαβόντες ἐκ τῆς ἐγγυ-
 τῆς κατὰ πηλῆς, εἰσερχόμεθα, ἀνεφωμλῆς τῆς θύρας ὅτι ὑπὸ τῆς ἀνθρώπων
 πρῶτα σκεῦσθαι μένει. ὡς ἄνδρες δὲ πλὴν δύσαν τῆς δωματίου, οἱ μὲν πρῶτον εἰ-
 σιόντες ἐπὶ τῶν αὐτῶν κατὰ κείλην πρῶτα τῆς γυμνασίου, οἱ δ' ὑστερον ἐν τῇ
 κλίνῃ γυμνῶν ἐσκότα. ἐγὼ δ' ὡς ἄνδρες, πατάξας κατὰ βάλανον αὐτῶν, ὅτι
 τῶν χεῖρας πρὸς ἀγῶν εἰς τὸ ὑποδαμῆσαι, ὅτι δ' ἄσας ἠρώτῃ, διὰ τὴν ἠερίσαν εἰς τῆς
 οἰκίαν πλὴν ἐμὴν εἰσιῶν. κακῆνος ἀδικῶν μὲν ὡμολόγησθαι, ἢ ἠντιβόλη ἢ ὅτι
 ἰκέτω με αὐτῶν κτεῖναι, ἀλλ' ἀρῆσιν προάξασθαι. ἐγὼ δ' εἰπομ ὅτι οὐκ
 ἐγὼ σε ἀποκτενῶ, ἀλλ' ὅτι πόλεος νόμος, ὅμ σὺ πρῶτα βάνων, πρὶ ἐλάτ-
 τονος ἢ ἠδονῶν ἐποίησας, ὅτι μᾶλλον εἰς τὸ πρῶτον ἀμάρτυμα δὲ κα-
 μαρτάνειν εἰς πλὴν γυμνασίου πλὴν ἐμὴν, ὅτι εἰς τῆς παῖδας τῆς ἐμοῦ, ἢ
 πρὸς νόμοις πείθεσθαι, ἢ κόσμιοις εἶναι. οὕτως, ὡς ἄνδρες, ἐκείνος τῶν
 ἐτυχεῖν ὡμ πρὸς ἢ νόμοις κελεύσει τὸς τὰ τριαῦτα προάξοντας, οὐκ εἰσέρ-
 χασθαι ἐκ τῆς οἰκίας, οὐδ' ἐπὶ τῆς ἐσίαν καταφυγῶν, ὡς πρὸς οὐκ ἐλπίσει.

LYSIAE ORATIO INCERTO INTERP.

Quo enim pacto eò perfugere potuisset, qui in cubiculo caesus continuo concidisset. Circumuerti autem eius manus. Intus erāt tot homines, quos effugere haud poterat: utpote qui neq; ferrum, neq; lignum, neq; aliud haberet quicquam, quo ingruentibus repugnaret. Verum puto, & uos uiri Athenienses nequaquam ignorare, ut iniusti homines, minime fatētur, quod ueritatem lapiat, inimicos loqui, sed hi obnoxij mendacio, ac talia quaedam machinantes, auditores aduersus iustos in irā trahunt. Primū itaq; legē recita. LEX Nō in ambiguo Heratosthenes fuit, uiri Athenienses, sed iniuriam intulisse confessus est, & ne interimeretur orauit, ac supplex deprecatus est pecuniasq; soluere uoluit: ego autem eius crimini dandam ueniam haud censui, sed ciuitatis legem reddidi firmiorem, & hanc de impurissimo homine poenam sumpsi, quam uos ipsi iustissimam esse rati, his qui huiusmodi egerunt facinora plane sanxistis. Mihi autem harum rerum testes adsunt.

TESTES. Recita mihi hanc quoq; legem, ex tabula, quae in Ariopagi columna incisa est. Auditis uiri Athenienses, ut ipso ex Ariopagi iudicio, cui & patrium est, & à uobis permissum, homicidij causas iudicare, manifeste dicitur: non esse hūc homicidij puniendum quicumq; apud suam uxorem adulterum deprehendens, hoc in eum supplicio animaduertit. Quin uehementer adeo legum lator, in nuptis mulieribus iusta haec esse putauit, ut etiam circa humillimas pellices eandem poenam constituerit. Et enim luce est clarius, si quod grauius supplicium circa nuptas mulieres habuisset, instituisset id quidem. Sed cum atrociolem in illis multam excogitare nequiuisset, eadem etiam circa pellices esse dignum existimauit. Recita autem mihi hanc legem. LEX. Auditis ne iudices, ut lex iubet, si quis hominem liberum aut puerum, dedecore uiolenter affecerit, duplo plectatur. Sin autem

ΛΥΣΙΟΥ ΑΠΟΛΟΓΙΑ.

πῶς γὰρ ἂν ὅς τις ἐν τοῖς δωματίω ποδηγῆς κατέπεσερ ἐνδύς, πρὶ ἐ-
 ρεφα δ' αὐτ' τῷ χεῖρε ἐνδορ ἢ ἤλαρ ἄνθρωποι τσῶρι οὐε δίαφυγῆρ
 οὐκ ἠδῶατο, οὐ πε σίδηρον, οὐ πε ξύλον, οὐτε ἄλλο οὐδερ ἔχωμ, ὧ τῶς
 εἰσελθούτας ἂρ ἡμῶατ. ἀλλ, ὧ ἄνδρες, οἶμαι Ἐὐμᾶε εἰδέναι οὐ οἶ-
 μή τὰ δίκαια πράθοντες, οὐχ ὁμολογῶσι τῶς ἐχθροῦε λέγαμ Ἰάλη-
 δη, ἀλλ' αὐτοὶ ἰδὲ δόμωοι, Ἐ τὰ τριαῦτα μηχανόμωοι, ὄργαε ποῖε
 ἀκούουσι κτλ πῶ τὰ δίκαια πράθόντωμ πρῶσκηδάζουσι. πρῶτωμ μὲν
 οἶ ἀνάγνωθι τῶν νόμων. νόμος. Οὐκ ἡμωισθήτ, ὧ ἄνδρες, ἀλλ'
 ὧμολόγα ἀδικῆρ, Ἐ ὅπως μὲ μή ἀποθάνη, ἡνυβόλα Ἐ ἰκέθνεμ. ἀ-
 ποτίνεμ. Δ' ἐριμος ἢρ χήματα. ἐγὼ δὲ τοῖς μὲ ἐκείνσ ἡμῆματ οὐ συ-
 νεχώρημ, τῶν δὲ τ' πόλλεωε νόμων ἡξίσμ εἶνα κρυώτερον, Ἐ ταύτω
 ἔλαβομ πλὴν δίκω, ἢρ ὑμῆε δικαιοτάτηρ εἶνα ἢρ ἡσάμωοι, τῶε τὰ
 τοιαῦτα ὠπτηδένουσι ἐτάζατε, Ἐ μή ἀνάβητε τῶτωμ μάστρυε.
 μαρτυρία. . . Ἀνάγνωθι δέ μοι κῆ τῶτωμ τῶν νόμων ἐκ τ' εἰλήε τ'
 δὲ ἀρεῖε πάγσ. Ἀ κέετε, ὧ ἄνδρες, οὐ αὐτοῖς τοῖς δικαστήρ, τοῖς δὲ
 ἀρεῖε πάγσ ὧ Ἐ πᾶξίόρ ὄσι Ἐ ἐφ' ὑμῆμ ἀποδέδοτη τ' φόνε τὰε δί-
 καε δικάζεμ, δ' ἀρξήδημ εἰρητη τῶτωμ μή καταπινώσκημ φόνε. ὧε ὄμ.
 ἐπὶ δάμαρτ τῆ εαυτ' μοι χόμ λαβώμ, ταύτημ τῆ ἡμωρίαμ ποιήσκητ.
 ἢρ οὐτω σφόδρα ὁ νομοθέτηε ἐπὶ ταῖε γαμεταῖε γυωαζὶ δίκαια
 ταῦτα ἢρ ἤλαρ εἶνα, ὧε πε κῆ ἐπὶ ταῖε παλλακαῖε ταῖε ἐλάπνοε ἀξί-
 αε πλὴν αὐτῶν δίκημ ἐπέδηκε. καὶ τοὶ δῆλον οὐ εἶνα εἶχε ταύτηε
 μείζω ἡμωρίαμ ἐπὶ ταῖε γαμεταῖε, ἐποίησεμ ἂρ. νῦν δὲ οὐχ οἶόε τε
 ὧμ ταύτηε ὑχρότεράμ ἐπ' ἐκείναιε δὲ θρηῆμ, πλὴν αὐτῶν Ἐ ἐπὶ ταῖε
 παλλακαῖε ἡξίωσε, γίνεθα. ἀνάγνωθι δέ μοι τῶτωμ τῶν νόμων.
 νόμ. Ἐ. Ἀκούετε ἄνδρες, οὐ κελεύτ, ἐὰμ τις ἄνθρωπομ ἐλευθέρ-
 ρομ, ἢ παιδ' ἀχάωμ βία, διωλῶμ πλὴν βλάβημ ὀφείλαμ.

LYSIAE ORATIO INCERTO INTERP.

Sin autem mulierem hisce in rebus quibus morte mulctatur, h̄isdem supplicijs obnoxius sit. At qui sic iudices, ut uidetis minore eos multa qui uim cuiquam intulissent, quàm qui suadendo suam in sententiam tradidissent, legum lator plectendos uoluit. Nam illos morte, hosce uero duplo afficiendos supplicio censuit. Putauit enim uim inferentes, à coactis odio haberi: suadentes uero ita eorum animos uitiare, ut obsequentiores sibi alienas uxores quàm uiri sint faciât, omnemq̄ ipsi domum subiiciant, incertumq̄ efficiât uirorum filij, uirorum ne, an mœchorum sint: pro quibus quidem legum lator mortis supplicio in eos animaduertendum duxit. Me igitur, iudices, leges ipsæ non decreuere solum iniuriarum absoluerè, uerum ut & hanc de illo pœnam sumerem iussere. In uobis autem situm est iudices, utrum hæc leges firmas esse, an contèni prorsus oporteat. Ego quidem arbitror ciuitates omnes eo leges ferre, quo quibus de rebus ambigamus, ad leges perfugiètes, quid nobis faciendum sit, intueamur. Hæc itaq̄, illos qui huiusmodi delicta patrauere tali multa plectendos iubet. Quare ut eadem ipsi, qua leges inspicimus, mente sitis & oro, & rogo. Neq̄ uero talem impunitatem adulteris facite, ut & fures hoc prætextu se adulteros fingant, non ignari, si talem de se excusationem adferant, & hoc nomine domos alienas se ingressos fuisse dicant, neminem præterea fore qui eos uel ausit attingere. Omnes enim ingredientur hac occasione, quod leges de adulteris latas irritari oportere inquiēt, ac contra uestrâ de ijs abrogandis sententiâ ratâ esse debere. Nam hoc unum omnium huius ciuitatis efficacissimum est suffragium. Considerate igitur iudices. Nam me accusant, tanquam ego ancillam illa die qua deprehensus est, iuuenem accersere iusserim. Verum non iniuste me facere arbitror, uiri Athenienses, si quomodocunq̄ uxoris meæ corruptorem deprehendam. Si enim, quod susurrari audio, uerum ni fallor, iniuria, illum accedere iussissem, iam merito crimini forem obnoxius.

Quod

ΛΥΣΙΟΥ ΑΠΟΛΟΓΙΑ.

ἔαμ δε γυναικα ἐφ' αἰε πρὸ ἀποκτείνεμ ἕξειμ, ἐν τῆς ἀντις ἐνέχεις.
 Οὕτως δ' ἄνδρες, τοὺς εἰσβομύους ἐλάττονος ζημίαις ἀξίους ἢ γήτραι
 ναί, ἢ τὺς πειθονταε, τῶν μὲν δ' ἀνάστη κατένω, τῆς δε, διωληρῶ ἐπίη
 σε πλὴν ἐλάβω, ἢ γόμοε, τὸ μὲν δ' ἰαπραπομύους εἶα, ὑπὲρ τῶν εἰαοθένι
 τωμ μισθῶν, τὺς δε πείθοντας οὕτως ἀυτῶν τὰε ψυχὰε δ' ἰαφθειραμ, ὡε
 τ' οἰκοστέραε ἀυτῆε ποιῆμ τὰε ἀλλοτρίαιε γυναικάε, ἢ τῆε ἀνδράσι
 Ἐ πᾶσραμ ἐπ' ἐκείνοιε πλὴν οἰκίαν γεπονένου, ἢ τὺε πατῆραε ἀδελφάε εἰ
 ναί, ὁποτέρωμ τυχεάνοσιμ ὄντεε τῶν ἀνδρῶμ ἢ τῶν μοιχῶμ, ἀνθ' ὧμ δ
 τὸμ νόμομ ἄθειε θάνατη ἀυτῆε ἐποίησε πλὴν ζημίαν. ἐμὸ τοίνωμ, ὡ ἀν
 δρεε, οἱ μὲν νόμοι, ὁ μόνουμ ἀπεινωκότεε εἰσὶ μὴ ἀδίκημ, ἀλλὰ Ἐ κεε
 λυκότεε, ταύτημ τῆ δίκημ λαμβάνουμ, ἐν ὑμῆμ δ' ὅετι πότερου χεὶ τῶ
 τῶε ὑχυροῦε ἢ μηδενόε ἀξίους εἶναι. ἐγὼ δ' οἶμα πασραε τὰε πόλιε
 δ' ἰα τῶτο τοὺε νόμουε τίθεαι, ἵνα πρὶ ὧμ ἔμ πρᾶγμάτωμ ἀπορῶμεν,
 πρὸ τῶτῶε ἐλθόντεε σκεψώμεθα, ὅ, ἂ ἢμῆμ ποικτέουμ εἰσὶμ, ὄνρι τοί
 νωμ πρὶ τῶν τοιῶτωμ τῆε ἀδικημένοιε ριαύτημ δίκημ λαμβάνουμ
 πρὸ ἀκελεύοντη, οἶε ὑμᾶε ἀξιῶ πλὴν ἀυτῶν γνώμωμ ἐχθρῶ. εἰ δε μὴ ριαύ
 τημ ἀδφῶν τοῆε μοιχοῆε προήσετε, ὡε Ἐ τοὺε κλέπταε ἐπαρῆε φά
 σκῆμ μοιχοῦε εἶναι, εἰ εἰδοτάε ὅ, ἂ εἰαμ ταύτημ πλὴν αἰτίαν πρὶ εἰαυτῶ
 λείωσι, Ἐ ἐπὶ τῶτω φάσκειωμ εἰε τὰε ἀλλοτρίαιε οἰκίαιε εἰστέναι, ὄν
 θείε ἀυτῶν ἄφετ, πάντεε δ' εἰσοντη, ὅ, ἂ τὺε μὲν νόμουε τ' μοιχίαιε χα
 ραμ εἰαμ δ' εἰ, πλὴν ἢ ψῆφομ ὑμετέραμ δεδτέναι. αὐτη δ' ἐπὶ πάντωμ τ' ἐν
 τῆε πόλιε κυριωτάτη, σκέψασθε, ὡ ἀνδρεε, κατηχεῖσι γὰρ μὸ ὡε εἰώ τῆ
 θεράπαιναν ἐν ἐκείνη τῆ ἢμῆρα μετελθεῖμ ἢ κέλυθρα δ' ἢ νεανίσκομ. εἰ ὡ
 δε, ὡ ἀνδρεε, δίκαιομ ἐμὲ ἔμ ποιῆμ ἢ γόμωμ, ὄνιθ' ἢ τρῶπα δ' ἢ πλὴν
 γυναικα τῆ εἰμὴν δ' ἰαφθειραῖα λαμβάνουμ. εἰ μὲν δ' λόγωμ εἰρημένωμ
 ἐγγυε ἢ μηδενόε γεγενυμῶε, μετελθεῖμ ἐκέλυθουμ ἐκῆνομ, ἢ δίκημ ἄρ
 εἰ δε ἢ δὴ

LYSIAE ORATIO INCERTO INTERP.

Quod si omnibus iam peractis, eum qui saepenumero meam
 esset ingressus domum, quacumque ratione cepissem, catum me
 profecto, prudentemque uirum existimarim. Verum animad-
 uertite haec ab istis mendacio dici, quam quidem rem facillime
 ex hisce intelligetis. Nam mihi uiri Athenienses, id quod & an-
 tea dixeram, Sostratus, quo amicissime familiarissimeque uterer
 ad solis occasum ex agro redeunti obuiam factus coenauit me-
 cum. Is postea quam se pulchre in coena inuitasset, coenatus abiit
 domum. Atqui illud primum uelim memineritis, animoque
 uersetis uiri Athenienses, si ea nocte insidias Heratostheni te-
 dere potuissem, quod mihi potius fuerat, aut apud alium coe-
 nare, aut coenaturum mecum inducere. Sic enim minus ille
 ausus sit ingredi domum meam. Deinde uidear ne uobis, eum
 qui mecum coenarat, dimisso me, solum relinqui, ac deserui: an
 potius iubere is apud me maneret, quo mecum una mœchum
 plecteret. Nolim deinde uobis sim uisus iudices, familiaribus
 interdum mandauisse, iussisseque in eorum aliquam, qui in pro-
 ximo habitarent, amicorum domum congregarentur, magis
 quam ubi extemplo rem noctu sensissem, circumcurfasse, in-
 sciis quem domi, quem foris, offenderem, & si ad Armodium
 ac Dinem qui haud quaquam aderant ueni. Hos enim abesse
 nesciebam, alios autem domi non offendissem. Quos autem
 licuit mecum sumens profectus sum. At qui si rem praescissem
 nonne putatis, & seruos praeparassem, amicisque demandas-
 sem, ut ipse quam tutissime ingrederer? Quid enim scire po-
 teram, si quid ille ferri secum haberet. An quo pluribus cum te-
 stibus rem conficerem? Nunc autem futurorum nescius, per
 id noctis, quos licuit assumpsi mecum, quarum rerum uos mi-
 hi testes adeste. **TESTES** Testium dicta audistis uiri
 Athenienses, considerate uero, ac uobiscum animo uoluntate,
 ita hac de re quaritantes, si quae mihi aduersus Heratosthene
 inimicitiae unquam fuerint. Praeter hasce certe inuenietis nullas.
 Nam neque me, conscriptis tabellis, unquam per calumnias accusauit,
 neque ex

LYSIAE ORATIO INCERTO INTERP.

neq; ex urbe tentauit eicere, neq; priuatam aduersus me cau-
sam ullam egit, neq; improbi alicuius mihi facinoris eram con-
scijs, quod ueritus ne quis crederet, eum perdere concupierim,
neq; si hac patrauissem ditior fieri eius morte sperabam. Pleri-
q; & enim huiusmodi rerum gratia, mortem inuicem fabrica-
tur. Tantum itaq; oportet, aut maledictum, aut conuictum, aut
iurgium, aut contumelia, aut alia quapiam inter nos contetio
interuenit, at illum hominem nisi ea nocte, uideram nunquam.
Quam igitur ob rem huiusmodi ipse periculum adrissem, nisi
id in me ille delictum perpetrasset, quod unum omnium est
maximum: deinde aduocatis testibus domum egressus essem.
Ac licuerat, si quidem iniuria eum perdere cupissem, horum
conscijs mihi adesse neminem. Ego itaque uiri Athenienses
haud pro me priuato hac de scelestissimo homine multam,
sed pro omni potius ciuitate sumptam existimo. Nam qui age-
re talia consueuerint, cum uiderint qualia praemia huiusmodi
facinoribus posita sunt, minus aduersus alios errabunt, ubi sci-
licet & uos eadem esse mente intueantur. Sin uero secus face-
re animati estis, longe praestiterit, latis iam legibus abrogatis,
nouas ferre, quibus & his multa sancita sit, qui suas uxores cu-
stodierint: & his summa licentia constituta qui in eas delique-
rint. Longe namq; id iustius sit, quam a legibus insidias ciuibus
tendi, quae scilicet iubent, si quis adulterum comprehenderit,
quamuis in eum potestatem habeat, certamina uero grauiora
sunt his qui susceperint iniuriam constituta, quam his qui pra-
ter leges in alienas uxores dedecus admiserint. Nam ipse nunc
& de capite, & de fortunis, ac de reliquis rebus omnibus peri-
clitor, quod ciuitatis legibus paruicim.

F I N I S.

ΔΙΣΙΓΟΥ ΑΠΟΛΟΓΙΑ.

ὅν τε ἐκβάλλῃ ἐκ πόλεως ἐπεχείρησεν, ὅν τε ἰδίᾳς δίκας ἐδίκα
 ζετο, ὅν τε σωήδῃ κακὸν οὐδέμ, ὃ ἐγὼ δεδιώς μὴ ἴς πύδῃται, ἔπει
 δύμῃ αὐτῷ ἀπολέσαι. ὅν τε εἰ ταῦτα διεπραξάμην, ἔλπιζον μὴ
 ῥήματα λήψαι. ἔνιοι γὰρ τοιούτων πραγμάτων ἕνεκεν, δάναρ
 ἄλλῃλοις ὑπὸ βλεύσει. τοσοῦτα τοίνυν δ' εἴη λαιδορία, ἢ προινία, ἢ
 ἄλλῃ ἴσθιαφορὰ ἡμῶν γεγενῆσθαι, ὡς τε ὅν τε ἔωρακὸς ἢ τῷ ἀνδρῶ
 πομ ὡς ποτε πλὴν ἔν ἐκείνῃ τῇ νυκτί. τί οὐ βολόμου ἔγὼ τρι
 οῦτον κίνδυνον ἐκινδύνησον, εἰ μὴ τὸ μέγιστον τῷ ἀδικημάτων ἢ
 ἢ αὐτοῦ ἢ δικημῶν; ἔπειτα προκαλέσθαι αὐτὸς μάρτυρας ἢ σέβειν,
 ἔξορ μοι εἰ πρὸ ἀδίκως ἐπεθύμησιν αὐτῷ ἀπολέσαι, μηδ' ἕνα μοι τοῦ
 τῶν σωαθένων. Εἰ γὰρ μὴ οὐκ ἄνδρες, οὐκ ἰδίαν ὑπὲρ ἑμαυτοῦ νο
 μίζω ταύτης γενέσθαι πλὴν ἡμῶν, ἀλλ' ὑπὲρ τῆ πόλεως ἀπάσης.
 οἱ γὰρ τοιαῦτα πράττοντες, ὀργῶντες δια τὰ ἄλλα πρόκειται τῷ τρι
 τῶν ἀμαρτημάτων, ἢ τῶν εἰς τὸν ἄλλοτε δ' ἀμαρτησῶσιν. ἐὰν δὲ ὑ
 μῶν ὀργῶσι πλὴν αὐτῶν γνώμην ἔχοντας. εἰ δὲ μὴ πολὺ κάλιον, τὸν
 μὲν κημῶν νόμους δ' ἀλαῖψαι, ἑτέρας δὲ θῆναι, οἱ ἴσθιας τὸν μὲν φυ
 λάττοντας τὰς ἐαυτῶν γυναικας, ταῖς ἡμῶν δὲ ἡμιώσσει, τοῖς δὲ
 βολομῶν εἰς αὐτὰς ἀμαρτάνειν, πολλὰ ἔνδραυ σοιήσσει. πολὺ
 γὰρ οὕτω δικαιότερον, ἢ ὑπὸ τῶν νόμων τὸν πολίτας ἐνεδρενε
 σθαι. οἱ κελεύσει μὴ ἔσθαι μοιχὸν λάβη, ὅτι ἄν βόληται ῥηθῆσθαι. οἱ
 δ' ἀγῶνες θανότεροι τῶν ἀδικημένοις καθεσῆσθαι, ἢ τοῖς πρὸ τού
 νόμους τὰς ἀλλοτρίας καταχύνει γυναικας. ἐγὼ γὰρ νῦν καὶ πε
 ρὶ τοῦ σώματός, καὶ πρὸ τῶν ῥημάτων, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων ἀπάν
 τῶν κινδυνεύω, ὅτι τοῖς πόλεως νόμοις ἐπειθόμην.

Τ Ε Λ Ο Σ.

Bb 2

LYSIAE ORA

TORIS, FVNEBRIS ORATIO PRO

ijs Atheniensibus qui Corinthijs aduersus Lace
dæmonios auxiliū ferentes prælio interiere.

I FIERI posse existimarem, ó uiri, qui huic funeri adestis, ut eorum qui hoc loci conditi sunt, fortium uirtus hominū oratione ostendi posset, accusarem profecto illos qui paucos dies de istorum laudibus dicendum statuissent. Sed cum neq; omnis ætas cunctis mortalibus parem orationem præclaris horum facinoribus præstare quiret: eo & ipsa ciuitas uidetur mihi breue temporis curriculum præscripsisse, quippe quæ his consulere uoluerit, qui hic uerba facturi sunt. Sic enim illos ueniam ab auditoribus facilius affecuturos arbitrabatur. Verum tamen hac mihi de re oratio est habenda. Certamen tamen omne non circa horum res gestas, sed aduersus eos qui antea de istorum laudibus dixere, uersatur. Tam enim horum uirorum inaudita & incredibilis penè uirtus ubertatem, tantam materiam, tantam copiam præstitit, & his qui poemate ualent, & his qui dicendi elegantia uti uolūt, ut & multa quidem & pulchra, ij qui de ipsis antea uerba habuere planè dixerint: multa uero, & ab illis relicta fuerint, quæ satis superq; dicendi argumenta postferis omnibus allatura sint. Nullius enim ij neq; terræ, neq; maris cuiuspiam rudes extitere. Vbiq; immortales horum uirtutes celebrantur.

Primum

ΛΥΣΙΟΥ ΤΟΥ

Ρ' ΤΟΡΟΣ ΕΠΙΤΑΨΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

ΤΟΙΣ ΚΟΡΙΝΘΙΩΝ

ΒΟΗΘΙΣ.

Ἰ μὲν ἠγάμην οἰόντες εἶναι, ὡς κηρόντες, ἐπὶ τῷ
δε τῷ τάφῳ, λόγῳ δηλώσαι πῶς ἦν ἐνθάδε
κημύων ἀνδρῶν ἀρετῶν, ἐμεμφάμην ἄρτις
ἐπαγγελίαις ἐπ' αὐτῆς, ὅτι ὀλίγων ἡμερῶν λέ
γην. ἐπειδὴ δὲ τῆς πάσι μ' ἀνθρώποις ὁ πᾶς χρο
νος οὐκ ἴκανός ἐστιν ἵσον κηροῦ ἀσκήσασθαι τοῖς

τῶν ἐργῶν, διὰ τὴν κῆν ἢ πόλιν μοι δοκεῖ προνομήσειν ἦν ἐνθά
δε λεγόντων, ὅτι ὀλίγος πῶς πρόσταξις ποιῆσθαι, ἠγαμῆν οὕτως ἄρ
μάλισα συγγνώμης αὐτῶν παρὰ ἦν ἀκασάντων τυγχάνειν, ὅμως ἦ
ὁ μὲν λόγος μοι περὶ τῶν, ὁ δ' ἀγῶν οὐ πρὸς τὰ τούτων ἐργα, ἀλ
λά πρὸς τοὺς πρότερον ἐπ' αὐτῆς εἰρηκότας, τσαύτῳ γὰρ ἀφρονί
αυ κηροῦ ἀσκήσασθαι ἢ τούτων ἀρετῆς, καὶ τοῖς ποιῆν δωαμύοις, καὶ
τοῖς ἐπιῆν βεληδέσιν, ὡς τε καλὰ μὲν πολλὰ τῆς προτέροις, πρὶ αὐ
τῶν εἰρηδοῦναι, πολλὰ δὲ καὶ ἐκείνοις παραλελείφθαι, ἰκανὰ δὲ καὶ
τοῖς ὑπὸ γινομύοις ὅτι μ' ἐπιῆν, οὐ τε γὰρ γῆς ἀφροῖ, οὐ τε θαλάτ
της οὐ δὲ μῖα, πανταχῶς δὲ καὶ παρὰ πᾶσι μ' ἀνθρώποις, οἱ τὰ ἀν
ἦν πενθόντες κακὰ τὰς τῶν ἀρετῶν ὑμῶν.

LYSIAE ORATIO INCERTO INTERP.

Primum itaq; uetera maiorum pericula pro celebrata fama memoria enarrabo. Dignum est enim ut omnes homines illorum meminerint, & in praconis cantuum extollendo, & in fortium uirorum monumentis dictitando, & in huiusmodi tempestate honoribus prosequendo, & in defunctorum operibus superstites erudiendo. Amazones enim Martis olim filia fuere: ea ad Thermodontem fluuium habitabant. Quae quidem sola inter finitimos ferro armata, primae omnium equos ascendere. His autem usae insperato ob imperitiam repugnantium, & fugientes consequebantur, & insequentes longe relinquabant. Putabaturq; ob animorum magnitudinem, uiri potius quam ob sexum mulieres. Magis namq; uiris animo praestare uidebantur, quam specie cedere. Cum igitur permultis ea gentibus imperitarent, & in seruitutem finitimos egissent ac de maximo huiusce urbis nomine splendoreq; accepissent, gloria & spe freta, assumptis bellacissimis nationibus aduersus hanc urbem exercitum ductauere, ubi probos naetae uiros, ingenio similes animos reddiderunt. Et priore illa frustrata opinione, ex periculorum potius magnitudine mulieres, quam ex dissimilitudine corporum uisae sunt. Quibus certe solis non licuit ex erratis comonefactis, quod factum melius in posterum foret consulere, neq; domum redeuntes, & suam nunciare calamitatem, & nostrorum patrum uirtutem referre potuerunt. Nam in hoc loco pereuntes, & amentiae poenam dantes, huius quidem urbis ob uirtutis decus, immortalae memoriam effecere, suam uero patriam, ob eam quam hic clade suscepissent, obscuram & ignobilem reddidere. Illae itaque quae alienum solum iniuria concupissent, suum iure perdidderunt. Adraсто autem atque Polynice aduersus Thebas legiones ductitantibus, ac praelio superatis, cum Thebani humani cadauera prohiberent, Athenienses, ubi secum aestimassent, illos si

LYSIAE ORATIO INCERTO INTERP.

illos si quid per iniuriam patrauissent, pœnam morte dedisse maximam, manes uero haud ea sortiri, quæ sua forent, quippe quod per sacrorum piacula, dii superi impietate irritetur. Primum quidem missis præconibus, eos deprecatur, ut mortuos humari sinerent. Existimabant enim uirorum fortium esse, in uiuos hostes animaduertere, meticulosorum autem ac suis uiribus diffidentium in mortuorum corpora animi magnitudinem ostentare. Cum id uero assequi nequissent, aduersus illos exercitus eduxere. Nec ulla prorsus contentionis seges maioribus nostris aduersus Thebanos fuerat. Neque Argiuis superstitibus gratificari uoluere. Verum cum dignum duceret, eis qui bello perisissent iusta persolui, aduersus alteros, pro utrisque periculum subiierunt. Pro illis quidem, ne in defunctos uita, etiam delinquentes, maiore ludibrio deos insequerentur: pro alteris uero, ne prius quam in suam patriam abissent, honorem patrium minus sortirentur, Græcisque legitimis priuati, spe etiam communi plane frustrarentur. His itaque freti rationibus, ac belli fortunas communes omnium hominum arbitantes, & si hostes sibi quidem permultos comparauere, iure tamen muniti socio, superiores prælio extiterunt. Neque secundis tamen elatis rebus maius ex Thebanis supplicium affectarunt, sed illis quidem pro nephario eorum facinore, suam demonstrauere uirtutem. Eaque consecuti, quorum gratia uenerant, Argiuorum caudera in sua Eleusine sepeliere. Aduersum septem igitur regum, Thebanæ expeditionis interemptas legiones, Athenienses tales se præstiterunt. In posterum uero tempus, postea quam Hercules humanis rebus excessit, & eius filij, Eurystheum fugientes, à Græcorum nemine exciperentur: utpote qui gestarum pudoris afferrent, sese in hanc urbem recipientes, supplices pro aris consedere. Eos autem Eurystheo exposcanti, Athenienses tradere quidem noluerunt, sed Herculis uereri uirtutem, quam suum formidare periculum maluerunt, pro infir

LYSIAE ORATIO INCERTO INTERP.

& pro infirmioribus, iuste concertare, quam potioribus obsequentes, affectos ab illis iniuria dedere, dignius censuerunt. Quam ob rem, cum Eurysteus tum suis, tum eorum qui per id temporis Peloponnesum tenerent, fretus uiribus aduersum hanc urbem legiones, ductitasset, neque in tam praesenti discrimine, maximisque terroribus maiores nostros poenituit, qui ea sese mente ac sententia praestiterunt, qua antea extitissent. Nam tamen si, neque boni priuatim quippiam ob eorum patrem susceperant, neque illos norant cuiusmodi, qui nam essent futuri uiri, tamen suae iusticiae esse duxere, ut uel nullis antea in Eurysteum inimicitijs, neque ullo praeter gloriae praemium, quaestu posito, tantum pro ipsius periculi susciperent. Enim uero & iniuriam patientes miserebantur, & inferentes odio insequerentur. Proinde & hos arcere ab iniuria pergebant, & his auxilium ferre dignum arbitrabantur. Existimabant enim libertatis argumentum, nihil inuitos facere, iusticiae uero iniuria laceffitio auxilio esse: magnanimitatis autem pro his utriusque si opus fuerit, pugnando interire. Vtriusque autem usque adeo elatis animis erant, ut neque qui cum Eurysteo sentiebant, quicquam ab inuitis assequi poscerent, neque Athenienses dignum ducerent, ut Eurysteus ipse supplicans supplices Herculis filios ab se extruderet. Cum uero priuatis uiribus in aciem contra perrexissent, ex omni Peloponneso inferentes se legiones praelio superarunt. Sicque Herculis filiis prospexere, ut & eorum corpora in tuto constituerent, & omni sublata formidine, animos etiam ob patris uirtutem liberarent. Illos certe suis periculis ipsi coronantes, longe meliore fortuna usos ostenderunt, quam unquam pater extitisset. Ille namque, & si plurimorum mortalium bonorum fuisset autor, uitam sibi & laboriosam, & contentiosam ambitionemque constituit, iniustos quidem alios multauit, in Eurysteum uero, qui & inimicus esset, & iniuria se afficeret, aduertere haud potuit. Eius autem filij, huiusce urbis beneficio, uiderunt eodem die & se saluos factos, & inimicos supplicio affectos. Eum uero per multa maioribus nostris suberant, quibus una eadem sententia, iusticiae.

ΑΙΤΗΣΙΣ ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΛΟΓΟΣ.

ἢ ἡξίον ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν ἐμῶν μετὰ τῆς δικαίας δῖα μάχης μάστι
 λον, ἢ τῆς δαυαμύοις χαριζόμενοι τῶν ἐκείνων ἀδικημάτων ἐκ
 θουαῖα. ἐπισημαίνοντες δὲ ἐνθυμώμεθα μετὰ τῶν ἐκείνων χρόνων πλο
 πόνησιν ἐχόντων, οὐκ ἐγγὺς τῶν δαυων ἐνόμωσι μετέγνωσαν, ἀλ
 λά τῶν αὐτῶν ἔιχοι γινώσκω, ἢ μὴ πρότερον. ἀλλὰ οὐ μὴ ἰδίᾳ ὑπὲ
 ρ πατρὸς αὐτῶν πεπονηθῆς, ἐκείνους δὲ οὐκ εἰδότες ὅποιοι ἄνδρες
 ἔσοντες γενόμενοι. δίκαιον ἢ νομίζοντες εἶναι, ὅτι πρότερος ἔχθρας ὑπὲρ
 χόσθη, πρὸς ἐνθυμώμεθα, οὐδὲ κέρδιον προκαμύσῃ πλὴν δόξης ἀγαθῆς,
 τῶν κινδύων ὑπὲρ αὐτῶν ἤσαντο, οὐ μὴ ἀδικημένους, ἐλεοῦντες,
 τῶν δὲ ὑβρίζοντες, μισθύντες, ὅτι τῶν μὴ κωλύει ὑπὸ χερσίν, τῆς δὲ ἐπι
 κερσῆν ἄξιόν, ἢ γένοιτο ἐλευθερίᾳ μὴ σκῆμα εἶναι, μὴ ποιῆν ἄ
 κονίαν, δίκαιοσύνῃς ἢ τῆς ἀδικημάτων ἐνοχῆν, ἐντυχίας δὲ ὑπὲρ τῶ
 των ἀμφοτέρων ἐι δέοι, μαχομένους ἀποθνήσκοντες. τῶν δὲ ἐφρόνων
 ἀμφοτέρων, ὡς θῶι μὴ μετ' ἐνθυμώμεθα οὐδὲμ παρ' ἐκόντων ἐξήτην ἐνυ
 σκεοῦ, ἀθναῖοι ἢ οὐκ ἡξίον ἐνθυμώμεθα αὐτῶν ἰκετεύοντα, τῶν ἰκετίας αὐτῶν
 ἐξελεῖν. πρὸς ταῦτά μιν δὲ ἰδίᾳ δαυαμα πλὴν ἢ ἀπάσης πελοποννήσου
 στρατῶν ἐλθόντων ἐνίκων μαχομένοι. ἢ τῶν παῖδων τὰ μὴ σώματα εἰς
 ἄδαν κατέστησαν, ἀπαλλάξαντες τῶν δεινῶν ὅτι τὰς ψυχὰς ἠλευθέρωσαν.
 διὰ τὴν τῶν πατρῶν ἀρετῶν, ἐκείνους ἢ τῆς αὐτῶν κινδύων ἐσεφάνωσαν.
 τῶν δὲ εὐτυχεσέροι παῖδες ὄντες ἐγένοντο τῶν πατρῶν. ὁ μὴ δὲ καὶ περ
 ὄν ἀγαθῶν πλὴν ἢ αἰῶς ἀπασιν ἀνθρώποις, ἐπίπνον ὅτι οὐλόνακον,
 ἢ οὐλόνακον αὐτῶν κατὰ τῆς δὲμ εἶον, οὐ μὴ ἄλλους ἀδικήσαντες ἐκό
 λασην, ἐνθυμώμεθα ὅτι ἐχθρὸν ὄντα, ἢ εἰς αὐτῶν ἔλαμαρτάνοντα, οὐκ οἶός
 τῶν ἡμῶν ἔλαμαρτάνοντα. οἱ δὲ παῖδες αὐτῶν διὰ τὴν δὲ πλὴν πόλιν τῆ αὐτῆς ἐ
 λον ἢ ἡμῶν πλὴν αὐτῶν σωτηρίαν, ὅτι τὴν τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν. πλὴν
 ἢ οὐ ὑπὲρ χεῖρας ἡμετέροις προγόνοις μὴ γνῶμη ἡμῶν

LYSIAE ORATIO INCERTO INTERP:

iusticiæ certamē caperēt. Nā & ipsa uiuēdi primordia iusticia sequebat. Nō em̄ ueluti alij multi undiq; cōfluētes, alienū solū prioribus expulsis colonis, incoluerūt, sed indigenæ hāc ipsā sibi, & matrē & patriā nacti sunt. Idē uero & primi ea tēpestare soliq; extitere, q; tyrānis ex hac ora eiectis, populi principatū constituerent. Existimabant enim communem omniū libertatem, concordiam esse maximam. Quare cum spe inter se communium pericula agitarent, rem publicam liberis animis gererent, lege quidem, bonos honorando, malos autem iure preterendo. Censebant enim beluarum esse, ut uim sibi inuicem afferrent: decere autem homines, lege quidem ius diffinire, oratione autem persuadere, re uero hisce inseruire: quippe quod à lege regantur, ab oratione autem doceantur. Itaque & honeste geniti, & honesta sentientes, plurima certe, horum qui hoc loci positi sunt progenitores, & pulchra facinora admirabiliaq; gessere. Qui uero ex illis orti sunt trophæa certe sua uirtute, tum memoratu digna, tum magna, tum ubique gentium reliquere. Soli namq; aduersus multa barbarorum milia pro omni Græcia dimicauerunt. Darius enim Asiæ rex, haud contentus presentibus bonis, sed sperans Europam in seruitutē agere, quingentorum milium hominum exercitum misit. Hic autem rati, siue hanc ciuitatem sua sponte amicam fecerint, siue inuitam superarint, facile reliquis Græcis imperari posse, Marathonem occupauere. Ita namq; destitutum iri socijs Græcos arbitrabantur, si trepidante adhuc Græcia, quo pacto inuadētib; repugnādum sit periculū fecerint. Accedebat ad rē, quod his de hac urbe ex prioribus rebus gestis opinio innotuerat, ut si quidē aduersus aliā prius urbē ire perrexerint, & illos fore Atheniensesque repugnantes habituri, quippe quod summa cum animorum alacritate, auxilium iniuste affectis scirent alaturus: si autem copias huc egerint, nullos Græcorum alios fore, qui pro aliorum salute, belli molem subire, præsumerent manifestasq;

LYSIAE ORATIO INCERTO INTERP.

manifestasq; prolis inimicitias aduersum se illorū irritare. Barbari itaq; huiusmodi sententia fuere. Maiores autē nostri non cogitatione ac metu quodam, belli pericula internoscetes, ac existimantes potius gloriosum letum, probis uiris immortalē laudem relicturum, nequaquam hostium multitudinē formidarunt, sed propriæ uirtuti potius fidei, & eo pudore acti, suum Barbari agrum occupassent, expectare noluerūt, quo ad socij persuasi auxilio uenirent. Neq; rati quidē sunt, oportere ut ipsi reliquis Gracis, sed reliqui sibi potius haberent salutis gratias. Quæ cum omnes una mente sentirēt, obuiam processere, & pauci illi aduersus multos. Putabant enim mortē sibi cū multis esse cōmuniorem, fortium autem uirorū esse, ut parua muniti manu alienas animas sua morte redimerent, ac memoriā ex periculis priuatam relinquerēt. Non autē absurde censebāt quos minus solī uicissent, neq; cum socijs quidem possent, & ut uicti quod parum ante alios interirent. Si uero uicerint, & reliquos quoq; liberarint. Quapropter, cū probos se uiros præstitissent, uirtutis autem gratia uitam contempsissent, magisq; suas apud leges ueriti essent, quàm belli periculum timuissent. Trophæa de Barbaris, qui aurī cupiditate, in alienum solū impetum fecissent, pro Graciæ libertate, ad Atticæ confinia firmare. Tanta uero cum celeritate, id discriminis confecerunt, ut illi ipsi Barbarorum in hunc agrum aduentum, nostrorumque patrum uictoriam cæteris nunciarint. Et enim pro futuro periculo metuit reliquorum nemo. quin de sua libertate certiores effecti incredibili quadam læticia gaudioque perfusi sunt. Nihil itaque mirum cesserit, si ob uetera præclaraque facinora, perinde atque si noua essent, & iam hoc tempore cuncti mortales nostrorum maiorum uirtutem admirarentur æmulerenturque. Post hæc autem Xerxes Asiæ rex, cum esset Graciam aspernatus, suaque illum fessisset spes, & ob rem male gestam sese inhonoratum intueretur, excrucieturque animi, autoribus calamitatis iratus, utpote

ΛΥΣΙΟΥ ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΛΟΓΟΣ.

Φανερά μ' ἔχθρα μ' πρὸς ἐκείνους ὑπὲρ αὐτῶν καταδέσθαι. οἱ μὲν τῶν
ταῦτα δ' ἰενοοῦσιν, ἀλλ' οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι οὐ λογισμῶν εἰδότες
ἦσαν ἐν τῷ πολέμῳ κινδύνας, ἀλλὰ νομίζοντες τὸν εὐκλεῆ θάνατον,
ἀθάνατον πρὶ τῶν ἀγαθῶν καταλείπειν λόγον, οὐκ ἐφοβήθησαν τὸ
πληθὺς τῶν ἐναντίων, ἀλλὰ τῆ αὐτῶν ἀρετῇ μάλλον ἐπίσθουσιν. οἱ
αἰχλωμόμοι οὐκ ἴσθουσιν οἱ βάρβαροι αὐτῶν ἐν τῇ χώρᾳ, οὐκ ἐνέμειναν
πυθέσθαι, οὐδ' ἐβοκῆσαι τῶν συμμάχων, οὐδ' ἐψήθησαν δεῖν, ἐτέροις
ἐν σωτηρίᾳ χάριμ' εἰδέναι, ἀλλὰ σφίσι μ' αὐτοῖς ἦσαν ἄλλους ἔλληνας
ταῦτα μὲν γνώμη πάντες γνόντες, ἀπὸ πᾶσι πρὸς πολλοὺς
ἐνόμιζον γὰρ

ταῦτα ἔλεγε ἐν ἀντιγράφῳ τῷ παρ' ἄλλῳ τετυπωμένῳ

LYSIAE ORATIO INCERTO INTERP.

utpote qui neq; malorum quicquam passus, neq; fortissimos uiros expertus esset, quos decennium compararat: cum nauibus mille ac ducētis ueniebat, peditem autem infinitam adeo multitudinem agebat, ut si quis eas nationes, quæ eum sequebantur, numero complecti uoluerit, laboriosissimum admodum sit. Quod uero maximum est argumentum multitudinis, cum sibi liceret ad angustissimū Hellepontū omnes pedestres copias, ex Asia in Europam traicere, haud uoluit. Putabat enim hoc pacto non parum sibi temporis terendū. Quare & natura ingenitas, diuinascq; res, atque humana ingenia aspernatus, per ipsū mare iter aggressus est, & nauigatione per continentem facta Hellepontum iunxit, Athon diffodit, nemo sustinuit, nemo restitit. Sed alij quidem inuiti paruere, alij uero se ulro dedidere. Nam hi quidem satis ad repugnandum uirium nō habebant, hi uero pecunijs uiciati corrupticq; fuerant. Vtrōq; autem inclinabātur & quæstu, & metu. Athenienses uero in hoc Græciæ statu, naues ipsi ascendentes ad Arthemisum auxilia contulere. Lacedæmonij autem & ex socijs aliqui ad Thermopylas obuiam facti sunt. Putabant em̄ ob locorum angustias, transitum tueri posse. Cum periculum uero appteret, per idem temporis, Athenienses quidem nauali bello superiores euasere, Lacedæmonij autem, haud animorum inopes facti, sed eorum decepti multitudine, & quos pro locorū præsidijs futuros existimassent, & aduersum quos dimicaturi forent, haud quidem ab hostibus uicti, sed quo in loco ad pugnandum polito fuerant, interempti sunt. Hoc igitur pacto Lacedæmonijs ea calamitate percussis Persæ qui transitus potiti essent, in hanc urbem castra mouebant. Maiores autem nostri, ubi de Lacedæmoniorum clade accepissent, ancipiti in periculo constituti erant, haud ignari, si quidem testribus copijs cum barbaris congregiantur, ad nauigantes illi cum mille nauibus, uacuum urbem capient: sin autem triremes inscendere uoluerint, à pedite capientur. Vtrūq; uero nequiuertint,

*

τῶν στρατιᾶν ἐπὶ φθὶ ἀσίᾳς εἰς τὴν εὐρώπῳ, οὐκ ἠθέλησεν, ἠγόμενος
 τὴν διατριβὴν αὐτῶν πολλὴν ἔσειοι, ἀλλ' ὑπερδῶν, ἠγὼ τὰ φύσα πε
 φυκότεα, ἠγὼ τὰ θεῖα πράγματα, καὶ τὰς ἀνθρωπίνας δ' ἰανοίαις, ὁ δ' ὄρ
 μὲν δ' ἰὰ φθὶ θαλάσσης ἐποικίετο, πλοῦν δὲ δ' ἰὰ τῆ γῆς ἠνάγκασε γενέ
 σθαι. ζεύξας μὲν τὸν ἐλλήσωντομ, δι' ὁρῦξας δὲ τὸν ἄδω, ὑλισαμλίου
 δουδενός, ἀλλὰ τῶν μὲν ἀκόντων ὑπακούντων, τῶν δὲ ἐκόντων προ
 διδόντων. οἱ μὲν μὲν οὐχ ἱκανοὶ ἦσαν ἀμῶασι, οἱ δὲ ὑπὸ χημάτω
 ἐφθαρμένοι. ἀμφοτέρω δ' ἦν αὐτὸς τὰ πείθοντα, κέρδος, ἠγὼ δ' ἔοσε,
 ἀθηνᾶοι Δ' οὗτω δ' ἰακμῆνης τ' ἐλλάδ' ὅ, ἀντὶ μὲν εἰς τὰς ναῦς εἰσι
 βάντες, ἐπ' ἀρτεμίστιον ἐβοήθησαν, λακεδαμόνιοι δὲ ἠγὼ συμμά
 χων ἐνίοι εἰς δερμοπούλας ἀπὸ τῆς ἠγόμενοι δ' ἰὰ τὴν σενοτῆτα
 τῶν χωρίων, τὴν πάροδομ οἰόμ τε ἔσειοι διαφυλάξαι. γενομένω δὲ
 τῶ κινδῶν κατὰ τὸν αὐτὸν χόνομ, ἀθηνᾶοι μὲν ἐνίκωμ τῆ ναυμα
 χία, λακεδαμόνιοι ἧ οὐ δὲ ταῖς ψυχῶν ἐνδεῖς γενόμενοι, ἀλλὰ
 τῶ πλῆθος ἑβουθέντες, καὶ οὐς φυλάξαι ὤοντ, ἠγὼ πρὸς οὐς κινδῶν
 σεμ ἔμελλον οὐχ ἠπῆθεντες τῶν ἐναντίων, ἀλλ' ἀποδανόντες οὐ πρ
 ἐτάχθησαν μάχεσθαι. τῶ δὲ τῶ τρόπῳ τῶ μὲν δυσυχησάντων, τῶ
 δὲ φθὶ πρὸς τὸ κρατησάντων, οἱ μὲν ἐπορεύοντ ἐπὶ τῶ δὲ τὴν πόλιν.
 οἱ δ' ἠμέτεροι πρόγονοι πυθόμενοι μὲν τὴν γεγενημένῳ λακεδαμο
 νίοις συμφορᾶν, ἀπορῶντες δὲ τῶς πρὶς ἐσκηόσι πράγμασι, εἰδόν
 τες δ' ὅτι μὲν κατὰ γῆς τῶς βαρβάρους ἀπαντήσονται, ὑπὸ πλείοντες
 χιλίας ναυσὶν ἐρήμῳ τὴν πόλιν λήφονται. εἰ δὲ εἰς τὰς τριήρεις
 ἐμβύσονται, ὑπὸ φθὶ περὶ τῶς στρατίας ἀλόσονται. ἀμφοτέρω δὲ

Dd οὐ δαυῖ

LYSIAE ORATIO INCERTO INTERP.

nequiverint, & repugnare & praesidijs satis relinquere. Proinde
 duabus difficultatibus positus utrum relinquenda sit patria, an
 cum Barbaris congressi, Græcos in servitutem agant. Rati sa-
 tius esse, cum uirtute & paupertate, & fuga libertatem, quam
 cum probro, atq; opulentia, patriæ servitutem, quo Græciæ cō-
 salerent, urbem deseruere. Sic enim ex parte, aduersus utraq;
 non autem aduersus ambas unā uires, belli discrimen subeāt.
 Quare & filijs, & uxoribus, & matribus ad Salaminam posi-
 tis, congregarunt, & aliorum sociorum classem. Nec multis
 post diebus, omnis Barbarorum, tum pedes, tum classis,
 aduentarat. Quod quis intuens non pertimuerit? Quam
 magnum terribileq; periculum, huic ciuitati, pro Græcorum
 libertate susceptum est. qua uero mente fuerant, uel eos intu-
 entes qui in illis nauibus essent: praesertim cum & eorum sa-
 lus in ambiguo, & periculum foret in limine, aut qui pro ne-
 cessitudine, proque premijs apud Salaminios posita fuissent,
 naualem pugnam dimicaturi essent. Tanta uero hostium
 multitudine circumdabantur undiq;, ut inter praesentia mala
 minimum sibi foret, mortem suam ante se uidere. Maximam
 uero miseriam à uictoribus Barbaris superatos passuros cre-
 debant. Vbi propter instantem difficultatem, & saepenumero
 inuicem complexati sunt, & merito sese deplorarunt. Vide-
 bant enim & naues suas admodum paucas, & hostium clas-
 sem permagnam esse. Sciebant & urbis solitudinem factam,
 & agrum praedæ datum, Barbarisque refertum: templa exu-
 sta, omnes in extremis positos calamitatibus. Audiebant in
 eodem Græcum Barbaricumque Paanem commisceri. Vt in
 q; autem ingruerat, & pereuntium clamor, & mare cadaueribus
 plenum, cum permulta fierent, & amicorum, & hostium nauifra-
 gia, cum multum temporis mutuo inter se classes cōcitrarent.

Cum

LYSIAE ORATIO INCERTO INTERP.

Cum uiderentur quandoq; superiores & salui facti, interdum uero & superati & perdit. Vbi ob instantem formidinē, multa uidisse existimabant quæ non uidebāt, ac multa audire quæ minime audierant. Quæ autem deorum supplicationes factæ non sunt, aut sacrificiorum recordationes, & filiorum commiseratio, uxorū desiderium, patrum matrumque lamentatio? Consideratio autem omnis, si minus prospere successisset, futurorum malorum fuerat. Quis autem deorum ob periculi magnitudinem, non eorum misertus esset, aut quis hominū minus collachrymasset, aut quis deniq; eorum audentia delectatus non esset? Longe profecto ceteris hominibus uirtute maiores illi nostri, tum consilijs, tum armis, præstitere. Nam & urbem relinquendo, & naues incendendo, & sese paucos aduersus tantas Aliæ copias morituros opponendo, naualis prælii uictoria potiti, cunctis mortalibus ostenderūt, longe præstitisse, cum paucis pro libertate tuenda dimicare, quàm cū multis seruitute pressis pro patria seruitutem agere. Plurima uero illi facinora atq; pulcherrima pro Græciæ libertate contulerūt. Et ducem quidem Themistoclem illum qui oratione, & consilio rebusq; gerendis, nemini omnium cederet, qui naues plures quàm reliqui omnes socij, uiros præterea experimento singulari duceret, tamesi aliorum Græcorum nonnulli sese his & consilio & multitudine comparandos uoluerint. Quapropter nō iniuria præmia naualis pugnae, ab ipsa Græcia haud immerito susceperunt. Pulchre uero & ipsam fortunā periculis congruentem adepti sunt: propriam autem atq; ingenitam uirtutem suam, Asiaticis Barbaris ostenderunt. Cum tales igitur se Athenienses in bello nauali præstitissent, ac periculorum lōge plurimum ipsi pertulissent, priuata uirtute, publicam sunt & reliquæ Græciæ libertatem affecuti. Postero uero tempore, cū Peloponenses muro Isthmon cingerent, suaq; salute contenti esset, putaret autē maritimo se discrimine liberatos, ac reliquos Græcos

ΛΙΣΙ'ΟΥ ΕΠΙΤΑΨΙΟΣ ΛΟΓΟΣ.

δοκῶντες, τό τε μὲν νενικηκέναι Ἐ σεσῶσθαι, ἥ τε δὲ ἠπῶσθαι, Ἐ ἀπολω-
 λέναι. ἢ ὅτι δὴ τὸν πρῶτον φόβον πολλὰ μὲν ὤθησεν ἰδέσθαι ὅτι οὐκ
 εἶδον, πολλὰ δὲ ἀκῶσαι ὅτι οὐκ ἤκουσεν. ποῖαι δὲ οὐχ ἰκεῖται θεῶν
 ἐγένοντο, ἢ δυσίῳ ἀναμνήσεις, ἔλεός τε παύδωρῆ καὶ σωαικῶν πόθος,
 δικτὸς τε πατέρων καὶ μητέρων; λογισμὸς δὲ εἰ δυσυχῆσαι ἢ μελ-
 λόντων ἔσεσθαι καὶ. τίς οὐκ ἄν δεῶν ἠλέησε αὐτοὺς ὑπερὶ τὸ μέγιστον
 τὸ κινδύνον, ἢ ἕως ἄνω οὐκ ἀνεδάκυσεν, ἢ τὸ τόλμης ἀνδρῶν οὐκ ἄν ἠγά-
 θη; ἢ πολὺ πλεῖσον ἐκέννοι, ἢ τὴν ἀρετῶν ἀπάντων ἀνθρώπων δὲ
 ἠνεκαμ, Ἐ ἔν τῷ βελεῦμασι Ἐ ἔν τῷ πολέμου κινδύνοισι. ἐκλι-
 πόντες μὲν τὴν πόλιν, εἰς τὰς ναῦς δὲ ἐσεάντες, τὰς δὲ αὐτῶν ψυχὰς ὀλί-
 γας ὄντας ἀντιτάξαντες τῷ πλήθει τῶν ἑσθίων. ἐπέδεξαν δὲ πᾶσι μὲν
 θρώπων νικήσαντες τῆς ναυμαχίας, ὅτι κρητῶν μετ' ὀλίγων ὑπερὶ τὸ ἐλθε-
 δεγίας κινδυνεύει, ἢ μετὰ πολλῶν βασιλευμένων ὑπερὶ τὸ αὐτῶν δὲ
 λείας. πλεῖστα δὲ καὶ κάλλιστα ἐκέννοι ὑπερὶ τῶν ἑλλήνων ἐλθουδερ-
 ας σωεβάλοντο. στρατηγὸν μὲν δεμισοκλέα ἰκανώτατον εἰσεῖν, καὶ γινώ-
 ναι, Ἐ πρᾶξαι, ναῦς δὲ πλείους ἢ ἄλλων συμμάχων, ἀνδραγαθῶν δὲ ἐμ-
 πηροτάτους, καὶ τι τίνες ἄν τῶν τοῖς ἑλλήνων ἢ ἑλλήνων ἢ ἑλλήνων γινώ-
 μη, Ἐ πλεῖστα καὶ ἀρετῆς, ὡς τε δικαίως μὲν ἀναμνηστικῆς ἀρε-
 σῆα τὴν ναυμαχίας ἔλαβον, παρὰ τῶν ἑλλήνων, ἐικότως δὲ πῶν ἐυτυ-
 χίαν ὁμοιοῦσεν τοῖς κινδύνοισι ἐκτῆσαντο, γνησίαν δὲ καὶ αὐτόχθο-
 να τοῖς ἐκ τῆς ἑσθίας βαρβάρους ἢ αὐτῶν ἀρετῶν ἐπεδείξαντο.

Ἐ μὲν μὲν οὖν τῆς ναυμαχίας τοιοῦτος αὐτοὺς παρὰ τῶν ἑλλήνων, Ἐ πολὺ
 πλεῖσον ἢ κινδύνων μεταχόντες τῆς ἑσθίας ἀρετῆς, κοινῶν τῶν ἐλθου-
 ρίαν τοῖς ἄλλοις ἐκτῆσαντο. ὑπερὸν δὲ πελοποννησίῳ τῶν ἐχθρῶν
 τὸν ἰσθμὸν, Ἐ ἀγαπώντων μὲν τῆς σωτηρίας, νομίζόντων δὲ ἀπλη-
 λάχθαι τὴν κατὰ θάλασσαν κινδύνου, Ἐ διανοουμένων τοὺς ἄλλους

LYSIAE ORATIO INCERTO INTERP?

Græcos in Barbarorum seruitutem deuenturos arbitrarentur,
 atque contemnerent, irati Athenienses illis, consulere, si ita
 sint animati, omnem potius Peloponesum muro circumdent.
 Nam si à Græcis hi proditi cum Barbaris futuri sint, neque il-
 lis mille nauibus opus erit, neque his proderit Isthmī murus:
 quippe quod maris principatum rex sit uel sine discrimine ha-
 biturus. Edocti uero Lacedæmonij putantesque nec iuste fa-
 cere, nec recte consulere, Athenienses autem, & iure facere, &
 eos monere quàm optime, ad Plataeas auxilium tulere. Noctu
 uero, cum sociorum plurimi, ob hostium multitudinem, se
 ex ordinibus subduxissent, Lacedæmonij quidem & Tegea-
 tæ in fugam Barbaros uertere. Athenienses autem atque Pla-
 tæenses, Græcos omnes qui de libertate desperarent, seruitu-
 temque paterentur, pugnando uicere. Illo itaque die pul-
 cherrimum exitum superioribus periculis apponentes, fir-
 mam quidem Europæ libertatem præstiterunt, & omnibus
 in periculis declarantes uirtutem suam, & soli & sociati, &
 pedestri naualique certamine, & in Barbaros & in Græcos, ab
 omnibus digni habiti sunt, tum à socijs, tum ab hostibus qui
 Græciæ præessent. Postea uero tempestate Græcanico bello
 ob præteritarum æmulationem, gestarumque rerum inuidiã,
 & ipso constituto, cum magni se omnes facerent, ac parua sin-
 guli crimina deprecarentur, Atheniensibus aduersus Aegi-
 netas & eorum locios pralio nauali belligerantibus, septuagin-
 ta eorum cepere nauis. Eodem uero tempore cum Atheni-
 enses Aegyptum, Aeginamque bello premerent, iuentus
 que nauibus ac terrestri expeditione abesset, Corinthijs,
 Corinthiorumque socij rati, aut huic urbi solitudinem in-
 ducere, aut ex Aegina exercitum educere, egressi ad unum
 omnes Geraniam Megaridis montem occuparunt,
 Athenienses.

ΛΙΣΙΟΙ ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΛΟΓΟΣ.

Ἕλληνας πρὶ δ' αὖ, ὑπὲρ τῆς βαρβάρου γενουμένης, ὄφειθ' ἔντες ἄθηνάοι, σω-
 ἐβόλον αὐτοῖς ἐπὶ ταύτῃ πῶν γνώμῃ ἐξέστη πρὶ ἅπασι πῶν πελο-
 πόννησον Τῆχος πρὶ βαλῆμ. ἐπὶ αὐτοῖ ὑπὲρ Ἑλλήνων προδιδόμοι μετὰ
 τῶν βαρβάρων ἔσαν, ὅτι τ' ἐκείνοις δειήσῃ χιλίωμ νεῶν, ὅτι τε τῶν
 ὠφελήσῃ δ' ἐν ἰσθμῷ Τῆχος, ἀκινδύως δ' ἔσεσθ' πῶν τ' θαλάσσης ἀρ-
 χῶν τ' βασιλείας διδασκόμοι ἢ ἢ νομίζοντες αὐτοῖ μὴ ἀδικὰ ποι-
 ῆμ. Ἐκαστὸς βολέουδ' ἄθηνάας δὲ δίκαιά τε λέειν, ἢ τὰ βέλτερα αὐ-
 τοῖς πρῶτον εἰς βοήθησιν εἰς πλατῶν, ἀποδράντων ἢ ὑπὲρ νύκτα τῶν
 πλείων συμμάχων ἐκ τῶν Τάξεων διὰ τὸ πλεῖθος τῶν πολεμίων.
 λακεδαιμόνιοι μὴ ἢ τεγεάτη, οὗς βαρβάρους ἐτρέφαντο, ἄθηνάοι δὲ Ἐ-
 πλατῶν πάντας τῶν Ἑλλήνων ἐνίκων μαχόμενοι, τῶν ἀπογόνους
 τ' ἐλευθερίας, ἢ ὑπομείναντας πῶν δουλείαν. ἐν ἐκείνῃ ἡμέρᾳ καλ-
 λίστῃ τελευτῶν τῶν προτέροις κινδύοις ἐπιδέντες, βέβαιον μὴ πῶν
 ἐλευθερίαν τῆς ἐνρώπῃ κατ' ἐξέσθ' αὐτοῖς, ἐν ἅπασιν δὲ τῶν κινδύοις δόνη-
 τες ἐλεγχόμεν τ' αὐτῶν ἀρετῆς, Ἐμόνοι, Ἐμεθ' ἑτέρων, ἢ περὶ μαχοῦ-
 τες, Ἐναυμαχοῦτες, ἢ πρὸς βαρβάρους, Ἐπρὸς τῶν Ἑλλήνων ὑπὲρ πάν-
 των ἡξιώθησθαι, ἢ μετ' ὧν ἐκινδύνησθαι, ἢ πρὸς οὓς ἐπολέμησθαι ἡγεμό-
 νους γενέσθαι ἐπὶ ἑλλάδος. ὕστερον ἢ χρόνῳ Ἑλληνικῶν πολέμων κατασάντες,
 διὰ τῆς ἡλικίας τῶν γενημένων ἢ φθόνων τῶν πεπραγμένων, μέγα μὴ ἀ-
 ποαιτε φρονῶντες, μικρῶν δ' ἐγκλημάτων ἕκαστοι δειόμενοι, ναυμαχί-
 ας ἄθηνάοις, πρὸς αἰγινήσας καὶ τῶν ἐκείνων συμμάχους γενομέ-
 νους, ἐβόλον ἢ τῆς τριήρας αὐτῶν ἐλάμβανον. πολιορκήσασθαι δὲ κατὰ
 τῶν αὐτῶν χρόνον, αἰσθητῶν τε Ἐαγίνων, ἢ τῆς ἡλικίας ἀπέσθαι, ἐμπε-
 ναυτοῖς, καὶ ἐν τῶν περὶ στρατεύματι, κορινθίοι καὶ οἱ ἐκείνων σύμμα-
 χοὶ ἡγούμενοι ἢ εἰς ἔργα πῶν χώρων ἐμβαλεῖν, ἢ δὲ αἰγίνης
 ἕξασθαι τὸ στρατόπεδον, δὲ ἐλθόντες πανδημεί γεραῖαμ κατέλαβον.

ἄθηνάοι δὲ

LYSIAE ORATIO INCERTO INTERP.

Athenienses autem, neque absentes, neque prope existentes, ulla ex parte ad se aduocare uoluere, sed suis animis fisci, & inuadentes hostes aspernati, seniores cum ea quae domi essent pube, soli pugnam inire maluerunt. Hi quidem experimento, adolescenter uero ingenio, uirtutem nacti. Quare cum seniores pluribus in locis probe, ac fortiter rem gessissent, hi uero illos imitarentur: illis quidem nauiter imperantibus, his autem dicto obtemperantibus, Myronida duce ad Megaricam obuiam facti, omnium illorum uires pugnando superarunt. Itaque maioris nostri manu partim defecta uiribus, partim nec dum factis roboris habente, in eos etiam qui suum in solum impetum facere putauissent, in alienum occurrentes, trophaeum pulcherrimum quidem sibi, turpissimum uero hostibus facinoris statuere. Qui quidem alteri expertes iam uirium, alteri nondum ualidi, utrique autem corporum imbecillitatem animorum praestantia superantes, pulcherrima insignes gloria, in urbem redierunt. Et hi quidem rursus disciplina exornabantur, illi uero de reliquis negocijs consultabant. Quae igitur a multis sunt perpetrata, singula quaeque ab uno enarrari, & quae in omne tempus gesta sint die uno exponi difficile certe plurimum. Quod enim tempus, quae oratio, qui rhetores, horum qui hoc loci fortissimi uiri positi sunt, praestantiam in medium afferre satis queat. Hi namque plurimis laboribus, manifestissimis certaminibus, pulcherrimisque periculis libertate Graciam donauere, suamque patriam maximam reddidere. Nam etiam annos septuaginta maris imperium tenuerunt: quietos ac pacatos socios praestiterunt. Neque paucos pluribus dominari dignum existimarunt, sed ut aequae omnes inter se uiuerent coegere, neque imbecilles socios effecere: quin & illos robore firmauerunt. Eas autem suas uires demonstrarunt, ut & magnus ipse rex, ne non solum aliena amplius non appeteret, sed & de suis etiam daret, atque in posterum pertimesceret.

neque

ΑΥΣΙΟΙ ΕΡΩΤΗΤΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ.

ἄθνηαῖοι δὲ τῶν μὲν ἀπόντων, τῶν δ' ἐγγυῶν ὄντων, οὐδένα ἐτόλμησαν
 μεταπέμψασθαι, ταῖς δ' αὐτῶν ψυχαῖς πισεύσαντες, ἃ τῶν ἐπιόντων
 καταφρονήσαντες οἱ γεραίτεροι, καὶ οἱ τ' ἡλικίαις ἐν τῷ γεγονότι, ἡξίον
 αὐτῶν μόνοι τὸ κινδύωον ποικίλας, οἱ μὲν ἐμπαρτίαν πῶς ἀρετῶν, οἱ δὲ
 φύσας κεκτημένους, ἃ οἱ μὲν, αὐτῶν πρὸς ἀγαθὰ γεγονυμένων, οἱ δὲ, ἐν
 κείναις μιμῶσαι. τῶν μὲν πρῶτον ἄρχον ὑπὸ σαμῶν, τῶν δὲ νεω-
 τέρων τὸ ὑπὸ τῶν ἄλλων ποιῆσαι δαμῶν, μυρωνίδου στρατηγούτου
 ἀπατήσαντες αὐτῶν πῶς μεταρτίαν, ἐνίκων μαχόμενοι ἅπαντες τῶν
 δάμαμι πῶς ἐκείνων. τότε ἤδη ἀπαρτίαν, καὶ τῶν ὄντων δαμῶν
 τῶν ἐν πῶς σφετέρων ἐμπαρτίαν ὀξυῶντας ἐν πῶς ἀλλοτρίων ἀπαντή-
 σαντες, τῶν ἄλλων δὲ σῆσαντες καλλίστους μὲν αὐτῶν ἔργου, ἀχύντες δὲ τῶν
 πολεμίοις, οἱ μὲν οὐκ ἔλατῶν σώμασι, οἱ δ' οὐ πῶς δάμαμοι, ταῖς δὲ
 ψυχαῖς ἀμφοτέρωθεν κρείττους γενόμενοι, μετὰ καλλίστης δόξης ἐν τῶν αὐτῶν
 ἀπελθόντες, οἱ μὲν πάλιν ἐπαδεδύοντο, οἱ δ' ἔτι τῶν λοιπῶν ἐβλαβύοντο.
 καθ' ἕκαστον μὲν οὐ ξάδιον τὰ ὑπὸ πρῶτον κινδύων ὄντων, ὑφ' ἑνὸς ἔρηθ
 να. οὐδέ τὰ ἐν ἀπαντῶν ἄλλων πρῶτον ἀχύνοντα, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ δηλοθῆναι.
 τίς ἔτι ἢ ἡ κότος, ἢ ἄλλος, ἢ ἔτι ἄλλος ἰκανὸς γένοιτο μῦθον πῶς τῶν
 δὲ κερμῶν ἀνδρῶν ἀρετῶν, μετὰ πλείων ἢ πόνων, καὶ φανερωτά-
 των ἀλόνων, ἃ καλλίστων κινδύων, ἐλθόντων μὲν ἐποίησαν πῶς ἐλ-
 λάδα, μεγίστων δ' ἀπέδειξαν πῶς ἐαυτῶν παρτίαν. ἐβδομήκοντα μὲν
 ἐν τῶν θαλάσσης ἄρξαντες, ἀσασίαν δὲ πρῶτον ἀχύνοντες τῶν συμμάχων,
 οὐ τῶν ὀλίγων τῶν πολλοῦς δ' ἀλόνων ἀξιώσαντες, ἀλλὰ τὸ ἴσον ἔχον ἅ-
 πάντας ἀναγκάσαντες, οὐ δὲ τῶν συμμάχων ἀδινῆς ποιοῦν-
 τες, ἀλλὰ κακίους ἰχυροῦς καθισάντες, καὶ πῶς αὐτῶν δάμαμι το-
 σαύτην ὑπὸ δειξαντες, ὡς δ' ὁ μέγας βασιλεὺς, οὐκ ἔλατῶν ἀλλοτρίων
 ἐπεθύμη, ἀλλ' ἐδίδοσ τῶν ἑαυτῶν, ἃ περὶ τῶν λοιπῶν ἐφοβῆτο,

Εε καὶ οὐ π

LYSIAE ORATIO INCERTO INTERP.

neq; triremes, id temporis ex Asia soluerent. Neque tyrannus inter Græcos emerfit, neq; Græca urbs aliqua à Barbaris in captiuitatem acta est: tantam sui & obseruantiam, & metum horum diuina uirtus cunctis hominibus præbuit. Quapropter hi certe sunt quos solos tum Græcorum duces esse, tum urbium principes conuenit. Non autem in secundis rebus solū, uerum & in diuersis maiores nostri suam probitatem ostendere. Nam cum in Hellesponto naues perisset, siue ducis id uisio, siue deorum uoluntate acciderit, cumq; calamitate nō ipsi nos modo, uerum & reliqui omnes Græci misere perculli essent, dedararunt non multo post temporis curriculo, huius reipublicæ uires, salutem Græciæ extitisse. Nam cum imperiū apud Alos foret, qui Barbari antea in mare egressi essent, hi Græcos nauali pugna superarunt, in Europamq; nauigarunt. Seruiunt Græcorum urbes, insurgunt tyranni, partim post nostram calamitatem, partim post Barbarorum uictoriam. Quam ob rem, cum par Græciæ fuerat super hoc funere, & deplorare, & lugere hosce qui hic sepulti iacent, nimirū quod eorum libertas cum horū uirtute sepulta sit. O infelicem Græciam, quæ talibus uiris orbata fuerit: fortunatum uero Asiæ regem, qui alijs aduersus se ducibus usus sit. Nam his orbatam seruitus Græciam circumsepsit, & alijs certe imperatoribus majorum nostrorum, consilij desiderium magis magisque indies, & renouatur & crescit. Verum hoc pro omni Græcia deplorare perpulsus sum. Illorum autem uirorum dignum fuerat & priuatim & publicæ meminisse, qui seruitutem fugientes, & pro iure pugnantes, proque damnato populo insurgentes, cunctis sibi hostibus factis, in Piræum descendere. Neque id quidem coacti legibus, sed natura inducti publicis periculis ueterem progenitorum uirtutem imitati communem & reliquis hanc urbem uendicarunt. Mortis cū libertate magis quam uitæ cum seruitute opinionem habuere.

non minus

ΑΥΣΙΟΙ ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΛΟΓΟΣ.

Ἡρώου τε βριήρης ὣν ἐκείνω ῥῶν ῥόνω ἐκ τ' ἀσίας ἐπλοῦσθαι, οὐ τε πύ-
 ρωνος ὣν ῥίς ἔλλησι κετέση, οὐ τε ἔλλησι πόλις ὑπὸ τῶν βαρβάρων
 ἠνδραποδία κηρσαύτω σωφροσώλω κῆ δ' εὐος ἢ τῶν ἀρετῆ πᾶσι μ' ἄν
 θρώποις πρῶτον, ὡν ἔνεκα δ' εἰ μόνος, κῆ προσάτας τῶν ἔλληων, ὅτι ἠ-
 γεμόνας πόλεω γίγνεσθαι, ἐπέδρασαν ἢ ὅτι ὡν ταῖς δυσυχίας πλὴν ἔαυ
 τῶν ἀρετῶν, ἀπολλυμένων γὰρ τῶν νέων ὡν ἔλλησπόντω, εἰ τε ἠγεμόνοις
 κακίᾳ, εἰ τε θεῶν δ' ἰανόια, ὅτι συμφορᾶς ἐκείνης μερίσκε γενομένης, ὅτι
 ἔμμηρῶς δυσυχίᾳσι, κῆ ῥίς ἄλλοις ἔλλησι ἐδῆλωσεν, οὐ πολλῶ ῥόν
 ων ὑπερομ, ὅτι ἢ τ' πόλεως δ' ἰάμις τ' ἔλλάδος ἢ σωτηρία, ἐτέρων γὰρ
 ἠγεμόνων γενομένων, ἐνίκησθαι μὲν ναυμαχῶντες δυνε ἔλληνας, οἱ πρότε-
 ρον εἰς πλὴν θάλασσαν οὐκ ἐμβαίνοντες, ἐπλοῦσθαι δ' εἰς τὴν ἐνσώπιον.
 ἐπλοῦσθαι ἢ πόλεως τῶν ἔλληων, τύραννοι δ' ἐγκαθιστάσι, οἱ μὲν μετὰ
 τῶν ἠμετέρων συμφορᾶν, οἱ δὲ, μετὰ πλὴν νίκῃ τῶν βαρβάρων, ὡς τε ἄ-
 ξιον ἢ ἐπὶ τῶν δ' εἰ τ' ἀφ' ὅτε κείρασθαι τῆ ἔλλάδι, ὅτι πενήσσαι τὴν
 ἐνθάδε κειμένους, ὡς συγκαταθαπτόμενης τ' αὐτῶν ἐλευθερίας τῆ τῶν
 τῶν ἀρετῆ, ὡς δυσυχίας μὲν ἢ ἔλλάς, τοσούτων ἀνδρῶν ὄρφανῆ γενομένη,
 ἐτυχεῖς δ' ὅ τ' ἀσίας βασιλεὺς, ἐτέρων ἠγεμόνων λαβόμενος, τῆ μὲν ἢ, τῶ
 τῶν σερθησίη δ' ἐλεία, πρὶ ἐσθκε, τῶ δ' ἄλλων ἀρετῶν, ζῆλος ἐγγίνεσθαι
 τ' τῶν προγόνων δ' ἰανόιας, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὑπὲρ πάσης
 ὀλοφύρασθαι τ' ἔλλάδος, ἐκείνων ἢ τῶν ἀνδρῶν ἀξίον κῆ ἰδία, κῆ δημο-
 σία μεμνησθαι, οἱ φεύγοντες πλὴν δ' ἐλεία, ὅτι πρὶ τῶ δικαίως μαχόμε-
 νοι, ὅτι ὑπὲρ ἐπὶ δημοκρατίας σασιάσθαι, πάντας πολεμίους κεντη-
 μένοι, εἰς τὴν περσῶν κατῆλθον, οὐκ ὑπὲρ νόμος ἀναγκασθέντες, ἀλλ' ὑπὲρ τ'
 φύσειως παθόντες καινοῖς κινδύνοις τῶν παλαιῶν ἀρετῶν τῶν προτό-
 των μιμνήσθαι, ταῖς αὐτῶν ψυχῶν κοινῶ πλὴν πόλις, ὅτι ῥίς ἄλλοις
 κηκσῶ μὲν θάνατον μετ' ἐλευθερίας ἀρετῶν, ἢ εἴς μετὰ δ' ἐλείας.

LYSIAE ORATIO INCERTO INTERP.

non minus pudoris susceperunt ex cladibus, quàm inimicis succensuere: inter suos mori quàm aliena incolentes uiuere maluerunt. Sicq; iusiurandum atq; fœdera pro socijs habentes, hostes autem nacti eos qui itidem antea extitissent ac ciues suos, nullo tamen terrore ex aduersa multitudine partiti, quin suis corporibus discrimen adorsi, trophæum de hostibus posuerunt, suæ autem uirtutis maiores nostri testimonium præbent Lacedæmoniorum quæ huius monumenti in proximo sunt sepulchra. Enim uero magnam potentemq; pro parua & imbecilla, urbem reddiderunt, concordem ex seditiosa ostenderunt: muros pro ruinis erexerunt. Ipsorum autem nepotes consilia horum, qui hoc loci conditi sunt, rebus similia ostendentes, non in hostium supplicia, sed in reipublicæ salutem conuersi sunt. Qui cum neq; detrimento affici possent, & suo ipsi contenti essent, suæ quidem libertatis eos qui seruire uellent participes fecere, illorum uero ipsi seruitutis se participes fieri, haud dignum arbitrati sunt. Maximis autem præclarisq; facinoribus demonstrarunt, neq; suo uitio, neq; hostium uirtute, urbem antea cladem pertulisse. Nam si inter se uel dissidentes præsentibus Peloponensibus alijsq; hostibus eorum agrum inuadere potuerunt, perspicuum profecto est, ut facile his concordies repugnassent. Illos itaque ob Piræi discrimina omnes homines admirantur. Dignum est autem, ut & peregrinos hic positos laudibus prosequamur, qui sua multitudine auxilium afferentes, proque salute nostra fortiter dimisititantes & patriæ loco uirtutem rati, talem uiuendi exitum præstitere. Horum autem rerum gratia, eos ciuitas, & luctu, & publica sepultura prosecuta est. Et his honoribus in omne tempus ornari uoluit, quibus & ciues ipsi ornarentur. Hi uero quorum nunc funus agitur, in Corinthiorum auxilium, qui à ueteribus amicis iniuria premerentur, publici.

ΛΥΣΙ' ΟΥ ΕΡΩΤΑ' ΕΙΟΣ ΛΟΓΟΣ.

θυχῆτορ τῶν συμφορῶν ἀχαυόμονοι, ἢ τῆς ἐχθροῦς ὀργισθῆσαι
 μᾶλλον βδελυγνέοντες ἐν τῇ αὐτῇ ἀποθνήσκον, ἢ ζῆν τὴν ἀλλοτρίαν
 δικαῶντες, συμμάχους μὴ ὄρνυς, Ἐ σωθῆναι ἔχοντες, πολεμίους δὲ
 τῶν προτέρων ὑπάρχοντες, ἢ τὸν πολίτας τῶν αὐτῶν. ἀλλ' ὁμοῦ οὐ
 τὸ πλῆθος τῶν ἐναντίων φοβηθέντες, ἀλλ' ἐν τοῖς σώμασι τῆς αὐτῆς
 κινδυνεύοντες, ἔσπαρον μὴ τῶν πολεμίων ἔσχεον, μάρτυρας δὲ τῆς
 αὐτῆς ἀρετῆς ἐγγυὲς οὐκ ἔστι τὸ μνηστῆρας τῶν λακεδαιμονίων τάφους
 πρὸς ἑχοντῆ. ἢ γὰρ τι μείλιον μὴ ἀντι μικρῶς ἀπέδιδεον τὴν πόλιν
 ὁμοιοῦσαν ἢ ἀντι σασιάζουσι ἀπέφλωσαν, τείχη δὲ ἀντι τῶν καθηρημέ
 νων ἀνέσχεον, οἱ δὲ κατελθόντες αὐτῶν ἀδελφὰ τὰ θελεύματα τῆς ἐρι
 γοῖς τῆς ἐνθάδε κειμένων ὑπὸ δακνύοντες, οὐκ ἐπὶ ἡμερίαν τῶν ἐχθρῶν,
 ἀλλ' ἐπὶ σωτηρίαν τῆς πόλεως ἐτρέποντο, Ἐ οὐτε ἐλαττοῦς δυνάμε
 νοι, οὐτ' αὐτῶν πλεονέχοντες δειόμενοι, τὴν μὴ αὐτῶν ἐλθουσίαν, Ἐ τῆς
 βολομύοις δὲ πλεονέχοντες, οἱ δὲ κείνων δὲ πλεονέχοντες αὐτῶν μετέ
 χον οὐκ ἠξίωσαν, ἔργους ἢ μερίσους ἢ καλλίσους ἀπελοκίσθησαν, οὐδ' οὐ κα
 κία τῆς αὐτῆς, οὐδ' ἀρετῆς τῆς κλεινῶν, πρότερον ἐδυσύχησαν ἢ πόλιν, ἐι
 ἢ σασιάζοντες πρὸς ἀλλήλους βίαια πρὸντων πελοποννησίων καὶ τῶν
 ἄλλων ἐχθρῶν εἰς τὴν αὐτῆς οἰοί τε ἐγίνοντο κατελθεῖν, δῆλον οὐ
 ξαδίως ἂν ὁμοιοῦντες πολεμῶν αὐτῶν ἐδάνατο. ἐκείνοι μὲν οὐ
 διὰ τὸν ἐν τῇ πόλει κινδύνου ὑπὸ πάντων ἀνδρώπων ζῆλόντα. Ἐ
 ξίον δὲ ἢ εὖ ξένους τὸν ἐνθάδε κειμένους ἐπαίνεσαν, οἱ τῶν πλείων
 βοηθήσαντες Ἐ πρὸ τῆς ἡμετέρας σωτηρίας μαχομένοι, παρὶς δὲ τὴν ἀρε
 τὴν ἠγασάμενοι, τοιαύτως τὸ βίον τελειοῦν ἐποιήσαντο. ἀνδρῶν ἢ
 πόλιν αὐτῶν ἢ ἐπὶ ἐνθάδε, ἢ ἔταφε δημοσίᾳ, ἢ ἐδάνατο ἔχον αὐτῶν
 τῶν ἅπαντα χρόνον τὰς αὐτὰς ἡμέρας τῆς ἀσοῦς, οἱ δὲ νῦν διαπρόμε
 νοι, βοκηθήσαντες κορινθίοις ὑπὸ παλαῶν φίλων ἀδικουμένων,

LYSIAE ORATIO INCERTO INTERP.

publici socij, non eam, qua Lacedæmonij fuerant, mentem præ se tulere. Illi & enim bonis illorum inuidebāt: hi uero eorum quoniā iniuste paterentur miserebātur. Neq; hi quidem priorum inimicitiarum memores, sed præsentem amicitia plurimi pendentes, uirtutem suam cunctis mortalibus ostenderunt. Ausi enim sunt, quo Græciæ magnitudini consulerent, non solum pro sua salute dimicare, quinimo, & pro hostium libertate interire. Nam Lacedæmoniorum socijs adiuncti, pro illorum libertate decertarunt. Illos etenim si uicissent, paribus se cum muneribus dignabantur. Sin autem uicti essent, seruitutem Peloponensibus certe relinquebāt. Illis igitur ita affectis, miserabilis quidem uita, mors autem fuerat admodum exoptanda. Hi uero, & uiui, & mortui admiratione digni sunt, quippe qui & in maiorum suorum probitatem eruditi, & ubi uirilem in ætatem euasissent, & eorū tum gloriam attigissent, tum suam ipsi uirtutem declarassent, plurimarū pulcherrimarumq; rerum autores patriæ extiterunt. Et quæ aliorum erratis calamitates accidissent, sua uirtute emendarunt, & procul a patrio solo bellum auerterunt. Eam autem mortem obire, quæ probis uiris ac fortibus digna iudicetur. Alimenta enim patriæ persoluere, parentibus uero mœrore luctumq; reliquerunt. Quas ob res, haud iniuria superstites & hosce lugeant, & se deplorent, & suorum in omnem uitam misereantur. Quid enim hi uoluptatis iam reliquum habent talibus orbatu uiris, qui omnia uirtute minora ducentes, se luce priuauere, uxores uiduas effecere, parentibus optatos filios reliquere, fratribus patribus ac matribus solitudinem intulerunt. Sed in tanta malorum multitudine, acerbitateque, istorum quidem filios beatos existimo, qui iuniores sunt, quam ut nosse per ætatem liceat, quibus parentibus sunt orbatu. Eorum autem è quibus isti sunt geniti, miseret me plurimum, quod seniores sint, quam ut suæ calamitatis obliuisci possint.

Quid

ΔΙΣΙ' ΟΥ ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΛΟΓΟΣ.

κοινοὶ σύμμαχοι γενόμενοι, οὐ πλὴν ἀπὸ τῆς γνώμης λακεδαιμονίᾳ
 ἔχοντες. οἱ μὲν γὰρ ἄγαθῶν αὐτοῖς ἐφθόνην, οἱ δὲ ἄδικη μὴ ἀντι-
 ἠλέσθη, οὐ γὰρ προτέρας ἔχθρας μεμνημένοι, ἀλλὰ πλὴν πρὸς ἑαυτοὺς
 αὐτῶν πρὸς πολλοὺς ποσὶ μὲν πᾶσι ἀνθρώποις, φανερά μὲν ἀπὸ τῆς ἀρετῆς
 ἠδὲ εὐδαιμονίας. ἐτόλμησαν γὰρ μετ' ἄλλω προὔτερον πλὴν ἐλλάδα, οὐ μόνον
 πρὸς τὴν αὐτῆν σωτηρίαν κινδυνεύειν, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῆς ἑαυτῶν πολεμίων ἐ-
 λυθέριας ἀποθνήσκον, ἵνα ἢ λακεδαιμονίᾳ συμμάχοις, πρὸς τὴν ἐκεί-
 νων ἐλευθέριας ἐμάχοντο. νικῆσαντες μὲν ἢ ἐκείνους ἑαυτῶν ἠξίωσαν, οὐ
 συχίσαντες δὲ βέβαιον πλὴν δ' ἑλπίαν ἵκανοὺς ἦν τῆς πελοποννήσου κατέ-
 λιπον, ἐκείνοις μὲν οὐκ ὄντως δ' ἴκανοις, οἱ εἰς οἰκτρόν, καὶ ὁ θάνατος
 εὐκτερῶν, οὐ γὰρ δὲ ζῶντες ἢ ἀποθανόντες ζηλωτοί. παιδουθέντες μὲν ἦν
 ἵκανοὺς ἑαυτῶν προγόνων ἀγαθῶν, ἀνδρες δὲ γενόμενοι, τὴν τε ἐκείνων δόξαν
 διασώσαντες, ἢ τὴν αὐτῶν ἀρετὴν ἠδὲ εὐδαιμονίαν, πολλῶν μὲν ἢ καλῶν,
 αἰετοὶ γεγέννηται τῆς αὐτῆς πατρὸς. ἐκπνέοντες ἦν, τὰ ὑφ' ἐτέρων οὐ
 συκηνέοντα, πόρρω δὲ ἀπὸ τῆς αὐτῆς τῆς πόλεως κατέστησαν. ἐτελεύτη-
 σαν δὲ τὸν εἶον, ὡς πρὸς τοὺς ἀγαθοὺς ἀποθνήσκον, τῆ μὲν ἢ πατρὸς
 τὰ τροφῆα ἀποδόντες, τοῖς δὲ τρέφασιν λύπας καταλιπόντες, ὡς τε
 ἀξίον τοῖς ζῶσι τότ' ἦν πρὸς, ἢ σφᾶς αὐτοὺς ὀλοφύρασι, ἢ τῶν προσή-
 κονταρ ἀπὸ τῆς ἐλευθέριας ἠδὲ εὐδαιμονίας. τίς ἢ αὐτοῖς ἐξ ἠδονῆς καταλεί-
 πων, τρεῖς τῶν ἀνδρῶν διαπρωμένων, οἱ πάντα πρὸς ἐλάττωοντες οὐκ ἀρετῆς
 ἢ γόμων, αὐτοὺς μὲν ἀπεσέσθησαν βίον, χήρας δὲ γυναικῶν ἐποίησαν
 ὄρφανούς δὲ τὰς αὐτῶν παῖδας ἀπέλοιπον, ἐρήμους δὲ ἀδελφοὺς ἢ
 πατέρας ἢ μητέρας κατέσθησαν, πολλῶν δὲ καὶ θένων ὑπαρχόν-
 των, τοὺς μὲν παῖδας αὐτῶν ζηλωτοὺς νεώτεροί εἰσι, ἢ ὡς τε εἰδὲ
 ναοῖσι πατρῶων ἐσέσθησαν. ἢ ὡς δὲ οὗτοι γεγόνασιν δικτεῖρας,
 ὅτι προσβύτατοι ἢ ὡς τε ἠδὲ ἀδελφοὶ οὐκ ἀδελφίας τῆς αὐτῶν

LYSIAE ORATIO INCERTO INTERP.

Quid enim aut luctuosius aut tristius quā filios parere, edu-
 care, sepelire? In senectute uero corpore quidem imbecillos, &
 omni desolatos spe, sine amicis, sine opibus degere: & qui-
 bus ante admirationi haberentur commiserationi nunc esse:
 mortis deniq; desiderium uitæ acerbitati antepone. Nam
 quo hi uiri meliores fuerant, eo superstitionibus grauiorem lu-
 ctum reliquerunt. Quo autem pacto hi luctu ac mœrore ua-
 cent, in ciuitatis ne cladibus? At opus tunc est ut eorum aliq;
 quoq; meminerint. An in publicis fortunæ bonis? At hoc ipso
 uehementius dolendum est, quod & natos suos diem obiisse,
 & superstites uirtutis illorum præmijs frui uideant, intuean-
 turq; suis in periculis eos quibus antea familiarissime uteren-
 tur, suam fugere orbitatem: in inimicos autem in horum mi-
 serijs longe exultare. Hanc solā, mea sententia, his qui hic con-
 diti sunt gratiam retulerimus, si quidem ipsorum parentes æ-
 que atq; illi consueuerant, plurimi fecerimus, filios uero non
 secus ac ipsi patres dilexerimus: uxoribus autem tales nos
 ipsos auditores præbuerimus, quales illi cum luce fruerentur
 extiterant. Quos enim ex his, quos hic sepultos intuemur, cum
 mulatiore honore recte prosequamur: quos autem ex super-
 stitionibus iustius permulti faciamus, quā horum necessarios,
 quibus horum uirtute iuxta, atq; alijs frui licuit? Ex morte au-
 tem soli miseriæ sunt planè participes. Verū tamen, haud scio
 quid luctu eiulationeq; opus sit. Non enim ignoramus nos
 ipsos mortales esse. Quam ob rem quid oportet quæ fu-
 tura expectemus, his angere hoc tempore, aut usque adeo fer-
 re grauer naturæ calamitates: præsertim cum nec nos la-
 teat, & malis mortem, & bonis communem esse. Nam neque
 ignauos despicit, neq; p̄bos suspicit, sed parē se cūctis præstat.
 Nam si

ΑΓΣΙΟΥ ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΛΟΓΟΣ.

τί ἢ ἀμνηστῶν ἀνταρτώτερον γένοιτο, ἢ πενήτων ἢ ἐθρέψαν, ἢ θάψαν τῶν
 αὐτῶν, ἢ τῶν γῆρας, ἀδυναστῶν ἢ ἔτι τῶν σώματι, πασῶν δ' ἀπεισι
 ρημύτως τῶν ἐλπίδων ἀφίλων, ἢ ἀπόρροισι γέγονέναι, ὑπὲρ δὲ τῶν αὐτῶν πρό
 τερον ζηλοῦσιν, ἢ νῦν ἐλεῖσιν; ποθητότερον δ' αὐτίς ἔτι τῶν θανάτων τῶν
 βίσι, ὅσα ἢ ἀνδρες ἀμείνους ἢ ἄνθρωποι, τῶν κατὰ λαπορμύσι το πένι
 θος μεῖζον. πρὶν δ' αὐτῶν ἢ λήξαι τῶν λύπης, πότερον ἢ τῶν πόν
 λειως συμφοραῖς, ἀλλὰ τότε αὐτῶν εἰκόσ, ἢ τῶν ἄλλων μεμνήσιν, ἀλλ
 ἢ τῶν εὐτυχίας ταῖς κοιναῖς, ἀλλὰ ἢ ἰκανὸν λυπῆσαι. τῶν ἢ σφετέρων
 τέκνων πεπληθύνοντων, τῶν δὲ ζώντων ἀπολαούτων τῶν τῶν ἀρετῆς,
 ἀλλὰ ἢ τῶν ἰδίοις κινδύνοις, ὅσα ἢ ὁρῶσι τῶν ἢ πρότερον ὄντας φίλων,
 φεύγοντας τῶν αὐτῶν ἀπορίων, τῶν δὲ ἐχθρῶν μέγα φρονούντας ἐπι
 ταῖς δυσυχίας ταῖς τῶν. μόνον δ' ἄρ μοι δοκῶμι ταύτων τοῖς
 ἐπιθάδε κειμένοις ἀποδῆναι χάρις, εἰ τῶν μὲν τοκέας αὐτῶν ὁμοίως
 ὡς πρὸ ἐκείνοις πρὶν πολλῶν ποιόμεθα, τῶν δὲ πατέρων ὅπως ἀπαζοί
 μεθα ὡς πρὸ αὐτῶν πατέρες ὄντες, ταῖς δὲ γυναιξίν, εἰ τοιούτους βοκ
 δούς ἢ μάε αὐτῶν παρέχομεν, οἷοις πρὸ ἐκείνοις ζώντες ἢ ἄνθρωποι. τίνας γὰρ
 ἀρ ἐικότως μάλλον ἢ μῶμι τῶν ἐπιθάδε κειμένων, τίνας δ' ἄρ τῶν
 ζώντων δικαιότερον περιπολλῶν ποιόμεθα, ἢ ὅπως τοῖς προσή
 κοντας; οἷοι ἢ τῶν τούτων ἀρετῆς, τῶν ἴσων τοῖς ἄλλοις ἀπέλαυσαν,
 ἀποθανόντων δὲ μόνον γνησίως φιλί δυσυχίας μετέχουσιν.
 Ἀλλὰ γὰρ οὐκ εἶδ' ὅσα δὲ τῶν αὐτῶν ὀλοφύρεσθαι. οὐ γὰρ ἔλαινάνο
 μιν ἢ μάε αὐτοὺς ὄντας θνητοί. ὡς τε τί δὲ ἀπάλα προσεδόκω
 μιν πείσεσθαι, ὑπὲρ τούτων νῦν ἀχθεσθαι, ἢ λίαν ὅπως βαρέως
 φέρειν ἐπι ταῖς φιλί φύσεως συμφοραῖς; ἐπισημύτως ὅσα ὁ θάνατος
 κοινός, ἢ τῶν χαρίσις, ἢ τῶν βελτίσις. οὐτε ἢ τῶν πονηρῶν ὑπὲρ
 ἢ, ὅσα ὅπως ἀγαθῶν δαυμάζει, ἀλλὰ ἴσων ἐάντην πρὸ ἔχει πασίμ
 εἰ ἢ

LYSIAE ORATIO INCERTO INTERP.

Nam si quidem fieri potuisset, ut hi qui belli discrimina effu-
gissent, reliquum tempus aeterni forent, dignū profecto esset,
ut uiui interemptos in omnem uitam lugerēt: nunc autem, &
natura ipsa, tum morbis, tum senectuti obnoxia est. Et genius
qui nostrum fatum sortitus est euitari nullo quidē pacto po-
test. Decet igitur quā felicitissimos hosce arbitremur, qui pro-
ximis pulcherrimisq; facinoribus dimicantes, itaq; diē obeun-
tes, neq; de se fortunæ decernendum permisere, neq; maturam
mortem expectarunt: quin præclaram potius elegerūt. Et em̄
ipsorum memoriam nulla unquam delebit obliuio. Honores
autem huiusmodi sunt, ut apud omnes homines sint q̄ comē-
datissimi, mortales autem celebrabuntur, perinde atq; uirtute
immortales. Nam & publice humari meruere. Et in ipsorū lau-
des uirium sapientiæ opumq; certamina cōstituta sunt. Quali-
bus immortales deos prosequimur. Ego itaq; istos beatos esse
duco quod huiusmodi letum obiere, & admiror admodū ue-
hementer, hisq; mortalium solis optime consultum cēseo, qui
cum essent mortales corporibus, immortalē uirtute memoriā
reliquere. Veruntamen priscos ritus seruemus, ac pro patrijs
legibus sepultos deploremus necesse est.

LYSIAE ORATIONIS FVNEBRIS FINIS.

ORDO AVTORVM ET DECLAMATIONVM
seu orationum huius libri.

Libani declamationes III.

Isocratis orationes II.

Luciani declamationes II.

Lysiae orationes II.

APVD INCLYTAM BASILEAM IN OF-
ficina Io. Frobenij Cal. Maij. AN. M. D. XXII.

ΛΥΣΙ'ΟΙ Ε'ΠΙΤΑ'ΦΙΟΣ ΛΟ'ΓΟΣ.

εἰ μὲν οἶόν τε ἤρως τὸν ἐν τῷ πολέμῳ κινδύνας διαφυγῆσιν ἀ-
 θανάτους εἶναι δὲ λοιπὸν χρόνον, ἄξιόν τ' εἶναι ζῶσι τὸν ἅπαντα χρό-
 νον πενθεῖν τοὺς τεθνεώτας, ναὶ δὲ ἢ τε φύσις καὶ νόσῳ ἢ ἡμῶν καὶ γῆ-
 ρως, ὅ, τε δ' αἰμῶν ὅ τι ἡμετέραν μοῖραν εὐλκῶς ἀπαράτητος, ὡς
 τε προσήκει τῶν ἐδ' αἰμονεσάτους ἢ γ' ἔσθ', οἱ ζῆτες ὑπὲρ μεγίστων
 καλλίστων κινδυνεύουτες, οὕτως τὸν βίον ἐτελεύτησαν, οὐκ ὠψέμεθα
 τες πρὶ αὐτῶν τῆ τύχῃ, οὐ δὲ ἀναμείναντες τ' αὐτόματ' θάνατον, ἀλ-
 λ' ἐκλεξάμενοι τὸν κάλλιστον, καὶ τὴ γ' ἀγήρατι μὲν, αὐτῶν αἰ μνή-
 μα, ζῆλωται δὲ ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων αἰμαί, οἱ πενθοῦντες μὲν
 διὰ τὴν φύσιν ὡς θνητοὶ, ὑμνοῦνται ἢ ὡς ἀθάνατοι διὰ τὴν ἀρετήν.
 καὶ γὰρ τὴ θάπτοντες δημοσίᾳ τ' ἀγῶνες τίθενται ἐπ' αὐτοῖς, ξῶμης
 καὶ σοφίας καὶ πλάττω, ὡς ἀξίους ὄντας τὸν ἐν τῷ πολέμῳ τετε-
 λωτηκότας ταῖς αὐταῖς ἡμαῖς καὶ τοῦ ἀθανάτου ἡμαῖς. Ἐγὼ μὲν
 οὖν αὐτὸν καὶ μακαρίζω τ' θανάτου καὶ ζῆλω, καὶ μόνους ἀνθρώπων οἰ-
 μα κρεῖττον εἶναι γενέσθαι, οἱ ζῆτες ἐπ' αὐτῶν θνητῶν σώματων ἔτυχον,
 ἀθάνατον μνήμην διὰ τῆ ἀρετῆν αὐτῶν κατάλιπον. ὁμοίως ἂν ἀνά-
 κη τοῖς ἀρχαίοις ἔθεσι χρῆσθαι, τ' θεραπεύοντας δὲ πατριῶν νόμον
 ὀλοφύρεσθαι τὸν ἀπὸ μὲν.

ΛΥΣΙ'ΟΙ ΤΟΥ Ρ'ΗΤΟΡΟΣ ΠΕΡΙ' ΤΩ' Ν ΚΟΡΙΝ

ΘΙ'ΟΙΣ ΒΟΗΘΩ'Ν Ε'ΠΙΤΑ'ΦΙ'ΟΥ ΤΕ'ΛΟΣ.

ΕΝ Τῇ ΕΠΙΣΗΜΟΤΑΤῃ ΤΩΝ ΡΑΥΡΑΚΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑ, ΠΑ-
 ΡΑ ΙΟΑΝΝῆ, ΤΩ, ΦΡΩΒΕΝΙΩ, ΤΩ, ΤΥΡΟΓΡΑΦΩ.

et

S

rum e
Mem
mum

STANISLAVS

ΑΓΑΘΟΝ ΟΥ
ΤΟ ΤΗ ΑΔΙ
ΚΕΙΝ ΑΔΔΑ
ΤΟ ΤΗ ΕΓΕ
ΑΒΙΝ.

GRADIS